Cihan Şampiyonu Kara Ahmet

Halil Delice

halildelice.com

Cihan Şampiyonu Kara Ahmet

Güreşle Kızılelmayı Aradı

HALİL DELİCE

Cihan Şampiyonu Kara Ahmet

Güreşle Kızılelmayı Aradı

-Haydi Toraman. Haydi Kara Koçum.

-Bacaklara dal bre Ahmedim.

-Ne yaptın be kızanım, üle de durulur mu?

-Te be kavak gibi ne dikilirsin?

Anlayamadı, yolunun üzerine çıkan kalabalığı ve kalabalıktan gelen gürültüyü. Onları bu kadar kendinden geçirten neydi? Osmanlı'nın Tuna Cephesinin kocaman Garp Ordusu'nun öncü birlikleri yürümüştü... Büyük bir gürültü içinde yanlarından geçmiş, bu kalabalık, başını çevirip merak edip bakmamıştı.

Onları bu kadar dış dünyadan koparan neydi?

Gözleri, yola taşmış kalabalıktan ayaklarını kaldıracak gücü kalmamış, sürünür gibi yürüyenlere kaydı. Endişeliydi. Başarabilmişler miydi acaba? Evladından fazla sevdiği ana kuzularını, Vidin'den Plevne'ye hiç mola vermeden altı gün yürütmesi, işi yaramış mıydı?

Yıl, 1877 idi. Sırtların, parçalamak için, ihtiyar aslan Osmanlının yere düşmesini beklediği yıl. Osmanlının tam anlamıyla yıldığı yıldı, Sultan Abdülaziz'in şehit edilmesinin üzerinden bir yıl geçmişti.1877 Temmuzunun 18'inde güneş batmak üzereydi.

Yorgun ama ümitle bekleyen adam, batan, Kızılelma şeklini alan güneşe baktı. Güneş, hangi umut, korku ve endişelerin üzerine batacaktı? Batan güneş, endişelerinin mi yoksa ümitlerinin üzerine geceyi getirecekti?

Kalabalık ve ordunun geçişinden kurtulan bekleyen adamın gözleri, endişeyle doğuya, güneşin doğuş istikametine bakıyordu. Hep sevinçli, güzel, insanları ebedi güzelliklere götüren haberlerin, müjdelerin geldiği doğudan, güneşin batış vaktinde, batıya yolculuk ettiği şu anda, nasıl bir haber gelecekti acaba?

-Geliyor Paşa bubam, yaveriniz...

Ses, Paşa'nın evladı gibi sevdiği, biraz yarım akıllı, bu yüzden de Paşa buba demesine ses çıkarmadığı emireri Çotuk Selim'indi.

Paşa, doğuya baktı, atını çatlatırcasına süren yaverini farketti. Gönülceğizi, pır pır etti, "Ya Rabbim, inşallah hayırlı, güzel haberlerle gelmiştir" niyazına, duasına durdu. Yaver, hız kesmeden yaklaştı, bilmeyenlerin çok şaşıracağı bir duruşla, Paşanın yanında birden bire durdu, atından atladı, selam verdi.

Yaver, selamdan rahata geçti:

-Haberim müjdeyedir Paşam. Plevne'nin doğu yakasında ve daha doğuda Rus birliklerine, öncülere dahi rastlanmadı. Niğbolu tarafından gelenler, Rus ordusunun dokuz-on saat öncesinden buraya ulaşamayacağını söylediler.

Paşa, "Elhamdü lillah, sana şükürler olsun ya Rabbim" diyerek Şükür secdesine kapandı. Secdede, uzun müddet kaldı, doğrulduğunda gözlerinde yaşlar, alnında şehit kanlarıyla vatan kılınmış Rumeli toprağı vardı:

-Evladım! Ruslardan, önce Plevne'ye gelmek çok önemliydi. Plevne, çok stratejik bir mevki. Allahü teala, askerler evlatlarımdan razı olsun, ıh demeden altı gün yürüdüler. Gayretleri kitaba sığmaz.

Yaver, "Paşam, ya sizin fedakârlığınız. Askerim yaya diye siz de yaya yürüdünüz. Rahatsızlananları kendi elinizle atınıza bindirdiniz. Günde üç saatten fazla uyumadınız." diyemedi. Yaver, bunları söyleyemedi ama başka bir şey söyledi:

-Bir de üzücü haber. Evvelki gün, Niğbolu, Rusların eline geçmiş. Çoluk-çocuk kılıçtan geçirilmiş.

Paşa, sarsıldı, oğlu ölseydi bu kadar üzülürdü ancak:

-Tunanın nazlı kuğusu Niğbolu, Urus çizmeleriyle çiğnendi ha?

-Evet Paşam, öyle imiş.

Paşa, duyduklarına inanamıyordu:

-Bu nasıl olur? Urus'un, en önemli savunma hattımız Tuna'yı, elini kolunu sallaya sallaya geçmesine... nasıl müsaade edilir? Aklım duracak gibi.

Paşa, yaverine tembihledi:

-Binbaşım!.. Ordu, daha önce kararlaştırdığım gibi, hemen yerleşmeğe başlasın. Gece demeden istihkamlar kazılıp, tabyalar inşa edilmeğe başlanacak. Siviller de gece demeden, çoluk çocuk, ihtiya genç, kadın erkek ayırt etmeden, yardıma çağrılacak. Kurmay zabitlere ve Miralay ve yukarısı kumandanlara haber ilet. Bir saat sonra, Hükümet Konağı'nda hazır bulunsunlar. Eşraftan sözü dinlenir kimseler, müftü efendi ve onun uygun gördüğü kimseler de gelsin.

-Emredersin Paşam.

Paşa, hızla uzaklaşan yaverinin baka kaldı. Binbaşının gayretine hayrandı, ne zaman yatar, ne zaman kalkardı. Ne zaman ihtiyacı olsa, onu yanında ve ayakta görürdü.

Koca ordu yanlarından geçmişti... Ama biri bile dönüp bakmamıştı... Paşa adamakıllı meraklanmıştı? Kalabalığı bu kadar kendinden geçiren, dünyayı unutturan neydi? Kendisi önde, atı yedeğinde kalabalığa doğru sürdü.

Paşa, mâni oldu, bir kısmı yola taşan ve ordunun geçişini zorlaştıran kalabalığa müdahale etmek isteyen zabite. Öncü birlikler, kabalığın bulunduğu yerde kavis çizerek yollarına devam ettiler.

Paşa, yaverine, ordunun yerleşmesiyle ilgili gerekli talimatları verdikten sonra, atından indi, dizginleri emir erine verdi, kalabalığa yaklaştı. Kalabalığı yarıp, neye baktıklarını görmek istedi. Ama ne mümkün? Kalabalık o kadar sıkı sıkıya kenetlenmişti ki... Paşa,

bütün paşalığına rağmen, aralarına giremedi. Geçilmez denen, toplarla desteklenen düşman tabyalarına yarmış... nice zaferlere imza atmış ve bu sebeple, bir yıl önce, son zaferiyle Bosna-Hersek cephesinde Sırpları bozguna uğrattığı için Müşir, Mareşal olmuştu... ama şimdi, Tokatlı Osman Nuri Paşa aciz kalmış... ipnotize edilmiş gibi dış dünyadan tamamen kopmuş kalabalığı yarıp bir adım bile ilerleyememişti. Kalabağın neye baktığını görmek için tek çare, tekrar ata binmekti.

Paşa, emir erine gülümsedi:

-Bre Çotuk Selim. Sırp tabyalarını yarmayı başardık, ama burada bir adım gidemedik. Ne dersin, bizim beyaz küheylana binip, kılıcımızı çekelim mi?

Emir eri, beyaz küheylanı hemen Paşanın yanına getirerek atıldı:

-Çekelim Paşam. Öğrensinler, görsünler Paşama yer açmamanın ne demek olduğunu.

Paşa güldü:

-Sen çok yaşayasın emi Çotuk. Kılıcımızı çekeceğiz, ama Ruslara. Hele şu küheylanın zirvesine ulaşalım ve yükselelim de görelim. Şu Plevneliler, kendin geçmiş ne seyrederler?

Çotuk Selim, Paşanın ata binmek yerine, ata yükselelim demesine bir türlü alışamamıştı. Paşa, ona anlatamamıştı, ata binilmeyeceğini, ancak yükselineceğini...

Osman Paşa, emir erinin yardımına fırsat vermeden biraz zorlanarak da olsa atına yükseldi, yüce dağın zirvesine ulaşmış gibi... Zorlanmıştı, çünkü üzerinde altı gündür yayan yürümenin yorgunluğu vardı, zorlanmıştı çünkü, ata kolay kavuşulmazdı. Hem ufku hem de gönlü genişlemişti çünkü ata yükselmişti.

Ata yükselen Paşanın ufku genişlemiş ve görmüştü... kalabalığı kendinden geçiren şeyi... Paşa, gördüğüyle gülümsedi:

-Bilmeliydim... Rus'un kapılarına dayandığı böyle zamanda... akıncı torunlarına, ancak böyle bir şeyin, dünyayı unutturacağını.

Çotuk Selim, ayaklarının üzerine yükselerek görmeğe çalışıyordu, ama göremiyordu. Paşa da söylememişti. Acaba tahmin

ettiği gibi miydi? Osman Paşa, Çotuk Selim'in halini fark etti, hafifçe güldü:

-Te be Çotuk Selim söyle bakalım, kalabalık, kendinden geçmiş halde neye bakıyor?

Çotuk Selim, hiç düşünmeden cevap verdi:

-Pelvanlara...

Paşa dondu kaldı:

-Bre Çotuk, bunların ne yaptığını daha önce gördün mü?

-Hayır, Paşa bubam.

-Peki, nasıl bildin öyleyse.

Çotuk Selim'in cevabı tam kendine göreydi:

-Bu kadar dikkatle başka neye bakılır ki?..

Osman Paşa, Çotuk Selime ne desin bilemedi. Bu milletin, delisi ve velisi çoktu. Hafife almağa gelmezdi. Kabalığı kendinden geçiren, dünyayı unutturan iki çocuktu. Ama herhangi iki çocuk değildi. Bu iki çocuk, Türk oğlunun, rüyalarını, efsanelerini süsleyen bir işle meşguldüler.

Yolun hemen kenarındaki çayırlıkta, güreşiyorlardı. Hem de kıran kırana, alt alta üst üste... Paşanın bir şey dikkatini çekti. Çocukların biri sekiz, diğeriyse 13 yaşlarında gösteriyordu. Aralarında büyük boy ve kilo farkı vardı. Ancak güreş kıran kıranaydı. Küçük pehlivan, büyük farka rağmen rakibini zorluyordu. Paşa, hayretler içinde kaldı.

Seyirciler at üzerindeki Paşanın farkında değillerdi. Kendilerini güreşe tam manasıyla kaptırmışlar, küçük pehlivanı gayrete getirmeğe çalışıyorlardı:

-Ahmet, bacaklarına dikkat et bre.

-Biraz eğilerek güleş be evlat. Kavak gibi ne dikilirsin?

Küçük pehlivan seyircilerin bütün ikazlarına rağmen bildiği gibi güreşiyordu. Bacaklarını korumuyordu. Biraz da yorulmuş gibiydi. Hatta kızgındı. Küçük pehlivanın durumu seyircilerin dikkatinden

kaçmadı:

-Te be bizim Ahmet kızdı. Baksana tedbiri hepten de elden bıraktı.

-Üle oldu be Kazım Ağa! Ahmet bu. Güleş fazla uzadı diye kızdı.

-Tövbeler olsun. Bu çocuk kendini hepten de ne sanır. Karşısındaki ondan 4 yaş daha büyük. Güleşin uzamasından daha normal ne olabilir.

-Doğru sülersin ama bunu Ahmede anlatamazsın. Bu Ahmet üle bi kızan ki, bu yaşta başpelvanla güleşse niçin yenemedim diye kızar, hırslanır.

Ve olanlar oldu. Eğilerek, bacaklarını korumayan küçük pehlivan, yaptığı işin gereğine uymamanın cezasını çekti. Rakibi, yıldırım hızıyla bacaklarına dalmıştı. Ahmet'in boyunduruk yetiştirmesine fırsat vermeden yapacağını yapmıştı. İki bacağını birden yakalayıp yüklenmesiyle birlikte küçük pehlivan sırt üstü gitmişti. Seyirciler Ahmet'e yüklendiler:

-Te be Ahmet, sesimize kulak vermezsen işte büle kabak gibi yenilirsin.

-A be sen ne dik kafalı kızansın. Büyük sözü dinlesene.

Sırtüstü giden Ahmed, hemen ayağa kalktı. Kalkmasıyla, gitti... soluk soluğa kalmış, yüzü kıpkırmızı olmuş, göbeği demirci körüğü gibi inip kalkan rakibinin ensesine yapıştı. Güreşi idare eden aksakallı ihtiyar, müdahale etti:

-Ahmet kızanım, güleş bitti.

Ahmet yalvaran, içinde nice bin renk oynaşan, yenilgiyi kabul etmeyen kaplan gözlerle baktı,

karara itiraz etti:

-Sülman Dedem, yenilmedim. Göbeğim yıldız görmedi.

İhtiyar amca gülümsedi:

-Te be Ahmet, göbeğin daha nasıl yıldız görecek?

Ahmet, iddiasından vazgeçmiyordu:

-Sülman Dedem. Gökte yıldız yok. Ben nasıl olsa gökte yıldız yok deyip büle güleştim.

İhtiyar amca ve seyirciler, Ahmet'in sözlerine güldü:

-Ahmet kızanım. Sen yıldız görmeyi ne sanırsın? Göbeğin gökyüzüne döndüğünde yıldız görmüş demektir.

-Hadi bırak bakalım rakibini.

Ahmet, "Hayır, güleşimiz bitmedi, göbeğim yıldız görmedi" diyerek rakibini zorlamağa başladı. Sülman Dede, kızar gibi yaparak Ahmet'i kulağından yakaladı, rakibinden ayırdı:

-A be sen ne inatçı kızansın. Güleş bitti dedik ya. Göbeğinin yıldız gördüğüne inanmazsın. Şimdi sana bir tokat çakarım. Bak o zaman nasıl yıldız görürsün.

Süleyman Dedenin sözleri seyircileri güldürdü:

-Hadi bakalım Ahmet. Bırak inatçılığı. Daha nasıl yenileceksin.

-Bir dahaki sefere üle baston yutmuş gibi güleşmezsin.

-İnat etme, yoksa hakikaten yıldız göreceksin.

Paşa, Ahmet ile Süleyman Dede arasındaki konuşmağa bayılmıştı.

Seyircilerin gülüşmesi, Ahmet'i çileden çıkardı. "Yenilmedim işte, yenilmedim" işte diyerek yere çömeldi, başını göğsüne yasladı, yüzünü yanındakilere kapadı. Sanki bir şeyleri göstermek istemiyor gibiydi.

Güreşin bitmesiyle dış dünyaya dönen, geçen orduyu ve atı üzerindeki Paşayı gören Plevneliler, çok mahcup oldular, suçlu suçlu "hoş geldiniz" deyip acele dağıldılar.

Plevneliler, mahcuptular çünkü Osmanlının Müşir Paşasına, ordu komutanına fena yakalanmışlardı. Bir mübarek akşam vakti, işlerinin başında olunması gereken zamanda, iki küçüğün güreşlerini seyretmişler, hem de kendilerinden geçmişçesine... Koca

ordu yanlarından geçmiş fark etmemişlerdi.

Ama ellerinde değildi. Güreş olunca, çocuklar tarafından dahi yapılsa, her şeyi unutuyorlardı. Sonra bu güreş, herhangi bir güreş değildi. Kara Ahmet'in güreşiydi. Henüz sekiz yaşında olmasına rağmen... 12 yaşındaki çocuklara meydanı dar getiren... koca koca insanlara meydan okuyan Ahmet'in güreşiydi. Ah Paşaya bunları bir anlatabilseler, emindiler ki, o da o zaman onlara hak verecekti.

Kalabalık hızla dağılınca yenilen küçük Ahmet, ortada kala kalmıştı. Babası dahil kimseyle gitmemişti. Ahmedin huyunu, inatçılığını bilenler, gelmesi için ısrar etmemişti. Ahmet'ti bu, bağırır çağırır, ama ağlamaz, bir müddet sonra hiçbir şey yokmuş gibi türkü söyleyerek şen şakrak çıkar gelirdi. Çocukluk işte. Ahmet de bütün çocuklar gibi çocuktu ama biraz farklı çocuktu. Yaşına göre, müthiş kuvveti vardı. Güreş deyince çıldırır, boyuna posuna, yaşına kilosuna bakmadan koca koca adamlarla güreş tutmağa çalışırdı. Hiçbir şeyden korkmazdı.

İşte bu Ahmet, şimdi oturmuş başı kollarının arasında duruyordu. Kendinden dört yaş büyük çocuğa yenik saydılar, göbeğim yıldız görmemesine rağmen diye düşünerek her şeye küsmüştü. Ahmet, duruyor, Osman Paşa komutasındaki Garp Ordusu, yanından geçiyordu. Vidin'den Plevne'ye altı gün aralıksız yürümekten tabanları patlamış askerler, kendi derdindeydi, Ahmet'i görmeden geçtiler, gittiler. Ama biri gördü:

-Evladım, niçin ağlıyorsun?

Kızgınlıkla "Hayır ağlamıyorum" diyen Ahmet, başını kaldırdı, Osman Paşayı görünce ayağı fırladı, hazır ol vaziyetine geçerek eliyle asker selamı verdi:

-Emredin Paşam!

Paşa, Ahmet'in hareketine güldü:

-Hakikaten de ağlamıyormuşsun. Paşa olduğumu nereden bildin?

-Sırmalarınızdan efendim.

Paşa, şaşırmış gibi yaptı:

-Sırmalarımdan ha? Demek ki bu sırmaları kestirmem lazım. Herkes gitti, sen niçin buradasın?

Ahmet, bebeklerinde nice güreş yapılan ceylan gözlerle masum masum baktı:

-Göbeğim yıldız görmedi ama beni mağlup ilan ettiler.

Paşa, Ahmet'in saçlarını okşadı:

-Otur evladım. Nası oldu bu iş anlat hele?

Ahmet, Paşaya güreş sonrası yaşadıklarını, nasıl mağlup ilan ettiklerini, kendisini nasıl savunduğunu anlattı. Osman Paşaya heyecanla derdini anlatmağa çalışırken kızgınlığı falan geçmişti.

Osman Paşa, altı günlük yorgunluktan sonra, Ahmet'in anlattıklarına doyasıya güldü ve ona göbeğin yıldız görmesinin ne demek olduğunu izah etti. Fakat Ahmet, hâlâ tatmin olmamıştı, ama Paşaya itiraz edemiyordu, karşısında koca Osmanlı Paşası vardı. Osman Paşa, Ahmet'in ikna olmadığını fark etmişti, Ahmet'in dikkatin başka şeye çekmeliydi, yoksa bu küskünlük bir bir kara leke olup gönlünde kalacaktı

-Evladım! Baban kim, evinizde nerde?

-Kara Ali. Evimiz burada değil, Razgırat'ta.

-Öyle mi! Burada ne yapıyorsunuz?

-Hikmet Dede var, onda kalıyoruz, babamın romatizmalarının tedavisi için geldik.

Osman Paşa, Kara Ahmet'i şaşırtan suali sordu:

-Benim askerim olmak ister misin?

Küçük Ahmet, duyduklarına inanamadı. Koca Paşa, kendisiyle dalgamı geçiyordu?

Hemen doğrulup, hazır ol vaziyetine geçti:

-İsterim Paşam. Ama bubama sülemem lazım.

Paşa güldü:

-Tabii ki babana söyleyeceğiz. Evlatlar, babalarının, büyüklerinin rızasını almadan bir şey yapmamalı. Akşam, seni babanla birlikte Hükümet Konağı'na bekliyorum. Oraya gelince şunu nöbetçiye verirsin. Seni bana ulaştırırlar.

-Peki Paşam.

-Hadi şimdi gecikmeden babanın yanına dön!

"Emredersin Paşam!" diyen Ahmet, Osman Paşanın elini öptü ve koşarak uzaklaştı.

Ahmet, hem koşuyor hem de Osman Paşanın kendisine verdiğine bakıyordu. Bu, hilal şeklinde ve sarı lira büyüklüğünde, gül ağacından yapılmış madalyondu. Ahmet'in ayakları yere basmıyor, uçuyordu. Kendisine verilen nesnenin manasını çözemedi, ama bu Ahmet için hiç mühim değildi. Değil mi ki onu, Paşa vermişti, onun verdiği Ahmet için dünyalara bedeldi. Ne manaya geldiğini de Hikmet Dedeye sorardı.

Herkes, hayretle Osman Paşanın yanında duranlara bakıyordu. Bunca Paşa dururken, Osman Paşa, yanına, bunları niçin almıştı?

Osman Paşanın sağ yanında aksakallı bir ihtiyar, solundaysa küçük bir çocuk vardı. Paşa, Hükümet Konağı'nın Meclis Salonunda toplanan kabalığa baktı. Bir tarafta yüksek rütbeli zabitler, diğer tarafta da Plevne kasabasının ileri gelenleri vardı. Bu gece çok önemliydi. İçindeki bulundukları şartları, derdini ve maksadını bu insanlara iyi anlatabilmeliydi. Sivili, askeri, suyu, toprağı ve havasıyla Plevne'de bir vücut gibi hareket edebilmeli, tek vücut olabilmeliydiler.

Osman Paşa anlattı, Plevne'nin önemini, karşı karşıya bulundukları şartları... Ve sözlerini bağladı, gönülleri bağlayan, akılları tek bir hedefe kilitleyen kelimelerle:

-Efendiler! Sebepler âlemindeyiz. Askerliğin gerektirdiği bütün sebeplere sarılacağız, her türlü tedbiri alacağız. Ama bu yeterli değil. İşin manevi tarafını unutmamalıyız. Allahü teâlâya itaat edene canlı cansız her şey itaat eder, yardımcı olur buyurulmaktadır. Hazret-i Ömer efendimiz, bir savaşta netice alınamayınca, askerlerini toplayıp, "İçinizde, dinimize aykırı bir iş işleyen var mı? Herkes kendisini kontrol etsin. Böyle bir hal varsa tövbe etsin!" dedi. Bir müddet sonra bir asker ağlayarak gelip "Ya Halife! Namazımı, misvak kullanmadan aldığım abdestle kıldım. Şimdi bu halimden tövbe ediyorum" açıklamasında bulundu. Daha sonra yapılan hücumla zafer kazanıldı. İslam tarihinde buna benzer nice misaller vardır. Mute Harbi'nde 3.000 kişilik İslam ordusu yüz bin kişilik Bizans ordusuna galip gelmiştir.

Günahtan, sakınamam diyen varsa, Sofya yolu açık iken şimdiden aramızdan ayrılsın. Sivillerden kasabayı terk niyetinde olan varsa, her türlü kolaylık gösterilecek... yardım edilerek, Osmanlı ordusunun elindeki yerlere ulaşması temin edilecektir.

Tuna nehri bizim için akmalı... düşmana geçit verme dediğimiz

zaman taşmalı... Toprak, düşmana set ol dediğimizde düşmanı durdurmalı. Rüzgâr bizim için esmeli!

Yediden yetmişe, asker sivili, kadın erkek... Hepimiz el ve gönül birliğiyle kenetlenmeliyiz. Çok zor günler geçirebiliriz. Burada kalanlarımız, insanın kavuşabileceği rütbelerin en yücelerine... şehitlik veya gaziliğe kavuşacak. Hiç birimiz, hain veya gafil olmayacağız.

Osman Paşa, sağındaki aksakallı ihtiyarı ve solunda bulunan çocuğu işaret etti:

-Yediden yetmişe herkese büyük iş düştüğüne misal için seksen yaşındaki Hikmet Dedeyi ve pehlivan Kara Ahmet'i getirdim.

Osman Paşa, Hikmet Dedenin karşı koymasına fırsat vermeden Hikmet Dedenin elini öptü:

-Bu aksakallı amca, Plevne'nin Hikmet Dedesidir. Asıl adını, kendisi dahi unutmuş. Akılların şaştığı işlerde, bunda da bir hikmet var demiş... görünenlerin arkasındaki görünmeyen sırları söylemiş ve ismi Hikmet Dedeye dönmüş. Biz de Hikmet Dedenin dili ve gönlüyle, bu savaşta, Plevne'yi mekan tutuşumuzda nice bin hikmet vardır, diyoruz. Bize düşen; sebeplere sarılıp çok çalışmak... Rabbimizin, gönül erlerin yardımına kavuşmak, taşı toprağı, Tuna'yı, ateşi yanımızda görmek için, günahtan, isyandan, emirlere karşı gelmekten uzak kalmak. Öyle değil mi Hikmet Dede?

Hikmet Dede, boynunu büktü:

-Siz daha iyi bilirsiniz Paşam!

Osman Paşa, Hikmet Dedenin avucunda bulunan sol elini daha da sıktı:

-Dedem, bilmek sizden, yapmak bizden, istemek sizden, yerine getirmek bizden.

Osman Paşa, Hikmet Dedenin elini bırakmadan, sol eliyle Ahmet'in sağ omuzundan tutup, iyice kendisine yasladı.

-Bu da Pehlivan Ahmet'tir. Biz ona Kara Ahmet dedik. Dedem

Korkut'un dediği gibi, "İsmini ben verdim, bahtını Rabbim ak eylesin!" Kara dedim, biraz esmerce. Ama ondan da öte, kara, yiğitliğe, sağlamlığa, cesarete, kuvvete işarettir... Bütün bunları Ahmet'te gördüm. Bakmayın onun on bir on iki yaşında gösterdiğine daha, sekizinde. Razgradlı. Deliorman'dan, pehlivanlar diyarından.

Ona, bu savaşta çok iş düşecek. Ahmet, kendisi gibi yiğit sekizden on üç yaşına kadar kırk kişi seçecek. Bizim haberleşme ağımız olacaklar. Özellikle de bacılarımızla bizim aramızda. Bu ayakta kalma kavgasında, bacılarımızın yükü ağır. Onlar, öncelikle hastane, mutfak ve çamaşırhanelerde görev alacaklar, cephanenin hazır edilmesinde çalışacaklar. Bütün bu işlere koşturan bacılarımız ve analarımızla haberleşmeyi bu Kara Ahmet ve onun ekibi sağlayacak.

Kara Ahmet'i, hazır bulunanlara tanıtan Osman Paşa, seslendi:

-Bre Çerkes Müsellim!

Nereden çıktığı belli olmayan göğsünde çapraz fişeklikler dizili, iki metre boyunda, levent endamlı, burma bıyıklı birisi hemen Paşanın yanında beliriverdi:

-Emredin Paşam.

Osman Paşa, Kara Ahmet'i işaret etti.

-Baka Çerkes Müsellim! Bu Ahmet'in eti de kemiği de senin. İşini iyi öğret. Haberleşmede bir aksama olursa hesabını senden sorarım. Bu akşam, anne babasının yanında son defa kalacak. Bundan sonra senin ayrılmaz bir parçan olacak. Anladın mı?

-Anladım Paşam.

-Allahü teâlâ razı olsun, çekilebilirsin.

-Emredersin Paşam.

Çerkes Müsellim, nasıl birden bire ortaya çıktıysa birden bire de ortalıktan kayboluverdi.

Paşa, elleri, Hikmet Dede ve Ahmet'in omuzlarında, kalabalığa döndü:

-Efendiler! Bizi çok zor günler bekliyor. Osmanlının ayakta kalması, bizim burada ayakta kalmamıza bağlı. Ölüm, en son düşündüğümüz şey olacak. Bize diri insanlar lazım. Ölümümüz şehitliğe olacak. Ölümü hak etmemiz, olabildiğince pahalıya almamız lazım.

İşaretimiz, "Hilal ile gül"dür ve aramızda sırdır. Şüpheli durumlarda, hilal diye bağırılacak, cevap gül diye gelmezse ateş edilecek. Plevne'de şartlar çok ağırlaşacak... disiplini, dayanışmayı, birliği katiyen kaybetmemeliyiz. Şu andan itibaren... Plevne'de askerlik, serhat boyu kanunları geçerlidir. Kurallara uymayan en yakınım da olsa, müsamaha gösterilmeyecek. Gül ağacından yapılmış hilali taşıyanlar, benim adıma konuşacak, emir verecek, haberimi getirecek kişilerdir. Gayrisine itibar edilmeye.

Şimdilik bu kadar... Yapılacak işlerle ilgili emirler hemen bu akşam sizlere ulaştırılacak. Söz değil, iş zamanıdır. Hakkınızı helal edin, Yüce Mevlâm yardımcımız olsun.

* * *

Osman Paşanın ordusunda hizmet veren Avustralyalı tabip binbaşı Charles Ryan, hatıra defterini önüne almış, dalgın dalgın yazıyordu:

18 Temmuz 1877, saat 23.15, Plevne.

"Bu satırları, Tuna'nın hemen kıyısındaki sahra çadırımda yazıyorum. Bir türlü aklım ermiyor, yaşadıklarıma. Osman Paşa ile Vidin'den Plevne'ye hiç istirahat etmeden yürüyen... yürümekten tabanları patlayan ve bir defa olsun of demeyen Türk askerini anlayamıyorum. Bu gücü nereden alıyorlar, bilemiyorum.

Kesinlikle eminim... Daha önce, Sırbistan'da, Osman Paşanın kumandası altında savaşırken gördüğüm askerden daha cesur bir askerin Avrupa kıtasında bulunmadığına... Bu askerin, Plevne'de de nice inanılmaz kahramanlıklar ve başarılar göstereceğine inanıyorum.

Vidin'den Plevne'ye aralıksız yürüyüş yapan asker, ayakta uyur hale gelmişti, durumu Müşir Osman Paşaya bildirdim.

Gazi Osman Paşa, oğlum, dedi; bir asker ne zaman uyuyabilirse, o zaman uyur, çünkü bir daha nerede ve ne zaman uyuma fırsatı bulabileceği belli değildir. Hedefimiz, her ne olursa olsun bir an önce Plevne'ye ulaşmak. Yolda kalanlar, arabalarla getirilsin.

Plevne'ye doğru yürüdük, hiç durmadan. Önde 1.700 kişilik Türk ileri birliği yürüdü, geçti. Son hızla ilerliyerek Plevne mevzilerini tutması emri verilmişti. Osman Paşa önce Plevne'ye değil, Niğbolu'ya gitmek istiyordu. Fakat Niğbolu'nun Rus kuvvetleri tarafından sarıldığını telgrafla haber alınca vazgeçti. Bu sırada Velçiderma Köyü'nde idik, Osman Paşa, gelen haber üzerine 69 mil mesafede bulunan Plevne'ye gitmeye karar verdi.

Oh! Bu yürüyüşün hiç değişmeyen korkunçluğu ve meşakkati nasıl dile getirilebilir? Yeniden yola çıkmak emrini aldığımız zaman, zaten ölü gibi yorgunduk. Asker, bütün gece, önünü ardını görmeden, karanlıklar içinde düşe kalka yürüyordu. Yakınlarda bulunması muhtemel Rus keşif birliklerine mevcudiyetimizi sezdirmemek için değil türkü söylemek, fısıltıyla konuşmak bile yasak edilmişti. En ileride giden alay, uykusuzluk, açlık, hastalık ve susuzluktan baygın haldeydi. Askerlerin tamamının yürümekten ayak tabanları patlamıştı.

Ertesi akşam asker o kadar yorulmuştu ki, açık ovada iki saatlik mola vermek mecburiyetinde kaldık. Bunu yapmak zorundaydık. Askerin artık yürüme imkânı kalmamıştı.

Ertesi gün güneş çarpmasından 6 kişi kaybettik... Âdeta hiç su içmiyorduk. Askerin çektiği azâb korkunçtu. Bir çok erin ayak derileri soyulmuş, kızıl bir et parçası hâline gelmişti. Böylesine cebrî bir yürüyüştü. Ayaklarında çarık olan erlerin durumu daha iyiydi. Fakat ayakkabılı olanların ayaklarında hayır kalmamıştı.

Yürüyüşün korkunçluğu üzerine fazla şey söylemek istemem, ancak şu misali vermek yeter. En önde giden alay 1.700 kişi olarak yürüyüşe başlamıştı, Plevne'ye varıldığı zaman 1.300 kişi kalmıştı. 400 kişi Plevne yolunda dökülüp kalmış, arkadan gelen ana kuvvetin arabaları tarafından yollardan toplanmıştı.

Osman Paşanın tek gayesi vardı ve buna ulaşmak için yapmayacağı şey yoktu. Ben, önde giden alayda idim. En büyük ıstırabı çeken birlikte... Ah bu Vidin-Plevne yürüyüşü!.. Vidin'den çıktığımızın altıncı günü idi ve 120 mil yol yürümüştük. Bunun son 70 milini üç gece iki gün içinde âdeta hiç durmadan yürümüştük. Askerî tarihin kaydettiği en büyük cebrî yürüyüştü.

Bu yürüyüşte asker, günde yalnızca iki peksimet yemişti ve su, çok azdı. Her erin sırtında bir tüfek, 70 fişek ve tam teçhizat vardı. Teçhizatını, yürüyüşte kolaylık sağlamak için bırakmanın cezası, kurşuna dizilmekti. Osman Paşanın emri buydu.

Altıncı günün sonu ve askerin hepsi hâlâ güler yüzlü idi. Türk askerini anlamak ne kadar zor. Hiçbirinden, kendilerini altı gün nefes aldırmadan yürüten komutanları hakkında en ufak bir şikayet duymadım.

Temmuzun 18. gününün öğle vakti Vid deresi üzerindeki köprüden geçmeye başladık. Çok sevinçliydik. Yıllardır görmediğimiz anne-babamıza, yakınlarımıza kavuşmuş gibiydik. Nihayet, 3 mil uzakta Plevne'nin narin minareleri görünüyordu. Kimsede tek adım atacak takat kalmamıştı. Köprüyü geçen, yerlere seriliyordu. Bir müddet dinlendik. Plevne'de üç taburluk bir piyade alayı ile sair birlikler bizi bekliyordu. Plevne kumandanı Atıf Paşa, emri altında bulunduğu Osman Paşanın ilk alayının şehre girişini, heyecanla bekliyordu.

İlk alay girince müsterih oldu. Artık Rusların taarruzla Plevne'yi düşürmesi zorlaşmış ve büyük kuvvetlere ihtiyaç gösterir hâle gelmişti. 18 Temmuz günü saat altıda, Plevne'ye girdim. Böyle güzellikte bir kasabayı rüyamda görseydim inanmazdım. Ama gerçekti, rüya değildi, sanki cennetten bir köşeydi. Nazlı nazlı akan Tuna'ya bakan bir yamaca kurulmuş güzeller güzeli bir gelin gibiydi.

Bütün evler bahçe içindeydi. Sarmaşıklar, sarmaşıklar içinde renk renk çiçekler bütün harem duvarlarına, ikişer katlı cumbalı evlere ve köprülere sarılmıştı. Ben yüksek harem duvarlarından göremedim, Osman Paşa, söyledi, her evin mutlaka bahçesi, bahçe içinde de mutlaka bir havuzu varmış.

Plevne'ye geldiğimiz gibi doğru bir hana inip, hanın hamamında Türk usülü hamam yaptım, iyice bir keselendim.

Osman Paşa, Plevne'nin askeri birlikler hariç 17 bin nüfuslu nüfuslu küçük bir şehir olduğunu söyledi... 8 camii ve 2 Ortodoks kilisesi varmış, Türk imparatorluğunda bir kaza merkeziymiş Bu küçük mevkiin adını, şimdiye kadar kimse işitmemişti.

Yakında dünyada Plevne adının söylenmesi, vatan savunmasının ne demek olduğunu hatırlatacak ve her duyanın tüylerini ürpertecek. Bunu neye dayanarak mı yazıyorum. Çünkü ben Osman Paşayı tanıdım, çünkü ben biraz olsun Türk askeriyle birlikte savaşa katıldım. Elini kolunu sallaya sallaya Plevne'ye gelen Çar'ın ordusu öyle bir çetin kayaya toslayacak ki ne olduğunu anlayamayacaklar.

Çar ve ordusu, eğer Osman Paşa, Plevne'ye yerleşmeden vuramazlarsa, bundan sonra onu Plevne'den atmak için akla gelmez fedakarlıklara katlanacaklar, on binlerce ölü verecekler ama yine de başaramayacaklar, yeter ki Osman Paşa, cephanesiz, ilaçsız ve yiyeceksiz kalmasın.

Sırp cephesinde... onun komutası altında savaşan bir askerin, yüz düşman askerine bedel olduğunu gördüm. Yalnız askerler mi? İnanmayacaksınız ama dağın, taşın, ırmağın, rüzgârın da Osman Paşaya yardım ettiğini gördüm. Nasıl mı? Kaleme sığmaz, anlatmak mümkün değil ama buna şahit oldum. Osman Paşa her zaman, Allah'a itaat edene her şey itaat eder diyor. İslamiyet'in emirlerine çok titizlikle sarılıyor. Onu, suyla, toprakla konuşurken, halleşirken gördüm. Toprağın, suyun dilinden anlıyor. İnanmak zor ama ben bunu gördüm.

Paşa, "İnsan ve cin hariç bütün yaratıklar, Allahü teâlâya bir an olsun isyan etmez. Yaradılış gayesine yüzde yüz itaat içindedir. İnsan, gerçek insan, evliya olduktan, Yüce Mevlâya isyanı bıraktıktan, ona itaat ettikten sonra, diğer bütün yaratıklarla aynı dili, yaradılış dilini konuşmağa başlar. Toprak, su ve havanın dilinden anlar, bunlar, Allah'a itaat edene itaat eder" diyordu.

Dediklerinin gerçek olduğunu fark ettim. Osmanlı askeri, düşmana saldırırken, altlarındaki toprak da hareket ediyor, mesafeleri kısaltıyor, düşman siperleri onlara kolaylaşıyordu."

18 Temmuz akşamı Plevne'ye ulaşan tabip Binbaşı Charles Ryan, hatıra defterini bunları yazıyordu. Ryan, Avustralya'nın Melbourne şehrindendi. Osmanlı Ordusu'nda tabip binbaşı olarak Osman Paşanın emrinde görev yapıyordu. Osman Paşayı bir baba, bir öğretmen gibi seviyor, ondan her gün yeni bir şeyler öğreniyordu.

Binbaşı Ryan, defterini önüne almış, gemici feneri ışığında dalıp gitmişti. Gece yarısını geçmişti. Gönlü, Plevne, Osman Paşa, memleketi Melbourne, buradaki sevdikleri arasında gidip geliyordu.

Duyduğu sesle irkildi. Bu bir top sesiydi. Bu kadar çabuk muydu? Dikkatlice dinledi. Osman Paşanın toplarının sesini ezberlemişti. Evet, bu top sesleri Osman Paşanın ordusuna ait değildi. Rus topları olmalıydı. Bir müddet sonra, tekrar top sesleri geldi.

Tabip Binbaşı Ryan, "İşte, dedi, Osmanlı topları da cevap verdi. Plevne Savaşı başlamış oldu. Bakalım nelere şahit olacağız?"

Bu sırada, emir eri içeri girerek, bir şeyler söyledi. Ryan, başını salladı emir eri çıktı ve onun çıkmasıyla iki kişi içeri girdi. Ryan, içeri giren görünce şaşırdı:

-Çerkes Müsellim Efendi. Hayır olsun, gecenin bu vakti?

Ryan, Türkçeyi gayet düzgün konuşuyor, hayır olsun gibi Türkçe tabirleri çok rahat kullanıyordu. İçeri Osman Paşanın hususi haberleşmesine bakan ulakların başında bulunan Çerkes Müsellim ile birlikte Kara Ahmet, girmişti. Çerkes Müsellim, Kafkasya göçmeniydi. Şeyh Şamil ile Ruslara karşı savaşmış, Şeyh Şamil teslim olunca Osmanlıya sığınmıştı. Beş senedir de Osman Paşanın gözü kulağı olmuştu. Çerkes Müsellim, Binbaşı Ryan'a gülümsedi:

-Efendim! Bu benim yeni yardımcım. Pehlivan Ahmet.

Ryan duyduğuna inanamadı, yanlış mı anlamıştı acaba?

Binbaşı duyduklarına inanamamıştı:

-Müsellem efendi, yanlış duymadım herhâlde! Şu 11 yaşındaki çocuk için yardımcım dedin.

Çerkes Müsellim hafifçe güldü:

-Hayır efendim. Yanlış duymadınız. Yardımcım, dedim. 11 yaşında değil, yalnızca 8 yaşında.

Binbaşı elinde olmayarak bağırdı:

-Ne, hem sekiz yaşında hem senin yardımcın ha? İnanılmaz, çıldırmış olmalısın.

-Ben değil efendim, Osman Paşa çıldırmış olmalı?

-Osman Paşı mı? Niçin?

Çerkes Müsellim anlattı, Osman Paşa ile Ahmet'in tanışmasını ve Osman Paşanın, Ahmet'i, kadınlarla ordu yönetim kademesi arasında habercilik yapmak üzere görevlendirerek nasıl kendi emrine verdiğini.

Binbaşı bir Ahmet'e bir Çerkes Müsellim'e bakıyor, anlatılanlarla gördüklerini barıştırmağa çalışıyordu, ama bir türlü beceremiyordu. Şu Türklerin işine akıl sır erer gibi değildi. En olmayacak zamanda en olmayacak işi yapıyorlar ve en olmayacak neticeyi alarak herkesi şaşırtıyorlardı. Özellikle de bunu Osman Paşanın yanında çok yaşadığını hatırladı ve şaşırmayı bıraktı. Ahmet'in sarılı kolu dikkatine çekti, doktorluk tarafı ağır bastı:

-Müsellim Bey, bu çocuğun neyi var?

Cevabı Çerkes Müsellim değil, Ahmet verdi hem de sert bir şekilde ayaklarını yere vurarak:

-Ben çocuk değilim. Kırk Kanatlı ekibini reisiyim.

Ahmet, cevap beklemeden, Çerkes Müsellim, kolundan çekti:

-Beyim, gidelim, bizi çocuk görenle işimiz olmaz.

Binbaşı Ryan Rus güllelerinden biri yanına düşmüş gibi sarsıldı. Osmanlının muzafferiyetinin sırrını çözer gibi oldu. Sekiz yaşındaki

çocuk, Kırk Kanatlı Ekibinin reisi olursa, yetişmiş delikanlısı ne olmazdı.

Ahmedin gönlünü almak için hareketlendi, Ahmet'i kollarından yakaladı:

-Gel Kırk Kanatlı reisi Pehlivan Ahmet! Çocuk olan sen değil, senin değerini anlayamayan benim. Hele çekme kolunu. Tamam, bir hata yaptık. Şu koluna bir bakalım. Çerkes Müslellim sıkı tut şunu. Bu Kırk Kanatlı reisin koluna ne oldu anlat hele!

Ahmet, Kırk kanatlı reis sözünden sonra biraz sakinleşir gibi olmuştu. Çerkes Müsellim, Ahmet'in kolundaki sargıyı çözerken anlattı:

-Beyim, Ahmet Pehlivanla bu akşam, Osman Paşanın yanından ayrıldıktan hemen sonra habercilik talimine başlamış, birlikte Plevne etrafında keşif yapıyor, nereden nasıl geçeceğini tespite çalışıyorduk. Bu sırada bir çukurun başına geldik. Daha dur demeye varmadan Ahmet karşı tarafa doğru atladı ve uçtu, ama iyi konamadı, kolunu sakatladı.

Çerkes Müsellim'in uçtu ama konamadı sözü Doktor Binbaşı Ryan'ı güldürmüş, Ahmet'i ise kızdırmıştı, hemen itiraz etti:

-Ama Beyim, toprak kaydı.

Çerkes Müsellim, güldü, Ahmet'in başını okşadı, kızma bre, Ahmet, dedi, bilirim toprak kaymasaydı, çok rahat bir şekilde karşı tarafa atlardın.

Binbaşı Ryan, Ahmet'in kolunu kontrol etti:

-Müsellim Beyim! Ahmet Pehlivanın, Kırk Kanat reisinin önemli bir şeyi yok. Yalnızca, kolu dirsekten biraz incinmiş.

Doktor Ryan'ın ısrarla Ahmet Pehlivan, Kırk Kanat reisi demesi Ahmet'in gönlünü yapmıştı.

-Kim o?

-Benim Ahmet, Kırklı Kanat reisi.

Fatma Hanım, kapıyı açtı, gördüğüyle şaşırdı.

Fatma Hanım şaşırmıştı. Ahmet, babasının piştovunu ve kamasını beline sokmuş, hazır ol vaziyette karşısında duruyordu:

-Hayır olsun oğlum! Sabahın bu vaktinde? Bu piştov ile kama neyin nesi? Yoksa Osman Paşa ile savaşa mı gidersin?

Ahmet gülümsedi:

-İyi bildim anam! Osman Paşanın askeri oldum, bubam anlatmadı mı? Sabah namazını kılıp reisim Çerkes Müsellim ve Hikmet Dedeyle buluşacağız. Bugün yapılacak çok işim var. Bir an önce benimle çalışacak kırk arkadaşımı seçmem lazım.

Fatma Hanım, Ahmet'in sözlerine kızdı:

-Te be oğlum benimle maytap geçme. Şimdi tokadı yersin. Askerlik çocuklara mı kaldı?

Ahmet kıpkırmızı kesildi, hırsla ayaklarını yere vurdu:

-Ben çocuk değilim. Kırk Kanatlının reisi Ahmet Pelvanım.

Fatma Hanım, oğlunun haline, söylediklerine güldü:

-Tamam, tamam çocuk değilsin, ama asker de değilsin.

-Ahmet'in söyledikleri doğru.

Ahmet ve annesi sese döndüler, Ahmedin babası uzun Ali, yatak odasının kapısından gözükmüştü, üzerinde gecelikleri vardı. Ahmed ve ailesi, Tuna vilayetinin Ruscuk sancağının Razgırad kazasına bağlı Umur Köyündendi. Uzun Ali, son beş yıldır müthiş romatizma ağrılarından şikayetçiydi. Tedavi için Plevne'ye gelmişlerdi. Burada, hanımı ve oğlu Ahmet ile uzaktan akrabaları Hikmet Dedenin yanında kalıyorlardı. Kızı onbeş yaşındaki Leyla, köyleri Umur Köy'deydi, onu getirmemişlerdi.

Fatma Hanımın aklı karıştı:

-Efendi, benimle zevklenme. Sen ne dersin? Sabahın seher vaktinde... buba oğul benimle maytap mı geçersiniz? Şimdi, şu sekiz yaşındaki çocuk, Osman Paşanın askeri oldu üle mi? Bu da yetmedi, hem de ne olduğunu anlamadığım Kırk Kanatlı reisi oldu ha?

Ahmet, annesinin çocuk sözüne iyice çıldırdı:

-Buba ba, baksana anama! Hâlâ bana çocuk der.

Uzun Ali, Ahmet'in tepkisine seslice güldü, bir koluyla hanımını, diğeriyle Ahmet'i sardı, onları sofaya doğru götürdü:

-Kızma bre Ahmet! Anan haklı. Dünden beri yaşadıklarımıza kim olsa inanamaz... Sen ve her işte bir hikmet vardır diyen Hikmet Dede hariç. Yaşadıklarımız, tam Hikmet Dede ve Kırk Kanatlı reisi Pelvan Ahmet'e göre.

Ahmet, babasının "Kırk Kanatlı resi Pelvan Ahmet" sözleriyle hakikaten kanatlandı. Plevne semalarından güneye doğru kanat çırptı.

Ve Uzun Ali anlattı, eşi, kara oğlunun anası, sevdiceği, kara sevdalısı Fatma Hanıma, dün olanları, Osman Paşanın toplantıda anlattıklarını, Ahmet'e nasıl Kara lakabını taktığını, Plenve savunmasında, kadın erkek yediden yetmişe herkese vazife düştüğünü.

* * *

"Sabahın seher vaktinde görebilsem yarimi

Gül dalına bülbül konmuş çeker ah-u zarımı

Elimden almak isterler nazlı yarimi"

türküsüyle hamurları yoğrulan Plevneliler, 19 Temmuz Perşembe seher vaktinde, top sesleriyle uyandılar. Ve hem dillerinde hem de gönüllerinde,

"Bülbüller ötüyür seher vaktidir,

Gülbade içelim bahar vaktidir,

Hazır olan erler sefer vaktidir,

Destur saldıralım düşman üstüne"

türküsü dillenir oldu... 19 Temmuz 1877'in seher vaktinde, top sesleriyle birlikte, Plevne'de yediden yetmişe, herkese ayağa fırladı. Sabahın ilk ışıkları, Plevne üzerine, top gülleleriyle birlikte düştü. Ruslar, Plevnelilerin, ellerinden, nazlı yarlerini almak için gelmişlerdi.

On binler hınçla geldiler. Plevne'ye varan Alman asıllı Rus Generali Schilder-Schuldner, aklını kaçırdı... Osman Paşanın askeriyle kendinden önce buraya ulaştığını görünce çılgına döndü. O kızgınlıkla, perşembe günü sabahtan akşama, yerleşmeğe çalışan Türk birliklerini topçu ateşiyle dövdü. Osman Paşaya tabya yapma, mevzilerine yerleşme fırsatı vermek istememişti.

Rus Generali, 19 Temmuz Perşembe günü, saldırmamakla, yalnızca topçu ateşini tercih etmekle, Osman Paşanın gönlüne su serpti. Osman Paşanın bütün korkusu, Rus'un o gün saldırmasıydı. Urus kafirinin yalnızca top ateşiyle yetineceğini anlayınca şükür secdesine kapandı, Yüce Mevlâ, Osmanlıya beklediği fırsatı vermiş, bütün gece yaptığı dualar kabul olmuştu.

Hemen, önceki akşam topladığı Plevne'nin önden gelenlerinden sivil erkânın, karargâh hâline getirdiği ilk mektepte tekrar bir araya gelmesi için emir verdi. Yarım saat içinde, toplantı başladı.

Osman Paşa, askerler kadar yediden yetmişe bütün sivillere çok büyük iş düştüğünü, sivillerden levazım, hastane hizmetleri, iaşe temini ve cephane hazırlanmasında istifade edileceğini anlattı.

Konuşmasını, "Allah'a itaat edene bütün mahlukat itaat eder. Plevne sınırlar içinde, dinimizin emirlerine muhalif, hiçbir şey işlenmesine billah rızam yoktur. Gaflet, gevşeklik, gayretsizlik, çalışmamak, sebeplere sarılmamak, emre itaat etmemek, yalan, namertlik, her zaman kötüdür, ama şimdi bütün bunlar bağışlanamaz suçtur. Çünkü serhat boyundayız, savaş anındayız. Size, Kanuni Sultan Süleyman'ın, Budin Sarayı'nın duvarının

yazdığı, 'Burası gaziler diyarıdır, serhat boyudur, burada gayrolmaz, dinimize, geleneklerimize aykırı iş işlenmez, burada gayreylenin akibeti hayrolmaz!' sözünü hatırlatmak isterim. Biz, Allahü teâlâya itaat ettiğimiz sürece, Plevnenin taşı, toprağı, havası, suyu, görünmeyen erleri bizimle birlikte olacaktır. Hepiniz hakkınızı helal edin. Bundan sonra helalleşmeğe vaktimiz olmaz" sözleriyle bitirdi.

Hazır olanların hepisi, gözyaşları içinde, helal olsun paşam diyerek Osman Paşaya haklarını helal ettiler, birbirleriyle helalleşip, vazifelerini yerine getirmek üzere hemen dağıldılar.

Dağıldılar, ama bir olmak, birde güç bulmak, sonsuzluğa erişmek için. Bu dağılmadan sonra, Plevne'de öyle bir hareket başladı ki anlatılır değil. Yediden yetmişe bütün Plevneliler, görev almıştı. Hatta, sakat olup yatağa mahkum olanlar da görev almakta o kadar ısrar ettiler ki, Osman Paşa, gözleri yaşlı halde onlara da görev verdi, yattıkları yerden hastane için sargı bezi hazırlayacaklardı.

O gün top sesleri arasında, herkes koşturdu. Ama birisi herkesden fazla koşturdu. Bu, küçük pehlivan, Kırk Kanatlı Reisi Kara Ahmet'ti. Kendisi gibi gözü kara, kırk yiğit buldu... Yaşları 9 ile 13 arasında değişen. Ahmet yaşça en küçükleri, ama cesaret, kuvvet, işine imanda, bilgelikte en büyükleri gibiydi. Bütün çocuklar da bunu kabullenmişler, "Madem ki Osman Paşa büle uygun görmüş, bize itaat düşer" demişlerdi.

Ahmet, arkadaşlarını Çerkes Müsellim'le tanıştırmış, vazifelerini bir de ondan dinlemelerini sağlamıştı.

Ahmet, o gün top sesleri arasında o kadar çok koşturmuştu ki, akşam olduğunda dayanamadı. Bütün karşı koymasına, uyumamalıyım, Çerkes Müsellim ağamın yanına gitmeliyim, demesine rağmen, göz kapakları onu dinlemedi. Anasına son sözü, "Ana, beni bir saat sonra uyandır, yapılacak işim var" oldu.

Anası Fatma hanım, "Peki benim aslanım" diyerek üzerini örttü.

Ahmet, kendi gibi yerinde duramaz, kırk küçük adama reis olmuştu, ama neticede o bir çocuktu. Ve hemencecik uyudu.

* * *

Aylardan Temmuz, günlerden Cuma, Temmuz'un 20'si, yıl, Plevne'nin Osmanlı, Türkoğluyla buluşmasının 500 sene sonrası, 1877 idi.

Ve 20 Temmuz Cuma... General Schuldner, birliklerinin, Osmanlı askerine hücum edecek vaziyete geldiğini görünce kararını verdi. Bu fırsat, kaçmazdı. Henüz takviye almamış, bir haftalık cebri yürüyüşle ayakta duramaz hale gelmiş, Plevne'yi iyice tahkim edememiş Türk birliklerini, bu mühim stratejik mevkiden atmak, vurmak, çökertmek için tam fırsattı. Ve cuma günü, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte Rus General "Ateş!" emrini verdi.

Rus Generalin toplara ateş emrini vermesiyle birlikte, Plevne'de inanılmaz bir şey oldu. Bütün evler, şafak vakti bir gonca bir gülün açması gibi hareketlendi, bir hedefte kilitlendi. Yediden yetmişe kadın-erkek bütün Plevneliler, sokağa döküldüler ve koştular, ya şehit ya da gazi olmağa... Osman Paşanın verdiği görevi yerine getirmeğe... Toprak, hava ve su, Plevne ile bütünleşmeğe...

Kara Ahmet'in Kırk Kanatlısı da hemencecik kanatlandılar ve görev yerlerine doğru uçtular.

Ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte, ilk önce toplar patladı... toplardan fışkıran siyah gülleler ölüm olup Plevne'yi vurmak için yola koyuldular... Daha üçte biri tamamlanmamış, topraktan yapılmış Türk tabyalarına, gülleler, ateş olup düştü. Rus komutan, tabyalarda canlı tek bir Osmanlı askeri kalmamıştır diye inandığında hücum emrini verdi. On üç bin piyade, üç alay süvari, toplam 32 bin kişi ve altmış adet toptan oluşan Rus kuvveti, Plevne üzerine saldırdı... üç koldan, yorgun bir avuç Osman Paşanın yiğit askerlerini, imha etmek için...

Ruslar, Osmanlı birliklerinin sol kanadında şiddetli bir mukavemetle karşılaştılar, buradan bir adım ileri gidemediler. Sanki yalçın bir kayaya toslamışlardı.

Ruslar, Osmanlı ordusunun sağ kanadını şiddetli top ateşine tuttuktan sonra süvari hücumuyla sıkıştırdılar. Bu bölgede, tabyalara yeni başlanmıştı, Osmanlı savunmasının zayıf yeriydi.

Bunu fark eden Ruslar, hücumun bütün ağırlığını buraya verdiler, Osmanlı savaş hattını, geri çekilmeye zorladılar. Bu tabyalardaki bir avuç Türk askeri, çığ gibi gelen atlı ve yaya Rus askerine karşı koymağa çalışıyorlardı. Ama bir bir şehit düşüyorlardı.

Bütün bunların üstüne, beklenmeyen bir hadise, savunmayı iyice zorlaştırdı. Bir gülle düştü, hem de komuta merkezine.

Kumandan Mirliva Ahmet Hıfzı Paşa, yağmur gibi yağan top mermisiyle yaralandı ve ona vekâlet eden Kaymakam Hüsnü Bey de aynı akıbete uğradı.

Her iki komutan acil bir şekilde sahra hastanesine götürüldü. İşte bu arada, komutan ve vekilinin aynı anda yaralanmasıyla komuta kademesinde çok kısa bir kopukluk oldu, bu kopuklukta Rus askerinin ilerlemesine yetti.

Kara Ahmet ile burada bulunan Çerkes Müsellim "Ahmet'im, yiğidim, ben Osman Paşaya koşuyorum. Beklenmeyen yeni bir durum olursa, şu atı topukladığın gibi Osman Paşaya koş!" diyerek kuş gibi uçtu. Ahmet, siper gerisinde, top seslerine alışık bulunmasına rağmen, iyice huysuzlanan atı muhafazada güçlük çekerek kendisine verilecek haberi beklemeğe başladı.

Ordu ile siviller arasında haberleşme için düşünülen küçük Ahmet, bir anda savaşın göbeğinde bulmuştu kendini. Hayrettir, kırk yıllık haberci gibi hiç telaş etmiyor, kendisine verilecek görevi bekliyordu.

Her iki kumandanı da yaralanmış sağ kanatta, kumanda işleri tehlikeye düştü... Askerler, piyade siperi gibi korunma yerleri hazırlamaya vakit bulamadan açık bir tepe üzerinde savaşı kabul etmek zorunda kalmıştı... Düşman üstün gelmiş, sağ kanadının tabyalarını ele geçirmişti, orada tek bir asker ayakta kalmadıktan, hepsi şehit olduktan sonra.

Öte yandan Osman Paşanın yardıma gönderdiği taburlar da hayatta kalan ve geri çekilmeye başlayan bir avuç yaralı askerleri görünce, oldukları yerde kaldılar ve Ruslar, savaş hattını ele

geçirdiler.

Kumanda kendisine kalan binbaşı, son nefesinde Ahmet'e, "Evladım, hemen atını sür, her ne pahasına olursan Osman Paşaya ulaş. Durumu kendisin bildir" dedi. Hayattayken, düşman askerinin savunduğu siperlere girdiğini gören gönül erinin utancında son nefesini verdi, şehit oldu, gerçek hayata kavuştu.

Kara Ahmet, gittikçe huysuzlaşan doru ata, bir siper yıkıntısından yararlanarak bindikten sonra, yayından fırlayan ok gibi fırladı. Ancak fırlayan yalnızca Kara Ahmet değildi. Bir atın doludizgin Türk siperlerine doğru gittiğini gören Rus askerleri tetiğe bastılar. Rus kurşunları Ahmet'in doru atıyla yan yana yarış ettiler. Kahbe bir Rus kurşunu, geldi, Ahmet'i buldu, sol omuzundan vurdu. Ahmet, sarsıldı, ama düşmedi. Atını bütün hızıyla sürmeğe devam etti.

Osman Paşanın karargâhına, huzuruna vardığında, son sözü, Paşam, Hıfzı Paşanın tabyası düştü, oldu ve atından düştü. Sonrası Ahmet için yeni bir dünyaydı.

Osman Paşanın yanındaki Çerkes Müsellim yetişti, Ahmet'i, kolları arasına aldı, atına atladığı gibi, hastaneye doğru uçtu.

Kara Ahmet'ten Osmanlı ordusunun sağ kanadı hakkındaki son bilgeleri alan Osman Paşa, hemen Çerkeslerden kurulu atlı seçme birliklerine hareket emrini verdi. Kendi de kır atını topuklayarak şimşek olup, düşmanın bozduğu sağ kanada çaktı. Bu arada, Osmanlı topçusu Osman Paşanın emriyle bütün ağırlığı Rusların ele geçirdiği sağ kanada verdi.

Osman Paşa ve beraberindeki Çerkez süvariler, yıldırım gibi düşman saflarına düştüler, düştükleri yerde hayat ile ölüm kucak kucağa geldi. Hayat, ölüme yenik düştü. Osman Paşa, yaverinin yalvarmalarına aldırmayıp "Merak etme oğlum! Beni vuracak kurşuna ezelde adım yazılmıştır, nerede olsam beni bulur" diyerek en önde savaşıyordu. Osman Paşayı, beyaz atı üzerinde, en ön safta, gökten gelen bir melek gibi gören Osmanlı askerine gayret geldi.

Ölmek üzere olanlar bile ayağa kalktı. Semadan inmişçesine düşman üzerine uçan Osman Paşayı ve Çerkes süvarilerini gören Rus askerleri tam manasıyla dehşete düştü.

Ve çok kısa bir zamanda, Rus askerlerinin eline geçen savaş hattı geri alındı ve böylece düşmanın üstünlüğü, yenilgiye dönüştü. Türk askeri, Osman Paşayla birlikte yeniden can bulmuş, Plevne toprağı, onlara ayağa kalkmaları için yardımcı olmuştu.

Sabah, başlayan muharebe, zamanı tek eylemiş, öğle, ikindi, akşam birleşmiş, Osmanlı askeri, akşam vaktinin girmesi, topların susmasıyla ancak, namaz kılacak vakit bulabilmişti. Akşamı, kılmazdan önce, öğle ve ikindiyi kaza etmişlerdi.

Güneş, Tuna üzerinden battı, karanlık, Plevne'ye, korkunç savaşın ortada bıraktıklarına örtü oldu.

Akşamla birlikte ateşkes ilan edildi. Ruslar, ilk saldırıda Plevne'nin girilmez ve geçilmez olduğunu anlamışlardı, ama bu bilgininin Ruslara bedeli, 2 bin 847 can olmuştu.

Osman Paşa, Türk şehitlerine bakıp, “Bu yiğitler, vatanlarını, savundular, şehit oldular, derecelerin en yükseğine kavuştular. Ya bu Rus gençleri, onlar ne için öldüler, hem de memleketlerinden bu kadar uzakta” diye mırıldandı. Osman Paşa, sağ kanattaki bozgun haberini canı pahasına ulaştıran Kırk Kanat Reisi Kara Ahmet’i merak ediyordu. Hastaneye doğru yürüdü. Kendisiyle birlikte nice kişinin yürüdüğünü, yalnız olmadığını hissetti.

Rusların, ilk saldırısından bu yana, tam bir hafta geçmişti. Bu bir hatfayı her iki tarafta, siper kazmak, tabyaları, bulundukları mevkileri güçlendirmekle geçirmişti.

Ruslar, hem bulundukları mevkileri güçlendirmişler hem de bol bol takviye kuvvet almışlar, her biri canavarı andıran toplarının sayısını artırmak için gece gündüz çalışmışlardı.

Yüzlerce top, siyah ağızlarını, Plevne'ye doğru çevirmişler, ateş, ölüm kusacakların anı sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Rumeli'nin küçük kasabası Plevne ise, sanki üç kıtaya yayılan koca Osmanlı bedeninin yüreği olmuş, devamlı atmıştı, gece gündüz durmadan. Durmasının Osmanlının ölümü manasına geleceğini biliyor gibiydi.

Savaşın ilk gününde bugüne geçen yedi gün içinde Plevne, tam bir karınca yuvası gibiydi. Askerden sivile, üç yaşındaki bebeden seksen yaşındaki ihtiyara herkes durmadan çalıştı. Küçücük bebeler bile durmadı... o minnacık avuçlarına aldıkları toprakları, tabyalara taşıdılar... minik yüreklerinden minik ellerine oradan da toprağa geçen dayanma gücü, toprak tabyaları yıkılmaz kıldı.

* * *

Bir gün daha başlıyordu... hayır dileyenlere hayır, şer isteyenlere şer sunmak üzere... 30 Temmuz 1877 Pazartesi şafak söküyordu Plevne'de... Tuna üzerinden. Osman Paşa, bütün gece uyuyamamıştı, seher vakti şöyle bir dalar gibi olmuştu.

İşte şimdi, Osman Paşa, sabah namazı sonrası, tam tan yeri ağarmak üzereyken, yürüyordu, yeni inşa edilen tabyalar arasında. Kendisiyle birlikte, bütün Osmanlı mülkünün yürüdüğünü hissediyordu.

Tabyalar arasında dolaşırken sık sık, nöbetçi askerler, "Hilal" diye sesleniyor, Osman Paşa, "Gül" diye cevap veriyor... sabahın şafak vakti, Osman Paşayı gören askerler, maddi-manevi

toparlanıyor, güç-kuvvet kazanıyorlardı.

Osman Paşa, kuzeybatıdaki tabyaya geldiğinde, ince, erkekleşme sevdasında, bir ses "Hilal" diye bağırdı. Osman Paşa, "Gül" diye karşılık verdi. Hilal diye naralanan, yiğitleşme, benim deme gayretindeki bir sesti. Merak eden Paşa, sesin geldiği yere baktı. Gözlerine inanamadı. Sabahın bu vaktinde, görmeyi en son düşündüğü kişiydi ona 'Hilal' diye bağıran.

-Ahmet, evladım! Hayır olsun, bu saatte, burada ne işin var?

Paşayı fark eden sesin sahibi, hazır ol vaziyetine geçti... bu, Kırk Kanatlı Reisi Ahmet'ti, cevabı da duruşu gibi hazır oldu:

-Paşam, sizi buraya getiren kuvvet beni de getirdi.

Osman Paşa çarpıldı... sekiz yaşındaki Ahmet'in cevabıyla, Rus kurşunuyla vurulmuş gibi sarsıldı, titredi. Bu cevap, sekiz yaşındaki bir çocuğun cevabı değildi. Bu, binlerce yılda oluşan milli şuurdan doğan bir cevaptı. Osman Paşa, Ahmet'in başını okşadı:

-Cevabınla, pehlivanlığa iyi bir namzet olduğunu gösterdin. İnşallah, seni ve beni burada olmaya zorlayan şartları, bizden sonrakiler yaşamaz. Anlaşıldı sen de Kırk Kanatlı ekibinin çalışmalarını teftişdesin... Gel evladım, teftişimizi birlikte yapalım.

Osman Paşa, Ahmet ile bir tabyadan diğerine giden siperde yola koyuldular. İşte olanlar bu anda oldu, duyanlar Kıyamet kopuyor zannetti. Ateş topları yağmağa başladı. Osman Paşa, bir anda yaralı bir aslan kesildi:

-Tamam, başladılar işte. Beklediğimiz an geldi.

Osman Paşa, Ahmet'i omuzlarından yakaladı, gözlerine baktı, Ahmet, o gözlerde nice bir şimşeğin çaktığını gördü:

-Evladım, davran! Gözü açıp kapayınca Karargâhta ol! Yaver amcan bul. Paşa Babam, "Kararlaştırılan savunma planı geçikmeksizin uygulanacak. Beni de hemen Ömer Tabya'da bulsun." dedi diye söyle. Haydi fırla.

"Emredersin" Paşam diyen Ahmet, fırlamış, fırlamakla birlikte

gözden kaybolmuştu.

* * *

20 Temmuz'daki Birinci Plevne Savaşında Osman Paşa, Türk askeri gerçeğiyle tanışan Ruslar, 30 Temmuz'da bir şafak vaktinde tekrar saldırdılar. Bu sefer, iyi hazırlanmışlardı, zaferden emindiler.

Emindiler... Çünkü Rusların 50 bin asker ve 184 topuna karşılık, Osman Paşanın yalnızca 23 bin askeri ve 58 topu vardı. Ruslar, bu kuvvetlere ve hazırlıklarına güveniyorlardı. Gerçek diye bunu biliyorlardı.

Ama bilemedikleri, Osman Paşanın son alperenlerden olduğu... Osman Paşanın askeri ve Plevne'deki akıncı torunlarının başlarında gerçek komutan ile asıllarını hatırladıkları... bir iken on kişiye bedel hale geldikleriydi.

Sabahın şafağında, güneş doğarken başlayan İkinci Plevne Muharebesi, güneş batarken sona erdi.

Sabah, güneşin doğduğuna şahit olan binlerce kişi, akşam, batışını görememişlerdi. Ruslar, bizim burada işimiz ne? Memleketimizde binlerce kilometre uzakta diye düşünerek, yakınlarının hasretiyle ölmüşlerdi.

100 Türk askeriyse, vatanını, dinini, milli değerlerini savunurken şehit düşmüş, kalanlar ise başta Osman Paşa olmak gazilik unvanını her anlamıyla hak etmişti.

30 Temmuz 1877 Pazartesi günü Ruslar, 50 bin asker ve 184 topla Plevne'ye, zaferden emin olarak saldırdılar. Rus Ordusu Komutanı General Krüdner, Birinci Plevne Muharebesinde Rus askerinin başındaki General Schilder, Schulner'den daha şansızdı. Akşam olduğunda, Krüdner, 7 bin 305 ölü verdikten sonra bozulan ordusunu zorla toplayıp Plevne önlerinden çekilmişi.

İkinci Plevne Muharebesi, Osmanlı Türkleri için, birincisinden çok daha büyük bir zafer olmakla beraber, çok daha kanlı idi. Başkumandan Müşîr Osman Paşanın altında üç at vurulup ölmüş,

100 şehit ve 400 yaralı verilmişti.

İkinci Plevne Muharebesinde, siviller de askerlerle omuz omuza savaştılar. Kadınlar, hastanelerde hizmet ettiler, tabyaların kuvvetlendirilmesine canlarını pahasına yardım ettiler. Kadınlar, hastane, lojistik merkezleri ile Osman Paşanın kurmay heyeti arasında Kara Ahmet ve Kırk Kanatlı elemanları koşturup durdular.

Kara Ahmet, namaz sonrası Kırk Kanatlı ekibini topladı. Fakat ekibi artık kırk değildi, üç arkadaşı, savaşın en acımasız saatlerinde... kendilerine verilen vazifeyi yerine getirmek... emanet edilen haberleri ulaştırmak için koştururlarken şehit olmuştu.

Ahmet dondu kaldı. İki Plevne Muharebesinde binlerce ölüme şahit olup, hiç etkilenmeyen Ahmet, üç arkadaşının ölümüyle ölümü yakından hissetmişti. Üç arkadaşının ölümünü, ailelerine nasıl haber verecekti... onların reisiydi... onlardan sorumluydu. Küçük Ahmet'in gönlü böyle bir yükü kaldıramadı. Çöktü içli içli ağlamaya başladı. Sıcak gözyaşları, Ahmet'in gözlerinden, ağlamanın işareti olarak, üç yıl sonra ilk defa inci tanesi gibi al yanak üzerine dökülüyor, oradan da Plevne toprağına karışıyordu... şehitliğe kavuşan arkadaşlarının al kanları gibi.

Ahmet'in hayatta kalan 37 arkadaşı şaşkındı, onun ağladığına hiç şahit olmamışlardı. Ahmet, beş yaşındayken, kendinden üç yaş büyük bir çocuğa güreşte yenilmiş ve ağlamıştı, babası o zaman, "Er olan, kadın gibi ağlamaz. Çok çalışarak rakibini yener ve onu ağlatır." demişti. İşte o zamanda bu zamana Ahmet, ağlamamıştı, ama şimdi ağlıyordu.

* * *

-Hanım, nedir bu çocuğun hali? Anlamış değilim. Tamam akranlarına göre çok çabuk gelişti. Sekiz yaşında olmasına rağmen 12 yaşındaki çocukların gösterişinde Akıllı, cesur, dayanıklı, tam bir başpehlivan adayı... ama, bütün bunlar, onun yaptıklarına açıklamağa yetmiyor. Sekiz yaşındaki çocuk, kırk çocuğun başında aklın almayacağı işler yapıyor. Plevne kasabası, koca Osmanlı

ordusu, Kara Ahmet'ten bahsediyor. Osman Paşayı da anlamış değilim. Ahmet'te ne gördü de, ona bu vazifeleri verdi, akıl sır erer gibi değil.

-Efendi, ben, biraz anlar gibiyim, ama tam emin değilim.

Kara Ahmet'in babası Uzun Ali ve annesi Fatma Hanım, isim koyamıyorlardı, yaşadıklarına... günün yorgunluğundan sonra, anne-babasına çok şey anlatmak isteyen, ama gözlerine hüküm geçiremeyerek hemen uyuyan Ahmet'in başına oturmuşlar, dertleşiyorlar, her iki Plevne Muharebesinde, Ahmet'in yaptığı inanılması güç işleri anlamlandırmağa çalışıyorlardı.

Hanımının "Ben biraz anlar gibiyim" sözleri, Kara Ali'yi heyecanlandırdı:

-Hele anlat bre hatun! İnsanı meraktan çatlatmayasın.

Fatma hatun, boyun büktü, utandı, dokuz senedir aynı yastığa baş koyduğu kara sevdalısı eşinden bir şey saklamaktan... ve senelerdir sakladığı sırrı anlatmanın doğru olup olmayacağı tereddüdünde anlattı:

-Ahmet'e hamile kalmazdan az önceydi. Büyük kızımız Leyla'dan sonra, iki erkek çocuğumuz ölmüş... sen, pehlivan yapmayı düşündüğün bir erkek evlat hasretiyle yanıyor, bana da bir şey diyemiyordun. O günlerde ben de "Ya Rabbi! Bize, senin dinine hizmet edecek, hakkımızda hayır dualara vesile olacak, pehlivanlıkta eşsiz bir erkek evlat nasip eyle!" diye gece gündüz dua ediyordum. Hatta senden gizli, Demir Baba dergahına gitmiş... buradaki talebelere yardım edip, "Ey yüce Allah'ım, burada yatan Demir Baba yüzü suyu hürmetine bize bir erkek evlat nasip et!" şeklinde niyazda bulunmuştum.

Demir Babaya gittikten birkaç gün sonra, bir rüya gördüm. Rüyamda, Demir Baba olduğunu söyleyen çok iri yarı bir kimse, bana bir elma verdi. Elmayı yememi söyledi, elmayı yedikten sonra, "Kızım bir oğlun dünyaya gelecek... büyük bir pehlivan olarak küffar diyarında Osmanlının, İslamiyet'in şanını yükseltecek. Aşk olsun diye nara atarak güreşecek, hakiki aşkı arayacak. Oğlun sekiz

yaşına gelmeden bu rüyadan kimseye bahsetme. Sekiz yaşından sonra, eşine ve yüce Rabbimizin işlerindeki hikmeti, esrarı gören bir gönül ehli zata anlatır, onu işaret ettiği gibi hareket edersiniz" dedi.

Uyandım, elmanın lezzeti hâlâ damaklarımdaydı. Bu rüyadan az zamanda sonra, Ahmet'e hamile kaldım.

Fatma hatun, son sözlerinden sonra bir müddet sesiz kaldı, gönlünden gelenleri, "Ya efendi işte büle, anlattım ve rahatladım, artık sen ne zaman uygun görürsen, hikmet ehli bir zat bulup ona anlatır, işaret ettiği gibi hareket ederiz" diyerek seslendirdi.

Hanımının anlattıkları, Kara Ali'yi coşturmuştu, duyduklarına inanamıyordu, rüyada gibiydi:

-Bre Hatun, benimle maytap geçmezsin değil mi?

Fatma hanım kızdı:

-Efendi sen ne dersin, büle şeyin şakası olur mu? İnsan çarpılır sonra.

Kara Ali, hanımının gönlünü almak için çırpındı:

-Yanlış anlama be hatun! Emin olmak için sordum. Sen ne demeştin; hikmet ehli bir zat mı?

-Evet, efendi, Demir Babanın dediğini saledim, Rabbimizin işlerindeki hikmeti, esrarı gören gönül ehli bir zatı bulur, ona anlatırsınız, demişti. Büle bir zatı nerede, nasıl bulacağız.

Kara Ali sevinç içinde bağırdı:

-Bulduk bre hatun bulduk, hem de dibimizde.

-Dibimizde mi, kim?

-Hikmet Dede, bre hatun, Hikmet Dede.

Fatma hanım, ah akılsız kafam der gibi başına vurdu:

-Hikmet Dede ha, doğru ya. Nasıl da bilemedim.

Kara Ali ve hanımı gece yarısına kadar hep Ahmet'i konuştular. Onu, Demir Baba Dergahı'na vermeyi, pehlivanların yetiştiği medreselerde okutmayı, bunun için hiçbir fedakarlıktan

kaçınmamayı, Hikmet Dedeye uygun bir zamanda rüyayı anlatmayı, onun uygun gördüğü şekilde hareket etmeyi kararlaştırdılar.

Yattıklarında, düşlerinde Plevne, Gazi Osman Paşa, Hikmet Dede ve biricik oğulları, ciğer pareleri Ahmet vardı.

* * *

Rusların gözü iyice korkmuştu. Rusya'dan yeni kuvvetler gelmedikçe, Plevne'de, Osman Paşa ve silah arkadaşlarına karşı yeni bir taarruza geçilemeyeceğinden bütün Rus subayları müttefikti.

Rusya'da, 188 bin 500 kişi silâh altına alındı. Rus kurmaylarına göre, bunların bir kısmı olsun Tuna'yı geçip Plevne'ye ulaşmadan savaşa devama imkân yoktu.

Bir çok Rus subayı, dindaşları, kendileri gibi Ortodoks ve Slav olan Bulgarları, Müslüman Türklerin zulmünden kurtarmak için heyecanla Tuna'yı geçmiş ve savaşa girmişti. Şimdiyse bütün heyecanlarını kaybetmişlerdi. Zîrâ gerçeği gözleriyle görmüşlerdi. Türklerin, Tuna vilayeti, Rusların ise Bulgaristan dedikleri ve şimdi başta Plevne olmak üzere çeşitli cephelerde Osmanlı askeriyle savaştıkları bu topraklarda, tam şaşkına dönmüşlerdi.

Entelektüel Rus subayı, şimdi savaştıkları topraklarda, baskı altında, sefalet içinde, din hürriyetinden yoksun; mal, can ve ırz emniyetleri olmayan Bulgarlar olduğuna, Panslavistler tarafından inandırılmışlardı. Burada yaşayan Bulgarları, bolluk ve refah içinde, bırakın Rus köylüsünden, savaş muhabiri İngiliz gazetecisi Forbes'in yazdığı gibi İngiliz köylüsünden dahi zengin görünce, inanamadılar.

Bulgar köylüsü, Rus köylüsü ile uzaktan bile mukayese edilemeyecek derecede iyi durumda idi. Tarlaları ekin doluydu. Bulgar köy evleri, Rus mujik, kulübelerinin yanında saray gibi kalıyordu. Dinî hürriyete gelince, her yerde kilise vardı ve Türkler, kilisesine giden Bulgarlara yan gözle bakmak değil, ehemmiyet bile vermiyorlardı. Bu durumda bir çok Rus subayı için savaşın "Haçlı Seferi" vasfı kalmamıştı.

Plevne, Rus ordusunun gurur ve şerefini kırmıştı. Ruslar, uğursuz dedikleri Plevne kasabasını mutlaka almak istiyorlardı. İkinci Plevne bozgunu, Rusya'da Sibirya soğuğunu çöl sıcağına çeviren bir tesir yaptı ve vatanseverliği tahrik etti. Sürü sürü Rus, orduya katılmaya başladı.

Osmanlının Tuna vilayetini, güneye bağlayan ve Balkan dağlarının en önemli geçidi Şıpka'da da Ruslar, çok tehlikeli durumda idiler. General Gurko, Çar'ın hassa alayını bile Türk cephesine getirmek için, Petersburg'a gitti...

Çar'ın, Osman Paşa ve Osmanlı askerinden gözü o kadar korkmuştu ki, 30 bin kişilik Osman Paşa'nın askerine karşı yüz binlerce Rus askerini az görüyordu. 1877 Eylül'ünün ilk haftası içinde Plevne önlerine Ruslar, 6 yeni tümen sevk ettiler. Çar yine de rahat değildi. 50 bin kişilik Romen ordusunu, Romanya Prensi 1. Karol'e telgraf çekerek imdada çağırdı.

Çar İkinci Aleksandr, telgrafında, Romanya Prensine şöyle yalvarıyordu:

"İmdadımıza gel! İstediğin gibi, istediğin yerden, dilediğin şartlarda Tuna'yı geç! Ve bunu yaptıktan sonra benden ne istersen iste. Yeter ki acele Plevne'de imdadımıza yetiş! Türkler, bizi mahvediyor. Hristiyanlık, davasını kaybetmek üzeredir."

Bu sırada Osmanlı, Karadağ ve Sırbistanla da savaşıyorlardı. I. Karol, Plevne'ye yetişti. Üç piyade ve bir süvari tümeni getirmişti. Çar, Plevne önlerindeki kuvvetlerin kumandanlığını I. Karol'e verdi. Romanya prensine kurmay başkanı olarak meşhur istihkam generali Tottleben verildi. Romanya prensi gibi Alman asıllı olan bu general, çeyrek asır önce Kırım Savaşında Sivastopol tahkimatını yapmakla ün kazanmıştı.

-Ya Hikmet Dede, işte aynen büle! Bizim hanımın gördüğü rüyayı ve rüyada sülenenleri size anlattım. Bize en yakın hikmet ehli olarak sizi gördüğümüz için sana anlattık.

Hikmet Dede sarsıldı... Kara Ahmet'in babası Kara Ali'nin anlattıkları karşısında titredi... beklediği, ömrünü adadığı, hayatının var oluşunun gayesi olan an, gelmişti, ama hissettirmedi, gülümsedi:

-Te be yiğit Âlim! Bizim yalnızca lakabımız Hikmet Dede. Hikmet ehli olmak kim, biz kim.

Kara Ali, Hikmet dedenin kendisini gizleme gayreti karşısında pes etmedi:

-Hikmet Dedem, biz senden başka hikmet ehli bilmeliyiz. Sana anlattık, mesuliyetten kurtulduk.

Hikmet Dede, Kara Ali'nin cevabını beğendi, cevap öyleydi ki manevra alanı bırakmamıştı:

-Mesuliyetten kurtulmak bu kadar kolay mı? Mesuliyet hepimizin. Söylediklerinle elimizi kolumuzu bağladın. Layık olmadığımız halde, bize verilen bir emanet vardı. Biz de nice zamandır, emaneti vereceğimiz kişiyi arıyorduk. Ahmet'tin hali beni de çok etkilemiş, işaretler, hep onu göstermişti... ancak son işareti, bugün senin getirdiğin haberi bekliyorduk. Elhamdülillah o da geldi. Ahmet için, son bir imtihan var... eğer onu başarırsa... emaneti sahibine, severek, gönül huzuruyla teslim ederiz inşallah.

-Merakımızı teslim edeceğim emanet var dediğin Ahmet'in babası olmamız sebebiyle hoş gör.

Siz kimsiniz, Ahmet'e teslim etmeniz gereken emanet nedir?

Hikmet Dede, bin bir hikmet gizli tebessümle Kara Ali'ye baktı:

-Şu kadarlık ömrümüzde... emir olunmadığımız işi yapmamağa gayret ettik. Biz kim miyiz? Sana nasıl anlatmalı bilmem ki? Rumeli'deki Osmanlı mirasının koruyucularının hizmetçileri diye

bil yeter. Rumeli, Osmanlıya kolay vatan olmadı, vatan olduktan sonra da... bugüne kadar vatan olarak kolay elde kalmadı. Her iki hâlde de kılıç, kalem ve gönül ehli kişiler birlikte çalıştı. Dergahlar, dağ başlarına, yol güzergahlarına, geçitlere kurulan zaviyeler, gönül ehli kişilere yuvalık yaptılar... bu, dün böyleydi... bugün de eski gücü kalmasa bile yine böyle...

Demir Buba Dergâhı'nı bilirsin. Bu dergâhta yetişen Karalar Köyü'nden Yusuf var. Şu an 18 yaşına ermiş bulunmalı. Eğer bir terslik olmadıysa, İstanbul yollarına düşmüş olmalı. O da senin Kara Ahmet gibi kendisine emanet verilenlerden. Yusuf ile Ahmet'in yolları Frenk diyarlarından kesişse gerek. Her ikisi de, Frenk diyarlarından yaptıkları güleşlerle Türkoğlunun ismini, İslamiyet'in izzet ve vakarını duyursalar gerektir.

Hikmet Dedene gelince... Vidin yukarısında, Tuna içindeki Adakale ismini duymuşsundur. Evet, ne demiştik... Lakabı Hikmet, kendisi hikmetten uzak dedene gelince, yalnızca, Adakale Sarı Saltuk Zaviyesinin bağlılarından olmağa, kendisine verilen vazifeyi yapmağa çalışmaktadır. Üzerimizdeki emanete gelince, ne dersin bre Âlim, eğer, imtihanı başarırsa onu da sahibine verirken öğren.

* * *

-Süle bakalım Ahmet, koç Hasan ile güleşebilir misin?

Kara Ahmet, rakibim nerede, kim? demeden cevabı yetiştirdi:

-Güleşirim Hikmet Dedem, niçin güleşmeyeyim?

Hikmet Dede şaştı kaldı:

-Bre Ahmet'im... Rakibini görmeden güleşirim, dedin, bu nasıl iştir, ya senden çok yaşlı ve iri bir kimseyse?

Ahmet, göğsünü şişirmiş, Kırkpınar'da rakibini bekleyen Aliço gibiydi:

-Te be Dedem, güleş, yürek, gönül, çalışma ve ustalık işidir. Boy, kilo ve yaşa bağlı değildir.

Hikmet Dede, vurulmuş gibi titredi:

-Bize Hikmet dede diyenler, Ahmet'in sözlerindeki hikmeti,

güzellikleri görsünler. Evladım, bu sözleri nereden duydun? Sakın, kendim buldum deme tokadı yersin.

Hikmet Dedenin tokat sözüne Ahmet, güldü... Eylül ayının bir ikindi sonrası, çayırlığın ortasında heyecanla onları dinleyen babası Kara Ali'yi işaret etti:

-Bubam, süledi, güleşi de o öğretti.

-Sözlerinden, halinden, ustasının buban olduğunu anlamak lazımdı. Büle bubanın büle evladı olur. Neyse, şu ağaçların ardından çıkan rakibine bak bakalım, görünce de güleşirim sözünde durabilecek misin?

Hikmet Dede, seslendi:

-Oğlum Hasan, çık, er meydanına, tam zamanıdır. Şu çok bilmiş Ahmet seni bir görsün hele. Görsün de ayaklarının bağı çözülsün.

Ağaçların ardından yirmi yaşlarında dev gibi delikanlı çıktı. Geldi, Hikmet Dedenin elini öptü, karşısında el bağlayıp, emrini bekledi.

Hikmet Dede, hâlâ rakibine bakmayan Ahmet'i omuzundan yakaladı, bu kadarı da fazlaydı, onu Koç, Hasan'a doğru çevirdi:

-Bak be Ahmet'im, rakibin işte bu, nasıl bununla güleşebilecek misin?

Ahmet şöyle bir Koç Hasan'a, dev gibi delikanlıya baktı, halinden zerre kadar değişme olmadı:

-Güleşirim, Hikmet Dedem niçin güleşmeyeyim?

Hikmet Dede, duyduklarına inanamıyordu. Bu nasıl evlatte? Kendisinin iki kat iriliğindeki delikanlıya akranıyla güreşecekmiş gibi kayıtsızca bakıyordu. Hikmet Dede emin olmak için tekrar sordu:

-Evladım, iyi düşün! Koç Hasan seninle ciddi tutacak. Oynaş güleş yapmayacak. Ona şöyle bir daha bak ve sonra karar ver! Sonra, ben ciddi güleş tutulacağını bilmiyordum demiyesin!

Hikmet Dedenin, ısrarla sorması küçük Kara Ahmet'i kızdırdı, yüzü kırmızıya döndü:

-Te be Dedem. Sağır değiliz ya. Ne dediğin iyi duyduk ve anladık. Güleşiriz dedik ya...

Hikmet Dede, "Şükürler olsun sana ya Rabbim... Bana vazifemi tamamlama imkânı verdin" diye dua ederek Ahmet'i alnında öptü. Ahmet'in babası Kara Ali ise sevincinden yerinde duramıyor... Ahmet'e sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Ahmet ve Koç Hasan ise yaşanılanlardan, söylenenlerden bir şey anlamamışlardı... Bir Hikmet Dedeye bir Kara Ali'ye bakıyorlardı. Hikmet Dede, emrini bekleyen Koç Hasan'ı omuzlarından okşadı:

-Hasan, evladım! Bizi kırmayıp buraya geldin... Allahü teâlâ, iki cihanda aziz etsin, iman selameti versin. Ama o koca boyunla bizim Kara Ahmet'i korkutamadın... Gidebilirsin.

Hasan, niçin geldiğini sormadığı gibi niçin gönderildiğini de sual etmedi. "Peki Hikmet Dedem" deyip Hikmet Dedenin elini öptü ve ayrıldı.

Hikmet Dede, niçin güreştirilmediğinin şaşkınlığındaki Ahmet'i çağırdı, Ahmet geldi, Dedenin yanında durdu. Hikmet Dede, cebinden al renkli beze sarılmış bir şey çıkardı, Ahmet'e uzattı:

-Ahmet al! Tuna Babanın emanetini.

Ahmet, Hikmet Dedenin uzattığını aldı. Al renkli emanet elinde duruyor, ancak Ahmet, bezin içinde ne olduğunu anlamak için davranmıyordu. Hikmet Dede, Ahmet'in soğukkanlılığı karşısında hayretler içinde kaldı:

-Ahmet'im, o al bezin içinde ne olduğunu merak etmez misin?

Ahmet'in cevabı da çok kıymetli şeylerin emanet edildiği emin kimselere yakışır cinsindendi:

-Hikmet Dedem. Al dediniz aldım. Ama aç demediniz. Büyüklerimizin izni olmadan nasıl açarım.

Hikmet Dede, Ahmet'in cevabıyla bir daha vuruldu:

-Aç bre oğlum aç! Senin kadar ben de merak içindeyim. Bakalım emanet teslim edildiği günkü gibi mi? Eğer, emaneti teslim alan bizde bir bozukluk varsa, bu, emanete zarar verir. Bu sebepten ben de merak içindeyim. Bakalım, emaneti, hakkıyla yerine ulaştırabildik mi?

Ahmet, Hikmet Dedenin aç sözüyle, al renkteki bezi çözmeğe başladı. Tam üç düğüm atılmıştı. Düğümler çözüldü ve bez açıldı. Bezin içinden çıkanı gören Ahmet ve babası, şaşkınlıktan dillerini yutuyorlardı.

Emaneti eline alan Ahmet ve babası, gördüklerine inanamadılar. Tuna Babanın gönderdiği emanet; çok şeyler anlatandı... Türkoğlunun ülküsüne, ulaşmak istediği hedefe işaret eden... Peygamber Efendimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) mübarek sözlerinde geçen... efsane ve destanlarda söylenendi...

Ahmet, emanetin elini yaktığını hissetti, ışıltısı, göz alıcı kızıllığı gözlerini kamaştırdı, ne yapsın bilemedi, boynunu büktü:

-Hikmet Dedem, ne yapacağım bunu?

Hikmet Dede heyecanla elini uzattı:

-Ver hele Ahmet'im bir bakalım! Sonra ne yapacağını sülerim. Emaneti, bize emanet edilen şekliyle yerine ulaştırabilmiş, emanete sahip çıkabilmiş miyiz?

Hikmet Dede emaneti aldı, büyük bir heyecan içinde, inceledi. Rahatladı, gönlü şükür dualarına durdu.

Hikmet Dede, bir müddet dua ettikten sonra Ahmet'e döndü, emaneti sahibine verdi ve tatlı tatlı güldü:

-Bunu ne mi yapacağım diye sordun? Yiyeceksin, bre Ahmet'im! Ama şimdi değil. Senin yemen için, onu, üç yıldır bir an olsun yanımdan ayırmadım.

Hikmet Dede, Ahmet'e, akşam güneşinde ışıltısı gözleri kamaştıran, çocuk yumruğu büyüklüğünde kızıl elma vermişti. Ahmet, kızıl elma elinde şaşkın şaşkın duruyordu.

Ahmet'in elmayı ne yapacağını bilemediğini gören Hikmet

Dede, aldı, onu tekrar al renkteki beze sardı, ve Ahmet'e verdi. Ahmet de koynuna koydu.

Hikmet dede, Ahmet'i çayırda diz üstü oturttu... kendisi de babasıyla birlikte tam Ahmet'in karşısına yerleşti. Ahmet'e anlattı, annesinin gördüğü rüyayı... kendisine verilen emaneti... Tuna Babayı... Tuna Babanın yaşadığı Tuna içindeki Adakaleyi... Sarı Saltuk Dergahı'nı... Sarı Saltuk kim olduğunu... Ahmet'e, kızıl elmayı ne zaman yiyeceğini söyledi ve sözlerini bağların en güzeliyle bağladı:

-Ahmet, evladım, bu elmayı, gerçek aşkı, muhabbeti bulduğunda... güleş ile Frenk diyarını fethettiğinde... evleneceğin kızı bulduğunda kızla birlikte yiyeceksin, yarısını sen, yarısını o Bütün bunlar, senin Kızılelmaya kavuştuğuna işaret olacak.. Ama evleneceğin kız, bu emanete layık olmalı, seni gerçek aşka götürebilmeli. Böyle bir kızı bulman, güreşle Frenk diyarını fethetmen, seni, ebedî saadete götürecek Kızılelmaya kavuştuğuna işaretidir. Böyle bir kız; güleş peşinde koşarken karşına çıkacak. Bu sebepten, Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa gidebileceğin hiçbir güleşi kaçırma. İlk önce böyle bir kızı bulacak, sonra da güreşle Frenk diyarını fethedeceksin.

Hikmet Dedenin anlattıkları Ahmet'i fazla etkilememişti, yaşı itibariyle hâlâ masal, efsane dünyasında yaşıyor... bütün bu söylenenler, ona normal geliyordu. Masallarda söylendiği gibi, kendisine verilen kızıl elma yarılsa, içinde bir güzel çıksa, Ahmet, hiç yadırgamayacaktı. Ahmet, çocukça bir merakla anlatılanları daha iyi anlama gayretindeydi:

-Hikmet Dedem, kızın emanete layık olduğunu nereden anlayacağım?

Hikmet Dede, gayet ciddi bir şekilde cevap verdi:

-Evladım! Sana verilen kızıl elma, evlenmeyi düşündüğün kızla karşılaştığında, bir kor parçası gibi ısınıp ışıyacaktır, işte bu zaman,

onun, emanete layık olduğunu anlayacaksın.

-Dedem, kızın huzurunda Kızılelmaya nasıl bakarım? Evlenmeyi düşündüğüm kıza, dur bakalım, Kızılelma senin karşında ışıyacak mı, nasıl derim?

Hikmet Dede, Ahmet'i tanıyalı ilk defa böyle seslice güldü:

-Hay sen çok yaşayasın, hayırlı, bereketli seneler geçiresin e mi? Çok doğru süledin. Tabii ki kızın, başkalarının yanında Kızılelmaya bakılmaz. Kızılelma, evlenmen gereken kız, kırk adımlık mesafe içinde nerede olursa olsun, isterse yerin altında, yine ışıyacaktır. Evlenmen gereken kızla karşılaştığını düşündüğünde, o kızdan, kırk adımlık bir mesafe içinde ıssız bir yere çekilir, elmayı gözden geçirebilirsin.

Ahmet'in sualleri bitmemişti:

-Peki, Dedem, bu elma ben evlenecek yaşa gelinceye kada çürümeden nasıl duracak?

Hikmet Dede kızar gibi yaptı:

-Ahmet'im, üç senedir benim yanımda, çürümeden nasıl durduysa öyle duracak.

-Siz Hikmet Dedesiniz, sizin yanınızda durur.

Ahmet'i cevabı, Hikmet Dedeyi gülümsetti:

-Evladım! Keramet bizde değil, keramet, bu elmayı verende, bu keramete vesile de elmayı saran bezdir. Bu bez, akıncı beyi Mihailoğlu Ali Beyin şehit olurken üzerindeki gömlektir. Elmayı, bu bezle sardığın müddetçe, Allahü teâlânın izni, onun veli kullarının duasıyla inşallah çürümeyecektir. Yaratan, çürütmeyen Yüce Rabbimizdir. Bizler yalnızca bir vesileyiz.

Ahmet'in sualleri bitecek gibi değildi:

-Hikmet Dedem... bu emanete layık bir kız bulmam... güreşle Frenk diyarını fethetmem ve sonrası bu kızla evlenmem neyin işareti olacak?

Hikmet Dede, Ahmet'in bu sualiyle heyecanlandı:

-İşte beklediğim sual! Evladım, böyle bir kız bulup onunla evlenmen, senin; muhabbet silahıyla vurulman... Leyla'da, Mevlâyı bulman... Kızılelmaya, gerçek sevgiye, aşka kavuşmanın... ve en önemlisi de... senin neslinden gelenlerin, çok zor günler geçirecek Türkoğlunu, yeni Kızılelmalara götürmesi... Türk milletinin eski şanlı günlerini yakalamasını sağlaması olacaktır.

Ahmet, sanki masal ülkesindeydi. Başkasının aklını başından alacak Hikmet Dedenin sözlerini, çok normal şeylermiş gibi dinliyordu:

-Peki Dedem. Güreşle Frenk diyarını fetih etmem nasıl olacak?.

Hikmet Dede gülümsedi:

-Frenk diyarında, onların bütün pelvanlarını yenmenle gerçekleşecek

-O zaman kolaymış.

Ahmet'in "O zaman kolaymış sözleri" orada hazır olanları güldürdü. Ahmet'e göre, yenemeyeceği kimse yoktu. Tabii bu zamanda fetih kolay oluyordu.

Ahmet'in babası Kara Ali, Hikmet Dedenin her sözüyle heyecandan ölecek hale gelirken, Ahmet gayet sakindi, sanki bütün bunları bekliyor gibiydi ve o suallerinin derdindeydi:

-Hikmet Dedem. Emanet olarak, başka bir şey değil de niçin elma gönderildi, bunda ki hikmet nedir?

Ahmet'in bu suali karşısında, Hikmet Dede, daha fazla dayanamadı, yerinden "Allah" diyerek fırladı. Ahmet'i iki gözünden öptü, bağrına bastı... uzun müddet göğsünde sıktı... sanki göğsünden Ahmet'in göğsüne bir şeyler akıtıyor gibiydi. Uzun müddet sonra, Ahmet'ten ayrıldığında Hikmet Dedenin gözleri yaşlıydı, Kara Ali ağlıyordu. Ahmet, ise sanki bir şey olmamış gibi sakindi, büyüklerinin niçin ağladığına şaşmış halde iki dizi üzerinde oturmağa devam ediyordu. Hikmet Dede de tekrar

Ahmet'in karşısında diz üstü oturdu:

-Bugün söylediklerimi ve daha önce, güleşin; muhabbete, aşka kavuşma yolunda, şeytan, nefis ve çevreyle mücadeleyi temsil ettiği hakkında dediklerimi sakın unutma. Ama şimdi söyleyeceklerimiyse daha önce söylediklerimden çok daha önemli bil. Söylediklerime gönül ve kulağını iyi aç, bir kelimesini kaçırma, ömrün boyunca da sakın aklından çıkarma.

Kızılelma; Türkler, özellikle Oğuz Türkleri ve onların torunu Selçuklular ile Osmanlılar arasında, cihan hâkimiyetinin sembolü olarak ifadesini bulmuş bir mefhum, ülkü, mefkuredir... Buna kısaca, "Cihan Hakimiyeti Mefkuresi" denmiştir.

Kızılelma, Türklerin yaşadıkları bölgeye göre batı yönünde ulaşılması gereken hedef... bazen bir belde... bazen de bir ülkedeki taht... veya mabet üzerinde parıldayan ve cihan hâkimiyetini temsil eden som altından yapılmış kızıl renkli altın bir elmadır...

Güneş batarken, kızıl bir elma şeklini aldığı için de, batı hedefi, Kızılelmayla işaret edilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de Kehf Suresi 83. ayet-i kerimesi ve sonrasında dünyaya hâkim olan Zülkarneyn Aaleyhisselamdan; onun yaptığı seferlerden bahsederken "O da (Zülkarneyn) batıya doğru bir yol tuttu. Nihayet güneşin battığı yere ulaştı. Onu (güneşi) sanki kızgın siyah çamurlu bir pınar içinde batarken buldu" buyurulmaktadır.

İşte bu sebeple Kızılelmanın batmakta olanı güneşi ve dolayısıyla batıdaki hedefleri, Zülkarneyn Aleyhisselam gibi dünya hâkimeyetini gösterdiği söylenmektedir.

O günden bugüne, Kızılelmanın; dünya hakimiyetinin simgesi olduğu... dünyaya hakim olmak için, ilk önce batıya hakim olmak gerektiği söylenmektedir. İşte bu sebeple; Türk hükümdarları, hep batıya yürümüşler, devletlerini batıya doğru büyütmüşlerdir. Oğuz Han, Atilla ve bunları takip eden Selçuklu ile Osmanlı devamlı batıya yürüdüler, dünya hakimiyetini, devleti ebed müddeti batıda aradılar.

Kızılelma hedefi, Selçuklulara, oradan da Osmanlılara geçmiştir. Osmanlı Türk Hakanları, Macaristan'daki Kızılelmanın bulunup ele geçirilmesinden sonra... batıda, Viyana, Roma gibi yeni Kızılelmaları hedef göstermişlerdir.

Türkler, Müslüman olmazdan önce de... inandıkları Tek Tanrı'nın... dünya hâkimiyetini kendilerine ihsan ettiğine iman etmişlerdi. Bunu Bilge Kağan'ın "Tanrı irade ettiği için tahta oturdum; dört yandaki milletleri nizama soktum" sözlerinden anlamaktayız.

Bu inanç, Türklerin, İslamiyet'i kabul etmelerinden sonra da devam etmiş ve kendilerinin, Allah tarafından dünya nizamını, adaleti sağlamak için gönderildiklerine inanmışlardır. Zira Türk insanının mücadeleci ruhu ve cihan hâkimiyeti ülküsü, İslamî inanışa da uygundu. İslamiyet'ten önce kahramanlara verilen alplik unvanı, İslamiyet'ten sonraki dönemlerde alperen şeklini almıştır.,

Topkapı Sarayı'nın en dış kapısı Bab-ı Hümayun'un sağ üst tarafında, “Zıllullahı fil erdi, veliyyihi külli mazlûmin” yazmakta... Bu ibare; yeryüzünde Allah’ın adaletini yerine getirici, onun adına hükmeden ve bütün mazlumların koruyucusu, demektir. Ve... Kızılelmanın ifadesidir.

Türkler için Kızılelma... yaklaştıkça uzaklaşan, ancak uzaklaştığı oranda cazibesi artan idealler ve yüce hayallerdir.

Asırlar ilerledikçe... ülkeler ve şehirler fethedildikçe, Kızılelmanın temsil ettiği yer de değişmiş... Kızılelma, pâdişâhın sefer murâd ettiği yerler olmuştur. Pâdişâh ise yalnız ve yalnız, "İ'lâ-yı Kelimetullah" için bu işi yapmaktadır.

Kanuni Sultan Süleyman, askerleriyle sefere çıktığında, bütün Yeniçeri askerleri, "Kızılelmaya Kızılelmaya" diye bağırınca, ileri gelenleri topladı ve Kızılelmanın neresi olduğunu sordu. Kimisi, Roma, kimisi Viyana, kimisi ise Paris, dedi. Padişah, bütün bu cevapları beğenmedi. Dışarda, Otağ-ı Hümayun'a en yakın bir yeniçerinin getirilmesi istedi.. aynı suale ona sordu. Cevap, Türk milletinin binlerce yılda oluşan milli şuurun ifadesiydi... Yeniçeri, "Kızılelma; hünkârımızın gerçekleştirmemizi istediği hedef,

gitmemezi istediği diyardır" cevabını verir.

Nitekim akıncıların dilerinden düşürmediği "Buna er meydanı derler" türküsünde de, "Bu yolun erkânı imanım Hünkârdan gelir" diyerek buna işaret edilmektedir.

Kızılelma, Türk halk hikâyelerinde... murada erilecek yer olarak gösterilir. Bu, düğünlerde çekilen bayraklarda kendini gösterir. Bu âdete göre düğün alaylarında taşınan bayrağın tepesine kızıl bir elma yerleştirilir.

Ahmet dalıp gitmişti, Hikmet Dede takılmadan edemedi:

-Ahmet, yiğitim, ne o? Tuna Babanın verdiği elma seni fazla etkilemedi, ama, altın Kızılelma buralardan aldı götürdü. Ne o, senin de gönlün, akıncılar gibi, Viyana'da, Frenk diyarı Paris'te, oraların gönüller alan güzellerinde mi? Tuna Babanın emaneti elmayı, birlikte yiyeceğin güzeli... Frenk diyarlarında aramak mı istersin?

Hikmet Dedenin sözleri, Ahmet'i Kızılelma diyarlarından aldı getirdi, utanmıştı:

-Hikmet Dedem, bizim Frenk güzelleriyle ne işimiz olur?

Ahmet'in cevabı Hikmet Dedeyi güldürdü:

-Üle deme Ahmet'im, gönül bu! Deliorman veya Frenk güzeli diye ayırmaz. Sonra güreşle fethin, bu diyarlarda olacak.

Ahmet, çocukça inat etti:

-Ben pelvanım, gönlüm, Frenk güzellerine takılmaz Dedem.

Hikmet Dede, ben pehlivanım, gönül Frenk güzellerine takılmaz sözleri karşısında titredi, içinden Ya Rabbi! Çocukluğuna bağışla! diye dua etti:

-Tamam Ahmet'im, sen pelvansın, sözünü tutarsın. Ne dersin, niçin Kızılelma denmiş de kızıl ayva, kızıl nar denmemiş... elmanın ayrıcalığı nereden kaynaklanıyor, bundan bahsedelim mi?

Az önce çocukça diklenen Ahmet, yine hemen boyun büktü:

-Siz daha iyi bilirsiniz Dedem.

Ahmet'in boyun büküşü, Hikmet Dedeyi tekrar neşesine kavuşturdu:

-Hay bre Ahmet'im... "İnşallah" sözü dinlenesi, tutulası gönül dostları karşısında, hep böyle "Siz daha iyi bilirsiniz" dersin.

Gelelim elmaya... elma, niçin, büle, destanlara, efsanelere, masallar konu olmuş. Muhammed Aleyhisselam bir hadis-i şeriflerinde, elmanın şifa kaynağı olduğunu söylemiş, Lokman Hekim, "Midesinde elma olana Azrail yaklaşmaz" demiştir.

Elma, Türk halk tebabetinde, sağlık geleneğinde, murada ermek, çocuk, çok çocuk, erkek çocuk sahibi, geçkin yaşa rağmen çocuk sahibi olabilmek gibi hususların iksiri, ilacı kabul edilmiştir.

Türk halk inanışına göre, elmalı yer, döl tutmaya müsait, hikmetli yerdir. Elma çoğalmadaki bereketi anlatır.

Kaşgarlı Mahmut, Batı Türklerinin, elmaya, alma ve Doğu Türklerinin almıla dediğini belirtmektedir. Başkurtlarda çok çocuklu olması temenni edilen kız çocuğuna Almıla ismi konulur. Bazı kutsal dağlar, almalı dağ, olarak isimlendirilir. Dedem Korkut , Şeyh Yusuf, Kerem ile Aslı hikâyelerinde elma motifi sık sık geçmektedir. Çocuğu olmayan padişah ve vezire, Hızır bir elma verirken, çocukları olması için bu elmayı eşleri ile birlikte yarı yarıya bölüp yemelerini söyler. Çok kere çocuklar, dünyaya gelince birbirine aşık olurlar.

Hikmet dedenin eli, Ahmet'in kulağına gitti, kulağını hafifçe acıttı:

-Ahmet'im, hakkın helal et! Şimdiye kadar söylediklerim ve bundan sonra söyleyeceklerim aklından çıkmasın diye büle yaptım. Çok dikkat et, kelimesini aklından kaçırma. Ahmet'im... Elma; Peygamber efendimizin güleşçilere, çalışanlara hediyesi, mükafatıdır. Güleşte galip gelmek, o kadar büyük bir iştir ki, hediyesi ancak elma olabilir, başka hiçbir maddi varlık bunu karşılamaz.

İbni Abbas, radıyalllahü anha şöyle rivayet etmiştir: “Bir gün Eshab-ı Kiram’dan bir cemaat ile Resulullahın (sallallahü aleyhi ve selem) yanında oturuyorduk. Torunları Hazret-i Hasan ve Hüseyin (radıyallahü anhüma) da yanlarında idiler.

Bir kişi gelip Efendimize elma verdiler. Resulullah elmayı mübarek ellerinde tutuyorlardı. Hazret-i Hasan ve Hüseyin elmaya bakıyorlardı. Resulullah elmayı birine verip diğerini üzmek istemedi. O sırada Cebrail Aleyhisselam gelip, ya Muhammed Aleyhissselam! Emir et güreşsinler, hangisi galip gelirse elmayı ona verirsin, dediler.

Resulullah, güreşmelerini emir etti ve güreşmeğe başladılar. Resullullah, tut ya Hasan diyordu. Ben, ya Resulullah! Hasan'a mı tut diyorsun? dedim, Efendimiz de, işte Cebrail Aleyhisselam da Hüseyin'e tut diyor buyurdu. Güreş uzadı, ikisi birbirine galip gelemediler. Cebrail Aleyhisselam, cennetten bir elma getirdi, ikisini de birer elma verip ikisini de sevindirdiler.”

Hikmet Dede, kendinden geçmiş şekilde Kara Ahmet'e döndü:

-Anladın mı Ahmet'im, Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) güleşi, elmayı hak etmenin, ebedi güzelliğe, Kızılelmaya kavuşmanın vesilesi görmüştür. Sakın ola bu hadiseyi... Hasan ile Hüseyin (radıyallahü anhüma) arasında yapılan ve mükafatı elma olan bu güzelliği... aklından çıkarma... Bu hadisenin işaret ettiği hakikati; GÜLEŞ ile KIZILELMAYI ARAMAK GEREKTİĞİNİ AKLINDAN ve GÖNLÜNDEN BİR AN ÇIKARMAYASIN, UNUTMAYASIN!

İşte güreş, bu Kızılmaya kavuşmak için üç düşmanla yapılan mücadeleyi simgeler. Sen de güleşle Kızılelmaya, hakiki imana kavuşma savaşı vereceksin. İnşallah son nefesin gelmeden Kızılelmaya kavuştuğunu anlarsın.

İnşallah diyen Ahmet, dinledikleriyle bir anda elli yaş birden büyümüş gibiydi.

Hikmet Dede derin bir nefes verdi... Sanki o da Kızılelmayı

anlatırken Ötüken'den, Doğu Türkistan'dan Viyana önlerine kadar sefer eylemiş gibiydi. Yüzünde, emaneti teslim edenlerin gönül rahatlığı vardı:

-Ne dersin Ahmet'im? Kızılelma hakkında anlattıklarımız yeter mi? Senin gibi zeki, akıllı bir pelvanın anlaması için, bu kadar söze gerek yoktu ama neylersin. Emanetin çok kıymetli, hocam Tuna babanın verdiği vazifelerin ağırlığı... bizi bu kadar sözü söylemeğe mecbur etti. Endişemiz senden değil, kendimizden yanaydı, neylersin ihtiyarlık.

Ele avuca sığmaz, bir dakika bir yerde duramaz Ahmet, duyduklarının ağırlığıyla bir anda büyümüştü... Hikmet Dedenin anlattıklarıyla sanki Plevne toprağına, Rumeli'ye, Avrupa'ya, Kızılelma diyarına kök salmıştı, hem de bir daha bırakmamasına. İki saattir, diz üstü oturmuş, tek bir defa kıpırdamamıştı. Hikmet Dedenin "Yeter mi?" sözüne iki kelimeyle cevap verdi:

-Siz bilirsiniz.

Hikmet Dede, "Ey yüce Allah'ım! Hikmetinden sual olunmaz" diyerek Ahmet'e batıyı, Türk oğlunun binlerce yıldır koştuğu yönü işaret etti:

-Ahmet, yiğidim, bak bakalım ne göreceksiniz.

Ahmet, işaret edilen tarafa baktı, bakmasıyla beraber, masal alemine kanat açtı, destan diyarına at sürdü, nefesi tutuldu, gözleri kilitlenip kaldı.Batı ufkunda, akıncıların; diyerek hakkında nice türkü yaktıkları, vardı... Destanlara konu eyledikleri, secdede Kâbe'ye doğru akmayı yakıştırdıkları, gülünün; şehitliğe, maşuka, aşık olunana işaret eden kırmızı gül, kuşunun; âşığı simgeleyen bülbül kabul ettikleri... nehirleri en asili Tuna vardı... Ve Tuna üzerinde, güneş batmak üzereydi... Ama nasıl bir batış, sonsuz güzelliklere doğmak üzere...

Hikmet Dede, vurulmuş ceylan gibi batmakta güneşe bakan Ahmet'e döndü. Tuna üzerine işaret eyledi... Yeni bir ümidin doğuşu hasretinde... yüz yıl sonra... batan güneşin arkasından yükselecek hilalin ümidinde... sual eyledi:

-Ahmet'im! Tuna ufkunda, batıda ne görmektesin?

Ahmet'in cevabı tek kelimeydi; Türkoğlunun yazacağı yeni destanların müjdecisiydi:

-Kızılelma!

Günlerdir, uykusuz geceler geçiren... geleceğinin Plevne tabyalarında çizildiğini fark eden Rus Çarı... kararını vermişti. Plevne'yi, küçük Osmanlı kasabasını, avı ceylan yavrusunu boğmak için acele etmeyen, kap kara boğa yılanı gibi bitirecekti. Çar... Plevne'yi kara bir yılan gibi saran ve yüz binleri çok aşan ordusuna... ordunun önüne yerleştirilmiş binlerce topuna bakıyordu.

Artık vakti gelmişti... Plevne'nin... şu küçük kasabanın... ordusu karşısında bir avuç gözüken Osmanlı askerinin, Osman Paşanın ezilmesinin... askerlerinin çizmeleri altında un ufak edilmesinin... Yere göğü tutan askerine bakan Çar, "Benim ben" diyordu.

Çar zaferinde emindi... Üçüncü Plevne taarruzunu bizzat tâkip edebilmek... Osman Paşa ve askerinin nasıl kırıldığına... Plevne kasabasının nasıl toz haline getirildiğine şahit olabilmek için... karargâhını, Plevne'ye ve muharebe meydanına hâkim yüksek bir tepeye kurdurmuştu.

Çar, zaferden o kadar emindi ki, gazetecileri çağırmış, telgraf hatlarını hazır etmişti... gazeteciler, Londra'ya, Petesburg'a, Paris'e ve de İstanbul'a, Çar'ın zaferini en kısa zamanda yazabilsinler diye.

Çar, Osman Paşanın yeni yaptırdığı toprak istihkâmlara dudak büyüyor... “Benim karşımda... geçit vermez dağlar üzerindeki kaleler duramamış ki.... toprakta inşa edilen şu topak duvarlar ne yapacak” diyordu.

7 Eylül 1877 sabahı, Çar, ateş! diye çıldırmış gibi bağırdı. "Vurun, dedi, yalnızca Türk mevzilerini değil... uzun menzilli toplarla Plevne kasabasını da... içindeki sivillerle birlikte bana direnen.... ismiyle ismimi küçük düşüren şu küstah yeri de vurun, taş taş üstüne bırakmayın. Bırakmayın ki, zaferimden sonra gelenler böyle bir kasabadan nişan bulmasınlar, bu kasabanın yüzüme sürüdüğü leke ancak böyle temizlenir."

Rus topçusu, iki büyük bozgunun etkisiyle delirmiş gibiydi. Çar'dan da ateş emrini alan Rus topçusu, Türk mevzilerine... çocuk, kadın ve ihtiyarların yaşadığı Plevne üzerine, yağmur gibi gülle, ölüm yağdırmağa başladı... hem güneşin ilk ışıklarıyla birlikte.

Plevneliler, şaşkındı ne yapsınlar, nerelere sığınsın bilemediler. Top güllesine karşı onları koruyacak sığınakları yoktu. Askerler için toprak istihkamlar, yer altına inşa edilmiş sığınaklar vardı, onlar, nereye gitsin nereye sığınsınlardı? Gülleler karşısında savunmasız sivillerin imdadına, Osman Paşanın habercileri yetişti. Osman Paşa haber göndermişti, Kara Ahmet'in başında bulunduğu Kırk Kanat ekibiyle Plevne'nin sivillerine... "İstihkâmlara gelin!" diye. Kırk Kanat ekibi, şimşek gibi bir anda Plevne'nin sokaklarına dağıldılar, ev ev Osman Paşanın emrine iletmeğe başladılar. Gökten yağan güllelere, ateş toplarına aldırmayarak, koşuyorlar, düşüyorlar... kalkıp tekrar koşuyorlardı haber verebilmek için...

Ahmet, bütün ekibinden daha fazla koşuyordu. Hikmet Dededen, Kızılelmayı aldıktan... Kızılelmanın ne manaya geldiğini öğrendikten... güreşin Kızılelmaya kavuşmak, onu bulmak için vesile olduğunu beynine ve gönlüne nakşettikten sonra... zaten tutulmaz olan Kara Ahmet, hepten de ele avuca gelmez olmuştu. Sanki bir şimşekti, bir bakmışsınız tabyalarda Osman Paşanın dibinde, bir bakmışsınız hastanede doktor Ryan'ın yanındaydı, ne zaman gider, ne zaman gelir kimse anlamıyordu.

Osman Paşanın sivilleri haber ulaştırın emriyle Ahmet ve ekibi, Plevne sokaklarına dağılmışlardı.

Ahmet, Plevne içinde bir sokağa dalmış... ev ev Osman Paşanın emrini bildiriyor, tabyalara, istihkamlara koşun, diyordu.

Büyük bir hızla harem kapısından bir evin bahçesine girdi. Bahçe tanıdık geldi, dikkat etti, anne babasının ve kendisinin misafir olduğu Hikmet Dedenin eviydi.

Ahmet, "Ana, buba! Davranı bre, Osman Paşanın emridir, en yakın tabyalara gideceksiniz" diye bağıra bağıra bahçe içinden ahır ve kümesin solundan eve doğru koşuyordu. Ahmet bağırıyordu,

ancak, sesine cevap veren yoktu... gıdaklayarak kaçışan tavuklardan başka. Ahmet, telaşla, zeminden bir metre yüksekte, bir kımı depo, kiler olan evin merdivenleri yöneldi... Gördü, yıkılan ekmek aşevini, yemeklerin hazırlandığı ve yendiği yerle bir olmuş mutfağı.

Ahmet, koşarak ekmek aşevine girdi. Girmesiyle, ayakları tutuldu, bağırmak istedi, bağıramadı.

Ahmet, kıpırdayamıyordu... İki Plevne muharebesinde, binlerce kişinin ölümüne şahit olmuş, kılı kıpırdamıştı... ama şimdi donup kalmıştı. Nasıl donup kalmasındı, o bir çocuktu, o bir ana kuzusuydu, baba yavrusuydu. Nasıl dayansındı gördüklerine...

Anası; analaın en hası, babası; babaların en yiğidi, işte orada, ocağın başında yatıyorlardı, hem de alkanlar içinde. İkisi arasında Hikmet Dede, oturmuş ağlıyordu. Ahmet, sendeledi, tutunmak istedi, el uzattığı ona destek olmadı, gürültüyle düştü. Gürültüye, Hikmet Dede, başını kaldırdı, Ahmet'i gördü, ne yapsın, nasıl davransın bilemedi. Bir kanlar içinde yatanlara, bir Ahmet'e baktı, seslenmek istedi, sesi çıkmadı. Kalktı, Ahmet'e doğru yürüdü. Tekrar seslendi, belli belirsiz bir ses çıktı, "Evladım, onlar şehit" diye. Ahmet, doğruldu, boğazından hırıltı halinde, "Anam..." diye bir ses geldi, ama sonrası yine sessizlik.

Hikmet Dede, geldi, Ahmet'i kucakladı, gözyaşları içinde yalvardı:

-Ahmet'im, ağla bre, konuş bre evladım. Ne olur ağla. Ne olur bağır çağır!

Ahmet, tutulup kalmıştı, ağlamak istiyor, ağlayamıyor, bağırmak istiyor bağıramıyor, anne-babasının yanına gitmek istiyor, ama gidemiyordu.

Hikmet Dede, ne yapsın bilemedi. Ahmet bu şoku atlatmalıydı. Hikmet Dede, göğsüne yaslanan Ahmet'i sarstı, Ahmet'te hareket yoktu. Çaresiz kalınca, bakmağa kıyamadığı yavruya şiddetlice bir tokat patlattı. Fakat, Ahmet'te yine bir değişiklik yoktu. Ahmet, gözlerini anne babasının cesedine dikmiş, hareketsiz duruyordu.

Hikmet Dede, Ahmet'i, "Ahmet, evladım, konuş, ne olur konuş benimle!" diyerek sarsıyordu, bütün gayretlerine rağmen Ahmet'te bir hareket yoktu, donmuş gibi bakıyordu.

-Hey asker, kendine gel!

Hikmet Dede, sese döndü. İnanılmaz şey, seslenen Osman Paşaydı. Hikmet Dede toparlandı. Gözlerine inanamadı, Ahmet de, toparlanmıştı. Hikmet Dede, Ahmet'in başına gelenleri anlatmak için Osman Paşaya baktı, işaretinden Paşanın durumdan haberdar olduğunu fark etti.

Bir Ahmet'e, bir de Ahmet'in yerde kanlar içinde yatan anne babasına bakan Osman Paşa, çok sert bir şekilde esas duruşa geçmiş Ahmet'e sordu:

-Bre, asker burada ne eğleşirsin, senin haber için koşturmaz gerekmez mi?

Ahmet, Hikmet Dedenin hiç beklemediği bir şeyi yaptı, uykudan uyanır gibi konuştu:

-Paşam! Anam bubam ölmüş.

Paşa kızgınca cevap verdi:

-Evladım! Ölmüş değil, şehit olmuş.

Ahmet, Paşanın sert sesiyle biraz daha kendine geldi:

-Evet efendim, şehit olmuş... Bu sebepten kaldım.

Osman Paşa tam manasıyla... Ahmet'i içine yuvarlandığı şoktan çıkarmakta kararlıydı, daha da sertçe konuştu:

-Annesi babası şehit olan yalnızca sen misin? Her yakını ölen vazife yerini terk ederse bu savaşı nasıl kazanırız. Çabuk toparlan, yarım bıraktığın vazifenin başına!

Ahmet'in aklı başına gelmişti, söylenenleri anlıyordu, nasıl hareket etsin bilemiyordu, bir tarafta şehit olmuş anne babası, diğer tarafta Osman Paşa, gönlündekini söyledi:

-Paşam! Ana ve bubamın gömülmesi lazım.

Osman Paşa, Ahmet'in sözleri kendisini daha da kızdırmış gibi yaptı:

-Evladım, o işle vazifeli olanlar var? Ya senin yarım bıraktığın işi kim yapacak... Savaştayız, hiçbir şey bizi vazifemizden alıkoymamalı. Çabuk, vazifenin başına!

Ve Ahmet, "Emredersin Paşam!" deyip koşarak uzaklaştı.

Kırk Kanatlı reisi Kara Ahmet kanatlandı... arkasında kanlar içinde yatan, şehit olmuş, daha vücutları soğumamış anne babasını... gözü yaşlı Hikmet Dede ve gönlü de gözü de kan ağlayan ama bunu belli etmemek için çırpınan Osman Paşayı bırakarak...

Ahmet'in geri dönmeyeceğine kanaat getirince kendini zorlamayı bıraktı... gözyaşları ak sakalından merhamet incileri gibi akmağa başladı. Osman Paşa, koca Osmanlı Paşası, nice muhabereler, nice ölümler gören savaş adamı ağlıyordu... Çok ölümler görmüştü, ama hiç bir ölüm onu bu kadar etkilememişti. O savaş adamıydı, ama yalnızca cenkte... Gözyaşlarını silme ihtiyacı hissetmedi, yollarınca akmağa bıraktı. Elleri, Hikmet Dedenin ellerini buldu, onlardan güç aldı:

-Hikmet Dedem, inşallah, Ahmet'e böyle davrandığım için kırılmamışsındır. İçinde bulunduğu durumu atlatması için başka çare bulamadım.

Hikmet Dede, ak düşmüş sakalından gözyaşları süzülen Paşaya baktı. İhtiyar hâlinde, sıkabildiğince Paşanın ellerini sıktı, yükünü biraz olsun alırım ümidiyle, konuşması da hikmeteydi:

-Paşam, yapılması gerekenin en güzelini yaptınız! Yoksa Ahmet, bütün hayatı boyunca kendine gelemezdi.

-Savaş hâli Dedem! En yakınımız da ölse... yolumuza devam etmek, vazifemizi yapmak mecburiyetindeyiz.

-Ahmet'in başına gelenleri nasıl haber aldınız?

-Gülle düşen evleri dolaşıyordum.

Hikmet Dede, bombardıman başladığında tabyada güllelerden sakınması gereken Osman Paşanın, gülle yağmuru altındaki Plevne

kasabasını dolaşmasını anlayamadı:

-Paşam, bu ne tedbirsizlik? Ya bir gülle bulunduğunuz yere düşseydi, koca Osmanlıyı öksüz bırakırdınız.

Osman Paşa, Hikmet Dedenin "Bu ne tedbirsizlik" sözüne ne cevap versin, her ölenle, bin defa öldüğünü nasıl anlatsın bilemedi. "Hikmet Dedem... Akşam, Ahmet'i yanına al, karargaha gel, orada görüşelim." dedi ve yürüdü, yağan güllelere aldırmadan.

* * *

-Paşa bubam ziyaretçileriniz var.

Haritalar üzerinde çalışmakta olan Osman Paşa, emireri Çotuk Selime baktı:

-Evladım, kimmiş gelenler?

Çeyrek mecnun olan Çotuk Selim, yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemesiyle cevap verdi:

-Hikmet Dede imiş, yanında Ahmet isminde bir çocuk var.

Hikmet Dede ve Ahmet ismini duyan Osman Paşanın yüreği acıyla sancıdı. Hangi ana babaya, hangi çocuğa ve hangi askerine ve hangi ecdad yadigarı eserlere üzüleceğini şaşırmıştı. Paşaydı, ama o da insandı. Onun da yolunu gözleyen evlatları, eşi vardı. Ona emanet edilen askerler, siviller ve vatan toprağı vardı. Ve Ahmet vardı, ana babası şehit olan, sekiz yaşında, ana baba acısını tatan, onlar için ağlayamayan... Yirmi yaşındaki bir yetişkinin yaptığı işleri başaran ama neticede çocuk olan bir Kırk Kanatlı reisi Ahmet vardı... Ana kucağına en muhtaç olduğu zamanda ana kucağı yerine ölümle, kanla, zorbalıkla, büyüklerin takat getiremeyeceği zorluklarla tanışan bir çocuk vardı. O çocuk şimdi, kapısının önünde bekliyordu. Ona nasıl davranmalıydı? Bereket... Onunla birlikte bekleyen ve ondan ayrılmayan bir Hikmet Dede vardı...

Paşa, Çotuk Selime seslendi:

-Oğlum gelsinler!...

İçeri ilk önce Hikmet Dede girdi, girmedi, sabah güneşinin ışığı

gibi süzüldü... Osman Paşa, Hikmet Dedeyi görmesiyle, bütün sıkıntılarının gittiğini fark etti. Hikmet Dede selam verdi. Osman Paşa, selamını alarak Hikmet Dedeyi, bir sandalyeye oturttu. Ahmet'e baktı. Bir asker gibi selama durmuş, kıpırdamıyordu. Yüzünde, kırılan yüz bin ümidin, ana-baba acısının silinmez izleri vardı. Gözlerinde, isyan ile itaat kavga halindeydi. Osman Paşa, Ahmet'in kırılan kanatlarının, yaralanan gönlünün, şaşa kalan aklının desteğe ihtiyacı olduğunu hissetti:

-Ahmet, oğlum rahat ol!

Ahmet, bir kurmay subay gibi raporunu verdi:

-Paşam, verdiğiniz vazife yerine getirildi, Plevne'nin bütün evleri gezilerek emriniz iletildi.

Osman Paşa gülümsedi:

-Biliyorum evladım... Vazifenizi en güzel şekilde yerine getirdiniz. Hele yaklaş...

Ahmet, davrandı. Osman Paşanın sağ elini yakaladı, öptü, başına götürdü. Paşa, Ahmet'i kucakladı, göğsüne yasladı, saçlarından okşadı:

-Ahmet... evladım! Bilirim... anne ve babanın yerine tutamam. Kabul edersen, bundan sonra, hem anan hem de baban olmak isterim.

Osman Paşanın, ana babasından bahsetmesi, sabahtan beri ağlayamayan Ahmet'in boşanmasına sebep oldu.

Küçük kollarıyla, Osman Paşanın beline sarıldı, başını Osman Paşaya dayadı “Paşa bubam” diyerek sarsıla sarsıla ağladı. Osman Paşa da, Paşalar ağlar mı ağlamaz mı? düşünmeden gözyaşlarını bildiğine akmağa bıraktı.

Osman Paşa ve Ahmet'e bakan Hikmet Dede, gözyaşları içinde, “Ey Yüce Allah’ım! Hikmetinden sual olunmaz. Paşamızı ve Ahmet’imizi Osmanlıya bağışla!" diye dua ediyordu.

Ahmet sakinleştikten sonra, Osman Paşa, her ikisine de kahve söyledi ve içildi. Paşa, gönül telleri titreye titreye konuştu:

-Sözüm her ikinizedir. İster emir kabul edin, isterse kahvenin hatırı için tamam deyin. Atalarımız, bir fincanın kahvenin kırk yıl hatırı vardır, demişler. Her ikiniz de bundan sonra benimle birliktesiniz... her ikinize de ihtiyacım var. Hikmet Dede, seni görmek beni rahatlatıyor, hem gönlümün hem de aklımın ışığısın. Sana gelince Ahmet oğlum. Artık babanım. Evladın yeri babasının yanıdır. Kırk Kanatlı reisliğin devam edecek... geri kalan zamanda Selim Ağabeyinle birlikte özel işlerime bakacaksın. Anlaştık mı?

Osmanlı Devleti'nin Tuna ordusu kumandanına, halifenin en gözde paşasına Hikmet Dede ve Ahmet nasıl hayır derlerdi?.. Hayır demek, onlar için ölümlerin en arzu edilmeyeni olurdu. Her ikisi de boyun büktüler, "Peki efendim!" dediler.

Rus topçuları vurdu... Dört gün dört gece aralıksız Plevne kasabasını, Türk tabya ve istihkâmlarını. 96 saat içinde 30 bin top mermisi atıldı. Rus Çarı, her Türk askeri için bir mermi atılmasını istemişti. Çar'ından erine bütün Ruslar, emindiler... Plevne'de taş taş üstünde kalmadığından, bırakın insanları, bütün bir canlıların cansız hâle geldiğinden...

Plevne'de minareler yıkılmış, damlar, canlıların başına devrilmiş, yangınlar ortalığı kavurup geçmişti.

Rus ordugâhında 150 bin askerin içinde yalnız bir kaç kişi, üçüncü Plevne taarruzunun gününü biliyordu. 11 Eylül, Çar'ın isim günüydü. Plevne'ye üçüncü taarruzun uğurlu kabul ettikleri bugün başlamasına karar verildi. Çar neticeden o kadar emindi ki; ordusunun Plevne'ye girişini görmek üzere, şehrin karşısına gelmişti.

Rus istihkâm birlikleri, Çar'ı ve kardeşi başkumandanı korumak için Türk topçu ateşinin erişemeyeceği yerde yüksek bir platform inşa etmişlerdi. Büyük bir çadır kurulmuş ve çadırda büyük bir masa hazırlanmıştı. Masada zafer sonrası kutlama için yiyecek ve şaraplar vardı...

Çar, on binlerin katledilişini, bir medeniyet çiçeğinin yok edilişini... şarap içerek kutlama hazırlığındaydı.

Ve Çar, hücum! dedi. Generallerine zaferi kazanmadan sakın ola dönmeyin diye tembihledi.

11 Eylül 1877 tarihinde, şafağın sökmesiyle birlikte, Çar'ın mutlak zafer beklediği taarruz başladı. Sel gibi aktılar... Bırakın insanı, canlı fare dahi kalmamıştır diye düşünülen ve dört gündür korkunç top ateşiyle hallaç pamuğu gibi atılan Türk tabyalarına.... istihkâmlarına. Rus askeri, zincirinden boşanmış gibi koştu, topçu ateşinin desteğinde, zaferden emin olarak Plevne üzerine...

Türk tabyalarına ulaşınca Ruslar, hayalet görmüş gibi oldular.

Türk askerleri, toprak tabyalarda, mezardan çıkar gibi üzerlerinden toprak döküle döküle, efsanelerden çıkmış gibi doğrulunca... Rus askerlerinin tutan elleri tutmaz, yürüyen bacakları yürümez oldu, sanki ipnotize edilmişlerdi.

Daha ilk hücumda, tabyalara giden yokuşlar, kan deryasına dönmüş ve devamlı akan kan, sathı çok kaygan hâle getirmişti. Rus askerleri, kendi kanlarında bastıkça kayıyorlardı, tabyalardan aşağı doğru.

Türk hatları, dev bir orak şeklindeydi ve gerçekten Rusları biçiyordu. Orağın ucu, kuzeyde Bukoya'da, bükülen orta kısmı doğuda Griviçe'de idi. Sapın ucu güneyde Krişnin'e uzanmakta, sapla bıçak kısmının birleştiği yer Lofça-Plevne yolu üzerinde idi. Plevne'den üç büyük tepe, kuzeydoğuya uzanıyordu. Biri, Griviçe tabyasının koruduğu Yanıkbayır'dı. Güneydoğu ve güneybatıdaki tabyalar da, şehre giren yolları kesiyordu.

Plevne'nin batısı, Namazkulesi, Bayır ve Vid Suyu ile tabiî şekilde muhafaza altındaydı. Üç tepe de, çok güçlü müstahkem mevkiler hâline getirilmişti... asker ve Plevne'deki sivillerin, Kara Ahmet ve arkadaşlarının insan üstü çalışmalarıyla bir ay içinde. Plevne kasabasını düşürmek için, üç tepeden asgarî birinin Rusların eline geçmesi şarttı. Griviçe, Radişevo ve Krişnin köylerinin her biri, Plevne'nin merkezine 5'er kilometre mesafedeydi ve Türklerin elindeydi.

Üçüncü Plevne taarruzuna Ruslar, üç kolordu, Romenler bir kolordu ile katılıyorlardı. Ayrıca müstakil birlikler ve vahşi Kazaklar vardı.

Osman Paşanın keşfi toprak istihkâmlarına ehemmiyet vermeyen Rus ve Romenler, bunu çok pahalıya ödediler. Yalnız Griviçe, bir tabyası önünde, birkaç saat içinde Romenler; 58 subay, 2 bin 511 er, Ruslar; 19 subay, 1.019 er ölü vererek doğrandılar. Rus karargâhına gülle düşmüş gibiydi.

Çar, III. Plevne Savaşında, taarruzun birinci gününde tek bir lokma yemedi. Yaşanılanları anlayamıyordu. Generalleri ilk hücumla, eğer dört gün süren topçu ateşiyle eğer sağ kalmışlarsa

Türk askeri bozulacak, zafer kazanılacak, demişlerdi. Bırakın Türk askerinin bozulması, hücum eden bütün Rus askerleri kırılmıştı. Çar'ın aklı almıyordu, dört gün süren topçu ateşi karşısında, Türk askeri, bu kadar nasıl diri kalmıştı. Diğer cephelerdeki Türk askerleri mağlup olurken, Plevne'dekiler nasıl bu şekilde karşı koyuyorlar, iki yüz bine yaklaşan ordusunu zor duruma nasıl düşürüyorlardı. Çar, gördüklerine inanamıyordu. Yoksa, Plevne'de Osman Paşanın emrinde savaşanlar, diğer cephelerdeki savaşan Türk askerleriyle aynı ülkeden değil miydi? Bu fark nereden geliyordu? Osman Paşadan mıydı acaba?

Çar, bütün gün yorgun gözlerle ve dürbünle bakmış... Rus birliklerinin, Türk tabyalarının kaygan satıhlarına tırmanma gayretlerini ve bu gayretler sonucunda öldürülmelerini, Rus askerlerinden ceset tepeleri meydana gelmesini takip etmişti. Çar, bazen rüyada mıyım diye mırıldanıyor, kendini çimdikliyordu... acıyı duyunca da rüyada olmadığını, Plevne, Osman Paşa gerçeğiyle karşı karşıya kaldığını anlıyordu.

* * *

Osmanlı askerlerinin "Allahü ekber!" seslerine, yaralıların ıstırap dolu feryatları karışıyordu. Rus kartalı, tabyadan indirildi, Türk ay yıldızı dalgalanmaya başladı. Türkler, taarruz muharebesinde de müdafaada olduğu kadar usta olduklarını göstermişlerdi.

Osman Paşa tabyaya geldi. Üç taraftan kuşatılmış olmasına rağmen, çok üstün kuvvetlere Plevne'yi teslim etmeyi aklından geçirmemiş, bunun mükâfatını görmüş... İkincisini gölgede bırakan Üçüncü Plevne Muharebesini kazanmış... tabyasını geri alarak ve Ruslarda artık taarruz gücünün zerresini bırakmayarak zaferini düğümlemiş, tarihin büyük serdarları arasına geçmişti. "Allah'a şükürler olsun" deyip tabyaya, askerinin gözyaşları arasında girerken yaptığı işin ehemmiyetini biliyordu.

Zaferin anlatılmaz güzelliğini yaşayan Osman Paşa, "Buyurun Paşam, kahveniz!" sesiyle irkildi. Karşısındaki Kara Ahmet'ti, dumanı tüten kahve fincanı elindeydi. On binlerce Rus askeri karşısında kılı kıpırdamayan Osman Paşa şaşırdı:

-Ahmet, evladım! Ne zaman, nasıl geldin, buraya, bu kahve

kimden?

Ahmet boyun büktü:

-Hikmet Dede getirdi Paşa bubam, kahveyi de o gönderdi.

Osman Paşa, dört gündür ilk defa gülümsedi:

-Hikmet Dede ha! Hikmetinden sual olunmaz.

Karşı tepedeki Çar, dürbünle, Osman Paşayı, onun kahve fincanına uzanan elini seyrediyor, gördüklerine, yaşadıklarına inanamıyordu.

Bütün dünya başkentleriyse, telgraf başında, Üçüncü Plevne Muharebesinin son haberini bekliyordu.

Ama bir bekleyen vardı ki, bütün hücreleriyle dualarda, gönlü, Plevne'den gelecek hayır haberlerdeydi. İstanbul-Yıldız semtinde, telgrafın başından bir an ayrılmıyordu. Omuzlarına, bütün İslâm âleminin yükü binen kişiydi o...

Dördüncü günün sonunda, gecenin sessizliği, bitkin Türk ve Rus orduları üzerine çöktü. Günlerce uyumayıp savaşan muharipler uykuya daldılar. Türk tabyalarının önünde 15 bin Rus ve Romen askerinin ölüsü yatıyordu. Plevne tarlaları kandan vıcık vıcıktı. Kuzgunlar, neşe içinde çirkin çirkin viyaklıyorlardı. Uzaktan kurt sesleri duyuluyor, kışın yaklaştığını da haber veriyordu.

Osman Paşanın tabyaları geri almak için yaptığı son hücumdan Rus Generali Skobelev, zor canını kurtarmıştı.

Rusların üçüncü defa mağlûbiyeti, Avrupa'da ve dünyâda, bomba gibi patladı. Türk ordusunun, kendisinden kat kat güçlü Rus ordularını durdurabildiğine zorlukla inanıldı. Fakat 16 Eylül 1877 günü gelen tafsilâtlı haberler, Turklerin Üçüncü Plevne Muharebesini de kazandıklarını doğruladı.

Osman Paşa'nın komutanlığı'nda, Plevne ordusu ve yediden yetmişe Plevneli siviller, inanılmazı başardılar... Altı gün altı gece devam eden Üçüncü Plevne Muharebelerinde, yüz bin kişilik Rus ordusuna kahramanca karşı koydular. Bu mubarede, erinden

komutanına ve Plevneli sivillere herkes büyük gayret gösterdi, ancak, Osman Paşa, savaş esnasında, gelişmelere göre almış olduğu cesur tedbirlerle zaferin kazanılmasının baş mimarı oldu.

Üçüncü Plevne zaferinden sonra, İstanbul'dan, Sultan Abdülhamid Han tarafından gönderilen bir telgrafla dualarını, şükran duygularını dile getiriyor, kendisine gazilik unvanının verildiğini müjdeliyordu.

Telgraf, kendilerine okunan askerlerin sevinci anlatılmazdı. "Gazi Osman Paşa", "Gazi Osman Paşa" nidaları Plevne'den bütün Rumeli'ne, oradan İstanbul'a, İstanbul'dan bütün arz küresine ve meleklerin, şehitlerin diliyle arşa kadar yükseldi.

Ruslar, tedariksiz bir kış savaşı ile karşı karşıya idiler. 50 bin ölü, 100 bin yaralı vererek Tuna'yı geçebilmiş, Eylüle kadar gelebilmişlerdi. Ama Plevne önlerinde kala kalmışlardı.

* * *

-Elimdeki nedir?

-Güldür Hikmet Dedem, kırmızı bir güldür.

-O zaman gül bre Ahmet oğlum gül.

Ahmet, Hikmet Dedenin, gül ısrarı karşısında elinde olmadan tebessüm etti, Hikmet Dede, heyecanlandı:

-İşte büle be oğlum. Gül de gül yüzünde güller açsın. Ecdadımız, sevincin ifadesi, yüzde gülün açması olan gülme ile ilahi güzelliğe, iki cihanın serveri Peygamber Efendimize işaret eden gülü, aynı kelimeyle anlatmıştır.

Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem), "Kırmızı gülü kokladığınızda bana salavat getirin." buyurmuştur. Bu bakımdan, kırmızı gül, hem Peygamber efendimize hem de şehitliğe ve de ebedî güzelliğe işaret eder. İşte bunun için gül deyince gülmeli, sevinmeliyiz.

Ahmet, Hikmet Dedenin gül ısrarı karşısında şaşkındı:

-Te be Hikmet Dedem! Gül dersin, nasıl güleyim, ana ve bubam

öldü, gözümün önünde binlerce insan gülleyle parçalandı!

Hikmet Dede, eğer, şimdi zehir alınmazsa, Kara Ahmet'in hayatı boyunca gülmeyi unutacağına iyice kanaat getirdi, Ahmet'e anlayacağı dille konuşmalıydı.

Hikmet Dede, hırkasının eteğini sağdan kaldırarak Ahmet'e, "Bak!" dedi. Ahmet, baktı, dili tutuldu. Gördüklerine inanamadı.

Hikmet Dedenin hırkası altında, mavi bir nur içinde anne-babası, şehit olan arkadaşları kırmızı güllerle dolu bir bahçe içinde gözüküyorlardı. Kuşlar, omuzlarında, ceylan yavruları önündeydi.

Hikmet Dede, Ahmet'in gördüklerinin yeterli olduğunu düşündü ve hırkasını kapattı:

-Gördün mü Ahmet'im, ana bubanı, arkadaşlarını?

Ahmet, Hikmet Dedenin, anne babasını hırka altında göstermesini hiç yadırgamamıştı, Hikmet Dedeydi, o, Allahü teâlânın sevgili kuluydu, duyulur duyulmaz bir sesle cevap verdi:

-Gördüm Hikmet Dedem.

-Hallerini beğendin mi?

-Beğendim Dedem.

-Yanlarında olmak ister misin?

Ahmet, hiç tereddüt etmeden büyük bir arzuyla konuştu:

-Hem de hemen.

Ahmet'in cevabı, Hikmet Dedeye aradığı fırsatı verdi:

-Yanlarına gidebilirsin ama bir şartla.

Ahmet heyecanla sordu:

-O şart nedir, Hikmet Dedem?

-O şart Ahmet'im, onlar gibi şehit olmak veya Kızılelmaya kavuşmak. Bak gördün, ana ve buban için üzülmeğe gerek yok, tam tersi onları düşünerek sevinmelisin. Sevinmek, güler yüzlü olmak, Yüce Rabbimizin emri.

-Rabbimizin emri mi?

-Evet oğlum! Allahü teâlâ, nimetlerini kulunun üzerinden görmeyi, nimetine kavuşan kulunun, hal ve davranışlarıyla bunu belli etmesini sever. Sen ki, şehit ana bubanın oğlusun. Allahü teâlâ, sana sevdiklerini ve razı olduğu yolu tanıtmış... Osman Paşa gibi gazi komutana yakın eylemiş, en önemlisi de seni Muhammed Aleyhisselama ümmet eylemiş. Bu nimetlere şükür için, hep güler yüzlü, neşeli olmasın. Anlaştık mı?

Ahmet, Hikmet Dedenin anlattıkları ve gösterdikleriyle gönlündeki gam ve üzüntünün gittiğini, yerine, kuşlar gibi kanat çırpma isteği getiren bir neşenin geldiğini hissetti. Tebessüm etti:

-Anlaştık Hikmet Dedem.

Hikmet Dedenin neşesi yerine geldi:

-Hah şöyle evladım! Sen gül, seni sevenler de gülsün. Şimdi gelelim Tuna'ya. Tuna Türkoğlu için ne manaya gelir, ne söyler. Sana bunu anlatmağa çalışalım.

Aşık Çelebi, Tuna, kafir diyarından kıbleye doğru akıp gelen bir Müslümandır, kafirin hapsinden kaçmış, Müslümanların halifesine koşan iman ehlidir, gümüşten bir ejderhadır, parça parça yatar, İslam hazinesinin Avrupa'daki bekçisidir, demektedir.

Hikmet Dede, Ahmet'in dikkatini Tuna üzerine çekerek "Türkü ve şiirlerde de anlatıldığı gibi, Türkoğlu, Tuna'yı kendinden bir parça, insan gibi bir varlık görmüş, onu Müslüman ve İslam'ın Avrupa'daki bekçisi, kal'ası kabul etmiştir. Bu Hikmet deden de aynı şekilde düşünmekte. İşte bunun için seni bugün buraya, Tuna ile konuşmağa getirdim."dedi ve, Ahmet'i kolundan tuttu:

-Evladım! Şimdi... Tuna'ya kulağını ver, onu sesle... bakalım ne dediğini duyabilecek misin?

Ahmet şaşırdı:

-Hikmet Dedem, Tuna nehri konuşur mu?

Hikmet dede, ciddileşti:

-Evladım! Konuşan yalnız Tuna mı? Kâinattaki bütün varlıklar konuşur, kendi lisanlarınca, ama duyabilecek kulak lazım. Sen hele Hikmet Dedeni dinle de kulak ver, Tuna'nın sesine, bakalım ne diyor.

Ahmet, peki Dedem diyerek, Tuna'nın sesine kulak verdi, duyabilmek ümidiyle.

Hikmet Dede, Gazi Osman Paşadan özel izin almıştı, Ahmet ile Tuna boyuna inmek için. "Ahmet'in tedavi edilmesi için bu şart, yoksa bütün hayatı boyunca gülmeyi unutacak" demişti ve Osman Paşa da izin vermişti. Hikmet dede, şimdi Ahmet'e Tuna'yı, kırmızı gülü, şehitliği, Tuna'nı ne söylediğini anlatmağa çalışıyordu.

Ahmet, dinlemiş ama bir şey duyamamıştı:

-Dedem, bir şey duyamadım.

Hikmet Dede, Ahmet'i kolundan tuttu:

-Eğil bre oğul! Kulağını toprağa daya. Tuna'nın sesini ancak topraktan duyabilirsin.

Ahmet, kulağını yere dayadı, gönlüyle kulağını birleştirdi ve her hücresi kulak olarak dinledi. Israrla dinledi ve duydu... dikkatle biraz dinledi, yanılmamıştı, duyuyordu, doğruldu:

-Duydum, Dedem! "Akmam" diyor.

Hikmet Dede, sevindi, Ahmet'in Tuna'nın sesini duymasına, Tuna'nın sesine duymak, gönül temizliğine işaret etti:

-Doğru duymuşsun Ahmet'im. Peki hatırla. Gazi Osman Paşamız ne diyordu, akşamları yorgunluk kahvesi içerken Plevne'yi terk edip etmeme konusunda.

-Plevne'yi terk etmek yok, Plevne'nin düşmesi, Osmanlının düşmesidir, diyordu.

Ahmet'in Osman Paşanın sözlerini hatırlaması, Hikmet dedeyi memnun etti:

-Tuna'nın ve Osman Paşanın söyledikleri... bütün Türk-İslam diyarının gönlündekinin dile gelmesi olacak. Şimdi benim söylediğim türküyü, aklında iyi tutacak, Kırk Kanat ekibindeki

arkadaşlarına öğreteceksin. Sonra arkadaşlarınla birlikte bu türküyü, Plevne ahalisi içinde sabahtan akşama durmadan söyleyeceksin.

-Peki Dedem!

Ve Hikmet Dede, o ihtiyar yaşından ve küçümencik bedeninden, sakin yaradılışından beklenmeyen bir sesle söyledi:

Tuna Nehri akmam diyor,

Etrafımı yıkmam diyor,

Şanı büyük Osman Paşa,

Plevne'den çıkmam diyor.

Ahmet, görmediği nice bin sesin Hikmet Dedeye eşlik yaptığını, hatta Tuna'nın da Hikmet Dedeyle birlikte dile geldiğini hissetti. Hem kulağı hem de gönlüyle duydu.

Hikmet Dede ile Tuna kenarına seyahatinin hemen ertesi günüydü... Kara Ahmet, arkadaşlarıyla birlikte bütün gün bu türküyü, Plevne içinde ve askerlerin arasında söylemişlerdi.

İşte ne olduysa bundan sonra oldu. Sanki bütün sivil ve askerler, bu türküyü bekliyorlarmış. Tuna Nehri ve Gazi Osman Paşa türküsü yediden yetmişe herkesin dilinden düşmüyordu. İşin en inanılmazı da, akıl ermeyen bir hızla Tuna Nehri türküsü, Balkanları aşmış, Edirne'ye oradan da İstanbul'da, İstanbul'dan bütün Türk-İslam diyarlarına yayılmış, zafere susayanların, mazlumların, zulüm altında inleyenlerin haline tercüman olmuştu.

Yeni bir türkü doğmuştu... bütün Osmanlı topraklarında, Türk-İslam diyarında dilden dile, gönülden gönüle söylenen.

Tuna Nehri-Gazi Osman Paşa türküsü, mazlumların sesi olmuştu. Son yüzyılda Avrupa karşısında başı eğik gezen Osmanlının, Türkoğlunun, Osman Paşanın şahsında, Batıya direnişini, dur deyişini dile getiriyor... tarihi zaferle dolu bir milletin... Osman Paşanın kazandığı zafer karşısındaki duygularını gönülden dile seslendiriyordu.

Osman Paşanın Üçüncü Plevne Zaferi, Rus Çar'ın çıldıracak hale getirmişti. Teknik üstünlükle, göğüs göğüse savaşla Osman Paşa ve askerlerini yenme ümidi kalmamıştı... bekleyecekler... Plevne'yi tam bir çember içine alıp gıda, ilaç ve cephane gelmesine önleyerek çökerteceklerdi.

Çar, son mujikini (Rus köylüsü), Türk cephelerine sürmeye, harbi behemehal kazanmaya kararlı idi. Kış harbine hazırlanıyordu. Tunayı devamlı açık tutabilmek için buz kırma gemileri getirtti.

Rus ordularına lojistik destek sağlamak için, Simniçe'ye kadar demiryolu döşediler.

Çar, her gece kurmay subaylarını, bazen tarafsız devletlerin askerî ataşelerini çağırtıp onlarla harbin gidişi üzerinde sohbet ediyordu.

Osmanlı Padişahı Abdühhamid Han ise Yıldız'daki telgraf merkezinin başında geceliyordu.

Çar, Plevne önlerinde çaresiz kıvranırken Kara Ahmet, fırsat buldukça, kendinden yaşça ve kiloca çok fazla çocuklarla güreş yapıyor, başta Osman Paşa olmak üzere subaylar ve erler neşe içinde bu güreşleri seyrediyorlardı. Osman Paşa ne zaman canı sıkılsa, bir şeyleri unutmak istese, Ahmet denilen çareye sarılırdı. Kara Ahmet'e "Bre Pelvan Ahmet, şöyle bir güreş tutun da neşemiz yerine gelsin, şu savaşın dağdasını unutalım, biraz rahatlayalım" derdi. Ahmet de severek, karşımda kim var düşünmeyerek kocaman askerlerle kıran kırana güreş tutardı.

Çar, Plevne'ye yardımsız bırakmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyor... generallerine, "Bu lanet kasabanın damarlarını kesin, buraya yiyecek, ilaç ve cephane girmemeli, fareler dahi açlıktan ölmeli" diyordu.

1877 Eylül'ünün sonlarına doğru Osman Paşanın durumu, kötüleşmeğe başlamıştı. Kendisinden kat kat üstün kuvvetlere karşı

üç büyük zafer kazanmış, gazilik unvanına kavuşmuştu. Ama bu başarılar, Osman Paşaya ayak bağı oldu. Padişah tarafından bir kumandana Gazi unvanı verilmesi, geçmişi savaşlarla ve zaferlerle dolu olan Osmanlı tarihinde nadir görülen bir olaydı.

Diğer Osmanlı kumandanları, gazilik unvanı üzerine Osman Paşayı büsbütün kıskanmaya başladılar. Plevne'yi kurtarmak için teşebbüse geçmiyorlardı. Ellerindeki kuvvetleri tehlikeye atmaktan, yenilmekten, mesul olmaktan korkuyorlardı. En önemlisi de Osman Paşaya haset edip, mağlup olmasını istiyorlardı.

Gazi Osman Paşanın, Eylül 1877'in ilk günü 56 bin askeri vardı. Bir günde, 3. Plevne Muharebesi sırasında, 4 bin askeri şehit düşmüş... çok sayıda asker de artık savaşamayacak şekilde ağır yaralanmıştı. Kuvveti , 52 bine inmişti. Bu kuvvetin iaşesi, yiyeceğini temin etmek kolay değildi. Yalnız yiyecek için haftada 250 araba erzaka ve bin baş sığıra ihtiyaç vardı.

Plevne'de yiyecek çok azalmıştı. Askere günde bir tayin veriliyordu. Cephane de yok gibiydi.

* * *

19 Ekim'de Romen tümenleri, Plevne'ye yeniden taarruza geçtiler. 10 metre yüksekliğindeki duvarlara merdivenlerle tırmanmaya çalıştılar. Binlerce ölü verince geri çekildiler. Bu Osman Paşanın dördüncü Plevne zaferiydi.

Ekim ortasında Plevne ve çevresinde Balkanların dondurucu kara kış başladı.

Yağmurla karışık kar, devamlı Plevne üzerine yağıyordu. Yollar geçilmez durumdaydı.

* * *

"Hayır olmaz, ben Paşayı bu saatte uyandıramam. Paşam, dört gündür yastığa başını yeni koydu" diyor, başka bir şey demiyordu. Çerkes Müsellim, bütün Çerkesliğine, "Bu haber, mutlaka Paşaya ulaştırmalıyım" diye ısrar etmesine rağmen, Gazi Paşanın emir eri Çotuk Selim'i ikna edemiyordu. Çerkes Müsellim, bunun üzerine,

Çotuk Selim'in yanındaki Kara Ahmet'e yalvardı:

-Ahmet'im, bu Çotuğun deliliği tuttu, bir defa hayır dedi, artık evet demez. Paşamıza sen haber verebilir misin? Getirdiğim haber çok mühim. Mutlaka kendisine ulaşmalıyız.

Ahmet, ortada kala kalmıştı. Bir tarafta, yarı deli de olsa öz ağabeyi gibi sevdiği Çotuk Selim. Öte taraftaysa, komutanı Çerkes Müsellim vardı. Çaresizce Hikmet Dedeye baktı. Hikmet Dededen evet işaretini alınca, Çotuk Selim'in engellemesine aldırmadan, Gazi Osman Paşanın yattığı odanın kapısını çaldı. Bekledi, biraz sonra tekrar çaldı. İçerden, girin, sesi gelmesiyle Ahmet, içeri girdi. Çok kısa bir müddet sonra Paşa ile birlikte çıktı. Belli ki Paşa, elbiseleriyle yatmış, daha uyumamıştı.

Gazi Osman Paşayı gören salondakiler, kendilerini topladılar. Paşa, Çerkes Müsellim'e sordu:

-Hayır olsun, Müsellim Bu kadar acil olan nedir?

Çerkes Müsellim, elindeki bir zarfı Paşayı uzattı:

-Paşam, Şevket Paşanın size acil ulaştırmamı istediği haber burada.

Osman Paşa mektubu aldı. Zarfı açtı ve bir solukta okudu. Okumasıyla birlikte, Rus güllesi, göğsünü parçalamış gibi sarsıldı ve olduğu yere çöktü.

Osman Paşa, yalnız olmadığı aklına gelince hemen toparlandı, eski hâline aldı, Çerkes Müsellim'e döndü:

-Müsellim! Karargâh zabitleri, yarım saat içinde toplantı salonunda hazır olsunlar.

Osman Paşa, başka bir şey söylemeden az önce çıktığı yatak odasına geçti. Kapıyı kapadı, gönlünü açtı. Daha fazla kendini tutamadı, dışarıda ağlamamak için kendini zor tutmuştu. İstememişti, güvendikleri Osman Paşayı ağlarken görmelerini. Yatak odasına girmesiyle birlikte, gözyaşlarını bildiğince akmağa bıraktı. Kim demişti Paşalar ağlamaz diye. Asıl Paşalar ağlamalıydı,

mesuliyetlerinin endişesinde... ve Paşa, yüce dergahta duaya durdu:

"Ey yüce Rabbim! Plevne savunmasının bu hale gelmesinden dolayı, hatalarımdan tövbe ettim, pişman oldum. Elimden geleni yapmağa çalıştım. Milletimize, padişahımıza ihanet ederek imdada gelmeyenleri sana havale ettim. Ne olur ya Rabbim! Benim canımı al, ancak buradaki canların kurtulmasını, şehit kanlarıyla sulanmış bu mübarek toprakların Rus çizmesiyle çiğnenmemesine ihsan eyle..."

Osman Paşa dua etti, sığındı, "ol!" emriyle bütün kâinatı var edene...

Vurulmuştu... Şıpka'da, Süleyman Paşayı yenen General Gurko'nun 35 bin kişilik bir kolordu ile 28 Ekimde Sofya Plevne yolunu kapatması haberiyle... Gazi Osman Paşa, fena yaralamıştı. Öyle bir yara ki hekim kabul etmezdi. Bu haber, Plevne, Gazi Osman Paşa, Osmanlı için tam bir felaketti. Çünkü artık Sofya'dan da imdat, yardım, yiyecek, cephane ve ilaç alamayacaktı. Böylece Plevne, tam manasıyla muhasara edilmiş oluyordu.

Osman Paşa içinde bulundukları zor durumu kurmay heyetine açıkladı:

-Efendiler, durumumuz, Kanije'de kuşatılan Hasan Paşanın vaziyetinden çok iyi değil. Eğer, Tuna ordusunun diğer paşaları harekete geçmezse... Beklediğimiz yardım gelmezse, sonunda, Hasan Paşa gibi, huruç, yarma harekâtı yapmak zorunda kalacağız. Hazırlıklarımızı şimdiden buna göre yapalım.

Karargâhtaki kumandanlar, başlarını eğdiler, Osman Paşaya, "Paşam, beklediğimiz yardım gelir. Onlar bizi yardımsız, ilaçsız, yiyeceksiz komaz" diyemediler. Çünkü hırs, çekememezlik, fesatlık, yüreklere çöreklenmişti...

* * *

Plevne önlerinde muharebe, siper savaşına dönüşmüştü. Tabii Osman Paşanın, 8 aylık değil, 8 haftalık erzakı bile yoktu. Rus Başkomutanı Grandük Nikola, bunu çok iyi biliyordu.

Plevne çepeçevre kuşatıldıktan sonra Rus çalışması devam etti. Sivastopol istihkâmlarını yapan ve Avrupa'nın en büyük istihkâmcısı sayılan emekli orgeneral meşhur Todleben (bu da Alman asıllıdır) Rusya'dan getirildi...

Kasım 1877'de Tuna boylarında, Balkanların kuzeyinde ve Plevne'de kış şiddetini arttırdı. Türk tabyaları çevresinde nöbet 4 saatten 2 saate, sonra sâdece bir saate indirildi. Bir saat nöbet bile feci idi. Nöbetçiler, bir buçuk metre derinliğinde bir çukurda vücûdu donarken, başları siperden dışarda, buzdan soğuk rüzgâra karşı bekliyorlardı. Hava -10°C idi. Bu soğuğa karşı asker, gittikçe daha yetersiz gıda alıyordu.

Rus bombardımanı, her gün bir kaç saat, bazen de geceleri Plevne'yi doğruyordu. Askerler güllelerin fazla etkili olmadığı tabyalarda idiler. Onun için top mermileri, daha çok sivillere ve hastahanelerdeki yaralı ve hastalara zarar veriyordu. Bir kaç dakika ara ile Rus muhasara toplarının büyük gümbürtüsü geliyor, arkasından tren katarı gibi yaklaşan mermiler ve güllelerin, havada yol aldığı görülüyor, hemen sonra da patlamanın ve yıkılan duvarların sesi duyuluyordu.

Bombardımanın başlamasıyla birlikte Kara Ahmet ve Kırk Kanat ekibi hemen Plevne içine yayılarak, sivillere en yakın tabyaya sığınmalarını söylüyorlardı. Haber için koştururken düşen güllelerle şehit oldukları için Ahmet'in Kırk Kanat ekibi yirmi kişiye düşmüştü. Çocukların hayatta kalanları da hasta veya güçsüzdü... Ahmet, bir türlü ekibini tekrar 40'a tamamlayamıyordu, çünkü görev vereceği çocuk kalmamıştı.

Bazen sokakta patlayan mermi, bir kaç kadınla çocuğu parçalıyordu. Bombardıman başlayınca Türk ve Bulgar halkı, cami ve kiliselere sığınıyorlardı. Oralarda döşekleri, tencereleri ve her şeyleri vardı...

Her ev hissesine düşen yaralı ve hastayı barındırıyordu. Zîra artık hastahaneler yaralı ve hastalara yetmiyordu, ilaç ve sargı bezi tükenmişti. Ölülerin gömleklerinden sargı bezi kesiliyordu. Hastalık ve bombardımandan her gün o kadar ölen oluyordu ki, artık ölene

acıma duygusu yok olmuş gibiydi. Sivil halk, gıdasızlıktan avurtları çökmüş, gözlerinin feri kaçmış, oradan oraya koşuşuyordu.

Kurtlar artık siperlere, çadırlara kadar iniyorlar, askerlere saldırıyorlardı. Savaş, onları da aç bırakmıştı.

Aralık 1877'nin birinci günü Osman Paşa, bütün paşaları ve albayları toplantıya çağırdı. Kumandanlarına, içinde bulunulan şartları anlattı ve sözlerini yüreği yakanlarla bağladı:

-Durum bu! Elimizden geleni yaptığımıza inanıyorum. Kusurumuz mutlaka oldu. Bunun için hep birlikte tövbe edelim. Müşir Paşalardan beklediğimiz yardım gelmedi. İnanıyoruz ki mutlaka haklı sebepleri vardı. Her şey Yüce Rabbimizin takdiriyle. Bize düşen, Yüce Mevlâmızın emir ettiği gibi, sebeplere sarılmak... istişare etmek... hayırlı olacağına inandığımızı gerçekleştirmek için bütün gücümüzle çalışmak.. Bunları da elden geldiğince yapmağa çalıştık.

Ve... Gazi Osman Paşa, hayatının en zor sualini, canından çok sevdiği, kendisiyle birlikte gözlerini kırpmadan ölüme atılan kumandanlarına yöneltti:

-Yiyeceğimiz çok azaldı, bitinceye kadar Plevne'den çıkmayıp, bitince teslim mi olalım? Yoksa Rus ablukasını, çemberini yarıp geçmeyi mi tecrübe edelim?

Bütün komutanların gözleri yaşlıydı... Hepsi, yürekleri yana yana ikinci fikirde, ablukayı yarma düşüncesinde olduklarını, askerlerinin de aynı görüşleri paylaştığını söylediler. Osman Paşa, akları fazlalaşmağa başlamış sakalından inci tanesi gibi yaşlar süzüle süzüle, "Benim de fikrim bu... fakat kendimizi aldatmayalım, böyle bir hareketin muvaffakiyet ihtimali azdır ve çok kan dökülecektir. Fakat askerî şerefimiz, dinimiz, bizi bu şekilde hareket etmeye zorlamaktadır" dedi.

Gözü yaşlı kumandanlar, gözlerini Gazi Osman Paşanın yüzünden, akı çoğalmış sakalından ve bu sakaldan süzülen gözyaşlarından ayıramıyorlardı. Gazi Osman Paşa, henüz 45

yaşındaydı. Bir ay önce idi... Gorni Dubnik ve Teslis'in düştüğü, Sofya yolunun kapandığı haberi geldiğinin sabahında... Osman Paşayı görenler, gözlerine inanamamıştı. Simsiyah sakalları bir gece içinde şehitlik kefenliğini giyer gibi bembeyaz, siyahlar görünmez olmuştu.

Gazi Osman Paşa ve kumandanları, karar verdiler.... 10 Aralık 1877 gecesi çıkış harekatı yapılmasına... dokuz gün boyunca bunun için hazırlıkta bulunulmasına... bu zaman zarfından Plevne'den bütün çıkışların yasaklanmasına... Rusları şüphelendirecek bütün hareketlerden kaçınılmasına...

* * *

Aralık ayının ilk haftası, huruç, yarma harekâtı için yapılan hazırlıklarla geçti. Panik olmaması için sivil halka, ilk başta bir şey söylenmedi. Osman Paşa, harekattan iki gün önce söyleriz, demişti.

Osman Paşa, yaralı ve hastaları Plevne'de bırakmaya mecburdu. Bulgar papazlarını çağırttı. Haçı öptürerek ve İncil üzerine yemin ettirerek, bu zavallılara bir şey yapılmayacağına dair söz aldı. Ama...

Bulgarlar, insanlık imtihanıyla karşı karşıya idiler. 500 yıldan beri Türklerden gördükleri şefkati, onlara karşı gösterebilecekler miydi? Çok nüfuzlu ve dindar olan Plevneli Ortodoks râhipleri, Türk yaralı ve hastalarına kötü bir muameleyi önleyebilecekler miydi acaba? Osman Paşa, endişeliydi, ama yapacak başka bir şey de yoktu.

Her subaya seri ateşli bir Winchester karabina ile birer tabanca, her ere 130 mermi ve 6 günlük peksimet dağıtıldı. Çerkes süvarileri, tüfeklerini, tabancalarını, kamalarını, mızraklarını mükemmel hâle getirdiler. Arabalara cephane, su, çadır, battaniyeler yüklendi. Her tabura 60 yük beygiri, 12 öküz arabası verildi. Arabaların ve topların tekerlekleri yağlandı, saman ve paçavra sarılarak ses çıkarmaları önlendi. Son kalan yiyecek maddeleri, tuz şeker, kinin, ilaç, çizme, çarık ve sargı bezleri, birliklere dağıtıldı!

Tabya ve siperlerin boşaltılmış olduğu belli olmasın diye, kukla

askerler kondu. Doktorlar, yürüyebilen ve araba sürebilen hasta ve yaralılardan 6 binini seçtiler. Ancak kalkamayacak durumda olanlar, Plevne'de bırakıldı. Bunların sayısı bin kadardı ve Plevne'deki bir kaç yabancı doktora emanet edildiler.

Plevne Türkleri, sivil ahali de, ihtiyar, kadın, çocuklar dahil, çıkışa katılıyorlardı. Asla Plevne'de kalmak istememişler, çıkışa katılmak için Osman Paşayı zorlamışlardı. Ruslar şehre girince başlarına gelecekleri biliyorlardı. Gurko'nun Eski Zağra katliamını duymuşlardı. Bu siviller için 300 araba ayrıldı Subaylar her arabayı kontrol ederek, hayatî lüzumu olmayan eşyayı dışarı attılar.

9 Aralık sabahı askere, Osman Paşanın çıkış günü için emri okundu. Osman Paşa tarafından her alay ve tabura ayrı pozisyonlar tayin edilmişti.

Akşam başlarken birlikler, canı pahasına savundukları tabya ve siperlerinden çıktılar. Şehrin kuzeybatısında toplanmaya başladılar. Ayaz, dondurucu idi ve hava, kar bulutları ile kaplı bulunuyordu. Az sonra kar başladı. Şehir sessizdi. Çok az araba gıcırtısı bu sessizliği ihlal ediyordu. Kadınlar, 500 yıllık yurtlarını terk ettikleri için ağlaşıyorlardı. Çocukların bir şeyden haberi yoktu Arabaların arasında, kar içinde oynaşıyorlardı. Türk subayları yaralı ve hastaların bulundukları hastahane ve evlerin kapılarına Fransızca ('il n'y a que des blesse dans cette maison-bu evde yalnız yaralılar vardır) cümlesini yazan kâğıtlar yapıştırıyorlardı. Kâğıtların üzerine de Kızılhaç işareti konmuştu.

Plevne toprağı ve semasıyla bir olmuş ağlıyordu. Karasevdalısı, Türkoğlundan ayrılışına. Türk oğlunun ayrılık haberi, semayı soğutmuş, gözyaşları beyaz kar tanelerine dönüşmüştü. Kar taneleri, Plevne'yi bembeyaz örtüsüyle kaplamış, Plevne, kefenliğini giymişti.

-Beni yanından ayırma Paşa bubam. Benim senden başka kimsem yok!

Gazi Osman Paşa, "Paşa bubam" diyerek ağlayan, atının ayaklarına sarılan Ahmet'e ne yapsın bilemedi. Rus askeri karşısında bu kadar zorlanmamıştı. Atından indi, Ahmet'i kucakladı:

-Evladım! Ben de seni devamlı yanımda görmek istiyorum. Ama savaş hâli. Sana ve ekibine Plevne'yi terk eden sivillerin yanında ihtiyacım var. Çerkes Müsellim amcan da orada olacak. Birlikte, sivillerin savaş bölgesinden ulaşmasını sağlayacaksın.

Ahmet, gözyaşları içinde Osman Paşaya yalvarmağa devam ediyordu:

-Paşa bubam, ne olur beni bırakma. Hani birlikte Kızılelmayı arayacaktık?

Kızılelma sözü, Osman Paşanın kalbini sancıttı:

-Evladım! Ben, Kızılelmayı bulmaktan ümidimi kestim... dilerim sen bulursun. Hadi şimdi vazifenin başına. Beni de daha fazla oyalama.

Osman Paşadan ayrılma düşüncesi Ahmet'in aklını başından almıştı, Osman Paşaya sarılmış bırakmıyordu. Koca Rus ordularına dur diyen Osman Paşa, sekiz yaşındaki bir çocuk karşısında çaresizdi, ne yapsın bilemiyordu. Ahmet'i kırmak istemiyordu. Ahmet'i kırılması, bütün sevdiklerinin, geleceğini ona bağlayanların üzülmesi gibisine geliyordu. Koca Paşa, bir çıkar yol bulamıyordu. Ve Paşanın imdadına, yardımı reddedilmez biri yetişti:

-Paşam, Ahmet'i bana bırak!

Osman Paşa, en dar zamanında yetişen Hikmet Dedeye minnetle baktı:

-Allahü teâlâ razı olsun Hikmet Dedem. Şu Ahmetçeğizi gönlünü kırmadan göndermemi sağlarsan... beni, Plevne'de yeni bir

zafer kazanmış gibi sevindirirsin.

-Efendim, sizi rahatlatmak bizim birinci vazifemiz. Sizin rahatlığınız yüz binlerin rahatlığı, emniyetidir.

Hikmet Dede, Ahmet'i çekti:

-Gel Ahmet'im. Sen Paşa babanı büle mi dinlersin?

Ancak Ahmet, Paşa'nın ayaklarına sarılmış, "Paşa Bubam beni bırakma!" diye ağlayarak, kopmuyordu. Aklını kaçırmış gibiydi. Hikmet dedeyi duymuyordu.

Hikmet Dede, kimsenin beklemediği bir şey yaptı, yorgun, zayıf, ama gönüllere işleyen sesiyle "Buna er meydanı derler bunda söz olmaz" akıncı, serhat türküsünü söylemeğe başladı ve yanındaki askerlere söylemeleri için işaret etti. Söyleyenler birdi on oldu, ondu yüz oldu, Osman Paşada onlara katıldı. Plevne'ni taşı toprağı dahi dile geldi, dil oldu, gönül oldu, bir oldu, türküyü söylemeğe durdu.

Sesler, semaya, gönüllere yükseldi. "Paşa bubam beni bırakma" diye ağlayan Ahmet'in gönlüne ulaştı. Ahmet, uykudan uyanır gibi kendine geldi, o da türküyü söylemeğe başladı. Hikmet Dede, Ahmet'i, yanına çekti, Ahmet, bu sefer Paşadan koptu, Hikmet dede, Ahmet'e seslendi:

-Ahmet'im... Paşa Bubanın elini öp! Plevne'nin er meydanı, bizim Kızılelmamız olduğunu haykırmağa gidiyoruz.

Ahmet, Osman Paşanın elini öptü. Osman Paşa da gözyaşları içinde Ahmet'i gözlerinde öptü:

-Evladım, kısmetse yine görüşür, belki de Kızılelmayı birlikte ararız.

Ahmet, uyur gezer gibi "İnşallah Paşam" deyip kendisini çeken Hikmet Dedeyi takip etti.

Gazi Osman Paşa, “Buna er meydanı derler” türküsünü söyleyerek giden Hikmet Dede ve onu takip eden Ahmet'in arkasından baka kaldı. "Yüce Rabbim, bizi ve sizi, er meydanında

rızasına aykırı sözden, ele, bele, dile ihanetten korusun!.. hünkârın erkânına ters işten muhafaza buyursun, sıdk-ı sadakatten ayırmasın. Ahmet evladım... İnşallah hep böyle Hikmet Dede ve onun gibilerinin peşinden gidersin!" niyazıyla atına bindi, kendisini bekleyen işe, zamana, mekana ve kişilere, savaşa, ölüme doğru sürdü.

* * *

Olmamıştı, Gazi Osman Paşa ve askerleri ihanete uğramışlar, Ruslar, yarma hareketinden haberdar olmuşlar, Türk askerini çembere alarak tam manasıyla kırmışlardı. Gazi Osman Paşa, yaralandıktan sonra, askerini daha fazla kırdırmamak için teslim olmayı kabul etmişti.

Genç General Strokov, diğer Rus subaylarını yolladı... sonra, atının üzerinde, Türklerin arasına daldı. Türk birlikleri yol vermek için açılıyordu, Rus Generaline ne kindar, ne de sempatiktiler. Tamamen hissiz şekilde bakıyorlardı.

Strokov, yolunun üzerinde yığılmış Türk cesetlerini çiğnememek için atına mahirane manevralar yaptırarak yavaş yavaş ilerliyordu. Nihayet, önde giden Tevfik Paşa, bir kulübeye vardı. Kulübenin önünde Türk Paşaları, kurmay subayları, yaverler, kolu Kızılay bandajlı Türk doktorlar vardı.

General Strokov, atından indi, yularını kendisini takip eden Kazak süvarisine verdi. Barakaya girdi. Kapıyı açtı. Burası yaralılarla dolu bir ahırdı. İkinci kapıyı açtı. Alçak sesle konuşan Türk subaylarının bulunduğu bir oda idi. Yandaki ufak pencereden ışık sızıyordu. Strokov, Gazi Osman Paşayı gördü. Tahta bir sıraya oturmuş, yaralı bacağını boş bir cephane sandığının üzerine dayamıştı. Yüzü soluk, kaşları çatıktı. Bakışları hüzünlü, kabahat işlemiş çocukların utangaçlığındaydı.

Ordu başhekimi Miralay Asaf Bey, Paşanın yarasını temizliyordu. Birkaç yaşlı Paşa, ayakta duruyordu. Osman Paşa, güçlükle doğrularak General Strokov'a elini uzattı. Strokov, lütfen rahatsız olmayın Mareşalim, dedi, adını, rütbesini bildirdi ve esas duruşunu bozmadı. Osman Paşa, Fransızca, oturmasını söyledi.

General, oturmadı ve esas vaziyette durarak, kayıtsız şartsız teslim istediğini bildirdi. Fransızca konuşmasını, "Her şey sadece Tanrı'nın elindedir, Ekselans" diye bitirdi.

O anda Korgeneral Ganetsky odaya girdi. Osman Paşayı selamladıktan sonra şapkasını çıkardı, elini sıktı, tebessüm ederek, "Tebrik ederim Mareşalim" dedi, yaptığınız müdafaa ve taarruzlar fevkaladeydi; lütfedin, emir buyurun, artık askerleriniz silahlarını bıraksınlar!"

Osman Paşanın işareti üzerine Âdil Paşa, yanına General Strokov'u alarak, teslimi görüşmek üzere odadan çıktı. Osman Paşa, kılıcını çıkardı, vedâlaşır gibi bir an baktıktan sonra, Ganetsky'ye uzattı.

Bu sırada, dışarıda Ruslar, Vid Köprüsü'ne yığılmış Türk ordusunu ve sivillerini, iyice çember içine almışlardı. Adil Paşa, bir tepenin üzerinde göründü. Ellerini kaldırarak, askere, silahlarını bırakmasını söyledi. Ortalığı, korkunç bir sessizlik kapladı. Türkler, sanki taş kesilmişlerdi, değil hareket, nefes dahi almıyorlardı. Silahını atan tek Türk askeri görülmedi, "Ölürüz de silahımızı vermeyiz" diyorlardı. Bunun üzerine Türk subayları, birlikleri teker teker dolaşarak, artık karşı koymanın faydası olmadığını, silâhlarını yere atmalarını söylediler.

Asker, ağır ağır, büyük bir isteksizlikle, silahlarını ve kütüklüğünü sökerek fişekleri yere bırakmıya başladı. Bazılarının asabiyetle yerdeki fişekleri çiğnediği görüldü.

Çar'ın kardeşi Başkumandan Grandük Nikolay, ordunun arasına girmişti. Rus askerini tebrik etti ve şapkasını çıkararak "yaşasın Çar!" diye bağırdı. Bütün Rusların aynı mealdeki bağırışı, vâdîyi doldurdu.

Bu anda, yeni yeni erkekleşme sevdasında bir çocuk sesi, "Tuna Nehri akmam diyor/Etrafımı yıkmam diyor/Şanı büyük Osman Paşa/ Plevne'den çıkmam diyor" türküsünü söylemeğe başladı.

Tuna Nehri marşını başlatan, bir çocuktu, ama herhangi bir

çocuk değil... kadın ve çocuklarla dolu öküz koşulu arabayı, askerler içinde götürmeğe çalışan Ahmet'ti. Sesler, bir iken on, on iken yüz, yüz iken bin oldu... Esir düşen Türk askerleri, hep birden, gözyaşları içinde Tuna Nehrini söylemeğe başladılar. Onlarla birlikte dağ taş da dile geldi.

Bu sırada Osman Paşa, açık fayton içinde Grandük'e doğru geliyordu. Osman Paşa, Tuna Nehri türküsünü duydu. Durdu, Tabip Asaf Beyin yardımıyla faytondan indi. İnmesiyle birlikte, cenk meydanı "Paşa bubam" sesiyle inledi.

Başta, Osman Paşa olmak üzere, herkes sese döndü. Plevneli sivillerin doldurduğu arabaların arasından biri çıktı.... Osman Paşaya doğru koşmağa başladı. Bu, Kara Ahmet'ti.

İnanılmaz bir şey oldu. Ahmet'in Paşaya doğru koştuğunu gören Rus askerleri, silahlarını doğrulttu, Ahmet'in, Osman Paşanın yanındaki Rus subaylarına saldırdığını sanmışlardı. Rusların, silaha davrandıklarını gören Osmanlı askerleri de yere bıraktıkları silahlarına davrandılar. Ahmet, vurulmak, yeni bir çatışma çıkmak üzereydi.

Gazi Osman Paşa canhıraş bir şekilde bağırdı:

-Ahmet, dur!

Osman Paşadan emri alan Ahmet, beş aydır aldığı askeri terbiyeyle zınk diye durdu. Şaşkındı, Osman Paşa, niçin bağırmıştı. Osman Paşa, hemen duruma müdahale etti, Fransızca olarak vaziyeti Rus subaylara anlattı. Rus ve Türk subaylar araya girerek kalkan silahların inmesine sağladılar.

Osman Paşa, Ahmet'i yanına çağırdı, yarası sebebiyle yürüyemiyordu.

-Gel bakalım Kırk Kanatlı reisim.

Ahmet geldi ve "Paşa bubam, nereye gidiyorsun?" diyerek Osman Paşanın beline sarıldı.

Osman Paşa, Ahmet'e ne cevap versin bilemedi:

-Evladım! Plevne'de savaşımız bitti... ama... başka cephelerde

ölünceye dek devam edecek. Beni nereye götüreceklerini ben de bilmiyorum.

Ahmet gayet masumane sordu:

-Paşa buba, sizi kim götürecek?

Paşa, Ahmet karşısında boynunu büktü, utandı:

-Ruslar götürecek.

Ahmet, gözlerini Osman Paşaya dikti:

-Paşa bubam, siz esir mi düştünüz?

Koca Osman Paşa, konuşamadı; onun yerine göz pınarları konuştu, gözyaşları yanaklarından ak sakalına doğru süzüldü.

Bu sırada Grandük, atını faytona doğru sürmüş, iyice yaklaşmıştı. Osman Paşa, Dr. Asaf Beyin yardımıyla faytonun körüğüne tutunarak Çar'ın kardeşini karşıladı.

Grandük Nikolay, Paşaya elini uzattı Fransızca, "Plevne"yi muhteşem bir şekilde savundunuz, bu müdafaa askeri tarihte çok mühim bir yer tutacaktır' dedi. Osman Paşa, acı bir gülümsemeyle Fransızca teşekkür ederken, Rus subayları "bravo!" diye bağırarak Paşayı alkışlamaya başladılar. Bu sırada Romanya prensi Karol geldi, Paşanın elini sıkarak tebrik etti ve askerce selâmladı.

Grandük, Paşanın beline sarılmış vaziyette kendine bakan Ahmet'i işaret etti:

-Evladınız mı?

Osman Paşa, gözleri yaşlı Ahmet'e baktı:

-Evet General! Bütün askerlerim gibi bu da evladım. Plevne'nin savunmasında anne babasını kaybetti; beni baba biliyor. Oğlum yerinedir. O da bizimle birlikte Plevne'yi savundu. Büyüklerin başaramayacağı nice işler başardı.

Grandük inanmaz gözlerle Kara Ahmet'e baktı:

-Şimdi... Plevne'deki kazandığınız zaferlerin sebebini daha iyi anlıyorum.

Osman Paşa, yaverine "Evladım, Ahmet'i sivillerin arasına götür!" diye işaret etti. Ahmet'i son olarak kucakladı:

-Hadi evladım, şimdi vazifenin başına! Sana emanet edilenleri; canından, ırzından, dininden emin olacakları topraklara götür! Kısmetse görüşürüz.

"Paşa bubam, bizi kime bırakıp gidiyorsun" diye ağlayan Ahmet, Osman Paşayı bırakmıyordu. Paşa, çaresizdi, ne yapsın bilemedi. Bu sırada Hikmet dede geldi.

Osman Paşa, Hikmet Dedeye derdini döktü:

-Hikmet Dedem. Ahmet'i al götür! Rus çizmesinin kirletmediği diyara. Ana baba ayrılığından sonra bir de esirlik zilleti yaşamasın! Onu pehlivanca yetiştir. Kızılelmaya biz ulaşamadık, o ulaşsın hiç olmazsa!

Hikmet Dede boyun büktü:

-Kader bu! Emir yüksek yerden Paşam. Elden ne gelir? Başımıza gelenlerde nice hikmetler vardır ders almayı bilene!.. İnşallah, Ahmet'i, Rus çizmesi basmayan diyarda, Osmanlının Rumeli'ndeki son kalasında yetiştirir... öyle salarız kurtlar sofrasına. Siz hakkınızı bu ihtiyar Dedenize helal edin! Bu mağlubiyette sizin gibi bir Paşanın boynu bükük gitmesinde, bunda bir hikmet vardır diyen... ancak hikmete erişemeyen bu Dedenizin de payı var.

Hikmet Dedeni sözleri karşısında Osman Paşa gönlünden vuruldu. Gözü yaşlı kendisine bakan Ahmet ve Hikmet Dedeye baktı:

-Dedem siz de ne hakkım olur ki? Helal ettim, siz de helal edin! Kusur bizde, biz sorumluyduk... Osmanlının Plevnesi'ni Rus'a vermemekten. Biz hayattayken, Rus Plevne'ye girmemeliydi. Şehit olmalı, bu günleri görmemeliydik.

Hikmet Dede, varlığının Osman Paşanın yaralarını çok daha fazla kanatacağını hissetti. Artık buradaki varlıkları, Rus'a teslim olmuş Paşaya teselli değil azap olacaktı. "Varsa hakkımı helal ettim Paşam!" dedi doğruldu.

"Hadi evladım, vazifemizin başına. Paşa bubanı rahat bırak!" diyerek, Ahmet'i Osman Paşadan kopardı. Ahmet, gözü ve gönlü Osman Paşada; Hikmet Dede tarafından çekildi... Plevne'den çıkış yolu arayan sivillerin arasına götürüldü.

Osman Paşa, Ahmet'in arkasında baka kaldı. Çekilip götürülen Ahmet değil Osmanlının geleceğiydi. "Ya Rabbi! Ahmetlerin geleceğini güzel eyle, Ahmetlerin sayısını fazlalaştır! Bizim yaşadığımız esirlik utancını onlar yaşamasın" diye duaya durdu.

Plevne'nin kahraman ordusundan 10 paşa, 130 albay, yarbay ve binbaşısı, 2 bin yüzbaşı ve teğmen, 40 bin piyade ve topçu, 1.200 süvari, toplam 43bin 340 kişi esir düşmüştü. Son Plevne hurucunda 6 bin Türk ve 2 bin Rus ölmüş, pek çoğu yaralanmıştı. 75 Türk topu ve 70 bin tüfeği Rusların eline geçmişti.

Esir kamplarında da 3 bin kişi öldü. Sulhtan sonra ancak 12 bin Plevne gazisi, Türkiye'ye dönebildi. Bu harpte; bütün cephelerde, Rusların eline esir düştükten sonra meşakkatten ölen Türk askerinin sayısı 50 bindir.

General Gurko, Türklerin hiç ummadıkları bir yürüyüşü başararak, Plevne'den ansızın çıktı. Buzlar içinden geçerek 2 Ocak 1878'de Sofya ovasına indi. Sürprizle karşılanan Türkler, 4 Ocak'ta Sofya'yı Ruslara teslim ettiler. Skobelev ise Orta Asya'dan getirdiği develere mühimmatını yükledi. Bin askeri donarak ölmesine rağmen Plevne'den güneydoğuya doğru aktı. Ancak İstanbul/Yeşilköy'de durdu ve Osmanlının "tamam" diyerek anlaşmayı imzalamasına sebep oldu.

Tuna Nehri akmam diyor,

Etrafımı yıkmam diyor,

Şanı büyük Osman Paşa,

Plevne'den çıkmam diyor.

Dili dursa gönlü, beyni durmuyor, devamlı söylüyordu, Gazi Osman Paşa türküsünü. Ama yaşadıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Tuna Nehri akıyor, hem de etrafını yıkıyordu. Plevne'den çıkmam diyen şanı büyük Osman Paşa... Plevne'den çıkarılmış, esir düşmüş, Plevne, Osmanlıdan koparılmıştı. Osman Paşayı en son görüşünden, ona "Paşa buba" diye sarılışından bu yana tamı tamamına beş sene geçmişti. Bu beş senede çok şeyler yaşamış, küçücük yüreği defalarca yaralanmış, dayanılmaz acılara şahit olmuştu. Bütün bunlara rağmen o, hep gülümsemeye çalışmıştı. Çünkü ona gülümsemesini söylemişti, sözünü ilaç bildiği Hikmet Dede, geçen beş yıl içinde neler görmüştü neler?..

Osman Paşa teslim olduktan sonra, Plevne'den ayrılmak mecburiyetinde kalan savunmasız halkla birlikte yürümüşlerdi. Rus işgalinin olmadığı Şumnu tarafına gitmeye çalışmışlar; bir taraftan kış, diğer taraftan Bulgar çeteleri, yollarda kırıp geçirmişti onları. Daha yolu yarılmadan, ayakta kimse kalmamış, kimi donarak, kimisiyse Bulgar kurşunları ve süngüleriyle ölmüştü.

O da bunda da bir hikmet vardır deyip, isyana düşmeyen, hadiselerin altında yatan gerçeği gören Hikmet Dede sayesinde hayatta kalmıştı. Soğuktan dondum dediği, yolda kaldığı anda o ihtiyar, küçümencik Hikmet Dede almış onu götürmüş, Razgırad'a ulaştırmıştı. Ama nasıl ulaştırdığını kimse anlayamamıştı. Razgrad'a bağlı köyü Umur Köyü'ne gittiğinde ailesinden kalan tek kişi Leyla ablasını bulamamıştı... Köyde kalanlar, ablasının akrabalarıyla birlikte İstanbul'a göç ettiğini söylemişlerdi. Ahmet bir daha öksüz kalmıştı.

Osmanlı'nın, Rus'un eline geçen eski Tuna vilayetinde; Ahmet'in, Hikmet Dededen başka kimsesi kalmamıştı. Ahmet, Hikmet Dedeye sarılmış, "Dedem ne olur beni bırakma, senden başka kimsem kalmadı!" demiş "Erkekler ağlamaz" düşüncesiyle ağlamamak için direnmiş ama gözyaşlarına mâni olamamıştı.

Hikmet Dede, Ahmet'in, senden başka kimsem kalmadı sözlerini kabul etmemiş, "Evladım! Değil mi ki bu topraklarda şehitlerimiz yatıyor... Kıyamete kadar burada yalnız değiliz, bunu böyle bil, buna böyle inan!" demişti.

Ve Hikmet Dedeyle birlikte Tuna boyunda yürümüşler... Tuna tarafından muhafaza altına alınmış, Ruslar tarafından işgal edilmemiş son Osmanlı Kalesi Adakale'ye gelmişlerdi. Buradaki Sarı Saltuk Dergâhında kalmağa başlamışlar... beş yıldır da burada kalıyorlardı.

1878 yılında Berlin Antlaşması imzalandığında, unutulmuştu, Adakale ilgili madde konulmağa ve Adakale, Tuna içinde, artık Bulgar ve Romanya toprağı sayılan yerlerin ortasında Osmanlıya bağlı olarak kalmağa devam etmişti. Adakale, Tuna içinde 1800 metre boyunda, 400 metre eninde bir adacıktı. 100 hanede 500 Osmanlı Türkü yaşıyordu. Osmanlı burayı fethettiğinde buraya gelen geçen gemileri kontrol için bir kalecik inşa etmiş ve burası Adakale diye bilinmişti.

Ahmet, bunun hikmetini fark etmişti. Osman Paşadan ayrılırken Hikmet Dede, "İnşallah, Ahmet'i, Rus çizmesi basmayan diyarda, Osmanlının Rumeli'ndeki son kalasında yetiştirir, öyle salarız kurtlar sofrasına!" demişti. Ahmet'e göre işte bu dua sebebiyle Adakale, Osmanlıya kalmıştı.

Hakikaten de Adakale'ye gerek savaş anında, gerekse savaş sonrası Rus çizmesi ayak basmamış... burada Osmanlı Türk bayrağı dalgalanmağa devam etmişti. Osmanlıyı, burada bir nahiye müdürü, iki zaptiye eri, bir imam ve iki öğretmen temsil ediyordu.

Kara Ahmet beş yıl boyunca, Adakaleliler arasında teselli buldu... savaş yıllarının acısını, anasızlığı babasızlığı ve ablasının kayıp oluşunu bir nebze unuttu. Bütün Adakaleler, Kara Ahmet'e,

ana baba ve kardeş olmuşlardı. Plevne savunmasında bulunan esir Adakaleli askerler, buraya döndükten, Kara Ahmet'in hikayesi öğrendikten sonra. Ahmet, Adakaleliler için yaşayan efsane olmuştu.

Beş yıl boyunca Hikmet Dede, bir an için yanından ayırmamış... Ahmet'i. Hem bedeni, hem de ruhî gelişmesi, maddi manevi terbiyesi için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamıştı. Namazdan abdeste bütün ilmihal bilgilerini, Kur'an-ı Kerim okumayı, Peygamber Efendimizin ve onun arkadaşlarının örnek hayatını öğretmişti. Bir vakit namazını kaçırmasına müsaade etmemişti. En önemlisi de alp kimdir, eren kimdir ve alp ile erenliğin hayat bulduğu alperenler kimlerdir? anlatmış, Ahmet'in beynini ve gönlünü alperenliğe hazırlamıştı.

Pehlivanlık da öğretilmişti. Dergâhın hizmetlerini gören Ali Pehlivan, Ahmet ile meşgul olmuş... Hikmet Dedenin emriyle derslerden arta kalan zamanlarda bildiği kadarıyla güreşin elif basını öğretmişti.

İşte şimdi Ahmet, Tuna'ya eğilmiş bir söğüdün dalına oturmuş... ayaklarını Tuna suyuna salmış... Tuna üzerinden güneşin doğuşunu seyrediyordu. Güneş, Tuna'ya doğuyor, Tuna ise güneşin doğduğu yere; Kâbe'ye doğru akıyordu.

-Ahmet Ahmet! Nerdesin bre?

Ahmet, gönlüne gönlüne seslenen Tuna'nın etkisinden kurtulamadı. Ancak Ahmet diye seslenen kararlıydı:

-Ahmet! Tuna kenarında olduğunu bilirim. Niçin cevap vermezsin?

Ahmet, Tuna'nın sesine o kadar dalmıştı ki, Ahmet ünlemesinin Tuna'dan mı yoksa rüzgardan mı geldiği konusunda kararsızdı. Tuna ile hem hal olduğu böyle bir zamanda bir ademoğlunun kendisine seslenebileceğini aklına dahi getirmiyordu.

Kara Ahmet, omuzuna dokunan el ve "A be Ahmet sana derim, niçin ses vermezsin?" ikazıyla, duyduğunun Tuna'dan değil bir âdemoğlundan geldiğini anladı. Baktı, seslenen Pehlivan Ali

Ağasıydı. Ali abisini duymamanın, onu üzmenin utancı yüzüne yerleşti. Hemen ayaklarını Tuna'dan çıkardı, ayağa kalktı, boyun büktü:

-Te be Pelvan Agam. Kusuruma bakmayasın! Sesleri birbirine karıştırdım.

Ali Pehlivan, Ahmet'in hâline güldü:

-Neyle karıştırdın? Benim karga kaçıran sesimi Adakale'nin bülbüllerinin, güzel kızlarının sesleriyle mi?

Ali Pehlivanın takılmasıyla Ahmet iyice kızardı:

-Te be Ali Agam! Adakale'nin güzel kızlarıyla bizim ne işimiz olur? Tuna'yı sesliyordum, dalıp gitmişim.

Ahmet'in cevabı, Ali Pehlivanı şaşırttı:

-Tuna'yı sesliyordun ha! Senden korkulur. Tuna'yı da seslersin, Plevne'nin toprağını da.

-Hayır olsun Pelvan agam, niçin gelmiştin?

-Hikmet Dedenin rahatsızlığı arttı, Tuna Baba, seni istedi. Gecikmeden gelmeni süledi.

Hikmet Dedenin rahatsızlığı artı haberi, Ahmet'in gönlüne ateş gibi düştü... günlerdir bu haberi duymamak için kaçıyordu, ama haber onu bulmuştu. Ali Pehlivanın "Dur Ahmet, birlikte gidelim!" sözüne dinlemeden hemen fırladı. Sarı Saltuk Dergâhı'na doğru koştu.

Hikmet Dede, son zamanlarda iyice halsizleşmişti. Sanki içten içe bir şeyler onu kemiriyor gibiydi? Her zaman, "Ahmet'im sen olmasaydın bu dünyayı çoktan terk ederdim" diyordu. Hikmet Dede, hastalığını Ahmet'e hissettirmemek için çok gayret sarf etmişti. Ama rahatsızlığı, hâlsizliği gizlenir olmaktan çıkmıştı.

Ahmet, hem koşuyor hem de "Ya Rabbi! Hikmet dedem ölmesin" diye dua ediyordu.

Dergâha ulaşan Ahmet'i hemen Hikmet Dedenin yanına aldılar.

Hikmet Dedenin başucunda ak sakalıyla Tuna Baba vardı.

Ahmet, yatağın ucuna geldi. Tuna'nın babanın elini öptü. Tuna Baba, Ahmet'i Hikmet Dedenin yanına oturttu:

-Evladım! Hikmet Deden son anlarını yaşıyor. Seninle görüşmek istedi.

Tuna Baba, Hikmet Dedeye "Hikmet'im, Ahmet geldi" diye seslendi. Dış dünyadan habersiz bir vaziyette yatan Hikmet Dedeye nasıl duyurdu bilinmez, Hikmet Dede gözlerini açtı. Yanında duran Ahmet'e baktı, tanımakta zorlanıyor gibiydi:

-Ahmet... evladım... sen misin?

Ahmet, Hikmet Dedenin yalnızca kemik kalmış sağ elini kavradı ve öptü:

-Benim, Hikmet Dedem.

Hikmet Dede, Ahmet'in ellerini, ateş gibi yanan avuçları içine aldı. Belli belirsiz bir sesle konuştu:

-Evladım! Ayrılık vakti geldi. İnşallah, ayrılık olmayan diyarda birlikte oluruz. Güreşle, Kızılelma ile ilgili söylediklerimi ve son vasiyetlerimi yazdım. Tuna Dede, sana teslim edecek. Tuna Dede, ne söylerse o şekilde hareket edersin. Her şey vasiyette yazılı. Ben hakkımı helal ettim. Sen de hakkını helal edersen, bu Dedene ihsan etmiş olursun.

Hikmet Dedenin söyledikleri Ahmet'e rüyada gibi geldi. İnanamıyordu... Hikmet Dede gibi birinin ölebileceğini, anne babasından, Osman Paşadan sonra onun da kendisini terk edeceğini kabullenemiyordu.

Hikmet Dedenin ellerine sarıldı, gözyaşları içinde konuştu:

-Hakkımı helal ettim Dedem. Beni kime bırakıp gidersin. Benim senden başka yakınım kalmadı.

Hikmet Dede, Ahmet'in gözyaşıyla ıslanmış ellerini zor kaldırdı, göğsüne yaslanmış Ahmet'in başını okşadı:

-Ahmet'im, ayrılık kaçınılmaz. Dünya ayrılık yeridir. Devamlı beraber olunacak yurt ahirettedir. İnşallah, orada Yüce Mevlâmın

sevdikleriyle birlikte oluruz. Kızılelmaya kavuşman, bu ebedi güzellikler diyarına kavuşmandır. Hadi şimdi beni yalnız bırak. Bırak ki, gönlümü, ebedi sevgiliye döndürebileyim.

Ahmet, Hikmet Dedenin sözlerini duymuyor gibiydi. Dedenin göğsüne kapanmış, "Beni bırakma Dedem" diye içli içli ağlıyordu.

Tuna Baba baktı ki, Ahmet, Hikmet Dededen ayrılmıyor, kolundan tutup çekti, bir kelebeği tutarcasına:

-Gel evladım! Hikmet Dedenin gönlünü ahirete, hakiki yâre çevirme vaktidir.

Tuna Baba tarafından, çok sevdiği Dedesinden koparılan Ahmet, son bir defa Hikmet Dedeye baktı. Hikmet Dede, kendisine bakıyor ve gülümsüyordu. Ahmet, Hikmet Dedenin duyulur duyulmaz bir sesle, "Evladım... inşallah, dünyada da ahirette de hep gülümsersin" dediğini duyar gibi oldu.

* * *

1886'nın Mayıs günlerinden bir gündü. Hızır ile İlyas'ın buluştuğu günün hemen sonrası. Deliorman, akıncılar diyarı yeşillere bürünmüş. Karlar suya dönmüş akıyor, ırmak oluyor, deryaya doğru koşuyor... arı, kendisini çiçekten çiçeğe atıyor... atlar çayırlarda kişniyor, zerreden küreye bütün kainat durmuyor, hareket ediyor, hepsi hâlince zikrediyordu.

Hem koşuyor hem de yetişmeliyim, mutlaka yetişmeliyim, diye kendi kendine gayret veriyordu. Davul sesleri iyice duyulmağa, davul beyninde vurmağa başlamıştı. Her kalp atış, davulun gergin derisine vuran tokmak gibi, göğüs kafesini zorluyordu.

Davul sesine koşan, davul sesi kesilmeden yetişmek için kanatlanmak, er meydanına çıkanlara, güç, kuvvet ve ustalığın en güzelini göstermek sevdasında.

Ve cazgır, "Başaltına güreşecek pelvanlar hazırlansın" diye naralandı... narası, yalnızca Razgırad'ın Habiller köyündekiler için değildi... doğudan batıya kuzeyden güneye yer küresinde erlik iddiasıyla dolaşanlaraydı... ayaklarını denk alsın diye...

Bütün gözler, al kanlarıyla Rumeli'ni vatan kılan, şenlendiren alperenlerin hatırasının yaşatıldığı, Türkoğlunun mertlikle imtihan edildiği er meydanına çevrildi. Herkes, hangi pehlivanların başaltına soyunacağını merak ediyor, er meydanına çıkanları tanımağa çalışıyordu:

-A be, bu ihtiyar, Şeytancıklı Mestan değil mi?

-Odur be! Ne yapsın garip, güleşerek teselli bulur.

Şeytancıkla Mestan'ın arkasından Ruscuklu Çapraz Hasan ve Razgıradlı Yakup er meydanına doğru yürüdüler.

Cazgır, yanına gelen üç pehlivana baktı. Üçünü de tanıyordu. Üç pehlivanı nasıl eşleştireceği sıkıntısı bastı cazgırı. Son bir ümitle baktı kalabalığa, bir kişi daha er meydanına çıkar mı diye... Ve seslendi kalabalığa:

-Başaltı güreşleri başlıyor, yok mu başka başaltına çıkan?

Seyirciler sağlarına sollarına baktılar, var mı diye?.. Başaltına güreşmeğe hazırlanan başka başaltı pehlivan... Ama göremediler.

Cazgır, pehlivanlardan hangisi tek kalacak tayin etmek için kura çekimi yapmak için yerden çöp alıyordu, ortalık dalgalandı:

-A be kim bu, pırpıtla er meydanına çıkan?

-Te be, hepten de rezilliğini çıkardılar er meydanının.

-Meydan çocuklara mı kaldı be?

Cazgır, tepkinin geldiği yere baktı. 15-16 yaşlarındaki kara yağız bir delikanlının, kalın kumaştan yapılmış bir pırpıt ayağında, kendilerine doğru geldiğini gördü. Delikanlı yanlarına geldi selam verdi:

-Selamün aleyküm!

Cazgır selamı aldı:

-Aleyküm selam evlat. Hayır olsun?

Genç nefes nefeseydi, zorlukla konuştu:

-Güleşmek için geldim.

Cazgır, delikanlının hâline güldü:

-Evladım! Bu güreşin hangi boyda olduğunu bilir misin?

Delikanlı boynunu büktü:

-Bilirim ustam; başaltı.

Cazgır şaşırdı:

-Peki sen başaltı pehlivanı mısın? Kispetin de yok.

-Değilim efendim. Büyükortada güleşirim. Kispetimi Tuna Nehri'ne kaptırdım.

Cazgır, delikanlıyla konuşurken, seyirci ve diğer üç güreşçinin tepkisi artmıştı:

-Çıkarın şunu er meydanından.

-Te be burasını panayıra çevirdiniz.

Cazgır, eliyle bağıranlara susmalarını işaret etti. Kara yağız delikanlının söyledikleri daha da şaşırmıştı:

-A be evladım! Hem büyükorta pehlivanıyım dersin hem de kispetin olmadığı halde başaltında güleşmek istersin. Bu pelvanlar seni ezer be kızanım.

Delikanlı telaşla konuştu:

-Ustam, ben de bilirim. Ama hocam Hikmet Dedenin vasiyeti var... her sene, Hıdrellezden hemen sonra yapılan ilk güleşe katılmam konusunda. Bu sene de Hidrellez sonrası ilk güreş burada yapılır. Ne olursa olsun bugün burada güleşmek zorundayım.

Delikanlının anlattıkları cazgırın ilgisini çekmişti:

-Şu Hikmet Dede... Plevne'de Gazi Osman Paşa ile birlikte savaşan Hikmet Dede mi?

Cazgırın, Hikmet Dedeyi tanıması delikanlıyı heyecanlandırmıştı:

-Evet ustam odur, ben de onun çırağıyım.

Bu sefer heyecanlanma sırası cazgırdaydı:

-Allah Allah! Peki senin adın ne be kızanım?

-Ahmet ustam, Kara Ahmet derler. Kara lakabını Osman Paşamız vermişti. O günden bugüne Kara Ahmet diye bilinirim. Razgrad'ın Umur Köyü'nden Kara Ali'nin oğluyum.

Cazgır, "O Kara Ahmet sensin ha!" diyerek Ahmet'in boynuna sarıldı. Başta Ahmet olmak üzere güreşmek için bekleyen üç pehlivan ve seyirciler şaşırmıştı. Ak sakallı cazgırın gözlerine yaş yürümüştü. Bir koluyla Ahmet'i kuşattıktan sonra diğeriyle seyircilere işaret ederek konuştu:

-Sevgili güleşseverler! Bu delikanlı, Umur Köyü'nden Kara Ali'nin oğlu Kara Ahmet'tir. Daha sekiz yaşındayken... Plevne'de... Urus keferesine karşı Osman Paşa ile birlikte savaşan Kara Ahmet...

Kara Ahmet ismini duyan kabalıktan bir uğultu yükseldi:

-Maşallah... o Kara Ahmet bu kızanmış ha!

-A be sekiz yaşındayken kumandanlık yapmış.

Cazgır Ahmet'e döndü:

-Evladım! Bubanı çok iyi tanırım. Seni de bütün Deliormanlılar gibi görmeden öz evladım gibi sevmiştim. Başaltında güleşmekte kararlı mısın? Maşallah boyun posun yerinde, ama burası er meydanı, hatır gönül dinlenmez. Bak kispetin de yok!

Ahmet, kendisini sevenler karşısında başaltında güreşmek isteyerek haddini bilmez duruma düşmekten üzgündü:

-Ustam sözlerinizde haklısınız. Ama güleşmek zorundayım. Hikmet Dedenin vasiyeti var. Ne olur bu pelvan ağalarım bunu kendilerine karşı bir saygısızlık, meydan okuma görmesinler!

Ahmet'in sözleri, diğer üç pehlivanı kızdırmıştı, onlara göre yaptığı haddini bilmemezlikti, başka bir şey değildi:

-Te be usta, bırak güleşsin; başaltında güleşmek ne demekmiş gösterelim ona!

-Abe bu kızancık bizimle maytap mı geçer?

İçlerinde en fazla köpüren de Razgıradlı Yakup'tu... Kara Ahmet'in kispetinden tuttu ve yanına çekti:

-Usta, bu kızanı bana ver de; ona başaltında güleş tutmak nasıl olurmuş göstereyim!

Cazgır, baktı ki, ortalık kızışacak, pehlivanlara, "İşimi bana öğretmeyin" dedi... Rusçuklu Hasan ile Ahmet'i, Yakup'u da Şeytancıklı Mestan ile eşleştirdi. Telaşla, cazgırın yanına gelen Ahmet, yağlanmaya fırsat bulamamıştı, cazgır, Ahmet'in yağlanmasını bekledi. Ahmet gelince, pehlivanları kıbleye karşı el bağlattı. Her kelimesi, hem pehlivanlara hem de seyircilere nasihat olan duasına başladı:

"Kırımdan gelir Tatar, tozu dumana katar.

Ey pelivanlar, rakibinizi küçük görmeyin,

Künde alırsa, manda olsanız yine atar

....."

"Hep birlikte pehlivanlara diyelim" maşallah diyerek kıbleye karşı duasını bitiren cazgır, davulculara işaret etti ve davul-zurna sesleri arasında pehlivanları er meydanına, alperenler yadigarını yaşatsınlar diye saldı.

Rusçuklu Hasan Pehlivan, peşrev yapmadan doğrudan Ahmet'in ensesine yapışınca, Ahmet şaşırdı:

-Te be Pelvan Agam, Peşrev yapmadık.

Ahmet'in sözleri, Hasan Pehlivanı kızdırdı:

-A be sen ne dersin? Peşrev Pelvan işidir. Kendini Pelvan mı zannedersin? O kadar pelvansan güleşine bak.

Ahmet, Hasan Pehlivanın bu tutumuna üzüldü, yaptığı, kişinin nefsi, şeytan ve onu yoldan çıkaran çevresiyle mücadelesini simgeleyen güreşi meslek edinenlere... alperenlerin yolundakilere hiç yakışmazdı. Hasan Pehlivanın ensesine yapışmasıyla Ahmet de çaresiz güreşi başladı. Hasan Pehlivanın peşrev yapmadan doğrudan güreşe girmesi seyircilerin dikkatini çekti:

-Hasan Pelvan, çok kızdı galiba... Baksana peşrev bile çıkarmadı.

-Hasan'ın yaptığı ayıp. Rakibin karınca bile olsa küçük görmemek lazım.

Bütün dikkatler, Hasan ile Ahmet'in güreşindeydi. Mestan Pehlivan ile Yakup Pehlivan daha önce defalarca karşılaşmışlar ve yenişememişlerdi. Güreşlerinin yine berabere bitmesi bekleniyordu. Bir şey Ahmet'in dikkatini çekti. Hasan Pehlivan, kendisine hiç ehemmiyet vermiyordu, paçaları meydandaydı, kazık yutmuş gibi dikti. Ahmet, istesi iki topuğunu birden yakalayabileceğini fark etti.

Ahmet, vücut hareketleriyle Hasan Pehlivanın elenselerinden rahatlıkla kurtulup boşa çıkarıyordu. Elenselerle bir şey yapamamak Hasan Pehlivanı iyice çileden çıkarmış, kızdırmıştı. Kızınca da aklı başından gitmiş, tedbiri falan elden iyice bırakmıştı. Kara Ahmet, Hasan Pehlivanın paçaları meydanda güreştiği gördü. "Aşk olsun bre!" diyerek paçalara daldı, dalmasıyla birlikte iki paçayı eline geçirdi, yüklendi, Hasan Pehlivanı sırtüstü devirdi. Devirmesiyle beraber hemen göğsünün üzerine bir kartal gibi kondu. Kondu ki, yenilmedim diye hey heylenmesin.

Ahmet'i daldığını, arkasından da bir şahin gibi Hasan Pehlivanı göğsüne konduğunu gören seyirciler gördüklerine inanamadılar.

Şaşırmayan tek kişi cazgırdı. Şu kadar yıllık güreş hayatında onlarca defa bunları yaşamıştı. Böbürlenip rakibini küçük görenlerin nasıl rezil olduklarına nice defa şahit olmuştu. Rakibinin üzerinde alıcı kuş gibi duran Ahmet'in omzuna dokundu:

-Evladım kalk! Razgradlı Hasan Pelvan tarafından bile itiraz edilmez bir şekilde galip geldin.

Ahmet, suç işlemiş gibi mahcup bir şekilde kalktı. Cazgır, Ahmet'in elini kaldırdı:

-Ahmet Pehlivan, rakibini çift dalarak yenmiştir.

Ahmet, şaşkın şaşkın kendisine bakan rakibini yerden kaldırmak için elini uzattı. Hasan Pehlivan elini itti ve homurdanarak çekip gitti.

Ahmet, bir ağacın altına oturdu, diğer güreşi seyretmeğe başladı. Bu sırada, seyirciler de yanına gelmiş, Ahmet'e sevgi gösterisinde bulunuyorlardı.

Yakup Pehlivan ile Mestan Pehlivan bir müddet güreşlerine devam ettiler. Daha önceki güreşlerinde de genelde beraber kalmışlardı. Güreş, itiş kakışa dönünce, hakem heyeti cazgırı çağırarak, güreşi berabere bitirmesini ve başaltı ödülünü ikisi arasında paylaştırmasını söyledi. Cazgır, Ahmet'in ne olacağını söyleyince hakem heyetinin en yaşlısı olan Recep Ağa kızdı:

-Te be ne olcak? Verin oradan bir mendil ile birkaç kuruş! Pırpıtla güleşip te Hasan Pehlivanı yenmek ödülü ona yeter. Daha ne ister; Yakup veya Mestanla güleşip de sakatlanmak mı?

Cazgır, "Bu yaptığınız hakkaniyete sığmaz, burası er meydanıdır. Bu acemidir, bu gençtir, bu pırpıtlıdır diye ayrım yapılmaz" diyemedi, üç kuruş dünyalık endişesiyle... Durumu seyircilere ilan etti:

-Hakem heyeti, Yakup ve Mestan pelvan arasındaki güreşi berabere bitirdi, başaltı ödülünün de ikisi arasında paylaşılmasına... Ahmet Pehlivana da ayrıca hediye verilmesine karar verdi.

Kara Ahmet, cazgırın sözlerini duyduğunda hemen ortaya fırladı. Cazgırın yanına koştu:

-Te be usta! Bu ne demek? Büle bir şeyi nasıl yaparsınız?

Cazgır çaresiz bir şekilde kollarını açtı:

-Evladım! Hakem heyeti büle uygun gördü. Senin iyiliğini düşündüler.

Ahmet kızdı:

-A be, benim iyiliğimi düşünürlerse beni başaltı birincisi ilan etsinler. Birincilik benim hakkım.

Cazgır da kızdı:

-A benim akılsız evladım! O ikisi beş altınlık ödülü sana bırakırlar mı sanırsın? Eğer ödülü sana vereceğimi söylesek, biri diğerine pes edecek. O acımasız pelvanlardan biriyle güleşmek

zorunda kalacaksın.

-Kalırsam kalayım! Burası er meydanı... burada yenilmek de şereftir.

Cazgır iyice kızdı:

-A dik kafalı evladım! Sen bu işi çocuk oyuncağı mı sanırsın? Ezecekler seni bre... Güleş hayatını bitirecekler.

-Madem ki başaltında güleş tuttum. Sonucuna katlanırım.

Cazgır, "Peki dersini al da gör, kendi düşen ağlamaz!" dedi ve hakem heyetinin yanına gitti, durumu anlattı. Hakem heyetindekiler kızdılar. Kararlarından dönmeyeceklerini söylediler.

Cazgır, durumu Ahmet'e söyledi. Ahmet, cazgıra bir şey demedi, halka döndü:

-Sevgili Deliormanlılar. Bu yapılır mı? Başaltında bir güleş kazandığım hâlde ödülü bana vermezler... hakem heyeti, başaltı ödülünü; berabere kalan Yakup ve Mestan Pehlivan arasında paylaştırmak ister. Bu, adaletin, yiğitliğin timsali er meydanına yakışır bir karar mıdır?

Ahmet'in sözleri, hakka, doğruluğa vurgun Deliormanlıları harekete geçirdi, bağırarak hakem heyetine doğru yürüdüler:

-A be bu ne rezillikte büle? Garibin hakkını nasıl yersiniz?

-Ahmet Pelvan haklı! Ya ödülü ona verin ya da güleş yapılsın?

-Ak sakallarınızdan utanmadan büle bir kararı nasıl verirsiniz?

Seyirciler bir anda hakem heyetini kuşatmıştı. Hakem heyeti, Ahmet'i korumak için böyle bir karar aldıklarını söylediler, "Madem ki ezilmek ister, bizden günah gitti" dediler. Uzun tartışmalardan sonra, Yakup ile Mestan pehlivandan birisinin pes ederek birincilik için Ahmet ile güreşmesine karar verildi. Durum, Yakup ile Mestan Pehlivana bildirildi. İki pehlivan kendi aralarında konuşmak için bir kenara çekildiler.

Mestan Pehlivan, Yakup Pehlivandan epey yaşlıydı. Zaten

yorulmuştu, Yakup Pehlivanın ödülünü yarısını vermek teklifi canına minnetti, pes etti.

Cazgır, durumu hakem heyetine bildirdi ve onların tasdikiyle açıklama yaptı:

-Başaltı birinciliği için Kara Ahmet ile Razgradlı Yakup Pelvan karşılaşacaklar. Pelvanlar, yağlarını tazeleyip er meydanında hazır olsunlar.

Cazgırın sözleri halkı neşelendirmişti, adalet yerini bulmuştu, ayrıca bir güreş daha seyredeceklerdi.

Cazgırın seslenmesinden sonra Ahmet yerinden kalktı, yağlanmak üzere kazanın yanına doğru yürüdü.

Ahmet, yağ kazanının yanına geldi ve selam verdi... Yakup Pehlivan, Ahmet'in yüzüne bakmadan ağız ucuyla selamını aldı ve Ahmet'in pırpıtına yapıştı. Yakup Pehlivanın hareketine hem Ahmet, hem de cazgır şaşırmıştı.

Cazgır, Ahmet'in kispetine yapışan Yakup Pehlivana takıldı:

-A be Yakup Pelvan! Ne istersin garibin pırpıtından. Yoksa, pırpıtını yırtıp güleşi başlamadan bitirmek mi istersin?

Yakup Pehlivan, kızgın kızgın konuştu:

-Te be sen ne biçim cazgırsın?

Cazgır, Yakup Pehlivanın hitabıyla şaşırdı:

-Yakup Pelvan, cazgırlığımın ne noksanını gördün?

-A be daha ne olsun?

- Lafı ağzında geveleyip durmayasın. Ne sülüceksen doğru dürüst, yanlış anlaşılmaya meydan vermeden süleyesin!

Yakup Pehlivan, cazgırın üzerine tükürür gibi er meydanına tükürdü ve diyeceğini demedi:

- Ben, kispeti bulunmayanla güleş yapmayı kabul etmem!

Hem cazgır hem de Ahmet şaşırdı.

Pehlivanlığın, erliğin, yiğitliğin, kılık kıyafette değil de yürekte, gönülde olduğunu düşünmeyen Yakup Pehlivana!

Cazgır, durumu hakem heyetine bildirdi... Güreşmekte ısrar etmesi sebebiyle zaten Ahmet'e kızmakta olan hakem heyeti, Yakup'u haklı buldu ve Ahmet'in güreşmesi için kispet bulması şartını koştu.

Cazgır, durumu Ahmet'e anlattı. Ahmet, bu kadar engelleme karşısında "Ödülleri de pelvanları da onların olsun!" diyerek sahadan ayrılmak üzereyken Hikmet Dedenin, "Evladım! Kavgan başkalarıyla değil, kendinle, nefsinle olsun, başkalarının ne yaptığına değil kendinin ne yaptığına bak!" sözü aklına geldi. Cazgırın yol göstermesiyle Mestan Pehlivana gitti, kispetini verip veremeyeceğini sordu. Mestan Pehlivan, "Kispetin yok pelvanım diye ortaya çıkarsın! Kispet, pelvanın namusudur, başkasına verilmez" diyerek Ahmet'i tersledi. Yapılan muamele Ahmet'in o kadar zoruna gitti ki, ağlamamak için kendini güç tuttu. Plevne'deki beş aylık kuşatmada, dört büyük muharebede, nice ölümler görmüştü, bunlar, şimdi burada karşı karşıya kaldığı hareket kadar kendini üzmemişti. Plevne'de karşısında Rus ve Bulgar keferesi vardı. Onların yaptıkları onlara yakışırdı. Ya burada yaşadıkları kime yakışırdı?

Ahmet, Mestan Pehlivanın kispetini vermediğini söyleyince cazgır, la havle çekerek kalabalığa seslendi:

-Ahmet Pelvanın başaltında güleş yapabilmesi için kispet lazım. İçinizde Kırkpınar aşkına kispet verebilecek var mı?

Kalabalıkta herkes birbirine baktı. Fakat, ben verebilirim diyen çıkmadı, ayıplamalar yükseldi:

-Kardeşim, kispet olmadan da er meydanına çıkılmaz ki?

-Öyle deme! Garip işte. Kispetini kaybetmiş.

-Te be kispetini kaybedenden pelvan olur mu ba?

Cazgır, Ahmet'e döndü:

-Eee Ahmet oğlum! Gördüğün gibi her şey kismetle. Kismet yok, kispet yok.

-Var efendi var.

Cazgır, Ahmet ve Yakup Pehlivan "var" sesine döndüler. Gelen, elinde kispet, iri yarı, siyah sakallı bir pehlivandı. Cazgır, gelen pehlivana sevgi, Yakup Pehlivan kızgın, Ahmet ise şaşkın şaşkın baktı. Cazgırın dönüşü geleneydi:

-Bre Deli Hafız, kispet elde yolculuk nereye, hangi deliliğin peşindesin?

Cazgırın takılması geleni güldürdü:

-Yolculuğumuz kispetten kısmetedir usta! Sen iyi daha iyi bilirsin... deli olunmadan veli olunmazmış. Gördüm ki bu Ahmet Pelvanda delilik var. Giysin kispeti de görsün kısmetini diye düşündük.

Cazgır neşelenmişti:

-Te be Deli Hafız, çıkaramadım bir türlü, deli tarafın mı yoksa veli tarafın mı ağır basar. Haklısın bu Ahmet de senden aşağı kalır bir deli değil. İki saattir onu attığı taşı, çıkarmaya çalışıyoruz. Boşuna dememişler, bir delini attığı taşı, kırk akıllı çıkaramaz diye.

-Haklısın be usta. Ama deliler olmasaydı şu dünyanın da çekilir tarafı kalmazdı.

Deli Hafız ismini cazgırdan duyunca Ahmet, heyecanlanmıştı. Deli Hafız elindeki kispeti Ahmet'e uzattı:

-Ahmet Pelvan giyesin şu kispeti ve gösteresin nice deli olduğunu... Delilerin ve velilerin hâlinden anlamaz şu insanlara.

Ahmet heyecan içinde, Deli Hafız'ın ellerine sarıldı ve öpüp başına koydu:

-Allahü teâlâ razı olsun ustam! İnşallah güveninize layık olurum.

Deli Hafız, Ahmet'in terbiyesinden, kendisine ustam demesinden memnun olmuştu:

-Ahmet Pelvan! Biz kispeti şerefimiz biliriz. Onu ancak,

alprenler yadigârı güleşe, güvenimize layık olacağına inandıklarımıza veririz. Gel bakalım, giy şu kispeti de şu yağlanma işini tamamlayalım.

Ahmet hemen meydan kenarına kurulan çadıra gidip, kispeti giydi ve yağ kazanı kenarındaki Deli Hafız'ın yanına gitti. Yakup Pehlivan, Deli Hafız'ın kispetini Ahmet'e vermesine kızmıştı ama bir şey diyemedi. Bütün pehlivanlar gibi o da ne zaman ne yapacağı belli olmayan Deli Hafız'dan korkardı.

Deli Hafız Pehlivan, bir taraftan Ahmet'in yağlanmasına yardım ediyor, diğer taraftan da Yakup Pehlivan ile ilgili bilgi veriyordu:

-Ahmet Pelvan! Yakup Pelvan, kendini beğenmiş bir pelvandır. Çok çabuk kızar. Bu ikisi de bir pelvan için büyük noksanlıktır. Güreş başlar başlamaz onunla güreşmek cesaretini gösterdiğin için elense ve tırpanlarla seni ezmek isteyecektir. Acele etme!.. Hasan Pehlivanı çift dalarak nasıl yendiğini gördüm. Benim işaretimi bekle! Ve sonra fırsatını bulduğunda aynı şekilde dal!

Başaltı pehlivanları ve hakem heyeti tarafından horlandığı, küçük görüldüğü gurbet diyarında, Deli Hafız Pehlivanın ilgisi Ahmet'i çok memnun etmişti. Hikmet Dedenin vasiyeti üzerine, gökte aradığını, er meydanında en lüzumla anda bulmuştu. Ahmet, Deli Hafız'a nasıl dua edeceğini bilemiyordu:

-Allah razı olsun ustam. Güleşten sonra sizinle tekrar görüşebilir miyim?

Ahmet'in hâli, Deli Hafıza er meydanına çıktığı ilk günleri hatırlatmıştı, o da er meydanlarında yalnız başına mücadele etmişti:

-Tabi Ahmet Pelvan! Ne demek?

Cazgırın, "Pelvanlar er meydanına!" seslenmesiyle Deli Hafız, Ahmet'in yağını son olarak kontrol etti, "Hadi Ahmet'im, Allahü teâlâ utandırmasın!" dedi ve er meydanına yolladı.

Cazgır, Yakup ve Ahmet Pelvanları, kıbleye karşı el bağlattı.

Duasını yaptı, "Allah Allah illallah" diyerek duasını bitirdi, iki pehlivanı er meydanına saldı, davullar, cenk havasını vurmağa

başladı.

Ahmet, zincirinden boşanmış genç bir aslan gibi, er meydanında bir hedeften diğerine atlamaya başladı. Yakup Pehlivan ise durmuş Ahmet'i seyrediyordu. Ahmet'in bir at gibi şaha kalkışı, kurt gibi hedefe atlayışı, ok gibi sonsuz güzelliklere uçuşu, seyircileri coşturdu.

Peşrevin sonunda, helalleşip daha doğrusu Ahmet'in helalleşme gayretinden, Yakup Pehlivan pöh diyerek dudak büküşünden sonra ense bağladıklarında, beklenmeyen oldu. Kara Ahmet, ne olduğunu anlamadan kendini yerde bulmuştu. Yakup Pehlivan, ense bağlamayla birlikte elenseyi yerleştirmiş ve gafil yakalanan Ahmet'i yere sermişti.

Yakup Pehlivan, bu memleket benden sorulur büyüklenmesinde Ahmet baktı:

-Ne o pelvan bozuntusu! Yere kapanlanmış ne ararsın?

Ahmet mahcup, Ahmet üzgündü, Ahmet kızgındı... Nasıl gafil avlanmıştı. Hem de Deli Hafız'ın kispetini giydiği hâlde? Kendisine itimat eden Deli Hafız'a böyle mi layık olacaktı?

Kara Ahmet, "Yiğit düştüğü yerden kalkar" deyip hemen kalktı. Yakup Pehlivan bastırmadan kalkmak için acele etmişti. Yakup Pehlivan, yere düşen Ahmet'i bastırmak için kılını bile kıpırdatmamıştı, küçümser bakışla istediğim an seni yenerim diyordu.

-Ahmet, yiğidim. Bırakma kendini! Başaracaksın.

Seslenen Deli Hafız'dı. Ahmet ayağa kaldı. Kalkmasıyla birlikte Yakup Pehlivan, sağlı sollu elense ve tırpanlara fırtına olup yağdı.

Ahmet gözlerini dört açmış, vücut hareketleriyle kendini elsenlerden koruyor ve fırtınanın ilk hızının geçmesini bekliyordu.

Güreşin ilk on dakikası, Yakup Pehlivanın amansız elense taarruzuyla geçti. Yakup Pehlivanın oyuna geçmeyip ezme niyetiyle hareket etmesi, seyircilerin tepkisine sebep oldu.

Seyircilerin tepkisi Yakup Pehlivanı kızdırdı, elense ve tırpanlarını daha da sertleştirdi.

Sağlı sollu elenselerle bunalan Kara Ahmet, baktı ki Yakup Pehlivanın güreşe girmeğe niyeti yok. Hiç olmazsa güreşi ben karıştırayım diye düşündü. Deli Hafız'ın, "Güleşe girmek için benim işaretimi bekle!" sözünü unuttu. Yakup Pehlivan, paçaları meydanda güreşiyordu, sanki Ahmet'e paçaları dalması için bir davet var gibiydi. Ahmet, davete daha fazla ilgisiz kalamadı ve paçalara daldı. Dalmasıyla beraber, iki paçayı eline geçirdi. Geçirdi ama beklediğine kavuşamadı. Nasıl oldu bilinmez. Herhâlde böyle bir şey bekliyordu. Yakup Pehlivan, Ahmet'in kafasını koltuk altına alıp ellerini gırtlağı üzerinde birleştirerek boyunduruk oyununu almıştı.

Ahmet iki paçayı çekip omzuyla yüklendi... Yakup Pehlivanı devirmek için zorladı. Yakup Pehlivan, insafsızca boyunduruğu sıktı. Ahmet, nefesinin kesildiğini, gözlerinin karardığını hissetti. Kulakları zonklamağa başlamıştı. Buna rağmen Kara Ahmet, gözü karalık gösterisine girip, paçalara asıldı. Onun asılmasıyla Yakup Pehlivan da boyunduruğu demir mengeneye çevirdi, Ahmet'in nefesini tamamen kesti. Ahmet, şuuru gitmek üzereyken, boyunduruğun çözülmesi için paçaları bırakması gerektiğini düşünebildi ve paçaları bıraktı. Ahmet, paçaları bıraktı ama Yakup Pehlivan, yapması gerekeni yapmadı... mertliğe, pehlivanlığa yakışmaz şekilde Ahmet'in boğazını sıkmağa devam etti. Ahmet'in son hatırladığı; cazgırın, Yakup Pehlivana doğru eğildiğiydi.

Cazgır, Ahmet'in paçaları bırakmasına rağmen Yakup Pehlivanın boyunduruğu boşaltmadığını görünce çılgına döndü, şiddetle Yakup'un omuzuna vurdu:

-Bre Yakup! Görmez mesin? Ahmet paçalarını bırakmış.

Yakup Pehlivan, sanki fark etmemiş gibi baktı:

-Yaa öyle mi? Görmemişim.

Yakup Pehlivan, hem konuşuyor hem de boyunduruğu sıkmağa

devam ediyordu. Durumu anlayan cazgır çıldıracak gibi oldu ve eliyle itti:

-Be zalim herif! Ahmet'i öldürücek misin? Boşalt şu boyunduruğu.

Yakup Pehlivan, avı elinden alınmış yırtıcı gibi homurdandı:

-Boşalttık bre, ne bağırır durursun?

Yakup Pehlivanın boyunduruğu boşaltmasıyla, Ahmet, çimlerin üzerine yan üstü devrildi. Ahmet'in yıkıldığını gören Deli Hafız eline bir ibrik alarak çayıra koştu.

Cazgır, "Bre zalim, Allah'ından bulasın, elin garibinden ne istersin?" diyerek Ahmet'in başına çökmüş, kendisine gelmesi için hafif hafif Ahmet'i tokatlıyordu.

Yakup, "Er meydanını ana kucağı sananların... haddini bilmeyenlerin sonu büle olur!" dedi, Ahmet'e hiç bakmadan yağ kazanına doğru yürüdü. Bu sırada, Deli Hafız yanlarına gelmişti, bakışları tam manasıyla dellenmişti. Doğru, Yakup'un yanına geldi. Deli Hafız'ın kendisine doğru yaklaştığını gören Yakup tedirgin oldu. Deli Hafız'ın ne zaman ne yapacağı belli olmazdı; adı üstünde deliydi. Deli Hafız, Yakup Pehlivanın önünü kesti ve yüzüne tükürdü:

-Yazıklar olsun sana, ne biçim pelvansın! Dua et Ahmet'e bir şey olmasın. Yoksa elimden çekeceğin var!

Yakup Pehlivan kıpkırmızı oldu, bir şey diyemedi, kızgın bir şekilde Deli Hafız'ın yanından ayrıldı. Seyirciler ise şaşkın şaşkın bakarak er meydanında yaşananları anlamaya çalışıyorlardı.

Deli Hafız, Ahmet'in yanına koştu. Elindeki ibrikten yüzüne su serpti. Ahmet, yavaş yavaş kendine geldi. Gözlerini açtı. Bakıyor, ancak görmüyor gibiydi. İlk önce üzerine eğilmiş Deli Hafız'ı gördü; görmesiyle birlikte başına gelenleri hatırladı ve utandı... pehlivanım diye meydana çıktıktan sonra, er meydanında bayılmış olmaktan... Suçlu suçlu baktı ve kenetlenen dişleri arasından zor konuştu:

-Ustam, bir daha olmayacak!

Ahmet'in "Ustam!" sözüyle gönülden vurulan Deli Hafız, sevgiyle Ahmet'e baktı:

-Ne olmayacak evladım?

-Bu hâle bir daha düşmeyeceğim. Güleşirken bir daha bayılmayacağım.

Deli Hafız'ın yüreciği cız etti, Ahmet'in hangi duygular içinde utancından kıpkırmızı kesildiğini çok iyi bilirdi, aynı duyguları o da çok yaşamıştı. Ahmet'i su ve yağdan parlayan saçlarından sevdi:

-Üzülme Ahmet'im! Bu hâl, her çayıra çıkanın başına gelir. Atalarımız, bir musibet bin nasihatten iyidir diye boşuna dememişler. İşaretimi bekle dedim beklemedin! Hasan'ı, onun kibirlenmesi yüzünden yenince bir anda kendini başaltı pehlivanı sandın! Bilmez misin, erken öten horozun başını keserler. Yakup Pelvan, az kalsın güleş hayatını söndürüyordu. Hadi kalk, gideriz.

"Hadi kalk gideriz" sözü Ahmet'i şaşırttı:

-Gitmek mi ustam, nereye? Daha güleşimiz bitmedi.

Deli Hafız iyice kızdı:

-A be sen ne dik kafalı haddini bilmez bir kızansın! Hasan Pelvanı kazara yenmekle hepten de kendini başaltı pelvanı mı sanırsın? Te be Yakup Pelvan, güleş hayatını bitirmek, iliğini kemiklerinden çekip, sümük gibi yere atmak üzereydi. Sen hâlâ güleşmekten bahsedersin?

Ahmet, tam manasıyla vurulmuştu. Ona göre ortada güleşi bırakacak bir durum yoktu, Yakup Pehlivanı rahatlıkla yenebilirdi. Ahmet'in tereddütlü hâli Deli Hafız'ın gözünden kaçmadı ve cazgıra döndü:

-Te be koca usta. Şu akılsıza, sümüğünü çeke çeke ağlamasına bakmadan kendini başaltı pelvan zanneden şu kızana bir şeyler süle! Güzellikle çayırdan çıksın; yoksa ben tekme tokat çıkaracağım.

Deli Hafız, konuştukça sakinleşecek yerde daha fazla kızmıştı. Duruma müdahale etmezse, istenmeyen şeylerin yaşanacağını fark

eden cazgır, Ahmet'i elinden tutarak kaldırdı:

-Evladım! Hafız Pelvan, yerden göğe haklı. Sana az bile süledi. Başaltında güleş tutabilmen için bir ustanın nezaretinde çok çalışman gerekli. Güleş, yalnızca acı kuvvet değildir. İyi bir güleşçi olabilmek için her şeyden önce iyi bir ustaya, bu ustayla birlikte geçecek yıllara ihtiyaç var. Hadi öp Hafız Pelvanın elini de git giyin!

Deli Hafız'ın konuşması Ahmet'in aklını başından almış, cazgırınki biraz olsun kendine getirmişti. Boynu bükük, elbiselerinin yanına doğru yürüdü.

Bu sırada merak içinde beklenen açıklamayı cazgır yaptı:

-Ahmet'in rahatsızlanmasından dolayı güleşi bırakmasıyla Yakup Pelvan, başaltında birinci olmuştur.

Ahmet, canlı cenaze gibiydi. Osman Paşadan ayrıldığı vakit, Hikmet Dede öldüğü zaman bile bu kadar üzülmemişti. Bu iki hadise, tamamen kendi dışında gelişmiş, Ahmet'e takdire boyun eğmek düşmüştü. Şimdiyse bu hâllere düşmesine kendi sebep olmuş, söz dinlememiş... güreşini aşk olsun, muhabbet olsun diyerek Kızılelmaya kavuşmak için yapmamış... kendini bir anda başaltı pehlivanı zannetmişti. Ahmet, içini çeke çeke ağlıyordu. Elbiselerini alıp çadıra çekildi. Beyaz gömleğini giyip kispeti çıkardı. Anası, babası, Hikmet Dede, ablası Leyla, gönlüne düştü. Kendini garip ve çok yalnız hissetti.

Ahmet, Deli Hafız'ın kispeti elinde çadırdan çıktı. Deli Hafız'ı görecek yüzü yoktu. Hikmet Dedenin, Deli Hafız ile ilgili vasiyeti aklına geldi, ama şu anda Deli Hafız Pehlivanı görmek istemiyordu. Hafız'ın sözleri Ahmet'i çok yaralamıştı. Sağına soluna baktı. Kispeti Deli Hafız'a vermesi için teslim edeceği bir çocuk arıyordu. Bir çocuk buldu. Ona Deli Hafız'ı tanıyıp tanımadığını sordu. Tanımadığını söyleyince çocuğa göstermek için Deli Hafız'ı görebilmek ümidiyle sağına soğuna bakmaya başladı.

-Beni mi ararsın Ahmet Pelvan?

Kara Ahmet sese döndü. Karşısında gülümseyen gözlerle duran

Deli Hafız'dı. Ahmet, ne desin bilemedi. Az önce kızarak çok ağır sözler söyleyen, şimdi de gülen gözlerle kendisine bakan da aynı kişiydi. Kekeleyerek konuştu:

-Şeyy, kispetinizi verecektim de!

Deli Hafız, gülümseyerek Ahmet'in koluna girdi:

-Daha doğrusu bir çocukla kispeti gönderecek, beni görmeden kaçacaktın. Gel bakalım! Bu Deli Pelvan agandan bu kadar kolaylıkla kaçamazsın.

Ahmet bocalıyordu:

-Ustam, bana müsaade etseniz de ben gitsem! Yolum uzundur.

Deli Hafız kızar gibi yaptı:

-Yoo gelmek senden göndermek bizden. Ben göndermeyince bir yere gidemezsin. Hem ustam dersin hem de ustanın değil de kendi sözünle hareket edersin. Büyüklerin sana büle mi öğretti? Bilmez misin; akıl ustayı buluncaya kadar devrededir, sonra ustaya tabi olunur.

Tam bu sırada cazgır "Başpelvanlar hazır olsun!" diye seslendi. Deli Hafız, Ahmet'i eşyalarının yanına götürdü ve oturttu:

-Baka Ahmet'im! Eşyalarım sana emanet.

Ahmet, şen şakrak bir şekilde er meydanına yürüyen Deli Hafız'ın arkasından bakakaldı.

Meraklı bakışları üzerinde hisseden Ahmet sıkıldı. Ağaçların arasında ıssız bir yer buldu ve oraya sığındı.

Ahmet için zaman yine hızlanmıştı. Tıpkı Plevne'de Gazi Osman Paşanın yanında olduğu gibi. Bir günde üst üste neler de yaşamış; en önemlisi de Deli Hafız ile karşılaşmıştı.

Kara Ahmet, okuya okuya artık ezberlediği Hikmet Dedenin vasiyetini torbasından çıkardı. Çıkarırken de eli başka bir şeye dokundu. Baştan ayağa titredi. İşte o oradaydı... kendisine teslim edildiği günkü tazeliğinde durduğunu, kendisini ışıl ışıl ışıldatacak bir güzeli beklediğini bakmadan biliyordu.

Ahmet, vasiyeti açtı ve belki de beş yüzüncü defa okumaya başladı:

"İsmine kurban evladım Ahmet,

Dünyaya gelmek ölümün mutlak habercisidir. Senin için takdir edilmiş ecel geldiğinde sen de öleceksin.

Senin için ahirette iki yer var; ya cennet ya da cehennem. Hayatlarında İslamiyet'i hiç duymayanlar, hayvan hükmünde olacak. İnsan ve hayvanlarla haklaştıktan sonra yok edilecekler. Ama senin böyle bir şansı yok. Çünkü Müslüman bir anne abadan, İslam ülkesinde doğdun ve İslamiyet'i duydun.

Senin önünde iki yol var; ya imanla gidip Hakk'ın rızasını kazanarak cennete gireceksin, ya da imanı kaybedip ebedî cehennemde kalacaksın (Allahü teâlâ muhafaza etsin)!

İşte bunun için ilk önce doğru bir imana, Ehl-i Sünnet itikadına sahip olmalı, sonra haramlardan sakınıp farzları yapmalı üçüncü basamak olarak nefsinin de imana gelmesi için çalışarak hakiki imana kavuşmalı, evliya olmalısın. Bunun için de evliyaları sevmeli, onlara tâbi olmalısın. Bütün bu bilgiler Mızraklı İlmihal kitabında vardır.

Bilirim güreşe meraklısın; akıncılar, alperenler yadigârı pehlivanlığı meslek olarak seçeceksin.

Geleneğimizde güleş, kuru güç, benlik gösterisi, nefsi tatmin vasıtası değil.... güreş, hakiki aşka, muhabbete, hakiki yâre, ebedî güzelliklere kavuşma vasıtadır... bu yolda şeytan, nefis ve kişiyi hakikat yolundan alıkoymak isteyen çevreye karşı yapılan mücadeleyi simgeler. Pehlivanın başarısı arttıkça mesuliyeti de artar.

İnsanoğlundaki güç, kuvvet, akıl, zekâ, bilgi, ustalık gibi üstünlükler, Yüce Mevlânın ihsanıdır... Bu nimetler çoğaldıkça, ben diye baş dikleşmemeli, bu nimetlere nasıl şükrederim diye boyun eğmeli. Tane yüklü başak eğilir, boş, tanesiz ise diktir.

Ecdadımız güleşle, şeytana, nefse ve çevreye karşı yapılan mücadeleyi misalleştirmiştir. Bu mücadele sonunda kavuşulacak

ebedî güzelliği, sonsuz saadeti, mükâfatı da Kızılelma olarak kabul etmiştir. Üç düşmana karşı yapılan güreşteki galibiyetin mükâfatı Kızılelmadır.

Kızılelma; Türkler, özellikle Oğuz Türkleri ve onların torunu Selçuklular ile Osmanlılar arasında hem cihan hâkimiyetinin sembolü olarak ifadesini bulmuş bir mefhum, ülkü, mefkuredir - buna kısaca "Cihan Hâkimiyeti Mefkuresi" denmiştir- hem de kişinin ebedî saadete kavuşmasının nişanıdır.

Kızılelma, Türklerce, yaşadıkları bölgeye göre batı yönünde ulaşılması gereken hedef, bazen bir belde, bazen de bir ülkedeki taht veya mabet üzerinde parıldayan ve cihan hâkimiyetini temsil eden som altından yapılmış kızıl renkli altın bir elma olarak tahayyül edilmiştir.

Türkler için Kızılelma, üzerinde düşünüldükçe uzaklaşan ancak uzaklaştığı oranda cazibesi artan idealler veya hayallerdir.

İdeallerin, Kızılelmayla ifade edilmesi sebepsiz değildir; bu, iki cihanın efendisi Hazret-i Muhammed'den alınmıştır.

Bir kişi gelip Peygamber Efendimize elma verdiler. Resulullah, elmayı mübarek ellerinde tutuyorlardı. Hazret-i Hasan ve Hüseyin elmaya bakıyorlardı. Resulullah, elmayı birine verip diğerini üzmek istemedi. O sırada Cebrail Aleyhisselam gelip Ya Muhammed Aleyhissselam! Emir et güreşsinler, hangisi galip gelirse elmayı ona verirsin dediler.

Resulullah, güreşmelerini emir etti ve güreşmeye başladılar. Resullullah, tut ya Hasan diyordu. Hazret-i Abbas, ya Resulullah, Hasan'a mı tut diyorsun, dedi, Efendimiz de, işte Cebrail Aleyhisselam da Hüseyin'e tut diyor buyurdu. Güreş uzadı, ikisi birbirine galip gelemediler. Cebrail Aleyhisselam, cennetten bir elma getirdi, ikisini de birer elma verip ikisini de sevindirdiler."

Anladın mı Ahmet'im, Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) güleşi, elmayı hak etmenin, ebedî güzelliğe, Kızılelmaya kavuşmanın vesilesi görmüştür. Sakın ola bu hadiseyi, Hasan ile Hüseyin (radıyallahü anhüma) arasında yapılan ve mükâfatı

Kızılelma olan bu güzelliği, bu hadisenin işaret ettiği hakikatı; GÜLEŞ ile KIZILELMAYI ARAMAK GEREKTİĞİNİ AKLINDAN ve GÖNLÜNDEN BİR AN ÇIKARMAYASIN, UNUTMAYASIN!

Evladım! Milletlerin Kızılelmasıyla, devletlerin Kızılelması değişiktir. Ferdin Kızılelması, sonsuz saadete kavuşmak, kısacası bu dünyayı iman ile terk etmektir; solmayan îmandır. Bütün diğer işler, yapılan ibadetler, mücadeleler, bu Kızıelmaya kavuşturan sebeplerdir.

Kızılelmaya kavuşup kavuşmadığın son nefesinde belli olur. Eğer kişi nefsini imana etmişse, evliya olma ihsanına kavuşmuşsa, son nefesinden önce Kızılelmaya kavuştuğunu öğrenmiş olur. İnşallah bu devlet, bu nimet sana nasip olur.

Evladım! Senin Kızılelman, ebedî saadetin ve buna götürecek sebepler, Batıda güneşin battığı yerde olacak... Ve güreş ile Kızılelmayı arayacaksın.

Sana emanet olan elma, evleneceğin kızla karşılaştığında ışıyacak. Bundan sonra güreşle Frenk diyarında fetih yapacak Kızılelmaya kavuşacaksın. Sonra da o kızla evlenecek, yarısını sen, yarısını da eş seçtiğin kimse yiyecek. Bu evlilikten doğan çocuğunuz, yere düşen al bayrağımızı dünyanın dört bir yanında dalgalandıracak.

Evladım! Sana teslim ettiğim elma, evleneceğin kıza kırk adım yaklaşınca ışıyacak. Bu elmayı o kızla yiyeceksin, yarısını sen, yarısını o... Böyle bir kızı bulman, sonra da Frenk pelvanlarını yenmen, seni, ebedî saadete götürecek Kızılelmaya kavuştuğuna işaret olacak. Böyle bir kız, güleş peşinde koşarken karşına çıkacak ve güreş yaparken ona kavuşacaksın. Bu sebepten, Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa hiçbir güleşi kaçırmamaya çalış!

Böyle bir evlilik, senin neslinden gelenlerin, çok zor günler geçirecek Türkoğlunu, yeni Kızılelmalara, hedeflere götürmesini ve Türk milletinin eski şanlı günlerini yakalamasını sağlayacaktır.

Demir Baba Dergâhı'nda nesilden nesle intikal eden bir sandık vardır. Bu sandık günümüzde Karalar Köyü'nden Yusuf'a teslim edilse gerek. O da güreşçi. Yusuf'un da Kızılelması senin gibi batıda olacak. Yusuf'u bul, ona bu vasiyeti göster ve ondan sandığı sor. Sandığın içindekileri gör, sandığın muhafazasında, sizden sonraki nesillere intikalinde ona yardımcı ol.

Benden sonra güleşte ustan, Deli Hafız Pehlivan olacak. Ona tabi olup onun sözünden çıkmayasın. Güleşte onun söylediği gibi hareket edesin. Bu yol, ustadan çırağa, hocadan talebeye geçerek devam eder.

Evladım! Temiz toprak gibi olasın. Temiz toprağa her şey atılır. Ezilip hakaret görür. Lakin ondan hep güzel, temiz, faydalı şeyler çıkar. Gül onda biter, hayat bulur. Hayatın kaynağı su ondan fışkırır.

Geçim ehli ol ve gül gibi geçin! İnsanlara karşı hep güler yüzlü ol. İnsanlar yanına geldiğinde, çiçek bahçesine girmiş gibi ferahlasınlar. Kulluğunu, Allahü teâlâya karşı acizliğini düşünüp yalnızken bol bol ağla!

Nefsinden başka düşman arama! Sana düşman olarak nefsin; öğüt, nasihat olarak da ölümü hatırlaman yeter.

İki şeyi unut! Sana yapılan kötülükleri ve yaptığın iyilikleri.

İki şeyi de unutma! Sana yapılan iyilikleri ve günahları.

Yüce Mevlâm, seni, sevdiklerinin sevip de nimet verdiklerinin yolundan ayırmasın, evliya kullarının duası ve himmeti hep seninle olsun!

Hikmet Dedeni, dua ve fatihadan unutma!.."

Kara Ahmet, Hikmet Dedenin vasiyetine dalıp gitmişti. Ne zaman bu vasiyeti okusa çevresini unutur, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı.

Ahmet'in Kızılelma peşinde kanatlanan gönlü, zaman ve mekân tanımaz... Türkistan illerinden... Taşkent, Buhara ve Yesi şehrinden Söğüt'e Bursa'ya, Edirne'ye, Kırkpınar'a akardı... Oradan da İstanbul'a, Plevne'ye, Şumnu'ya, Razgırad'a, şimşek gibi çakardı. Buralarda da duramaz... Avrupa içlerine, bilemediği ülkelere uçardı.

Şehit olan ana babasının da kendisiyle birlikte olduğunu hissederdi.

Hikmet Dedenin vasiyetinde bahsettiği Yusuf iki yıl önce... 1884 Hıdrellezi'nde, Kırkpınar'da efsanevi Aliço'dan başpehlivanlığı almıştı. O günden bugüne geçen iki yıl içinde bütün Deliorman yöresinde tek şey konuşuldu... Yediden yetmişe erkek kadın bütün Deliormanlılar tek şeyden bahsettiler... Koca diye anılan Yusuf ile Aliço arasındaki güreşten...

Kara Ahmet, Koca Yusuf ile tanışmak, Hikmet Dedenin selamını iletmek için çok gayret etmiş ama gariplikten, kimsesizlikten buna muvaffak olamamıştı. Kimsesi kalmayan Ahmet, 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı sonrası çok fakir düşen harap olan Deliorman yöresinde dolaşıp durmuştu... Boğaz tokluğuna çiftlikler çalışmak, çobanlık yapmak zorunda kalmış, kara sevdalısı olduğu güreşi yapmağa fırsat bulamamıştı. Bugünkü güreşe de Hikmet Dedenin vasiyetini tutabilmek için çalıştığı çiftlikten kaçarak gelmişti.

Osman Paşadan Hikmet Dede'ye, şehit olan anne babasına, kayıp ablasına, Kızılelmadan Koca Yusuf'a, Aliço'ya, güreşlere... bin bir düşünce ve hatıra arasında bocalayan Ahmet, ne yapsın, nereye gitsin? bilemiyordu. Çiftliğe dönemezdi. Bu gün çok üzülmüştü. Hâlâ tereddüt içindeydi; Deli Hafız'ı beklemek konusunda. Yakup Pehlivanın karşısında düştüğü güç durumdan sonra kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordu, özellikle de Deli Hafız pehlivanı... Deli Hafız, güreşmesine mani olmuş hem de çok ağır konuşmuştu. Ama, Deli Hafız "Bekle!" demiş, o zaman bekle emrine ses çıkarmamıştı. Şimdi kalkıp gitmesi mertliğe sığar mıydı?

Gitmeli mi beklemeli mi? düşünceleri arasında bocalayan Ahmet, zorlu bir pehlivana yenilmemek için çırpınıyordu. Günlerdir yürümekten ve sonrası da güreş yapmaktan doğan bir yorgunluk pehlivanı, Ahmet'i kündeye almak, sırtüstü atmak üzereydi. Ahmet direniyor ama yorgunluk denen başpehlivan dinlemiyordu. Ahmet'in bütün çırpınması fayda vermedi. Yorgunluk denen başpehlivan, doldurduğu kündeyi atarak Ahmet'i sırt üstü yendi.

-Hey Ahmet, uyan evladım!

Ahmet çok derin uykulardaydı. Ses, Ahmet'i uyandırmağa yetmiyordu.

Ses sahibi derin uykularda, masum bir çocuk gibi uyuyan Ahmet'i sarsarak uyandırmağa kıyamadı. Sağ tarafına yatan Ahmet'in sol omuzuna hafifçe dokundu ve tekrar seslendi:

-Ahmet'im! Uyan bre! Kendine gel.

Ahmet çok derin uykulardaydı. Seslenmek ve hafif dokunmakla uyunacak gibi değildi. Uyanmaya davet eden korkutmadan uyandırmak istiyordu. Ama bunun için ne yapacağını bilemiyordu. Kendine gel diyen tebessüm etti, "Ah bir kendimize gelsek" diye düşündü.

Bu sırada, güreşleri seyretmeye gelen çocuklar, askercilik oynuyorlardı. Grubun başındaki çocuk, askerleri iki sıra halinde dizilmiş "Haydi Plevne'ye" diyerek Ahmet'in uyuduğu yere doğru yola çıkarmıştı. Plevne'ye doğru yola çıkan akıncıların küçük torunları, tam Ahmet'in yattığı yere gelince başlarındaki zorlu kumandan bağırdı:

-Gazi Osman Paşa marşı... Hep bir ağızdan.

Yaşları altı ile on iki arası değişen yedi çocu, hep bir ağızdan, nefeslerinin yettiğince dillendiler:

"Tuna Nehri akmam diyor,

Etrafımı yıkmam diyor,

Şanı büyük Osman Paşa,

Plevne'den çıkmam diyor."

Yaşları ve boyları küçük, yürekleri büyük, gönülleri sonsuz akıncı torunları yalnız değildi. Tuna Nehri marşına bütün Deliorman katıldı, dağlar taşlar inlemeye, Tuna Nehri seslenmeye başladı. Deliormanlılar, Gazi Osman Paşa marşını her söylemeye

başladıklarında, Tuna Nehri'nin kendilerine cevap verdiğine inanıyorlardı. Bunu defalarca tecrübe etmişler, dışardan gelenlere dinletmişlerdi. Dışardan gelenler dahi Tuna tarafından, "Akmam yıkmam" sesinin geldiğini söylemişlerdi.

Bir iken üç, üç iken yedi olan çocuklardan kurulu askerî manga daha "Tuna Nehri" der demez beklenmeyen oldu.

"Tuna Nehri" feryadıyla birlikte Ahmet, "Kalktım, Hikmet Dedem" diyerek ayağa fırlamıştı.

Ayağa kalkan Ahmet şaşırdı... Karşısında Hikmet Dede yerine Deli Hafız Pehlivanı görünce bulunduğu mekânı ve zamanı anlamakta güçlük çekti. İnanmaz gözlerle etrafına, marş söyleyerek geçen çocuklara, güreş meydanına ve kendisine gülümseyen, şefkatle bakan Deli Hafız'a baktı. Ve, rüya aleminden gerçeğe, gönlünü daraltan, yüreğini sızlatan, ciğerini yakan zaman ve mekâna döndü. Ahmet'in hâli, Deli Hafız'ın yüreğini yaktı... öğrencisinin iyiliği için acı da olsa gerçekleri söyleme ve uygulatma mecburiyeti getiren usta yönünü bıraktırdı, kusur görmeye kapalı baba tarafını harekete geçirdi:

-Evladım, uyandın ha! Biz uyandıramadık ama... Tuna Nehri marşının ilk sözüyle ayağa fırladın. Bu ne iştir?

Ahmet boynunu büktü... Bu Deli Hafız karşısında ikinci defa mahcup duruma düşüşüydü. Yakup Pehlivan karşısında aciz kalmış, şimdi de uyurken yakalanmıştı. Durumu kurtarmak için gayret etti:

-Hocam Hikmet Dede, Plevne'de beni hep bu marşla uyandırırdı. Çok yorgundum, bütün direnmeme rağmen uyuyakalmışım. Affedin!..

Deli Hafız, Ahmet'ten Hikmet Dede sözünü duyunca heyecanlandı.

Deli Hafız, Hikmet Dedeyi nereden tanıdığını soracaktı vazgeçti... mevzudan uzaklaşmamak için sonraya bıraktı. Kurbanlık koç gibi boyun büken Ahmet'e takıldı:

-Bre Ahmet! Haberin var mıdır? Serhat boylarındaki ve özelikle de er meydanındaki nöbet mahallinde uyumanın cezasından...

Ahmet, Deli Hafız'ın kendisine takıldığının farkında değildi, cezasına razı bir şekilde cevap verdi:

-Bilirim ustam, ölümlerden ölüm beğenmektir.

Ahmet'in cevabı, Deli Hafız'ın çok hoşuna gitti ve güldü:

-Bre Ahmet! Ben kendimi deli bilirdim, ancak sen benden de deliymişsin. Süle sana ne ceza vereyim?

-Ustam sen bilirsin! Vereceğin her türlü cezaya razıyım. Ceza vermemen benim için en ağır ceza olur.

Ahmet'in cevabı, Deli Hafız'ı vurdu. Ahmet, her davranışı ve her sözüyle onu şaşırtıyordu. Sordu:

-Yahu evladım! Ceza vermemek nasıl en ağır ceza olur?

-Ustam! Hikmet Dedem anlatırdı. Kişi için en büyük ceza, yaptığı kötülüklerinin cezasının ahirete kalmasıymış. Cezayı dünyada çekmek, hakkı olanlarla burada helalleşmek kolaydır derdi.

Ahmet'in cevabı, Deli Hafız'ın çok hoşuna gitti:

-Bu sözlerinle cezanı çektin ama ben sana bir ceza daha vereceğim. Hadi hazırlan bakalım! Hep birlikte bizim köye, Torlak Köyü'ne gidiyoruz. Bizim hanımın yemeklerini yemek... Benim gibi deli birine misafir olmak değil, bugünkü suç dediklerine, bütün hayatın boyunca yaptığın suçlara ceza olarak yeter.

Deli Hafız'ın sözleri, çok üzüntülü ve mahcup olan Ahmet'i bile güldürdü. Ahmet'in gülmesi, Deli Hafız'ı iyice neşelendirdi. Ahmet'e şöyle hafif bir elense çekti. Ahmet, boynunun manda boğası tarafından çekildiğini zannetti ve yere düştü. Deli Hafız yaptığı şakanın, pehlivanlık davasındaki Ahmet'i daha üzeceğini anlayarak üzüldü ve onu hemen yerden kaldırdı:

-Te be Ahmet'im. Hakkını helal et! Boş bulundun. Yoksa bu Delinin değil Aliço'nun elensesi bile seni yere düşüremez.

Ahmet, aynı günde üçüncü defa Deli Hafız'ın karşısında aciz duruma düşmekten ağlayacak hâle gelmişti. "Bir de kendini başaltı pelvanı görürsün ha! Dokunmakla yere öptün" diye kendi kendini

yiyordu. Durumu fark eden Deli Hafız, dikkati başka yere çekmek için harekete geçti:

-Ahmet, bu elenseyi de ceza yerine tut! Sahi sen Hikmet Dedeyi nereden tanıyordun?

Ahmet, Hikmet Dededen bahsedilince içinde bulunduğu şartları unuttu ve anlattı Hikmet Dedeyi, onu nasıl tanıdığını... Hikmet Dedeyle nasıl karşılaştığını, Plevne ve Adakale'de onunla geçen günlerini... ve Hikmet Dedesizliğin ne demek olduğunu, onun vasiyeti üzerine Deli Hafız Pehlivanı nasıl aradığını... Ahmet'in anlattıklarını dinleyen Deli Hafız, bütün deliliğine rağmen dayanamadı, Ahmet'i alnından öptü:

-Evladım, evet, sana evladım diyorum. Hikmet Dedenin emaneti bana evladımdan daha yakındır. Eğer kabul edersen seve seve sana bildiklerimi öğretir, benden sonraki ustalarına giden yolunu açarım.

Ahmet hemen Deli Hafız'ın ellerine sarıldı. Sağ elini iki eliyle kavrayarak öptü başına götürdü.

* * *

Davullar vuruyordu, hem er meydanında hem de Ahmet'in gönlünde. Ahmet'in Deli Hafız'a çırak olmasından bugüne iki sene geçmişti... sene 1888, nisanın son günleriydi. Ahmet, artık 18'inde bir delikanlıydı. Gönüller yakıyordu. Ama Ahmet, güreşten başka güzel tanımıyordu. Eğer evlilik için çok ısrar eden olursa, yanından ancak güreşirken ayırdığı Kızılelmasına bakıyordu. Bugüne kadar ne Kızılelma ışımış ne de Ahmet'in gönlü bir güzele kaymıştı.

Deli Hafız, onu evladı yerine koymuştu. İki yılın hemen hemen her günü beraber olmuşlardı. Deli Hafız, güreşin elif basından başlatmıştı. Ahmet'e, "Evladım, güleşle ilgili bütün bildiklerini unut. Bir şeyi doğru öğrenebilmek için bu konuda yanlış bildiklerini unutman lazım" demişti. İşe, yağlı güreşin, Kırkpınar'ın nasıl doğduğunu, yağlı güreşçilerin neyi temsil ettiğini anlatarak girmişti. "Eğer güleşçi olacağım diyorsan, neyi temsil ettiğini bilmeli, buna göre hareket etmelisin" ikazında bulunmuştu.

İlk ders elense üzerineydi. Ahmet ilk denemede, hocasının her elense çekişinde kendini yerde bulmuştu. Deli Hafız, rakibi karşısında nasıl durulurdan başlamış, elense, tırpan, künde, çapraz boyunduruk, tek, çift dalma, kılçık, topuk kesme gibi belli oyunları öğretmişti. Özellikle de elense ve tırpan üzerinde aylarca durmuştu.

Ahmet, Deli Hafız ile çalışmaya başladıktan sonra, yağlı güreşin elifini bile bilmediğini görmüş... Yakup Pehlivanın karşısına güreşmeye çıkarak ne büyük tehlike atlattığını daha iyi anlamış... Yakup pehlivan karşısında güreşmesine izin vermeyen hocasına olan kızgınlığı geçmişti.

Deli Hafız'ı yakından tanıdıkça ona hem sevgisi hem de saygısı artmıştı. Deli Hafız, Ahmet'e, Hikmet Dedenin vasiyetine harfiyen uymasını söylemiş, "Evladım! Hikmet Dede, Rumeli'ni vatan yapan alperenlerin günümüzdeki temsilcisidir. Gönül gözü açık kimselerdendir. Sana Kızılelmayı vermesinden, hedef olarak Kızılelmayı göstermesinden, yolunun batıya, güneşin battığı diyarlara uzandığı anlaşılıyor. Bizim işimiz, yolculuğunu kolaylaştırmaktır" demişti.

Deli Hafız, ilk üç ay Kara Ahmet'e güreşmek için müsaade etmemiş, geceli gündüzlü çalıştırmış, çamur, balmumu, ağaçlara elense çekme, ağırlık kaldırma idmanlarını yaptırmıştı.

Üç ay sonra da, güreştirmeğe küçükortadan başlatmıştı. Kendisini başaltı güreşçisi gören Ahmet'e bu çok zor gelmişti, ama ustasına bir şey diyememişti.

Küçük ortada fırtına gibi esen Ahmet, çok kısa zamanda büyükortada güreşmeğe başlamıştı. Bir yılı aşkın zamandır büyükortada güreşiyordu. Büyükortadaki pehlivanlar, "Sen artık başaltı pehlivanı oldun" şeklinde itiraz etmeğe başlayınca durumu Deli Hafız'a, bildirmiş, Deli Hafız, buna rağmen, biraz sabır demişti.

Geçen iki yıllık zaman içinde, Ahmet, gittiği yerlerde hep iki kişiyi aramıştı, bunlarda biri Koca Yusuf, diğeri de Yakup Pehlivandı. Yakup'a bazen rastlamış, ama o başaltında güreştiği için karşı karşıya gelememişti. Yakup, Ahmet'i her gördüğünde, "Ooo donla güleşen başpelvan, nasılsın" diye dalga geçmişti. Ahmet,

Yakup Pehlivana saldırmamak için kendini zor tutmuştu. Hocası Deli Hafız, Ahmet'in Yakup'tan intikam almak için nasıl yanıp tutuştuğunu bildiğini için, "Evladım, yolumuzda intikam için güleşmek, bu yola ihanettir. Asıl pehlivanlık, kızdığında istediğini yapabilecek iken kızgınlığını yenmek, seninle alay edene, iyilikle muamele edebilmektir. Gerçek pehlivan, nefsini yenendir" demiş... Ahmet'e mâni olmuştu.

Bir türlü kısmet olmamıştı Ahmet'e... Kırkpınar'ın efsanevi başpehlivanı Aliço'yu yenerek Kırkpınar başpehlivanı olan Koca Yusuf'la tanışmak. Yusuf'un güreşleri, Deliorman'da, Osmanlının Avrupa topraklarından destan gibi anlatılıyordu.

Bu iki sene zarfında, ustasının izin vermesiyle zaman zaman değirmen ve çiftlikler çalışmıştı. Güreşlerden aldığı ödüllerle de üç beş kuruş dünyalık yapmış. Bir ata sahip olmuştu. Atalarımızın "Yiğit yiğidin yoldaşı/At yiğidin öz kardaşı" sözüyle ne demek istediklerini çok iyi anlamıştı.

1888'in mart ayında ustası Deli Hafız hastalanmıştı. Kara Ahmet'i çağırmış, gözyaşları içinde ona son sözlerini söylemişti:

"Evladım!.. Ayrılık, emaneti teslim zamanımız geldi. Emaneti ehil ellere teslim etmeliyiz ki, kanatlansın, nice güzel ufuklara kanat açsın. Oğlum. Benim sana öğretebilecek pek bir şeyim kalmadı. Artık yaş da ilerledi. Seninle birlikte memleket memleket güleş kovalayacak halim yok. Bir pelvanın güleşini söndürmemesi, ilerletmesi için memleket memleket gezmesi, senenin 365 günü idmanını eksik etmemesi gerekli. Bu sebepten, yollarımız ayrılacak.... Seni bundan sonra çırağım İbrahim'e ısmarlıyorum. Senden sekiz yaş kadar büyüktür. Çok usta, çok zeki bir pelvandır. Üç yıl kadar önce İstanbul'a gitti. Gitmekle de iyi yaptı. Çünkü İstanbul, ilim merkezi olduğu gibi, güleşin de, daha doğrusu bana göre dünyanın merkezidir. her şeyin en iyisi oradadır. İstanbul'a gider, İbrahim Pelvanı bulursun. Burada hergele, çifte koşulan at sürüsüne çobanlık yaptığı için Hergeleci İbrahim diye meşhur olmuştur. İşittiğim kadarıyla, bundan iki yıl kadar önce İstanbul'da Koca Yusuf ile çok zorlu bir güleş yapmış ve berabere kalmış. Koca Yusuf, kendisi hakkında, Aliço ile güleşirken bile bu kadar

zorlanmadım, demiştir.

Plevne kahramanı Gazi Osman Paşanın da İstanbul'da... Padişahın yanında olduğunu işittim. Bakarsın onunla tekrar buluşur, hayır duasını alırsın. Seni evladı gibi sevdiğini söylemiştin. Bir evlat için en büyük zenginlik, babasının; bir talebe için de hocasının duasını almaktır.

Koca Yusuf ile mutlaka tanışacak, er meydanında karşılaşacaksın. Onu öz ağabeyin bil. Çok yiğit, mert bir insandır, çok dua almıştır. Ondan öğreneceğin çok şey var. Karşılaşınca benim selamımı söyle!

Artık başaltında güleşecek hâle geldin. Bu sene Kırkpınar güleşlerine katıl! Kırkpınar, güleşin Kâbe'sidir. Hangi pelvanın kaç okka çektiği, pelvanlık derecesi burada belli olur.

Sakın, asıl güleşimizin; ölünceye kadar, şeytan, nefis ve ahiretimize zarar veren çevremizle olduğunu... asıl pelvan nefsine yenene dendiğini ve güleşin bu üç düşmana karşı yapılan mücadeleyi temsil ettiğini unutma. Güleş, ebedi seadet, Hakkın rızası, ilahi aşk demek olan Kızılelmaya kavuşmak için bir vasıtadır. Kuru kavga, güç gösterisi, benlik davası değildir. Bunlara sana söylemek bilineni tekrar gibi. Zaten Hikmet Dede söylenmesi gerekeni sana söylemiş.

Bilirim seni için zor, ama yine de Hikmet Dedenin dediği gibi, en zor zamanlarında dahi gül, gülümse. Hayatı bir oyun, gelip geçecek bir köprü olarak gör. Şakacı bir yapın var, ciddi olmak için kendini zorlama.

Ben sana olan hakkımı helal ettim. Sen de şu garip Deli ustana hakkını helal edersen ihsan etmiş olursun. Sana karşı bazen sert konuştum. Deliliğime ver. Şunu iyi bil ki söylediklerim, iyiliğin için olduğuna inandıklarımdır."

Ahmet, Koca Yusuf gibi bir pelvanla berabere kalmış Hergeleci İbrahim'e çıraklık edeceğine ve Gazi Osman Paşayı görme ümidinin doğmasına sevinmiş, babası bildiği Deli Hafız'dan ayrılacak

olmasına da üzülmüştü.

Ahmet'in dördüncü büyük ayrılışıydı. Anne-babası şehit olarak en güzel ölümle, Gazi Osman Paşa esir düşerek en acı şekilde, Hikmet Dede en güzel vasiyetlerle kendisene veda etmişlerdi. En son olarak da ustası Deli Hafız'a gözyaşları içinde "Allah'a ısmarladık" demişti.

Deli Hafız, Mızraklı ilmihal kitabını ve tespih vermişti, Ahmet'e...

İşte şimdi Kara Ahmet, elinde Mızraklı İlmihal, Razgırad'a yakın Kirazlı Çiftliği'nde heyecanla başaltı güreşlerinin başlamasını bekliyor, beklerken de Mızraklı İlmihal kitabını ezberlemeğe çalışıyordu. Kulağı da, cazgırın başaltı pelvanları hazır olsun çağrısındaydı.

Sağa sola bakarken beklediği ses kendisine ulaştı. Cazgır, "Başaltı pelvanları hazır olsun!" diye seslenmişti.

Ahmet, bismillah diyerek yerinden kalktı. Kispetini giymek için çadıra yürüdü. Ahmet, kispetini giyerken eskilere gitti. İki sene önce, kispetini kaybetmesi, Yakup Pehlivan ile yaşadıkları, ustası Deli Hafız'ın kispetini kendine verişi aklına geldi. Yüreği sızladı.

Elbiselerini, güreş sevdalısı bir ihtiyar teslim eden Kara Ahmet, yağ kazanına doğru yürüdü. Ahmet'in ortaya çıkmasıyla seyirciler arasında kaynaşma oldu, onu başaltı pehlivanlığına yakıştıramamışlardı.

Ahmet, kazan dibine geldi. Selam verdi, cazgırla birlikte iki pehlivan daha vardı. Selamını aldılar. Cazgır, Ahmet'i tanıyamamıştı:

-Te be oğlum! Büyükorta güleşi bitti. Bu başaltı güleşidir.

Ahmet gülümsedi:

-Ustam meraklanma! Başaltı güleşi olduğunu bilirim. Başaltında güleşmeğe geldim.

Cazgırın hâlâ Ahmet'in başaltında güreşebileceğine aklı

kesmiyordu:

-Evladım, sen hiç başaltında güleştin mi?

-Güleşti bire cazgır ağam hem de iki sene önce.

Ahmet, cazgır ve diğer iki güreşçi sese döndüler. Ahmet tepeden tırnağa titredi. Beklediği an gelmiş, Allahü teâlâ, dualarını kabul etmişti. Cazgır şaşkındı:

-Bre Yakup Pehlivan sen ne dersin? Bu genç başaltında güleşti ha hem de iki sene önce öyle mi?

Dördüncü pehlivan olarak gelen Ahmet'e kabuslar gördüren... iki sene önce Ahmet'i ezmek, güreş hayatını bitirmek için her türlü çareye başvuran Yakup Pehlivandı. Ahmet'e bakarak sırıtan Yakup Pehlivan yere tükürdü:

-Evet, hem de az kalsın, pırpıt ile güreşecekti. Bereket Deli Hafız, kispetini verdi de pırpıtının yırtılmasından, avret yerlerinin açılıp rezil olmaktan kurtuldu.

Yakup Pehlivan, yere tükürmesi, alay edercesine gülümsemesi, Ahmet'i kızdırdı. Hızla döndü.

Ahmet'in dönüşü kavgayaydı. Ama Hikmet Dedenin ve Deli Hafız'ın vasiyetlerini hatırladı. Sinirlerine hakim oldu. Deli Hafız ismini duyan cazgır, meseleyi çözer gibi oldu. Ahmet'e döndü:

-Evladım! Sen, Deli Hafız'ın çırağı Kara Ahmet misin?

-Evet ustam, Deli Hafız'ın çırağıyım.

-Peki be evladım, ustan nerede?

-Ustam rahatsız, artık güreşmeyecekmiş.

Deli Hafız'ın artık güreşmeyeceği sözü cazgırı üzmüştü:

-Vay Deli Hafız vay! Artık er meydanına elveda diyor ha. Ne diyelim hayırlısı.

Cazgır, alıcı gözle Ahmet'e baktı ve şöyle bir değerlendirme yaptı:

-Evladım! Başaltı güleşçileri sana ağır gelir. Ne dersin?

Ahmet sakin sakin cevap verdi:

-Ustam sizce de bir mahzuru yoksa, başaltında güleşmek isterim. Buraya o niyetle geldim. Ustam da, "Artık başaltında güleşebilirsin" dedi. Geçen sene büyükorta güleşlerinde defalarca birinci oldum.

Cazgır kızar gibi oldu:

-Te be evladım, ben senin iyiliğini düşündün. Görmez misin bu Yakup Pelvan yiyecek gibi bakar sana.

Ahmet, kıkırdar gibi güldü:

-Ben de bunun için, "Yakup Pelvan beni yesin" diye güleşmek isterim.

Cazgır şaşırdı:

-Oğlum, sen benimle dalga mı geçersin?

Ahmet edeple cevap verdi:

-Ustam, büle bir edepsizliği nasıl yaparım! Yakup Pelvanla iki yıl önce karşılaştık. Beni yenmek, güleş hayatımı bitirmek üzereyken ustam Deli Hafız yetişti ve güleş yarıda kaldı. Yakup Pelvanla bitmemiş bir hesabımız var. Mümkünse, Yakup Pelvanla ilk elde tutmak isterim.

Ahmet'in, Yakup Pehlivanla tutmak istemesi diğer iki pehlivanı harekete geçirdi, bunlardan biri, Kirazlı Çiftliğinin sahibi Hüsmen Ağanın pehlivanı Hüsrev, diğeri de Silistre'den Yusuf isminde bir pehlivandı. Her ikisi de Ahmet ile kendilerinin tutmak istediğini söylediler.

Ahmet'in sözleri karşısında Yakup Pehlivan iyice köpürmüştü:

-Te be bu dünkü çocuk, haddini bilmeden bana meydan okur. Onunla ilk tutmak benim hakkımdır.

Eşleştirmeyi nasıl yaparsa yapsın kimseyi memnun edemeyeceğini anlayan cazgır, çareyi çöp çektirmede buldu:

-Çöp çekeceksiniz. Uzun çöpü çekenler birbirleriyle tutucaklar, itiraz istemem!

Cazgırın bu sözleri karşısında Yakup Pehlivan kızdı, ama homurdanmaktan başka bir şey yapamadı.

Cazgır, yerden dört adet çöp aldı, pehlivanlar tek tek çöpü çektiler. Uzun çöpleri Kara Ahmet ve Hüsrev Pehlivan çekmişlerdi. Bu şekilde Kara Ahmet ile Hüsrev Pehlivan, Yakup Pehlivan ile de Yusuf Pehlivan eşleşmiş oldular. Cazgır eşleşmeyi duyurdu ve dua yaparak pehlivanları er meydanına saldı.

Misafirleriyle birlikte üst üste atılmış şilteler üzerinde güreşleri izleyen Hüsmen ağanın keyfi yerindeydi:

-Te be bizim Hüsrevin işi bugün kolay gibi.

-Doğru sülersin be ağam. Başaltı ödülü doru ata daha şimdiden benim diye bakar.

Bu sırada Hüsrev Pehlivan, peşrevini bitirmesini beklemeden Ahmet'in ensesine yapışmış ve güreşi başlatmıştı. Ahmet şaşırdı, ancak bir şey demedi.

Hüsrev Pehlivan, sağlı sollu elenselerle Ahmet'e saldırdı. Ahmet, ustasının tavsiyesine uyarak fırtınanın dinmesini bekliyordu. Hüsrev, güreşi uzatmamakta, kendi çöplüğünde öterek, ağasından aferin ve doru atı almakta kararlıydı. Ahmet daha ne olduğunu anlamadan, Hüsrev Pehlivan, kollarını koltuk altların geçirip sırtında kilitleyerek çapraz oyununu aldı ve Ahmet'i sürmeye başladı. Diğer taraftan da çengeli yetiştirerek Ahmet'i sırtüstü yenmeğe çalışıyordu.

Hüsrev'in güreşini gören ve yapılan tezahüratları duyan Hüsmen Ağanın zevkten ağzı kulaklarına varmıştı.

Tehlikenin büyüklüğünü gören Ahmet can havliyle kendi yere attı. Hüsrev Pehlivan da kocaman bir kaya gibi üzerine düştü. Ve hemen künde oyunu aramağa başladı. Ahmet, künde oyununu vermemek için yere iyice yapıştı. Yerde kıran kırana bir mücadele oluyordu. Hüsrev Pehlivanın hemen künde almasını bekleyenler şaşkındı.

En fazla huzursuz olan da, pehlivanının hemen galip gelmesini

bekleyen Hüsmen Ağaydı. Ne oluyordu bu pehlivan böyle? “Gak dedikçe bal, guk dedikçe et ile beslemedim. Ne oluyor buna büle?” diye söyleniyordu Hüsmen Ağa.

Ahmet, kendisini bel kündesiyle aşırmaya çalışan Hüsrev Pehlivanın her iki elini yakaladı. Hüsrev Pehlivan kurtarmak istedi, başaramadı. Ahmet'in elleri demir pençe gibiydi, Hüsrev'in iki elini birbirinden ayırdı. Hüsrev Pehlivan, bilekleri kopacak zannetti. Ahmet, sağ eliyle Hüsrev'in sağ elini iyice çimene bastırdı. Sağ elinin üzerinde dönerek bir anda Hüsrev Pehlivanın üzerine çıktı. Seyirciler gözlerine inanamıyordu.

Hemen künde aramaya başladı, kündeyi aldı ve Hüsrev'i tartmaya başladı. Herkes büyük bir heyecan içindeydi.

Ahmet, Hüsrev'i şöyle bir tarttı. Hüsrev, Ahmet'ten çok kiloluydu. Ahmet'in aklına, Deli Hafız'ın, “Evladım, sen de benim gibi dik kafalısın. İşin kolayını yapmak yerine, zorunu tercih ederek hem kendini hem de sevdiklerini üzüyorsun. Kolayı varken, zoruyla kendini yorma, kuvvetini, en kıymetli hazinen zamanını boşa harcama” sözü aklına geldi. Kündeyi boşaltıp, Hüsrev'i yere bıraktı. Ve ayağa fırladı, narayı da bastırdı:

-Aşk olsun be Hüsrev pelvan. Haydi Kızılelmaya!

Kara Ahmet'in kündeyi doldurduğu hâlde atmaması, Hüsrev'i bırakıp daha önce duymadıkları tarzda naralanması seyircileri tam manasıyla şok etti:

-A be bu kızan kündeyi niçin atmadı, boyuna posuna bakmadan bizim Hüsrev'le dalga mı geçer?

-Te be susak ağızlı anlamadın mı? Hüsrev ondan çok okkalı. Künde de zorlanacağını fark etti.

Hüsmen Ağa iyice çıldırmıştı, er meydanına fırlarken, yanındaki misafirler tarafından zor tutulmuştu.

Ahmet tarafından çimenlerin üzerine bırakılan Hüsrev Pehlivan, şaşkın şaşkın Ahmet'e baktı ve ne olduğunu anlamamıştı. Ahmet'in ayağa kalkıp naralandığını görünce öyle bir kızdı ki anlatılır değil.

Dünkü kızan kendisiyle alay ediyordu. Hem de Hüsmen Ağasının önünde, Kirazlı Çiftliğinde.

Hüsrev yerinden fırladı, kavga eder gibi, sağlı sollu elense ve tırpanlarla Ahmet'e saldırdı. Ahmet, Deli Hafız'ın kendisini öğrettiği vücut hareketleriyle çok rahat bir şekilde Hüsrev'in elense ve tırpanlarından kurtuluyordu.

Bir şey Ahmet'in dikkatini çekti. Hüsrev Pehlivan, ayakları açıkta güreşiyor, onları korumuyordu. Kızgınlık, Hüsrev Pehlivana bütün tedbirleri unutturmuştu.

Kara Ahmet, vaktin geldiğine karar verdi: "Ya Allah!" diyerek şimşek gibi Hüsrev'in paçalarına daldı. İki paçayı da eline geçirdi ve yüklendi. Ahmet, o kadar hızlı paçalara dalmış ve yüklenmişti ki, Hüsrev Pehlivan, yüzü koyun kendini yere atmaya fırsat bulamamıştı.

Ahmet'in yüklenmesiyle birlikte kendisini sırtüstü çimenlerin üzerine gördü. Ahmet, bir kartal gibi Hüsrev'in göğsüne konmuş, kalkmıyor, cazgırın galipsin işaretini bekliyordu.

Ahmet'ten böyle bir şey beklemeyen cazgır da şaşkındı. Bir şey yapmadan ortada duruyordu. Bu seyircinin tepkisini çekti:

-Cazgır denen adam! Şaşkın ördek gibi ne durursun, daha nasıl yensin?

-Hüsmen Ağanın kızacağından mı korkarsın.

Seyircinin tepkisi cazgırı kendine getirdi. Ahmet'e, "Tamam evladım, güleş bitti kalkabilirsin." dedi. Ahmet kalktı ve galibiyet temennasını çakarak seyircileri selamladı. Helalleşmek ve yerden kalkmasına yardım için elini Hüsrev'e uzattı. Hüsrev, Ahmet'in elini itti, hiçbir şey demeden kalktı, uzaklaştı. Cazgır, neticeyi ilan etti. Seyircinin şaşkanlığı devam ediyordu.

Hüsmen Ağa, tam manasıyla çarpılmıştı. Hüsrev'in başına gelenleri anlayamıyordu. Bu kadar üzerine düştüğü, bir dediğini iki etmediği pehlivanı bu şekilde nasıl yenilirdi. Bunda mutlaka bir şey vardı. Hüsrev bir adamını gönderdi ve durumu anlamasını istedi.

Hüsrev akşam yediği etin kendisine dokunduğunu, ishal yaptığını, iyice kuvvetten düşürdüğünü, ağaya ayıp olmasın diye hasta hasta güreştiğini söyledi. Durumu Hüsmen Ağaya söyleyince ağa, beklediği cevabı almanı rahatlığıyla, "Ben de hastalandığını tahmin etmiştim" dedi.

Kara Ahmet, eşyalarının yanına geldi. Seyircilerin, Kara Ahmet'e bakışı değişmişti. Hemen etrafını sarmışlar, onu soru yağmuruna tutmuşlardı. Ahmet, neşesini bulmuştu. Onlara gülerek cevap veriyor, bir taraftan da Yakup Pehlivan ile Yusuf arasındaki güreşi takip ediyordu. Asıl güreşi, Yakup Pehlivan ile olacaktı. Onunla bitmeyen bir hesabı vardı. Ahmet, bugün, hesabı kapatmakta kararlıydı.

Ahmet'in Hüsrev'i yenmesi, Yakup Pehlivanın, Ahmet'e olan kızgınlığını daha da arttırmıştı. Ahmet'in hiç beklenmeyen şekilde Hüsrev'i yenmesi, Yakup Pehlivanı sevindirdi, "Eh aradığım fırsat elime geçti. Bugün ben senin güreş hayatını bitirmezsem bana da Yakup Pehlivan demesinler!" düşüncesinde hemen hareket geçti. Zayıf rakibi Silistreli Yusuf, ilk önce elense ve tırpanla yere düşürdü, sonra bel kündesi alarak yendi.

Cazgır, Yakup'un galibiyetini ilan ettikten sonra, Yakup Pehlivana, nefeslenmesi için on beş dakika verdi. Yakup Pehlivan, "Te be haddini bilmez! Bu kızancık karşısında güleşmek, ona haddini bildirmek için dinlenmeye ihtiyacım yok" dedi ve istirahatı reddetti. Cazgıra da durumu ilan etmek düştü:

-Rakibini yenen Yakup Pehlivan dinlenmeyi reddettiği için başaltında son güleş hemen başlayacak. Ahmet Pelvan başaltında son güleş için hazır olsun!

Yakup'un dinlenmeyi reddetmesi, seyirciler tarafından kibir olarak yorumlandı. Ahmet yağını tazelemek için kazan dibine geldi, Yakup Pehlivan yağlanıyordu. Ahmet selam verdi, Yakup Pehlivan homurdandı, selamı mı aldı, yoksa başka bir şey mi söyledi? anlayamadı. Ahmet, her ihtimale karşı "Aleyküm selam" diyerek selamı geri aldı.

Yakup Pehlivan, alaylı bir şekilde gülümseyerek Ahmet'in

kispetine baktı:

-Ooo somun pelvanı kendine yeni bir don bulmuşsun. Yine emanet mi?

Ahmet, Yakup'un takılmasına, kispetine don demesine kızdı, ama belli etmedi ve

güldü:

-Emanet Yakup ustam emanet. Her şeyimiz emanet değil mi?

-Ooo, bayağı anlamlı sözler etmeyi de öğrenmişsin. Bakalım güleşi de öğrenmiş misin? Göreceğiz.

Ahmet, ustasının sözlerini hatırladı. Ustası Deli Hafız, Ahmet'e, "Evladım, büyüklenene karşı tekebbür etmek caizdir. Kibir sahibine tekebbür etmek, sadaka vermek gibi sevaptır..." demişti. Bu sebepten, Ahmet, Yakup Pehlivanı iyice çileden çıkaran bir cevap verdi:

-Göreceksin bre, kendini beğenmiş... Pelvanlıktan nasibi olmayan adam... hem de çok uzağa gitmeden şu meydanda, çimenlerin üzerinde... Kibirden büyümüş burnun, çimenlerin içinde sürünürken daha iyi anlayacaksın büyüklenmenin insanı nasıl küçülttüğünü...

Yakup Pehlivan kıpkırmızı kesildi:

-Ooo senin dilin de bayağı büyümüş. O dilini koparayım da gör.

Ahmet altta kalmamaya kararlıydı:

-Birinin bir yerleri kopacak! Kimin neresinin kopacağını meydanda göreceğiz.

Akıl örtülmüş, nefis azgın canavar gibi parlamıştı. Yumrukların konuşacağı bir kavgaya dönüşecek ağız kavgası önlendi. Cazgırın "Haydi pelvanlar er meydanına!" sözüyle.... Her iki pelvan da cazgırın yanına yürüdüler.

Cazgır, pehlivanlara kıbleye karşı döndürdü, birbirlerinin sağ ellerini sağ, sol ellerini sol elle tutturarak el bağlattı. Bu sırada

Yakup Pelvan, Ahmet'in elini sıktı, gözdağı vermek ister gibi. Ahmet de aynen karşılık verdi, Yakup pehlivan, parmaklarım kırılıyor zannetti.

Cazgır, duasını yaptı, pehlivanları er meydanına saldı.

Ahmet, bir kış ahırda hapis kalmış doru tay gibi çayırda şaha kalktı, avına süzülen kartal gibi kanatlandı, bir kurt gibi hedefine atıldı.

Yakup Pehlivan, elleri belinde Ahmet'i seyrediyor, duruşuyla, seninle güreşmek için peşreve gerek yok diyordu.

Ahmet peşrevini bitirmeden, kasnağından yakaladı "Hoplamayı zıplamayı bırak da güleş yapalım!" dedi. Ahmet, Türkoğlunun dünya görüşünü, güzel ahlakını, hayata bakışını, insanlık anlayışını gösteren peşreve hoplama, zıplama denen Yakup'a bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Bu kadar kibirli kişiye en güzel cevap meydandan verilmeli diye düşünerek ses çıkarmadı.

Güreş başladı. Seyirciler de Yakup'un hareketine kızmışlardı. Yakup, yaptığın pelvanlık töresine sığmaz şeklinde protesto ettiler.

Güreşin başlamasıyla birlikte Yakup Pehlivan, sağlı sollu elense ve tırpanlarla saldırdı. Güreş değil sanki kavga yapıyordu.

Seyirci, Yakup'un sert güreşmesine tepki gösterdi. Güreş başladıktan bir müddet sonra, seyirciler, endişelerinin yersiz olduğunu anladılar. Ahmet, Yakup'un zorlu elenselerini boşa çıkardıktan başka, "Haydi Kızılelmaya!" diye naralanarak karşılık vermeye başlamıştı.

Ahmet'in elenseleri de yabana atılır cinsinden değildi. O da elense çekmiyor, Yakup'a misilleme için tokat atar gibi vuruyor, her vuruşunda şak diye ses geliyordu. Seyirciler şaşkındı:

-A be yanlış mı görürüm? Ahmet, Yakup'a aynen karşılık verir.

-Te be bu Ahmet, Kızılelmaya diye nara atarak ne demek ister.

-Bilmem be yahu! Diğer pelvanlar hayda bre diye naralanır. Ahmet'in gibi daha önce hiç işitmedim.

Seyirciler kadar Yakup Pehlivan da şaşkındı. Ahmet hem

güreşini çok ilerletmiş hem de çok kuvvetlenmişti. Elenseleri balyoz gibiydi, vurduğu yeri yakıyordu. Yakup, Ahmet'e elenseyle bir şey yapamayacağını anladı. Ahmet'i ezme planını uygulayabilmesi için onu altına alması gerekliydi. Taktik değiştirmek zorunda kalan Yakup, beklemediği bir anda çapraz aldı ve Ahmet'i sürmeye başladı. Daha doğrusu sürmeye çalıştı. Ahmet karşı koydu. Yakup, karşısında aşılmaz bir dağ var gibi duraladı. Bu sırada Ahmet, Yakup Pehlivanın çaprazdaki kolunu sıkıştırarak yanbaş oyununu aldı ve yanbaş attı. Yakup pehlivan, sağ tarafına düştü. Toparlanmasına fırsat kalmadan Kara Ahmet, bir kaplan gibi atıldı Yakup'u yerde bastırdı. Seyirciler gördüklerine inanamıyordu. Yalnız seyirciler değil, Yakup Pehlivan da rüya gördüğünü sanıyor, yaşadıklarına inanamıyordu. Yakup Pehlivan yere düşer düşmez altta kalmamak için çabalamaya başladı. Ancak bütün gayretine rağmen kalkmayı başaramıyordu. Ahmet, bir sağa bir sola savurarak kalkmasına mâni oluyordu. Yerdeki inanılmaz mücadele on dakika kadar sürdükten sonra, Yakup Pehlivan hareketsiz kaldı ve de yorulmuştu, zorlamaktan vazgeçti, oyun vermemek için de çimene kertenkele gibi yapıştı.

Ahmet'in acelesi yok gibiydi, ayaklarıyla sıkıca kuşatarak sağlam bir sarma vurdu, Yakup'u kıpırdayamaz hâle getirdi. Ahmet kararlıydı... Kendisiyle alay eden, Kırkpınar geleneğini yerler altına alan kibir abidesi Yakup Pehlivana dersini vermekte... tabii ki güleş kuralları içinde.

Ahmet, ellerini Yakup Pehlivanın koltuk altlarından geçirerek göğsünde kilitledi, iki elini midesi, karnı üzerinde sertçe gezdirerek kemane çekmeye başladı. Yakup Pehlivan, Ahmet'in her kemanesinde midesinin ağzına geldiğini, bağırsaklarının birbirine karıştığını hissetti. Ahmet'in bileğinden yakalayarak mâni olmaya çalıştı ama başaramadı.

Ahmet'in elleri demir mengene gibiydi. Ahmet on dakika kadar Yakup'u kemaneyle ezdi.

Yakup Pehlivan baktı ki Ahmet'in altından normal yoldan kalkamayacağını anlayınca taktik değiştirdi. Ahmet'in yüzüne yumruğu patlattı. Ahmet elinde olmadan kemaneyi bıraktı ve iki eliyle yüzünü avuçladı. Bunu fırsat bilen Yakup Pehlivan da ayağa fırladı. Cazgır ve seyirci durumu görmüştü, seyircinin tepkisi sert oldu.

Cazgır, kavga çıkmaması için Ahmet'i kenara çekti. Çiftlik sahibi Hüsmen Ağa da bu ne rezillik diyerek ortaya yürümüş, Yakup Pehlivana ağzına geleni söylüyordu.

Cazgır hakem heyetinin yanına gitti. Hakem heyeti, Yakup Pehlivanın mağlup ilan edilmesini istedi. Hakem, heyeti, kabul etti. Ahmet, güreşe devam edebileceğini, Yakup'un kendisine kasten vurmadığını söyledi. Yakup Pehlivan, yapılan çağrılara rağmen er meydanına dönmedi. Ahmet, Yakup'u meydandan kaçırmıştı.

Seyirciler, "Kara Ahmet'i yeni Koca Yusuf" diye alkışladılar. Bu, Ahmet'in çok hoşuna gitti. Seyirciler, Ahmet'i arasına almış, kimisi sırtına şaplak vurarak kimisi de yağlı yüzünü öperek tebrik ediyorlardı.

"Ahmet Pelvanı rahat bırakın, açın etrafını!" ikazıyla seyirciler açıldı. Gelen Kirazlı Çiftliği sahibi Hüsmen Ağaydı. Hüsmen Ağa önde, yedeğindeyse doru bir tay vardı.

Hüsmen Ağa geldi, doru tayın yularını Ahmet'e verdi ve alnından öperek tebrik etti:

-Evladım! Çok güzel güleşler çıkardın. Doru tay sana ananın ak sütü gibi helal olsun. Koca Yusuf'tan sonra Deliormandan senin gibi bir güreşçi çıkmasından çok sevindim. Akşam misafirim olursan sevinirim.

Ahmet, Hüsmen Ağanın elini öptü:

-Ağam, size misafir olmak benim için şereftir. Yük olmayalım. Pelvan kısmı kolay doymaz, yağı da kolay temizlenmez.

Hüsmen Ağa güldü:

-Endişelenme! Bizim hamamın tellakları güçlü kuvvetlidir, kuzularımız da beslidir.

Hüsmen Ağa, Ahmet'i yanına çekti ve kulağına bir şeyler söyledi, Ahmet kızardı ve çok teşekkür ederim ama mümkün değil ağam dedi.

Hüsmen Ağa, Ahmet'e ne teklif etmiş, Ahmet niçin kabul

etmemişti?

Hüsmen Ağa, Ahmet'e nasıl ikramda bulunacağını şaşırıyordu. Deliorman'daki bütün güreşçileri yakından tanıyan Cazgır, Hüsmen Ağaya, "Kendine pehlivan istiyorsan, 18 yaşındaki bu delikanlıyı kaçırma. Üç tane Hüsrev pelvan yapar. İki üç yıl içinde başta fırtına gibi esecek. Koca Yusuf gibi namı bütün Osmanlı mülkünde söylenecek" demişti. Bu sebepten Hüsmen Ağa, Ahmet'in gönlünü hoş etmek için koşturup duruyordu. Akşam yemeğinde pehlivanlardan yalnızca Ahmet vardı. Bir de Razgrad'ın ileri gelenleri misafiriydi.

Ahmet, Hüsmen Ağaya karşı mahcuptu. Bugün hem bir numaralı güreşçisini yenmiş, hem de Yakup ile güreşinden sonra, kimse duymadan yaptığı teklifini reddetmişti. Bu sebeple, Ahmet tedirgindi, huzursuzdu. Bu kadar ikramın ardından Hüsmen Ağanın yeniden teklifte bulunacağından korkuyordu.

Ve Ahmet'in korktuğu oldu. Sohbetin en koyulaştığı, muhabbete dönüştüğü andı... Koca Yusuf'un üç yıl önce Aliço'dan başpehlivanlığı nasıl aldığı konusuna geldiğinde... Sohbet dayanılır olmaktan çıkmıştı. Koca Yusuf'un Aliço'dan Kırkpınar başpehlivanlığını alması, Deliormanlılar için, Osmanlı ordusunun Viyana'yı fethetmesiyle eş kıymetteydi... Avusturyalılar tarafından alındığında "Aldı düşman bizim nazlı Budin'i" diye ağıtlar yakılan Budin'in (Budapeşte'nin) geri alınması gibi bir güzellikti... Yusuf'un Kırkpınar başpehlivan olması Deliormanlılar için.

İşte muhabbet, sohbet, bu konuya geldiğinde bir Deliormanlı, kendisinden ne istenirse gözü kapalı verirdi... Özellikle de güreş konusunda olursa.

Akşamdan beri gözlerini bir an olsun Ahmet'ten ayırmayan Hüsmen Ağa, Koca Yusuf deyince Ahmet'in gözlerinden şimşekler çaktığını, kendinden geçtiğini görüyor, bunu görmekle Hüsmen Ağa da kendinden geçiyordu.

Hüsmen Ağa, Ahmet'in bu anını kaçırmak istemedi:

-Evladım Ahmet! Güreşten hemen sonra yaptığım teklifi tam anlamadın herhâlde. Güreşin heyecanıyla...

Ahmet'i yüreği sancıdı, işte hiç istemediği an gelmişti, saygıda kusur etmeden konuştu:

-İyi anlamadım be Hüsmen Ağam! Beni kendi pehlivanlığına layık gördüğün için çok çok teşekkür ederim. Ama niyetim buralarda kalmak değil.

Hüsmen Ağa gülümsedi:

-Ahmet Pelvan! Ben sana yalnız pelvanım olmayı değil, oğlum olmayı teklif ederim.

Ahmet şaşırdı:

-Oğlunuz olmayı mı?

-Evet, Ahmet Pelvan oğlum olmayı. Duydum ki çok küçük yaşta anne babanı kaybetmişsin. Bu diyarlarda kimsen kalmamış!

Böyle bir teklif beklemeyen Ahmet bocaladı.

-Efendim! Beni evlatlığa layık gördüğünüz için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Ama ben buralarda durmamakta kararlıyım. Güleşi kendime meslek seçtim. Güleş beni nerelere götürürse gideceğim, hayat ırmağım hep güleş vadisinde akacak. Görünen o ki bu vadi beni buralardan çok uzaklara götürecek, belki de yabancı memleketlere.

-Evladım işte ben de bunu sülerim. Hep güleşle uğraş! Çiftliğim, malım mülküm sana feda olsun. Koca Yusuf gibi bir pelvan olman için, her şeyimi senin yoluna sermek isterim.

Ahmet, malını mülkünü kendisinin iyi bir pehlivan olması için ayakları altına seren ağaya nasıl cevap versin bilemedi, çare diye konuştuğu, onu daha da zor, çaresiz durumlara düşürmüştü:

-Teklifinizle... kündeyle yenilmiş bir pelvan gibi oldum. Siz büle düşünürsünüz ama, çoluk çocuğunuz üzülür, onların istikbaliyle oynamış olursunuz.

Ahmet'in sözleri Hüsmen Ağayı iyice neşelendirmişti, kahkayı koyverdi:

-Te be Ahmet evladım! Ben de çoluk çocuk diye yalnızca bir kızım var. Onu da sana verdim gitti. Bülece yalnızca sözde değil Allah yanında da evladım olmuş olursun.

Ahmet tam manasıyla vuruldu:

-En kıymetli varlığınıza beni layık görmeniz, evlatlığa kabul etmeniz benim için en büyük şeref. Ama ben çok uzun bir yolculuğa çıktım, yolum da şimdiden görebildiğim kadarıyla çok engebeli, aşılmazı çok zor uçurum ve engellerle dolu. Büle bir yolculukta, arkamda bana bağ olacak, mal, mülk, eş olmasın isterim. Bunlar bana ayak bağı olur.

Hüsmen Ağa, Ahmet'in teklifini reddetmesine şaşırdı ve kızdı. Bir insanın böyle bir teklifi ret edebileceği aklının ucunda bile geçmiyordu. Hem de Ahmet gibi kimi kimsesi kalmamış, bekâr bir kişinin böyle bir teklife nasıl hayır dediğini anlayamıyordu. Pehlivanlıksa, onun iyi bir pehlivan olması için hem malını hem de kızını ona veriyordu. Böyle bir teklife nasıl hayır derdi. Yoksa, bu Ahmet deli miydi? Bütün kızgınlığına rağmen Ahmet gibi birisini kaybetmek istemiyordu. Hüsmen Ağanın damadı Ahmet Pelvan, Kırkpınar birincisi olmuş sözünü duymak için her şeye razıydı, böyle bir gurura kavuşmak için diğer gurur vesilelerini ayaklar altına almalıydı. Ahmet'i kendi sözüyle bağlamak, vurmak için son bir ümitle konuştu:

-Te be evladım! Eş, insana ayak bağı olmaz. Tam tersine zorluklar karşısında ayakta kalmasını sağlayan gönül bağı, yürek kuvveti olur. Hakkında... bu evliliğin hayırlı olup olmadığını nasıl bilirsin, düşünüp taşınmadan, danışmadan, istişare etmeden ve sünnet olan istihareyi yapmadan... hemen hayır demeden uygun mu?

Hüsmen Ağanın; evliliğin, hakkında hayırlı olup olmadığını nereden biliyorsun sözü Ahmet'i uyandırdı. Hüsmen Ağa doğru söylüyordu. Ya Hüsmen Ağanın kızı, evlenmesi gereken elmanın

ışıyacağı kızsa...

Ahmet'in zor durumda kaldığını gören cazgır araya girdi:

-Hüsmen Ağam, Ahmet'i fazla zorlamayalım! Teklifleriniz çok birden bire oldu. Haklı olarak o da şaşırdı. İnşallah size daha sonra cevap verir.

Cazgırın teklifi hem Ahmet'i hem de Hüsmen ağayı rahatlattı. Gece geç vakitlere kadar güreş sohbeti devam etti. Ahmet, yatmak üzere odasına çekildiğinde bir türlü uyuyamadı. "Hüsmen Ağanın kızının, elmayı paylaşacağım kız olup olmadığını nasıl anlarım?" düşüncesi Ahmet'i uyutmadı. Kızın kaldığı oda, kendi odanın kırk adım mesafesinde miydi? Hikmet Dede, evleneceğin kız, sana kırk adım içinde olduğunda elma ışıldar demişti. Ahmet, elinde kızıl elma odanın içinde dolaştı, ama bir değişiklik olmadı. Acaba, Hüsmen Ağanın kızı kırk adımlık mesafe içinde miydi?

Düşünceler içinde bocalayan Ahmet yorgunluğa yenik düşerek uyumuştu. Kapı önünden gelen bir sesle uyandı. Konuşan bir anaydı:

-Kızım, baban Hüsmen Ağayı bilirsin. Kafasına koyduğunu yapar. Sabah ezanı okunmak üzere. Abdest suyunu ve leğeni hazır et, kapıyı sessizce aç ve misafirin odasına bırak!

-Peki anne, şimdi bırakıyorum.

Ahmet, bahar yeli gibi esen genç bir sesten sonra, nisan yağmuru tıpırtısında yaklaşan ayak sesleri işitti. Uyuya kaldığı sedirin üzerinden sıçradı. Torbasına koştu, Kızılelmayı çıkarıp elbiselerini çıkarmadan yatağa koştu. Yönünü kapıya doğru çevirerek yattı, yatmasıyla birlikte kapı açıldı. Geleni görmek için hafifçe gözlerini araladı. Sonra bu kararına kızarak sımsıkı yumdu ve kapının kapanmasını bekledi. Bakışları odaya giren kıza ulaşmadan gözlerini kapamayı başarmıştı. Bir müddet sonra kapının gıcırtıyla kapandığını hissetti ve hemen yorganı üzerinden attı... merakla elmaya baktı. Elmada bir ışıltı görmedi. Üzülsün mü sevinsin bilemedi. "İyi ki gözlerimi sımsıkı yummuşum. Yoksa gönlüm,

bütün ömrüm boyunca taşıyacağı bir yük altında ezilirdi" düşüncesiyle rahatladı. Tekrar yatmayan Ahmet, sabah namazını kıldıktan sonra beklemeden odasından çıktı. Hüsmen Ağaya görünmeden çiftlik kâhyasını buldu. Hüsmen Ağaya iki satır yazmak istedi ama ne kalem ne kâğıt vardı. Kâhyaya, "Hüsmen Ağaya selamımı söyle! Tekliflerini kabul edemiyorum. Bunu yüzüne söyleyecek hâlim olmadığı için onu görmeden kaçıyorum. Hakkını helal etsin!" dedi ve acele çiftlikten ayrıldı. Yönü, Edirne'ye, Kırkpınar er meydanına doğruydu. Yanında başaltındaki ilk ödülü doru tay vardı.

* * *

-Kubbenin çevresinde kırk pencere vardır. Bu kırk pencere; hem Kırkpınar'a, hem de birliğe, tevhide, hakiki aşka götüren kırklara, kırk evliyaya işarettir. Selimiye Camisi'ndeki her şeyin temsil ettiği bir mana vardır. Dört minare, dört hak mezhebe, caminin tabandan kubbeye beş kat olarak yapılması, İslam'ın beş şartına, caminin süslemelerinde kullanılan 99 çeşit lale de Allahü teâlânın 99 ismine işaret eder.

Ve Hünkâr Mahfilindeki elma süslemeleri de Kızılelmaya, Türkoğlunun cihan hâkimiyeti hedefine işaret eder.

Müezzinden, Kızılelma sözünü duyan Kara Ahmet, tepeden tırnağa titredi.

Selimiye Camisi'nin müezzinini dinleyen Kara Ahmet, Edirne'yi ilk gördüğünde vurulmuştu. Koca Mustafa Paşa yolundan Edirne'ye kavuşma sevdasında yol alırken, bir dönemeci aştığında olanlar olmuştu. Edirne, bir rüya, bir masal, bir efsane şehri gibi bütün güzelliğiyle doğu tarafında gözükmüş, Ahmet'in gözünden gönlüne akmıştı.. Edirne'yi gördüğünde vurulmuştu hem de karasevdayla. Onu ilk karşılayan Selimiye'nin muhteşem minareleri ve kubbesi olmuştu. Onlara Eski Cami, Üç şerefeli ve diğer onlarca caminin minare ve kubbeleri eşlik etmişti.

Ahmet, Razgıradlı güreşçilerle Kırkpınar'a gelmek için yola çıkmış, Kirazlığı çiftliğinde kaçar gibi ayrıldıktan sonra başaltında ilk ödülü olan doru tayı satmış, onu Kırkpınar yolculuğunda yol parası yapmıştı. “Atın iyisi doru, yiğidin iyisi deli olur” atalar

sözüne rağmen arkadaş gibi bildiği, kendisi için bambaşka bir manaya sahip olan tayı satmak zorunda kalmıştı. Çünkü hedefine varmalıydı. İlk hedef ise Kırkpınar'dı. Edirne'ye gelir gelmez Ahmet'in ilk işi, Mimar Sinan'ın şaheseri Selimiye Camisi'ne koşmak olmuştu.

Ahmet, Selimiye Camisi'nin özelliklerini anlatan müezzini rüyada gibi dinliyordu.

-Hiç düşündünüz mü, İstanbul gibi şehir varken Selimiye Camisi gibi muhteşem bir eseri niçin Edirne'ye inşa edilmiş?

-Düşündüm bre hocam, hem de çok düşündüm!

Bütün gözler, Selimiye kubbesinin altından yankılanan sesin sahibine döndü. Burma bıyıklı, sert görünüşlü ama sevecen bakışlı, 1,90 boylarındaki otuz yaşlarında gösteren heybetli bir kişi, Selimiye minaresi gibi karşılarındaydı. Ahmet, meçhul kişiye kanının ısındığını hissetti. Duruşu, bakışı, konuşması, her şeyiyle "Ben bir başpehlivanım" diyordu. Cevap veren kişiyi gören müezzin efendinin yüzü aydınlandı:

-Aliço'dan Kırkpınar emanetini devralan Yusuf Ağam... Hoş gelmiş sefalar getirmişsin. Hele süle bakalım! Selimiye niçin Edirne'de inşa edilmiş?

Kara Ahmet, müezzinin Yusuf ağam sözünü duyunca tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Yerden ararken gökte, Selimiye kubbesi altında bulmak diye buna derlerdi. Ahmet, Edirne'ye gelir gelmez Koca Yusuf'u sormuş, kimse nerede olduğu konusunda cevap verememişti. İşte karşısındaydı... rüyalarını dolduran, hocası Hikmet Dede ve ustası Deli Hafız'ın mutlaka tanışmasını istedikleri efsanevi pehlivan Koca Yusuf. Kara Ahmet, "Gönlünün, bir ağabey gibi Koca Yusuf'a aktığını" hissetti.

Koca Yusuf, gözlerini Selimiye Camisi'nin muhteşem kubbesine çevirdi, gökyüzünün kubbeleşmiş hâline, kırk pencereden sonsuz güzelliklere yol açan Mimar Sinan yadigârına baktı. Cevabı orada okuyor gibiydi:

-Hocam! İlk gördüğümde aynı şeyi ben de kendi kendime çok

sordum. Selimiye'yi görmezden önce İstanbul'u görmüştüm. Selimiye'yi daha ilk gördüğümde böyle bir şaheser niçin İstanbul'da değil de Edirne'de diye? düşünmüş ve cevap bulamamıştım.

Koca Yusuf, Selimiye ile ilgili sözlerini sürdürdü:

-Ne zaman ki Selimiye kubbesindeki kırk pencereden... bunların, insani ilâhi aşka götüren kırklara, kırk evliyaya işaret ettiğinden haberdar oldum, işte bu zaman buldum Selimiye Camisi'nin niçin Edirne'de inşa edildiğinin cevabını.

Yusuf, sözlerine ara verdi. Bakışları kubbeye kilitlenmişti. Başta, Kara Ahmet ve müezzin olmak üzere herkes, büyük bir merak içindeydi. Pehlivanlıkta zamanının bir tanesi Koca Yusuf'tan, mimaride tek olan Selimiye Camisi'ni dinlemek doyumsuz bir güzellikti. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu, ama Yusuf'un sessizliği, kubbe ile konuşması biraz uzun sürdü, müezzin dayanamadı:

-Yusuf Ağam, bizi merakta koyma!

Koca Yusuf, rüyadan uyanır gibi konuştu:

-Sultan Selim, Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan alperenlerin hatırasını yaşatan pelvanların ancak Selimiye gibi bir camide Cuma namazı kılabileceklerini düşünmüş. O yüce Padişah, iki cihanın serveri Peygamber Efendimizi rüyada görerek onun da işaretiyle Kırklar diyarı, Kırkpınar'ı bağrında saklayan Edirne'ye, Osmanlının Avrupa'ya açılan kapısına Selimiye gibi bir şaheser gerekliği olduğuna inanmış.

Kubbedeki kırk pencere, göklere yükselen dört minare ve gökleri müminler üzerine indiren kubbe, Selimiye'nin niçin kırklar diyarı Edirne'de inşa edildiğini en güzel şekilde anlatmaktadır.

Edirne'ye, kubbesinde kırk pencere, ateş çiçekleri seramik süslemelerinde 99 çeşit lale bulunan Selimiye gibi bir cami gerekliydi. Böyle bir cami de ancak, Kıbrıs'taki küffardan elde edilen en helal para ganimetle inşa edilebilirdi.

Osmanlı-Rus Harbi sırasında, daha iyi anladım, Rumeli'ni terk

eden göçmenlerle birlikte Edirne'ye geldiğimde... Selimiye Camisi'nin niçin Edirne'de yükseldiğini, duaya durduğunu.

Mustafa Paşa yolundan Edirne'ye gelirken ilk gözüme çarpan Selimiye Camisi oldu. Onu görmekle bütün korkumuz, endişemiz gitti. Kubbesi, göklere uzanan minareleriyle, bir akıncı beyi edasıyla bize, "Korkmayın. Burası, bundan sonraki topraklar, emniyet diyarıdır. Burada, dininiz, canınız, malınız ve ırzınız emniyettedir. Beni inşa edenler, sizi sahip komazlar" diyordu. Avrupa üzerinden Osmanlı ülkesine, payitahtımız İstanbul'a giden yabancılar, Edirne'de Selimiye Camisi'ni görerek dehşete kapılıyor, "Osmanlının, Edirne'deki ihtişamı böyleyse İstanbul'da nasıldır?" diyerek hangi diyara geldiklerinin biraz olsun farkına varıyorlar.

En önemlisi de Selimiye Camisi, eşsiz kubbesiyle Türk'ün Kızılelmasına, cihan hâkimiyeti hedefine işaret eder. Kızılelmaya işaret eden bir caminin de alperenlerin Kızılelması, Kırkpınar'ın bulunduğu, Osmanlı'nın Avrupa'ya açılan kapısı, serhat şehri Edirne'ye inşa edilmesi uygun olurdu.

Koca Yusuf'un Selimiye ve Edirne ile ilgili anlattıkları dinleyenleri hayran bırakmıştı. Müezzin mahcuptu:

-Te be koca pelvan. Hakkını helal et! Senin bulunduğun yerde Selimiye Camisi'ni anlatmağa çalıştık. Tabii ki, mimari şaheseri en iyi, ancak, gücün, ustalığın şaheseri, zirvesi anlayabilirdi.

Koca Yusuf, müezzinin kendisini öven sözleri karşısında genç bir kız gibi kızardı. "Estağfirullah hocam, biz kim Selimiye Camisi'ni anlamak kim?" diyerek caminin dış kapısına doğru yürüdü.

Koca Yusuf oldum olası ilgiden hoşlanmaz, fazla konuşmayı, özellikle de ben bilirim havasında olanı sevmezdi.

Herkes, Koca Yusuf'un arkasından bakakalmıştı. Ancak birisi bakmakla kalmadı ve Koca Yusuf'un arkasından yürüdü. Yusuf, Selimiye Camisi'nin güney kapısından dışarı adımını attı. Güneş, Meriç üzerinden batmak üzereydi. Tıpkı kızıl bir elma gibi olmuştu. Adımını atamadı, Kızılelma şeklini almış güneş, onu olduğu yere

mıhladı.

Koca Yusuf'u takip eden kişi de yürüyemedi, o da hemen arkasından durdu ve Koca Yusuf'un baktığı yere baktı. Güneşi gördü, titredi.

Tuna Nehrini, Tuna'nın üzerinde Kızılelma şeklinde batan güneşi, Kızılelmanın ne olduğunu anlatan Hikmet Dedeyi hatırladı. Koca Yusuf'u da Kızılelmaya benzeyen Güneş karşısında kendinden geçmiş halde görmek, onu çok sevindirmişti.

Koca Yusuf, hemen arkasındakinin farkında değildi. Demir Baba Dergâhı'ndaki hocası İsmail Efendiyi, onun Kızılelma hakkında söylediklerini hatırlamıştı.

Koca Yusuf, Selimiye Camisi'nin güney kapısından dışarı adım attığında, bir sırrını daha anlamıştı... görenlerin, "Bunu insanlar yapamaz, sanki meleklerin elinden çıkmış" diyerek hayranlıklarını dile getirdiklerini bu muhteşem eserin... Gönül ehli Mimar Sinan, Selimiye Camisi'nin öyle yere inşa etmişti ki, caminin güney kapısından güneşin batma vaktinde çıkıldığında, Güneş, Meriç nehri üzerinde Kızılelma şeklinde görünüyordu.

Yusuf, Meriç kıyısında, Kızılelma şeklinde batan güneşi seyretme isteğiyle yandı ve yürüdü, Selimiye merdivenlerinden Kızılelmaya doğru. Bir ses geldi ardından, sanki Selimiye Camisi sesleniyor gibiydi:

-Yusuf Ağam! Yusuf Ağam!

Yusuf sese, Yusuf Selimiye'ye döndü. Karşısında gülümseyen kara yağız bir yüz, sevgi ve hayranlıkla kendisine bakan bir çift kara göz vardı, gönlü aktı, ilk görüşte kanı ısındı:

-Buyur yiğidim. Pelvansın galiba...

Delikanlı, Yusuf'un "Buyur yiğidim" deyişiyle dünyalar kendisine verilmiş gibi sevinmiş, "Pelvansın galiba" sözüyle kâinat bağışlanmış gibi rüyalara düşmüştü...

Kara yağız delikanlı yıllardır görmediği babasını görmenin, her

anında destek olacak bir ağabeye kavuşmanın sevinç ve coşkusuyla atıldı, Koca Yusuf'un elini öpmek için. Elini çekmesine fırsat vermeden öptü alnına koydu, ellerini, edeplice bağladı, boyun büktü:

-Adım Ahmet. Pelvan olmak gayretindeyim. Razgrad'ın Umur Köyü'nden uzun Ali'nin oğluyum. Size, Hikmet Dede ve Deli Hafız pelvanın selamını getirdim.

Koca Yusuf, sözleri ve edepli hâliyle Ahmet'i daha da sevmişti:

-Aleyküm selam... Getirenden ve gönderenden Allah razı olsun. Deli Hafız Pelvan nasıl?

-Hasta efendim, güleşi bıraktı!

Koca Yusuf üzüldü:

-Güleşi bıraktı ha! Er meydanları öksüz kaldı. Çok mert, çok yiğit bir pelvandı. Yiğidim, Hikmet Dedeyi çıkaramadım.

Ahmet acele torbasından bir şey çıkardı ve Yusuf Pehlivana verdi:

-Efendim bu, Hikmet Dedenin bana vasiyetidir. Sizin de okumanızı istedi. Kendisisi Tuna Nehrindeki Adakale nahiyesinden, buradaki Sarı Saltuk Dergâhı'ndandı. Tuna Babanın yardımcısıydı. Plevne Savaşında birlikte Osman Paşanın yanındaydık.

Ahmet'in "Osman Paşa'nın yanındaydık" sözü Koca Yusuf'u heyecanlandırdı, Ahmet'i iki omzundan tuttu ve gözlerine baktı:

-Yoksa sen o musun? Sekiz yaşındayken Osman Paşa ile omuz omuza savaşan, Kırk Kanat ekibine reislik yapan Kara Ahmet misin?

Koca Yusuf'un, Kırk Kanat reisi Kara Ahmet'i bilmesi, Ahmet'i dünyalar verilmiş gibi memnun etmişti. "Benim" diyemedi, gözlerinden iki damla gözyaşı düştü. Ahmet gözlerini kapadı, evet manasında başını salladı.

Koca Yusuf coştu, "Gel bre Kırk Kanat reisim! Seni şüle doyasıya kucaklayayım" diyerek Ahmet'i bir ağabeyin öz kardeşini

kucaklamasından daha sıcak bir şekilde kucakladı. Ahmet, kemiklerinin birbirine geçtiğini, kemikleri birbirine geçtikçe, göğsünün bütün kainatı içine alacak şekilde genişlediğini hissetti.

Yusuf, Ahmet'e yaşlı gözlerle baktıktan sonra onu tekrar kucakladı ve uzun müddet o vaziyette kaldı. Koca Yusuf, Osmanlının başpehlivanı ağlıyordu. Ahmet, gördüklerine inanamıyordu. Koca Yusuf nasıl ağlardı?

Koca Yusuf, Ahmet'i merdivenlerin yanına oturttu. Kocaman elleriyle gözyaşlarını sildi, elini Ahmet'in omzuna koydu, koca bir dağ yaslanmışçasına:

-Yusuf Ağanın ağlamasına şaştın değil mi? Şaşma Ahmet'im. Hele dinle! Beni bir anda on bir yıl öncesine götürdün. Osmanlı-Rus Savaşı başladığında en büyük isteğim, Osmanlının, Türkoğlunun yüz akı Osman Paşanın yanında savaşmaktı. Ama o kadar gayret etmeme rağmen kısmet olmadı. İki yıl boyunca bu harbin utancını, acısını bütün hücrelerimde hissettim. Bu bozgundan kendimi de suçlu gördüm. Ve her hissedişte de Osman Paşanın yanında savaşmanın hasretiyle biraz daha yandım. Eğer Osman Paşanın yanında savaşsaydım sanki utancım, acım, azalacak gibime geliyordu. Neyse... bunları konuşuruz, şimdi kalkalım, daha fazla dikkat çekmemek için. Hem yürüyelim hem de bana anlatırsın, Hikmet Dedeyi, başından geçenleri.

Koca Yusuf, Ahmet'i kolundan tuttu, kaldırdı:

-Gel Ahmet'im! Kızılelmayı daha yakından görmek için Meriç kenarına gidelim. Dönüşte de Gülşeni Dergâhı'na güller şeyhi İbrahim Efendiye uğrayalım, hayır duasını alalım.

Yusuf ve Ahmet, Arasta çarşısından geçtiler, Eski Cami'nin yanından Meriç'e doğru yürüdüler. Yusuf sordu, Ahmet anlattı... Her şeyi Hikmet Dedenin verdiği, Kızılelmayı vasiyeti, Plevne'de, Adakalede geçen günleri, Kızılelmayı aramaya çıkışını, güreşi Kızılelmayı bulmakta bir vesile görüşünü. Anlattı, öz ağabeyine anlatırcasına... Anlattıkça yükünün hafiflediğini, göğsünün genişlediğini, yük olarak gördüklerinin bu genişleyen göğüste nokta

gibi kaldığını fark etti.

Hem anlattılar hem de yürüdüler Meriç üzerinde... Batıda batmakta olan Kızılelmaya doğru, Koca Yusuf elmanın bir yarısı, Ahmet de diğer yarısı olmuşlar ve ikisi bir araya gelerek Kızılelmayı tamamlamışlardı.

-İşte burası Selim'in mezarı. Her ne kadar Selim'in mezarı diye tek mezar söylenirse de iki mezar vardır. Arkadaşı Ali de buraya defnedilmiş. İki şehidin defnedildiği yerden Kırkpınar kaynamış ve bu şekilde Kırkpınar güzelliği doğmuş.

-Yiğidim! Kırkpınar için efsane diyorlar. Doğru, Kırkpınar efsane ama nasıl bir efsane? Tarihî ve coğrafi hakikatlerle tam bir uyum içinde olan "gerçek bir efsane."

-Yusuf Ağam! Kırkpınar efsanesini sizden dinleyebilir miyim? Daha önce dinledim, ama yarım yamalak, kulaktan dolma...

1888'in Kırkpınar güreşlerinde Koca Yusuf başta, Kara Ahmet ise büyükortada birinci olmuşlardı. Güreş sonrası gelenek olduğu üzere, kispetleriyle dua için Selim'in mezarı başına gelmişlerdi.

Yusuf, Kara Ahmet'e Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan Ali ile Selim'i anlatıyordu. Kara Ahmet'in Kırkpınar efsanesi anlatmasını istemesi üzerine Yusuf, sevgiyle gülümsedi:

-Anlatayım be Ahmet'im! Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa, kırk alpereniyle birlikte Çanakkale Boğazı'nın Anadolu yakasında Çardak'a gelirler. Salcı Baba ve ekibi burada bugün Salbaş mevkiinde salları hazır ederler.

13 Haziran 1354 tarihinin seher vaktinde bülbüller, "Hak Hak" diye öter güller, "Aşk aşk" diye açarken, Şehzade Süleyman ve arkadaşları sal ile Rumeli'ye geçmişler. Bu öyle bir geçiş ki tarihin seyri değişir. Türkoğlu, Avrupa'yı vatan tutarak Avrupalı zalimlere dur der...

Tarihçiler, Rumeli'ye geçişin, Türk tarihinin en önemli üç hadisesinden biri olduğunu söylerler. Mevlid yazarı Süleyman Çelebi'nin dedesi Şeyh Mahmud bunu;

Keramet gösterip halka suya seccade salmışsın,

Yakasın Rumeli'nin dest-i takva ile almışsın.

şeklinde destanlaştırır. Yani, Boğaz'ı seccade üzerinde geçmiş, Avrupa'yı takva, Yüce Mevlâmızın emirlerine sarılarak yasaklarından kaçarak almış, vatan, gül bahçesi eylemişsin der.

Şehzade Süleyman'ın kırk yiğidi vakit buldukça, savaşa hazır olmak için güleş tutmaktadırlar. Bu kırk yiğitten 38'i güleşlerini ayırmış, ancak Ali ve Selim isimli alperenler bir türlü yenişememişlerdi. Arkadaşları onlara "Birbirinizi idare etmeyi bırakın ciddi güleşin" diye şaka ile takılmaktadırlar. Arkadaşlarının takılmaları, şaka olmasına rağmen iki gönül eri buna üzülmektedirler.

Şehzade Süleyman ve kırk alpereni, fetihlerde buluna bulana şu an üzerinde bulunmakla şereflendiğimiz Ortaköy'e bağlı Arda boyunda yer alan Simovina civarına gelirler. Burası, o zaman da çayırlık bir yerdir. Daha önce yenişemiyen Ali ile Selim ismindeki iki alperen çayırı görünce tekrar güleş tutarlar.

İki alperen, güreş esansında vefat ederler. Güreşmekten maksatları, savaşa hazırlık olduğu için arkadaşları tarafından şehit kabul edilirler ve vefat ettikleri yere defnedilirler. Arkadaşları fetihten döndüklerinde Ali ile Selimi'in mezarları başında kırk pınarın doğduğunu görürler ve buraya Kırklar Pınarı derler. Söylene söylene de zaman içinde Kırkpınar'a dönüşür.

Edirne'nin fethedilmesinden sonra burada Ali ile Selim'in hatırasına güreşler yapılmağa başlanır ve bu şekilde "Alplerin Kızılelması Kırkpınar" doğar.

Koca Yusuf'un "Alperenlerin Kızılelması Kırkpınar" sözü Kara Ahmet'in dikkatini çekti:

-Yusuf Ağam! Kırkpınar, alperenlerin Kızılelması nasıl olmuş?

Yusuf, hafifçe güldü:

-Te be Ahmet, sen hepten de Kızılelmaya kafayı taktın! Kızılelmayı kafaya değil gönlüne takmalı. Kızılelma, devlet için fetih, bizim ecdadımız olan fertler içinse, şehit olmak, evliyalığa kavuşmak, bunlar olmazsa son nefeste imânla ile gitmektir. İşte

alperenler, Kırpınar'ı evliyalığa, şehit olmağa, nice hedeflere ulaşmağa vesile işlerin misalleştirildiği yer, bu er meydanını Kızılelmaların dağıtıldığı cennet bahçesi bilmişler. Nasıl anlatabildim mi?

Kara Ahmet, Koca Yusuf'un anlatışını çok sevmişti:

-Anlatmak ne demek Yusuf Ağam, gönlüme nakşettiniz. Bir de Kırkpınar nasıl gerçek efsane, onu anlatsaydınız? Gerçi yorgunsunuz, zorlu bir güreşten çıktınız ama...

Yusuf, şaplağı Ahmet'in sırtına yapıştırdı:

-Te be bu iş yorgunluk dinler mi? İki elimiz kanda olsa anlatmalıyız. Hem de yalnızca pelvanlara değil bütün gençlerimize. Kırkpınar'ın neyi temsil ettiğini gençlerimiz iyi bilmeli... Sahip bulunduğumuz güzellikleri savunabilmek için maddi manevi güçlü olmak, alperen derecesine çıkabilmek için gayret etmeli. Şimdi gelelim Kırpınar gerçek efsane nasıl oluyor, bunu anlatmaya!..

Efsanenin geçtiği coğrafyaya ve efsanede ismi geçenlere bir göz atalım! İlk önce buradan başlayalım. Kırkpınar er meydanı, tam efsanede geçtiği gibi hemen Arda'nın kıyısında. Şu anda Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan Ali ve Selim'in kabirleri başındayız. İşte kabrin hemen yanında kaynayan sular ve ilerde Kırkpınar çeşmesi.

Gelelim Kırkpınar efsanesinde geçen diğer mekânlara! Bizzat gezerek coğrafi ve tarihî hakikatler ile efsanenin nasıl koyun koyuna olduğunu tespit ettim.

Çanakkale/Lapseki Çardak'ta Salbaş mevkii var. Burası, Şehzade Süleyman'ın Rumeli'ye geçtiği salların besmeleyle inşa edildiği yerdir.

Ve burada salları inşa eden salcıların piri Salcı Babanın kabri var, bu kabir bugün hemen hemen yok olmak üzeredir!

Salcı Babanın kabrinin bulunduğu Salbaş mevkiinden Çanakkale Boğazı'nın Avrupa yakasına doğru bir yol uzanmakta... Bunun ucunda hilal şeklinde bir adacık var.

Bu yol, Deli Kızıl Sultan'ın kum saçarak meydana getirdiği yoldur, bu yol bugün de Çardak'tan Çanakkale Boğazı'nın içine doğru uzanmaktadır.

Deli Kızıl Sultan kimdir ve bu yol nasıl meydana gelmiştir?

Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan Şehzade Süleyman ve kırk alperen arkadaşı, Rumeli'ne geçmek üzere sala binerlerken o yörede Deli Kızıl Sultan diye bilinen meczup bir kişi gelir ve kendisini de sala almalarını isterler. Kabul etmeyip yola devam ederler. Bir müddet sonra duydukları gürültüyle dönerler. Bir de bakarlar ki Deli Kızıl Sultan, kucağına kum doldurmuş kumları saçıyor, kumları saçtığı yerde kara ilerliyor. Meczubu sala almazlarsa Boğaz'ın kapanacağından endişe ederler ve "Gel bre deli! Sen sala alınmayı hak ettin" derler. Bunu duyan meczup sevinçle kucağında kalan kumları saçar; bunun üzerine hilal şeklinde bir kara meydana gelir!

Deli Kızıl Sultan'ın saçtığı kabul edilen kumlar, şifalı kabul edilmekte ve bu sebeple o günden bugüne her yıl bu kumlarda 26 Ağustos'da "Kum Günü" yapılmakta ve yağlı güreşler organize edilmektedir.

Dimetoka'ya güleş sebebiyle yaptığım seyahatimde Deli Kızıl Sultan'ın Sofular'a bağlı Ruşanlar ve Babalar Köyü arasındaki türbe ve dergâhına ulaştım hem türbe hem de dergâh ayakta. Dimetoka'nın hemen yanından akan çayın ismi de Deli Kızıl Sultan Deresi.

Koca Yusuf, kendisini büyük bir dikkatle dinleyen Ahmet'e Kırkpınar'ın nasıl gerçek efsane olduğunu anlatmağa devam etti:

"Dimetoka'ya yaptığım araştırmayla, Kırkpınar efsanesinde ismi geçen Deli Kızıl Sultan'ın tarihi bir şahsiyet olduğu meydana çıktı.

Çanakkale Boğazı'nın Ananolu tarafında bulunan Çardak kasabasının tam karşısında, Avrupa yakasında Şükür Tepesi var. Bu tepede, Şehzade Süleyman, Rumeli'ye geçince şükür namazı kılmış ve bu sebepten bu tepeye bu isim verilmiştir.

Şükür Tepesi'nin hemen yanında Bolayır bulunmaktadır. Burada

Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan yiğitlerin komutanı Şehzade Süleyman'ın kabri var."

Koca Yusuf, Ahmet'in omzunu okşadı:

-İşte yiğidim, bütün bunlar sebebiyle 'Kırkpınar gerçek efsane' dedim. Ne dersin çok mu iddialı konuşmuşum?

Koca Yusuf'un anlattıkları, Kara Ahmet'i başka zamanlara, Kırkpınar'a doğduğu günlere götürmüş, rüyada gibi konuştu:

-Az bile söylemişsiniz Yusuf Ağam! Kırkpınar gerçek efsane değil, gerçek bir destan.

Koca Yusuf, Ahmet'in benzetmesine güldü:

-Haydi toplanalım bakalım. Yolumuz uzun. Bir an önce Edirne'ye varalım. Hamamda güzelce keselenip istirahata çekilelim.

Koca Yusuf ve Ahmet, giyinmek üzere çadırlara doğru yürüdüler. Koca Yusuf, Selimiye Camisi'nde tanışmalarından sonra, Ahmet, bırakmamış, "Sen bana Hikmet Dedenin ve Deli Hafız'ın emanetisin" deyip kaldığı handa Ahmet için yer ayırtmış, Hancıya, “Ahmet'in bir dediğini iki etmeyin, öz kardeşim bilin" diyerek sıkı sıkı tembihleşmişti. Ahmet'in büyükortaya güreşmesini istemiş ve güreşler sırasında, Ahmet'e ustalık yapmıştı.

* * *

-Bak Ahmet oğlum! Ben güleşte ustan, bu Ali Raif efendi de idman hocan olacak.

-Te be koca ustam. Bu İstanbul çocuğu bana nasıl idman hocalığı yapar. Bir sıktı mı kemiklerini kırarım be onun.

Ahmet'in bu tepkisine hem Hergeleci İbrahim, hem de Ali Raif güldü. Kara Ahmet'in, ustası Hergeleci İbrahim ile birlikte Prens Abbas Halim Paşanın yalısında kalmağa başlaması on beş gün olmuştu. Kara Ahmet, Kırkpınar sonrası, Koca Yusuf, beraber güreş kovalama teklifini, Deli Hafız’ın Hergeleci’yi bul vasiyeti gereği içi yanarak kabul etmemiş, İstanbul’a gelmişti. İstanbul’da Koca Yusuf’un tanıdığı Sait Beşir ile tanışarak İstanbul’u birlikte

gezmişler, Hergeleci'yi birlikte aramışlardı.

Hergeleci İbrahim, Deli Hafız'ın selamıyla gelen Kara Ahmet'i bir baba gibi bağrına basmıştı. Ahmet, yiyor, içiyor ve ustasıyla bütün gün idman yapıyor, yağlı güreşin inceliklerini öğreniyordu. Ahmet, Koca Yusuf'un ustası hakkında söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu anlamıştı. Ustası, ummadık zamanda beklenmedik ve bilmediği oyunlar yapıyordu.

Bu arada değişik kimseler gelmişler, Ahmet'in belini, boyunu, göğsünü, pazularını ölçmüşler, Ahmet'in ustasıyla yaptığı güreşleri seyretmişlerdi. Ahmet, satılık koyun gibi sağına soluna bakılmasından çok rahatsız olmuş.. Ustası Paşanın emri ile olduğunu söyleyince de çok kızmış, "Te be bu Paşa bizi hepten de malı mı belledi" diye söylenmişti.

Ahmet'in Ali Raif'ın idman hocalığına tepki göstermesi üzerine Hergeleci İbrahim açıklama yapma ihtiyacı hissetti:

-Baka evladım! Bizim Paşa, sık sık Frenk diyarlarına, Paris şehrine gider. Orada Frenk usulü güleş seyretmiş. Senin de bu güleşi öğrenmeni ister. Bakarsın, bu Frenk diyarından güleşçiler gelir, o zaman Ahmet'i bunlarla güleştiririm, belli olmaz, Ahmet, bu Frenk diyarlarına gidip güreş de tutabilir, der. Frenk güleşinden anlayanlar, senin vücudunun bu güleş için çok uygun olduğunu söylemişler Paşaya. Ahmet'in belden aşağı zayıf ama, belden yukarısı çok kuvvetli. Grekoromen denen Frenk güleşini çok iyi yapabilir, demişler.

Ahmet, hemen itiraz etti:

-Ustam, benim Frenk diyarlarında ve Frenk güleşiyle ne işim olabilir? Koca Osmanlı diyarı, er meydanları dar mı geldi, buraların suyu mu çıktı? İstanbul'u da terk etmeğe hiç niyetim yok.

İbrahim Pehlivan güldü:

-Te be Ahmet, kimse sana yağlı güreşi bırak, İstanbul'u terk et demez ki!

Ahmet'in kızgınlığı geçmedi, Ali Raif'i işaret ederek konuştu:

-A be bırak demezsiniz ama, bana şu çıta gibi delikanlıyı idman hocası tayin edersiniz, güzel memleketimi bırakıp Frenk diyarlarına gitmekten bahsedersiniz.

Hergeleci İbrahim, Ahmet'e takıldı:

-Kızma be kızanım. Hele bir düşün! Bakarsın Frenk diyarlarına, Paris'e gidersin. O diyarların kızları çok işveli derler. Kim bilir senin gönlün de onlardan birine akıverir.

Ahmet, Hergeleci'nin Paris'in kızları sözünü duyunca, vücuduna iğne batırılmış gibi irkildi.

Ustasının Paris sözü Ahmet'i on yıl öncesine götürdü. Hikmet Dedenin "Senin de gönlün, akıncılar gibi, Viyana'da, Frenk diyarı Paris'te, oraların gönüller alan güzellerinde mi? Tuna Babanın emaneti elmayı birlikte yiyeceğin güzeli yoksa Frenk diyarlarında aramak mı istersin?" sözlerini hatırladı. Hikmet Dedeye, "Dedem, benim Frenk güzelleriyle ne işim olur" diye cevap vermiş, Hikmet Dede de, "Büyük konuşma oğlum, gün doğmadan neler doğar" diye ikaz etmişti. İşte şimdi yeni ustası İbrahim Pehlivan da şakayla da olsa aynı şeyi söylemişti.

Abbas, Halim Paşanın konağına gelişi, burada kendisini Frenk usulü güreş öğretmek isteyişleri, bütün bunlar, kendisini Frenk diyarına, Kızılelmaya hazırlamak mıydı acaba?

Ahmet'in hâli, ustasının dikkatinden kaçmadı:

-Ne o Ahmet'im! Frenk güzelleri deyince cin çarpmış gibi oldun, bizim bilmediğimiz başka durumlar mı var?

Ahmet kızardı:

-Te be ustam, sizin bilmediğiniz neyim olsun ki?.. Hikmet Dedemi hatırladım. O da bana Frenk güzellerinden bahsedip takılırdı.

Hergeleci kahkayı patlattı:

- İlla ki yapmam dersen sen bilirsin, bu iş zor ile olmaz.

Ahmet, ustasının hiç beklemediği bir cevap verdi:

-Ustam! Sen daha iyi bilirsin, sen ne dersen o olur.

Hergeleci İbrahim şaşırdı, ne olmuştu bu Ahmet'e birden bire böyle:

-Kara yiğidim, şaşırttın bre beni! Sana bir şeyler oldu ama anlayamadım. Neyse, hayırlısı, işimiz, gönüllerdekini araştırmak değil.

Bu sırada Ahmet'in çıta gibi dediği Ali Raif söze karıştı:

-İbrahim Ağabey haklı olarak, Ahmet'in gözü beni pek tutmadı. Fazla, kilom yok, hemen hemen Ahmet'in yaşındayım. Uygun görürsen, Ahmet Pehlivan ile parmak, bilek, ağırlık kaldırma, demir bükme konularında yarışalım. Bu dört yarış sonucunda Ahmet'e üstünlük sağlayabilirsem ona idman hocası olayım. Çünkü ben, gücümü, kuvvetimi yaptığım idmanlarla kazandım.

Bu teklif, Hergeleci İbrahim'in hoşuna gitti:

-Güzel sülersin be Ali Raif! Görelim bakalım kim daha kuvvetliymiş.

İbrahim Pehlivan, Ahmet'e döndü:

-Ahmet Pelvan! Sen dersin bu teklife kabul mü?

-Siz bilirsiniz ustam.

İbrahim Pelvan el çırptı:

-Tamam, oldu bu iş. Hemen bir masa ve iki sandalye getirin!

Bütün bu konuşmalar, bir gece vakti, fener ışığında, Paşanın pehlivanların çalışması için tahsis ettiği, idman salonunda oluyordu. Burası daha önce, köşkte çalışan bekar hizmetlilere için ayrılmış bir yerdi. Köşkten biraz uzaktaki bir binanın kocaman salonuydu. Ufak tefek değişikliklerle tam bir idman salonuna çevrilmişti.

Hemen bir masa ve iki sandalye getirildi. Ali Raif ve Ahmet masanın birer ucuna geçtiler. Dirsekleri üzerinde kollarını dikip

işaret parmaklarını tuttular. Hergeleci'nin işaretiyle yarış başladı. Ahmet, çıta gibi gördüğü Ali Raif'in parmağında korkunç bir kuvvet olduğunu anladı. Bütün karşı koymasına rağmen, Ali Raif, fazla zorlanmadan Ahmet'in elini masaya yapıştırdı. Aynı şey bilek güreşinde de yaşandı. İlk iki yarış sonucunda Ahmet, iki sıfır yenik duruma düşmüştü. Ahmet'e yaşadıkları rüya gibi geliyordu.

Ahmet, pek belli etmek istememesine, şakaya vurmasına rağmen yenilgiye bozulmuştu. Ali Raif de, galip gelmekten dolayı mahcuptu.

Bu iki yarıştan sonra hep birlikte diğer iki yarış için Köşkten ayrıldılar. Odun satılan yere geldiler. Ali Raif, 150 kiloluk çeki taşını zorlanmadan kaldırıp ileri fırlattı. Ahmet ise çok zorlanarak şöyle bir yerinden kıpırdatabildi.

Durum üç sıfır olunca, nedendir bilinmez Ahmet'in neşesi yerine geldi. Gülerek Ali Raif'e sarıldı:

-Te be Ali Raif. İsmin, acıyan manasında, ama sen bana acımadın. Son yarışmaya lüzum kalmadı.

Ali Raif, Ahmet'in işi şakaya vurmasıyla rahatladı:

-Kim demiş acımadım diye! Galip gelme ağır yükünü üzerine aldım. Dünyada galibiyetten, güçlü kuvvetli olmaktan, nimete sahip bulunmaktan daha ağır yük var mı?

Ahmet, Ali Raif'in sadece kuvvetinin değil, akıl ve gönlünün de yakıcı olduğunu anladı.

Dile kolay, İstanbul'a geleli tam 6 sene olmuş, sene 1894'ü bulmuştu. 1894'ün Ağustos ayında Kara Ahmet, Gelibolu yolundaydı.

Altı sene içinde neler olmamıştı neler. Kara Ahmet, Sait Beşir ile kardeşten öte arkadaş olmuş, arkadaşlık halkasına idman ustası Ali Raif de katılmıştı. Ustası Hergeleci İbrahim, ilk iki yıl büyük ortada güreştirmiş, başaltında güreşmesine müsaade etmemişti.

Ahmet, iki yıldır başaltında güreşiyordu. Başaltı güreşlerinde, Küçük Yusuf, Kuru Rüstem gibi pehlivanlarla boğuşup duruyordu.

1893 yılının Kasım ayında, yolu Susurluk'a düşmüş, burada, hayatının en güzel gününü yaşamıştı. Düğün güreşinde, başa güreşecek Kurtdreli Mehmet Pehlivanın karşısına rakip çıkmayınca Kara Ahmet'in de başa çıkmasını istemişlerdi. Ahmet, güreş seyretmeğe gelen, binlerce insan, baş güreş seyretme güzelliğinden mahrum kalmasınlar diyerek kabul etmişti. Kurtdereli Mehmet Pehlivan da kendisi gibi o zaman yirmi yaşlarındaydı. Ancak, boy pos, kilo olarak Ahmet'ten fazlaydı.

Kurtdereli bir yıl önce Katrancı Pehlivan tarafından ezilmiş, güreşemez hale getirilmişti. Bir yıl, köyde annesi tarafından bakıma alınan Kurtdereli intikam güreşi yapmak üzere Katrancı'yı kovalamağa başlamıştı, işte bu kovalama esnasında yolu Susurluk'a varmıştı.

İki delikanlı, alt alta üst üste üç saat cansıperane güreşmişler. Seyirciler kendinden geçmiş. Sonunda iki pehlivanı berabere ilan etmişlerdi. Ahmet, o güne kadar yaptığı güreşlerin hiç birinden bu kadar zevk almamıştı.

Ustasıyla, Osmanlı mülkünün dört bir yanını gezmişti. Edirne, Selanik, Dimetoka, Tekirdağ, Bursa, Balıkesir, başlıca güreş kovaladıkları yer olmuştu.

Bu arada, Ali Raif ile idmanlara devam etmiş, Beyoğlu'nda Frenk

hocalardan Frenk güreşi Grekoromen'i öğrenmeğe çalışmıştı. Ahmet, Frenk güreşini bir türlü sevememişti. “Belden aşağı tutulması yasak olan güleş olur mu, bu ne kahbece iştir bre” deyip bu güreşe devam etmeyi istemiyordu. Ancak, Abbas Halim Paşanın isteğiyle bu hiç sevmediği güreşe çalışıyordu.

Ahmet'e sorarsan, artık başpehlivan olmuş, başta güreşecek zamanı gelmişti. Ama ustası Hergeleci İbrahim, “Evladım! Baş güreşlerinde Koca Yusuf, Kurtdereli Mehmet, Adalı Halil, Makarnacı Hüseyin, Mümin Hoca” fırtına gibi esiyor, bunların arasında güleş tutabilmen için bir zaman daha geçmeli” diyerek müsaade etmiyordu.

Ustası Hergeleci İbrahim, “Belki, Gelibolu Mevlevihanesi şeyhi Mustafa Danış Efendinin düğün güreşinde olabilir. 23 Ağustos Kum gününde Çardak'ta düğün güreşi var. Bir ihtimal orada başa güleşebilirsin” dedi.

Ahmet, ustasıyla birlikte Çardak Güreşine katıldı. Efsanevi pehlivan Aliço’nun başhekemlik yaptığı güreşlerde, başta, Adalı Halil, Koca Yusuf, Kurtdereli Mehmet Pehlivan güreş tuttu,

Koca Yusuf birinci oldu. Başaltında finale kalan Kara Ahmet, Bursalı Koca Rüstem’e yenilerek hayatının en önemli dersini aldı, Koca Yusuf, Ahmet’e mağlubiyetin ne manaya geldiğini anlatarak teselli verdi.

* * *

-Bak işte geliyor.

-Hani nerede? Göremedim.

Beşiktaş... Hayrettin Paşanın türbesinin hemen dibi... Kara Ahmet, yükselebildiğince yükseldi. Ama gelen arabayı yine göremedi. Türbenin demir parmaklıklarına yapışarak kendini çekebildiğince yukarı çekti, sanki duvara yapışmış, duvarın bir parçası olmuştu. Hemen yanındaki Said Beşir de aynı durumdaydı. Sonunda, Yıldız yokuşundan Beşiktaş'a doğru gelen saltanat arabasını gördü.

Nedendir bilinmez, bir anda Ahmet'in gönlüne Gazi Osman

Paşa, düştü. İstanbul'a geleli altı sene olmasına ve o kadar çok arzu etmesine rağmen görememişti... şehit olan babasının yerine koyduğu Osman Paşayı. Padişahın, Gazi Osman Paşayı Mabeyin Hümâyun Müşirliği'ne, tayin ettiğini ve hiç yanından ayırmadığını işitmişti. Ama cesaret edip, Gazi Osman Paşaya ulaşan yolları zorlamamıştı. Ahmet için, Osmanlı Padişahının yanındaki kişiye ulaşmak, kaf dağındaki anka kuşuna varmaktan daha zordu.

Çardak'tan döndükten sonra, Ahmet, bir müddet ortalıkta gözükmemişti. Ali Raif Beyle idmanları sıklaştırmış, üzüntüsü çalışarak unutmak istemişti. Fırsat buldukça da İstanbul çevresinde güreşlere katılmıştı. Ustası Hergeleci İbrahim, güreşe katılan pehlivanların durumuna göre zaman zaman başta güreşmesine müsaade etmişti.

1894 yılının ekim başlarında bir Cuma sabahı, Abbas Halim Paşanın, Emirgan'daki konağında Ahmet, ısınma turları yaparken, Sait Beşir gelmiş, "Padişahımız ve halifemiz Abdülhamit Han, bugün, Cuma namazından sonra, Haliç'teki tersaneye gidecekmiş. Ne dersin, Beşiktaş'a gidip geçişini seyredelim mi." demişti. Kara Ahmet de severek kabul etmişti, işte şimdi, Hayrettin Paşanın türbesi yanında, Padişahın geçmesini bekliyorlardı. Ahmet, daha önce Abdülhamit Hanı hiç görmemişti.

Ahmet, Plevne'de ismini işittiği Padişahı, Müslümanların Halifesini görmek üzereydi. 1877-78 Osmanlı Rus Harbi sırasında, İstanbul'a göç etme zorunda kalanların bir kısmının, Abdülhamid Han, aleyhinde konuştukları işitmişti, buna karşılık Gazi Osman Paşanın, Abdülhamit Han'ı çok sevdiğini hatırlıyordu.

Ahmet, "Paşa bubam, sevdiğine göre mutlaka iyi bir kimsedir. Müslümanların halifesi Padişah hiç kötü olur mu?" diye düşünüyordu.

Ahmet, Sait'e bir şeyler söylemeğe çalışırken saltanat arabası tam önlerine gelmişti. Başını çevirmesi ve arabaya bakmasıyla birlikte kalbinden vurulmuş gibi oldu. Saltanat arabasında, hayatta en çok sevdiklerinden biri vardı. Padişahın karşısında oturuyordu. Babası yerine koyduğu "Paşa bubam" diye seslenme hakkını kendinde

gördüğü Gazi Osman Paşa, padişahla diz dizeydi. Kafa kafaya vermişler konuşuyorlardı.

Ahmet için, zaman geriye döndü, mekan değişti. Kendini bir anda Plevne'de gördü, geri kalan her şey gözünden ve hafızasından silindi...

Bütün varlığıyla seslendi, yıllardır görmediği öz babasına seslenircesine:

-Paşa buba!

Bu sesle İstanbul'da zaman dondu, Ahmet'ten başkası için.

İki kızını da Gazi Osman Paşanın oğullarına veren Padişah, konuşuyordu.. öz kardeşi gibi sevdiği, yüzünü görmekle rahatladığı Gazi Paşasıyla. Daha doğrusu Gazi Osman Paşa, anlatıyor, Padişah dinliyordu... Plevne'yi, Plevne'de yaşananları... Kara Ahmet'i, onun Rus askerleri önünde nasıl Paşa Buba diye atıldığını, ortalığın karıştığını... hem de kaçıncı defa... Abdülhamid Han, 16 yıldır her sıkıldığında, Gazi Osman Paşaya, Plevne'yi anlattırırdı, özellikle de Kara Ahmet ve onun Kırk Kanat ekibini, şimdi olduğu gibi.

"Paşa buba" feryadı, gülle gibi düştü, Padişahla sırdaşı Osman Paşa arasına. Osman Paşa, elinde olmayarak titredi, "Ahmet mi?" diye sayıklar gibi konuştu. Sesin geldiği yere baktı. Hayrettin Paşanın türbesinin bulunduğu yer karışmıştı.

Ahmet, tutunduğu demir parmaklıklarından kendini bırakmıştı... Paşa Babası ile arasında etten duvar olan kalabalığı bir fil gibi yardı. Caddeye ulaştı. Saltanat arabasının yürüdüğünü gördü. Paşa Babasına ulaşamama, sesini ona duyurama endişesi, Ahmet'i dehşete düşürdü, bağırdı, ciğerleri yırtılırcasına:

-Paşa buba! Benim! Kara Ahmet! Kırk Kanatlı Reisi!

Osman Paşa, caddeye çıkan Ahmet'i gördü. Tereddüt etti. Acaba o muydu? Kendilerine doğru koşan karayağız delikanlı, 17 yıl öncesinin Kara Ahmet'i miydi? O olmalıydı, başkası böylesine delice Paşa buba diye bağıramazdı. Paşa, Ahmet ile birlikte ona doğrulan namluları da gördü... Ahmet'in saltanat arabasına doğru

koşması, atlı saray muhafızlarını harekete geçirmiş, namlular Ahmet'e doğrulmuş, tetikler çekilmek üzereydi. Saniyeler, asır değerindeydi. Gazi Paşa, protokolü bir kenara bıraktı, mecburen, bir an için Padişah huzurunda olduğunu dikkate almadı, Ahmet'e doğru bütün gücüyle seslendi:

-Ahmet! Evladım! Dur!

Ahmet, Gazi Osman Paşadan "dur!" emrini alınca tıpkı on yedi sene öncesi gibi zınk diye durdu. Plevne'de sekiz yaşındayken aldığı askeri eğitim, dur emriyle, onu bulunduğu yere çakmıştı hem de selam vaziyetinde. Durdu ama şaşkındı. Kavuşmak için canını vermeye hazırken, Paşa bubası niçin durmasını istemişti? Ahmet çevresine baktı, kendisine dönmüş kara ağızlı namluları gördü. Durumu biraz kavrar, kara ağızların kendisine niçin çevrildiğini anlar gibi oldu.

Gazi Paşa, ateş emrini vermek üzere olan süvarilerin kumandanına seslendi:

-Oğlum indirin silahları! Tanıdığımdır, korkacak bir şey yoktur.

Kumandan emretti, süvariler silahlarını indirdi.

Padişah ve halk büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kimdi bu deli gibi Paşa buba diye bağırarak koşan.

Şartları normale çeviren Gazi Paşa, Padişaha döndü ancak çok mahcuptu:

-Sultanım... Densizliğim için bağışlayın! Çok acil bir durumdu. İzninizi alamadan müdahale etmek zorunda kaldım.

Padişahın şaşkınlığı sürüyordu:

-Ne bağışlaması Gazi Paşam! Sizi bilmez miyim? Lütfen merakımı bağışlayın... Kimdir bu delikanlı?

Padişahın cevabıyla rahatlayan Osman Paşa, gülümsedi, güneş doğarcasına:

-Sultanım! Yüce Mevlâmın işlerinin hikmetinden sual olunmaz. Az önce size bahsettiğim Kara Ahmet.

Padişah daha fazla şaşırdı:

-Ahmet mi? Şu Kırk Kanatlı Reisi Ahmet mi? Kocaman delikanlı olmuş.

Osman Paşa, Padişahın; Ahmet'i, Kırk Kanatlı Reisi diye hatırlamasına sevindi, işin en zor kısmı aşılmıştı:

-Evet efendim o! Dile kolay o günde bugüne on yedi sene geçti. Geçen seneler... Ahmet'i delikanlı, bu garip paşanızı da sakallarına kar yağmış, Padişah huzurunda Ahmet diye bağıran bir ihtiyar yaptı.

Osman Paşanın sözleri, Osmanlı Padişahı İkinci Abdülhamid Han'a, böyle bir gönül dostuna sahip olmanın güzelliğini bir daha yaşattı:

-İki cihanda aziz olasın Gazi Paşam! Yeri gelince bağırmak... sesini cihana, hem dosta, hem de düşmana duyurmak lazım. Bağırmakla ne güzel yaptın. Hem seni, hem beni bir ömür boyu boynu bükük bırakacak istenmeyen durumdan kurtardın. Hele getir şu deli oğlanı da tanış olalım.

Gazi Paşa, Padişahın en çok Yunus Emre dilince konuştuğu, gönlünce davrandığı hâllerini severdi. Paşa, "Emredersin Sultanım!" diyerek Saltanat arabasından indi. Selam vaziyetinde şaşkın şaşkın kendisine bakan Ahmet'e doğru ilerledi. Osman Paşa, bilemedi, ne yapsın?.. İkinci seferdir kendisine olan aşırı sevgisi sebebiyle ölümle burun buruna gelen Ahmet'e, Plevne yadigârına kızsın mı yoksa darılsın mı. İkisini de yapamadı. Ahmet isimli gülün dallanıp budaklandığını, bütün gönlünü kuşattığını hisseti, gönlünün sesine uydu:

-Gel bre Deli oğlum gel!

Osman Paşadan "gel!" çağrısını alan Kara Ahmet, tıpkı zincirinden boşanan bir aslan, yüce dağın zirvesinden kopan bir ulu kaya gibi mekanından "Paşa bubam" diyerek fırladı. Bendini yıkmış sular gibi çağlayarak geldi. Senelerdir babasına hasret sekiz yaşındaki bir çocuk gibi Gazi Osman Paşayı kucakladı. Ahmet, hasrette sekiz yaşındaki bir çocuk, ancak, kuvvette, 24 yaşındaki bir pehlivandı. Bu kuvvete yüklenmiş hasret ateşine, Gazi Osman gibi

Plevne kahramanı da dayanamadı, Ahmet ile birlikte yere yuvarlandı. Yere düşmesiyle birlikte Ahmet, yaptığı yanlışın farkına vardı. Ne yapmıştı, koca Paşayı kucaklamış, yere düşürmüştü. Yakışanı, yanına edeplice yaklaşıp elini öpmekti, işte yine duracağı yeri bilememişti. Paşayı bıraktı, hemen ayağa fırladı. Esas vaziyette selam durdu:

-Affedin Paşa Babam. On altı yıllık hasretime verin!

Yolun iki tarafındaki binlerce İstanbullu ile birlikte, Ahmet'in Osman Paşayı nasıl devirdiğini, Padişah İkinci Abdülhamit Han da görmüştü. "Allah Allah! Bu ne acayip bir iştir. Bu evlat hep böyle azgın bir bora gibi midir?" dedi ve güldü. Bu, günlerdir ilk gülüşüydü. Başta Londra olmak üzere Avrupa başşehirlerindeki Osmanlı aleyhindeki gelişmeler Padişahı çok üzüyordu.

Gazi Osman Paşa, üzerini silkeleyerek doğruldu, esas vaziyette selam duran Ahmet'e baktı seslice güldü:

-Sen ne biçim evlatsın. Paşa babanı severken öldüreceksin. Bizi kendin gibi delikanlı mı sandın? Yaşımız geçti. Hadi seni Padişah Efendimizin yanına götürüyorum. Sakın ola ki bana sarıldığın gibi Padişah efendimize de sarılma. Sormadan konuşma. Uzatırsa elini öpersin. Tamam mı?

Ahmet duyduklarına inanamadı. Padişahın huzuruna çıkacaktı ha? Diz bağı çözülür, çöker gibi oldu, rengi soldu, konuşamadı. Gazi Paşa, durumu fark etti. Ahmet'i omuzlarından tuttu:

-Evladım! Padişah huzuruna çıkmak, Paşa Babanı yıkmağa benzemiyor değil mi? Korkma, bir baban da Padişahı bil! Padişah efendimize senden çok bahsettim. Seni tanıyor ve çok seviyor. Hadi gel bakalım.

Osman Paşa, Ahmet'i elinden tuttu, bir babanın evladını bayram namazına götürdüğü gibi yürüttü. Ahmet, yürümüyor, sürükleniyordu, bacakları ona itaat etmiyordu. Ahmet, duyduklarına inanamamıştı, Padişah onu tanıyor ve seviyordu ha!

Saltanat arabasının yanına geldiler ve durdular. Yolun iki tarafındaki halk yaşananlara büyük bir şaşkınlık içinde bakıyordu.

Kimdi bu genç. Her kafadan bir ses çıkıyordu, içlerinde en akla yatkını da "A be Osman Paşanın senelerdir görmediği oğluymuş" diyeniydi.

Ahmet başını kaldırıp bakamıyordu. Osman Paşa, Kara Ahmet'i Sultan'a takdim etti:

-Efendim, az önce bendenizi tuş yapan bu delikanlı, size daha önce bahsettiğim Kırk Kanatlı Reisi Ahmet Pehlivandır. O zaman pehlivanlığa çok meraklıydı. Bizi tuş etmesine bakılırsa pehlivanlığını da epey ilerletmiş.

Osman Paşanın, bendenizi tuş yapan sözleri Padişahı gülümsetti, Ahmet ise kıpkırmızı eyledi.

Padişah, Osman Paşanın da beklemediği bir istekte bulundu:

-Paşa hazretleri, Ahmet de yanımıza gelsin. Senin anlatmanla kendisini görmeden sevmiştik, şimdi gördük daha da sevdik.

Osman Paşa saltanat arabasına çıktı ve elini uzattı:

-Ahmet evladım, gel bakalım!

Ahmet rüyada gibiydi. Kendisine uzanan eli tuttu, saltanat arabasına yükseldi. Gözleri yerdeydi. Padişahın yüzüne bakamıyordu. Bir el dokundu omzuna, bu el Osman Paşanın şefkatli eliydi:

-Evladım! Padişah Efendimiz elini uzattılar.

Ahmet uzanan ele baktı, ince uzun parmaklar, el üzerinde Tuna, Nil damar damar olmuş akıyordu. Gözlerini kaldırdı, kendine bakan bir çift kovan balı rengi göz gördü, içinde nice bin arı, bal yapma telaşındaydı. Ele ulaştı, öptü, alnına götürdü. Elin sahibi konuştu:

-Evladım hele otur! Gönlümüz, bir yiğidi karşısında görmekle şenlensin.

Padişah, Ahmet'e karşısına oturmasını işaret etti. Ahmet, koca Osmanlının, cihan devletinin padişahının karşısına oturdu.

Abdülhamit Han, gözleri yerden kalkmayan, kendisine

bakamayan Ahmet'i omuzlarından tuttu:

-Evladım! Gazi Paşamızdan sonra bir baban da beni bil. Rahat ol. Hele anlat bakalım. Hikmet Dedeyi. Kırk kanatlı ekibinizi. Rusların karşısında Paşa Baba diye nasıl seslendiğini... Bütün bunları Gazi Paşadan dinledim ama bir de senden, genç bir pehlivanın gönlünden, dilinden dinleyeyim. Dinleyeyim ki zamanımızı daha iyi anlayayım...

Ve Ahmet'in heyecanı gitti. Rahmetli babası karşısındaymış gibi rahatladı. Abdülhamit Han sordu, o anlattı. Plevne'yi, Hikmet Dedeyi, Kırkpınar'da Koca Yusuf ile buluşmasını, ayı ile güreşini.

Padişah, Yusuf ile tanış olmasıyla çok ilgilendi. Ayı ile güreşini duyunca doyasıya güldü.

Padişah, devlet yorgunluğunu unutup bir parça güler, Ahmet, babasıyla dertleşircesine anlatır ve Osman Paşa büyük bir zevk ile dinlerken, Hayrettin Paşanın türbesi yanında kalanlar, yaşadıklarına bir anlam verememişlerdi. Özellikle de Sait Beşir... Yaşadıklarından gördüklerinden bir şey anlamamış, saltanat arabasına binen Padişahın yanına oturan Ahmet'in arkasında bakakalmıştı...

"Hey mübarek koca Mimar, nasıl da yapmış bu kubbeyi kırk penceresiyle? Gönüller ilâhi sırlar açılsın diye."

Kara Ahmet yıllardır görmediği, sağ mı yoksa ölümü bilmediği, Leyla ablasıyla ilgili bir haber alınca trene atlayıp Edirne'ye gelmişti. Gelen haberde, Edirne-Ayşekadın semtinde, Razgrad doğumlu Leyla isminde bir kadın olduğu söylenmişti. Kara Ahmet, Sultan Abdülhamid Han ve Gazi Osman Paşa ile görüşmesinde, ablası Leyla'yı hâlâ bulamadığını söyleyince, Padişah ilgilenilmesi irade etmiş ve bundan bir hafta sonra Edirne haberi Ahmet'e ulaşmıştı. Ahmet ilk anda verilen adrese gitmeye cesaret edememiş, önce Koca Yusuf'un tanış eylediği Gülşenin dergâhı hocası İbrahim Efendiye varıp hayır duasını aldıktan sonra Selimiye Camisi'ne koşmuştu.

Şimdi Selimiye kubbesine, bu kubbedeki kırk pencereye bakarak verilen adrese gitmek için cesaret arıyordu. Kubbeye baktıkça gönlünün genişlediğini, heyecanının geçtiğini, sıkıntısının azaldığını, bulutlara karıştığını hissetti.

Koca Yusuf ile birlikte geldiğinde tanıştığı müezzin efendiye, Hünkâr Mahfilini gezmek istediğini söyledi. Müezzin efendi, "Laleleri ve Kızılelmayı görmek istersin değil mi?" diyerek kapıyı açtı.

Ahmet, merdivenleri bir bir çıkarak Hünkâr Mahfiline yükseldi. İçeri girdiğinde gözleri kamaştı, aklı yerinden çıkıyor gibi oldu. Sanki cennet bahçesine girmişti. Laleler, bin bir çeşit renk ve güzellikte çiçekler arasında elma ağacı. Çiçekler ve elmalar, çinilerden Ahmet'in gönlüne kanatlanmış gibiydi. Çiçekler arasında cennet bahçesinde dolaşır gibi olan Ahmet, bir anda cehennem çukuruna düşmüş gibi oldu. Cennet bahçesinden indirilmişçesine gönülleri cezbeden çinilerin bir kısmı yerinden çıkarılmış, duvardan bıraktıkları boşluk simsiyahtı, cennet bahçesi ortasında yılan çıyan kaynayan bir kuyu gibiydi.

Ahmet, müezzine döndü. Müezzin, onun sormasına meydan bırakmadan açıkladı: "1877-78 Osmanlı Urus Harbi'nde Urus askeri, çizmeleriyle Selimiye Camisi'ne girdiler.

Girmekle kalmayıp hançeri yüreğimize sapladılar, alnımıza aklanmaz, temizlenmez bir kara çaldılar. Rus işgal komutanı General Skolobef, buradan çinileri söküp Rusya'ya götürdü. Bana sorarsın götürmekle de iyi yaptı. Böylelikle bize, işgalin ne demek olduğunu hatırlatacak acı, çok acı ve utanç verici ve unutmamız gereken bir şifa bulmaz hançer yarası bıraktı."

Ahmet, müezzin anlattıkları karşısında dondu kaldı. Söylediklerine hak verdi. Daha sonra, Selimiye Camisi'ni baştan aşağı gezdi, akşamın güzelliğini cami içine serpen kubbeyi seyrettikçe, üzüntülerinden kurtuldu, sanki kanatlanıp başka bir aleme yolculuk etti. Kubbe, gözünde kızıl bir elma oldu, yedi kat sema ötesine açıldı.

Ahmet, üzüntüsünden ve heyecanından kurtulmuş bir vaziyette, Selimiye Camisi'nden ayrıldı. Sora sora Ayşekadın semtinde Razgradlı Mehmet Efendinin evini buldu. Buradaki Leyla Hanımın ablası Leyla Hanım olmadığını öğrenerek bir daha yıkıldı.

* * *

Ablasını aramak için Edirne'ye gelen Kara Ahmet, Edirneli ağaların zorlamasıyla başpehlivanlardan Tulçalı Hasan ile görüşmeyi kabul etmişti. Bu Ahmet'in, başta ilk güreşiydi. Cuma namazı sonrası Sarayiçi panayır yerine dönmüştü. Başta Vali olmak üzere Edirne'nin önde gelen idareci ve eşrafı güreşi seyretmek için gelmişlerdi. O gün tek güreş yapılacaktı. Kaderin garip bir cilvesi... 1877-78 Osmanlı-Rus Harbi sonra Romanya'ya kalan Tulça şehrinden Hasan ile Bulgaristan'a kalan Razgırad şehrinden Ahmet, güleşeceklerdi. Her iki güreşçi de dün bizim olan, bugün elimizden çıkmış bulunan akıncılar diyarındandı. İkisi de göçün, muhacirliğin acısını yaşamışlardı. Aileleri, sevdikleri param parça olmuş, kimisi toprak altında, kimisi de sefaletin avucundaydı. Kimisinden de aradan geçen onaltı seneye rağmen haber alamamışlardı.

Tulça, hem Tuna'ya hem de Sarı Saltuk'un kabrinin bulunduğu Babadağ'a yakındı. Tulçalı Hasan, Sarı Saltuk'un menkibeleriyle büyümüştü. Sarı Saltuk gibi, cihan pehlivanı olacağım diyerek güreşe merak salmıştı.

Tulçalı Hasan otuz beş yaşlarındaydı. Koca Yusuf, Adalı Halil gibi zorlu pehlivanların bulunmadığı yerde başa güreşirdi.

Ahmet, yağlanmak için kazan dibine geldiğinde, Tulçalı Hasanı yağlanıyor buldu. Tulçalı Hasan ile daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Ahmet, selam verdi, Tulçalı selamını aldı, kızgın kızgın konuştu:

-Te be Ahmet, bakarım beni gözüne kestirmiş, "Tulçalı'ya Sarayiçi'ni dar getireceğim" dermişsin!

-Haşa ustam, haddimi bilmeğe çalışırım. Sizin gibi senelerce başta güleşen biri için büle bir sözü nasıl sülerim. Bize, bırakın sizin gibi bir baş pelvanı, karınca dahi olsa rakibimizi küçük görmemeği öğrettiler. Edirne ağaları, benimle güleşmeyi kabul ettiğini süleddiler, ben de bunun üzerine tamam dedim.

-Ağalar, senin bana meydan okuduğunu süleddiler.

-Hasan pelvan, ustam sayılırsın. Durup dururken niçin sana meydan okuyayım.

Hasan Pehlivanın kızgınlığı hâlâ geçmemişti:

-Bilemem, belki de gözüne kestirmişsin.

Ahmet, baktı ki Tulçalı bildiğini okuyor, daha fazla izah için gayret etmedi:

-Sen nasıl düşünürsen öyle olsun be ustam.

-Benim nasıl düşündüğümü meydanda göreceksin.

-Peki üle olsun.

Yağlanma sonrası cazgır, iki pehlivan el bağlatıp kıbleye karşı durdurdu. Kara Ahmet, karşılarından bütün ihtişamıyla Selimiye Camisi'ni görünce, baştan ayağı titredi. Selimiye'nin kendisine, "Gerçek pelvan, nefsini yenendir." dediğini hissetti.

Ahmet, o an, güreşlerin yapıldığı meydanından bakınca, bütün ihtişamıyla gözüken Selimiye'nin ve kubbenin neler söylediğini daha iyi anladı. Koca Yusuf'un, "Selimiye niçin İstanbul'da değil de Edirne'de inşa edildi" sualine verdiği cevaba, Ahmet de,"Kırkpınar'da güreşen pelvanların; yaradılış, güreş yapma gayesini ve altın elmayı unutmaması için" cevabını ilave etti, baktıkça Selimiye kubbesinin altın bir elmaya dönüştüğünü gördü. Heyecanlandı... Yanındaki Tulçalı'ya göstermek istedi. Tam bu sırada, cazgır, duaya başlayınca, gördüğünü gönlüne gömdü. Cazgır davudî sesiyle nasihat ediyor, yüzlerce yıllık geleneği yaşatıyordu.

Cazgırın duasının bitmesiyle birlikte, Kara Ahmet bir küheylan gibi şahlandı. Kartal oldu, kıbleye, Selimiye Camisi'nin kubbesine doğru kanatlandı.

Peşrev bittikten sonra ense enseye geldiler ve güreş başladı.

Tulçalı Hasan, Ahmet'e nazaran daha okkalıydı. Ahmet, 105 kilo ağırlığında, 1.80 boyundaydı... Tulçalı'ya göre, daha derli topluydu. Tulçalı Ahmet'ten çok daha eski güreşçiydi ve senelerdir başta güreşiyordu.

Güreşin ilk dakikaları, Tulçalı'nın sağlı sollu elenseleriyle geçti. Ahmet saldırmıyor, yalnızca kendini koruyordu. Hacı Murat Ağa, yanındaki Mestan Ağaya döndü:

-Te be Ağa! Bu Ahmet, Tulçalı'ya hafif geldi galiba. Tulçalı'nın karşısına çıkarmakla iyi etmedik gibi.

Hancı Mestan Ağa, güreş konusunda daha tecrübeliydi:

-Yok be Murat Ağa. Sandığın gibi değil! Ahmet bilerek üle güleşir.

-Nasıl yani?

-İyi pelvanlar, tanımadığı bir pelvanla güleşirken hemen oyuna girmez. Ahmet de Hergelici İbrahim'in çırağı oluğuna göre ustasından gerekli dersi almış olmalı.

Hacı Murat Ağa, Ahmet'ten ümitsizdi:

-İnşallah... dediğin gibi olur be Mestağa Ağa. Yoksa, Tulçalı'yı destekleyen ağalara rezil oluruz.

Mestan Ağa haklıydı. Ustası Hergeleci İbrahim, Ahmet'e, "Hiç tanımadığın bir pelvanla güleşe çıktığın zaman hemen güleşe girme! Bırak hasmın girsin. Bu şekilde hasmını yokla, onun pelvanlık derecesini anla, kuvvetli zayıf taraflarını gör, rakibini tanı! Bundan sonra rakibine karşı nasıl güleş yapacağına karar ver ve karar verdiğin gibi güleş" demişti. Ahmet de ustasının tavsiyesine uymaya çalışıyordu

Tulçalı, güreşin ilk on beş dakikasında azgın boğaları hatırlatırcasına Ahmet'e saldırdı durdu. Ahmet'in dengesini birkaç defa bozar gibi oldu, ancak altına alamadı.

Ahmet göreceğini görmüş, anlayacağını anlamış olmalıydı... Sağlı sollu elenselerle taarruza geçti, şahi topu gibi patlattı narayı:

-Aşk olsun bre Tulçalı.!

Hacı Murat Ağa, Mestan Ağaya döndü:

-Haklıymışsın be Mestan Ağa! Ahmet canlandı.

Seyircinin tepkisi değişikti:

-A be bu kızana ne oldu büle?

-Te be canlandı... O nasıl nara üle, aşk olsun diye.

-Te be susak ağızlı, naranın en güzeli en anlamlısı.

-Doğru sülersin be! Eski pelvanlar hep büle, aşk olsun, muhabbet olsun, Kızılelmaya diye nara atarlardı. Bu naraları unuttuk, cephede dökülür olduk.

Ahmet'in Osmanlı tokadına benzeyen sağlı sollu elenselerini beklemeyen Tulçalı, şaşırdı, duraksadı. Bir an rakibinin dikkatinin dağılmasından istifade eden Ahmet, kollarını Tulçalı'nı koltuk altından geçirerek çapraz aldı sürmeye başladı. Tulçalı önce yanbaş atarak çaprazdan kurtulmaya çalıştı, başaramadı. Durdurmak istedi. Ama ne mümkün? Ahmet, bendinden kurtulmuş sel gibiydi, Tulçalı'yı git gide hızlanarak sürdü. Tulçalı tehlikedeydi.

Hacı Murat Ağa, heyecanından yerinde duramıyordu, Ahmet'i kendi pehlivanı gibi benimsemişti. Tulçalı bir türlü çaprazdan kurtalamadı, yüzü koyun da olsa kendini yere atamadı. Ahmet, çengel için ayağını sallıyor, Tulçalı zıplıyordu. En sonunda Ahmet,

tersten çengeli yetiştirdi ve Tulçalı uçtu. Can havliyle havada dönen Tulçalı, sırtüstü yenilmekten son anda kurtuldu, yüzü koyun kendini yere attı. Hemen kalkmak için davrandı. Fakat kaçamadı. Ahmet, avını kaçırmak istemeyen bir aslan gibi atladı ve Tulçalı'yı yakaladı. Tulçalı, ayağa kalmak için harekete geçti. Ama ne mümkün? Ahmet, bana mısın demeden, sağa, sola savrularak Tulçalı'nın kalkmasına müsaade etmiyordu. Yerde, kıyasıya devam eden mücadeleden sonra Tulçalı yoruldu. Ahmet'e pozisyon vermemek için çimene iyice yapıştı. Ahmet, hemen dış kazık aramağa başladı. Tulçalı Hasan da, vermemek için gayret ediyordu. Kıyasıya yapılan mücadeleyi Ahmet kazandı ve dış kazığı almağa muvaffak oldu. Kazığı almasıyla birlikte, yenici oyun almak için çabaladı. Tulçalı'nın sağ paçasını içten zorladı, parmaklarını paçadan içeri soktu. Dış kazığı, kuvvetlice aldı. Paçayı sağlamladıktan sonra yukarı doğru kaldırmaya başladı. Tulçalı paça kazık oyunundan kurtulmak için çabaladı, ama başaramadı. Seyirciler heyecanlandı.

Ahmet, kendin daha ağır olan Tulçalıyı beline kadar kaldırdı. Şöyle bir nefeslendi... kazıktaki koluyla aşağı doğru bastırıp, paçadaki koluyla da yukarı doğru kaldırıp "Haydi Kızılelmaya!" narasıyla çevirerek Tulçalı'yı fırlattı. Tulçalı, bütün gayretine rağmen, havadayken göbeğinin yıldızları görmesine mani olamadı.

Davullar sustu, Ahmet, galibiyet temennasını çaktı.

Tulçalı inanamaz gözlerle Ahmet'e bakıyordu. Bu şekilde, bir yenilgi beklemiyordu. Ahmet, yerden kalkması için elini Tulçalı'ya uzattı. Tulçalı, elini tuttu, yerden kalktı. Ahmet, Tulçalı'nın elini öptü, Tulçalı da onun alnından öptü ve birbirlerini hafifçe kaldırarak helalleştiler. Tulçalı, Ahmet'in sırtını sıvazladı:

-Maşallah Ahmet! Pelvanlığın ilerlemiş. Pelvanlığın kadar insanlığın, yiğitliğin de gelişmiş. Buna daha fazla sevindim.

Ahmet, Tulçalı Hasan Pehlivanın yenilgiyi olgun karşılamasına sevindi:

-Sağ ol ustam...

-Önümüzdeki hafta, Kavala'ya beklerim. Yiğidin hakkı üç demişler.

-İnşallah... Ustam da gelecek, orada buluşacağız.

* * *

Kara Ahmet, yolculuğunun büyük kısmını trenle yapmıştı. Kavala'ya ilk gelişiydi. Kavala'yı çok beğenmiş, çok sevmişti. Deniz kenarına yuva yapmış bir kuğu kuşuydu. Kimsesiz bir levent iken yüreğiyle, zekâsıyla Mısır'a hidiv olan Mehmet Ali Paşadan sonra şimdi de Mümin Hocası, Mümin Pehlivanı vardı Egenin incisi Kavala'nın.

Ahmet, nedense Kavalalı Mehmet Ali Paşaya ısınamamış, sevememiş, onun Osmanlıya baş kaldırmasını affedememişti. Ama Mümin Hoca başkaydı. O, gönül ile bileği kaynaştırmış, pelvanlığın kilo değil bilgelik ve ustalık olduğunu göstermişti. İşte bu sebepten Kara Ahmet, Mümin Hocaya hayrandı. Onu ustası bilmiş, görmeden bağlanmıştı.

Bir ikindi vakti ulaştı Kavala'ya. Gelir gelmez, ustasıyla buluşmak için sözleştiği hana, Salim Ağanın hanına indi. Hancıdan ustasın Hergeleci İbrahim'in Zigoşta, Mümin Hocaların çiftliğinde olduğunu öğrenince hemen yola çıktı.

-Eee İbrahim Pelvan! Perşembe günkü güleşlere Adalı Halil de gelirmiş, işin epey zor.

-Mümin Pelvan, Adalı Halil'i göstererek bana, asıl tehlikeyi unutturmak istersin galiba?

Kahvesinden derin yudum çeken Mümin Pehlivan meraklandı:

-Te be İbrahim Pelvan! Sana neyi unutturmak isterim?

Hergeleci gülümsedi:

-Neyi olacak, kendini?

-Kendimi mi?

-Evet kendini. En korktuğum pelvan sensin. Sen ki Koca Yusuf'u hatalamış, Adalı Halil'i üç defa yenmişsin. Seninle bu güne kadar tutmak kısmet olmadı. Kısmet, burada, memleketin Kavala'da güleşmekmiş.

Mümin Pehlivan, acı acı güldü:

-Mümkün değil İbrahim Pelvan mümkün değil.

Meraklanma sırası Hergeleci'deydi:

-Hayır olsun be Mümin Pelvan. Kavala'da güleşmeyecek misin? Ben de seninle güleş tutacağım diye heyecandan ölürüm.

-Gürelemeyeceğim.

-Bir yere mi gideceksin?

-Hayır bir yere gitmeyeceğim. Güleşleri seyredeceğim. Ama ben güreşemeyeceğim, çünkü güleş hayatım bitti!

Hergeleci duyduğuna inanamadı:

-Güleş hayatın bitti mi?

Mümin Hoca üzgün üzgün başını salladı:

-Yusuf ile güleşimizde oldu. Hem de güleşin sonunda. Ona künde atmağa çalışırken, kasıklarım çıkmış. O güleşten sonra bir

daha güleş tutamadım. Hadise yeni olduğu için daha etrafta duyulmadı. Birkaç yakınımdan başka kimse bilmez.

Hergeleci, nasıl konuşsun, ne desin bilemedi. O, bir pehlivan, özellikle de Mümin Hoca gibi güreşi kara sevda derecesinde seven bir pehlivan için güreşememenin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Teselli etmeğe çalıştı:

-Üzülme bre Mümin Pelvan! Bilirim, bir pelvan için güleşememek diri diri toprağa gömülmektir. Bunda da bir hayır vardır.

-Haklısın İbram Pelvan. Güreşi bırakınca biraz sağımızda, solumuzda ne olup biter bakmak imkanım doğdu. Perşembe günkü güleşten bahsedelim. Senin çırak nerelerde? Ortalıkta gözükmez. Edirne'de Tulçalı'yı yenmiş.

-Evet! Başta ilk güreşiydi, iyi bir güleş çıkarmış. Kendinden önce haberi geldi. Ahmet de bugün yarın burada olur.

Mümin Pehlivan, babası ve Hergeleci İbrahim, çardak altında akşam sonrası, kahvelerini yudumluyorlardı. Mümin Hocaların çiftliğinde, akşam namazının hemen sonrası doyumsuz güzellikteydi. Nazlı nazlı Ege'ye doğru akan çayın kıyısına kurulmuş çiftlikte, akşam saati bir başka güzellikteydi. Ege üzerinden batan güneşin sihirleri izleri hâla belliydi.

Çiftlikte çalışanlardan biri Mümin Hocaya bir şeyler söyledi, acele ayrıldı. Mümin Hoca, Hergeleci'ye döndü:

-Müjde İbram Pelvan. Senin çırak gelmiş.

-Sağ ol be İbram. Özlemiştik bizim deli oğlanı.

Bu sırada Ahmet, soluk soluğa çardağın yanına geldi, Selam verdi, ustasının elini öptü. Ve emrini bekledi. Ahmet'i soluk soluğa gören Hergeleci şaşırdı:

-Aleyküm selam evladım. Ne o, soluk soluğasın. Yoksa yürüyerek mi geldi.

-Evet ustam yürüyerek, daha doğrusu koşarak geldim.

Hergeleci İbrahim güldü:

-Mümin Pelvan! Bu bizim deli oğlan büledir. Yürünecek yerde koşar, koşması gereken yerde uçar. Orta noktayı bulmakta zorlanır. Koşuyu çok sever. Tulumbacılarla yarış eder, onlarla yangın söndürmeğe gider. Asıl yangınsa gönlünde. Onun söndürmek için koşturur durur, o meydandan bu meydana...

Hergeleci, Ahmet'i kolundan tuttu ve Mümin Pelvanın yanına götürdü:

-Ahmet evladım, bu Mümin Pelvandır. Hem gönülde hem de kuvvet, ustalık ve insanlıkta da pelvandır. Koca Yusuf'u tek hatalayan kişidir. Elini öp hayır duasını al!

Ahmet, ustasının işareti üzerine, ayakta, gülümseyerek kendisine bakan, hafif sakallı, 1.85 boylarında, 90 kilo ağırlığında gözüken kişiye baktı. Bakışları içini ısıttı. Böyle orta kilo ve boydaki, molla, halim-selim görünüşlü kişinin Koca Yusuf'u nasıl hataladığını, Adalı Halil'i üç defa nasıl yendiğini anlayamadı.

Ahmet, öpmek için Mümin Pehlivanın ellerine eğildi, ama yakalayamadı. Mümin Pehlivan nasıl olduğu anlaşılmayan bir çeviklikle ellerini kaçırmış, yine aynı çabuklukla Ahmet'i kucaklamış, sağından ve solundan göğsüne bastırdıktan sonra alnından öpmüştü. Ahmet, Mümin Pehlivanın seriliği, kendisini kuşatan kolların kuvveti karşısında şaşırdı. Sanki demir mengeneler tarafından sıkıştırılmıştı, Mümin Hocanın bedeni mermer sütun gibiydi.

Mümin Pelvan, Ahmet'i iki omzundan tuttu, gülen yüz, gülen göz ve gören gönülle Ahmet'e baktı. Ahmet, Mümin Hocanın gözlerindeki dört nala giden atların yüreğine yüreğine koştuklarını gördü. Mümin Hoca, Ahmet'in sırtını sıvazladı:

-Ahmet'im, sevdim seni bre. Duruşun, bakışın, gönlümü doldurdu. Eee, İbrahim Pelvana çırak olmak kolay mı? Yiğitliğine, insanlığına, delil olarak, İbrahim Pelvana çırak kabul edilmen yeter. Bu kabulden daha güzel, daha adil, ölçü olabilir mi... pelvanlığına,

Ahmet, Mümin Hocanın, güreşini ilk önce gönülde kazandığını gördü. Mümin Hocayı, öz babası, Gazi Osman Paşası gibi sevdi, yüreği ona soğumamacasına ısındı.

Mümin Hoca, Hergeleci'ye döndü:

-Bre İbram Pelvan. Turnayı gözünden vurmuş, çırağın hasını bulmuşsun.

Hergeleci İbrahim'in, Mümin Hocanın çırağı için söyledikleriyle iyice ısınan gönlü, ilkbaharda güllerin açmasında ışıdı:

-Te be Hocam. Biz onu bulmadık o bizi buldu. Daha doğrusu gönderildi. Hikmet Dedenin, Deli Hafız Pelvanın emanetidir.

Mümin Hoca takıldı:

-Emanet ehline gönderilir bre İbram!

Hergeleci İbrahim ve Mümin Hoca, yanlarında Kara Ahmet, birbirlerine takıla takıla çiftlik sahibi eski bir pehlivan Sadık Ağanın yanına doğru yürüdüler.

* * *

Kavala'nın denizi tepeden gören, panayır yerinde güreş için her şey hazırdı. Güreş, düğün güreşiydi.. Ama gelen misafir ve güreşçiler çok kalabalıktı. Bu sebeple panayır yerinde yapılmasına karar verilmişti.

Perşembe günün daha sabahında panayır yeri, ana-baba günüydü. Hergeleci İbrahim, Adalı Halil, Kara Ahmet ve Tulçalı Hasan'ın geldiği hemen duyulmuş, ortalığı heyecan kaplamıştı. Mümin Hocanın sakatlandığı artık güreşemeyeceği haberi gülle gibi düşmüştü Kavala'nın ortasına. Kavalılar, duyduklarına inanmak istemiyorlardı. Mümin Hoca, onların Osmanlı mülkünde yüz akı, iftiharıydı. O çolak koluna, cılız vücuduna, babasının karşı koymasına rağmen, Osmanlı mülkünün başpehlivanı, gönüllerin pehlivanı olmuştu.

Koca Yusuf'un, Avrupa'ya gittiği söylentisi ortalıkta dolaşıyordu.

Yusuf ile birlikte çırağı Küçük Yusuf, Filiz Nurullah ve Kara Osmanın da gittiği söyleniyordu.

Bütün bunlara rağmen, Kavalılar hallerinden memnundu. Ustalar ustası Hergeleci İbrahim, Aliço'nun çırağı Adalı Halil, Hergeleci İbrahim'in çırağı Kara Ahmet ve Tulçalı Hasan güreşecektiler.

Çok sayıda ünlü pehlivanın gelmesi, az bir güzellik miydi? Kaç güreş sevdalısına bu pehlivanları bir arada görmek, onları seyretmek nasip olurdu.

Adala Halil'in, Hergeleci İbrahim'in peşinde olduğu, daha önceki güreşlerin hesabını sormak istediği dedikoduları, heyecanı artırıyordu.

Tuhçalı Hasan Pehlivan da "Ahmet'le Edirne'de başlayan ama orada bitmeyen bir hesabım var. Hesabı görmeye, Ahmet'e, Tulçalı Hasan kimmiş göstermeye geldim" diyordu.

Ahmet ise bambaşka düşünceler içindeydi. Onun, aklı ve gönlü Kızılelmayla doluydu. Güreş ile Kızılelmayı nerede ve hangi şartlarda bulacağı düşüncesi içinde kıvranıyor, ya fırsatı değerlendiremeyerek Kızılelmayı kaçırırsam endişesinde yanıyordu.

Hikmet Dede elmayı verdiğinde, "Bu elmayı, gerçek aşkı, muhabbeti bulduğunda evleneceğin kızla birlikte yiyeceksin, yarısını sen yarısını o. Ama evleneceğin kız bu emanete layık olmalı, seni gerçek aşka götürebilmeli. Böyle bir kızı bulmanın işareti, Kızılelmanın onun yanında ve kırk adım yakınında ışımasıdır. Bu kızı bulman, seni, ebedî saadete götürecek Kızılelmaya kavuşmandır. Bu güzel; güreş peşinde koşarken karşına çıkacak. Bu sebepten Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa hiçbir güleşi kaçırmamağa çalış" demişti.

İşte Ahmet, bu sözlerin, bu vasiyetin ateşiyle yanıyor, duyduğu hiçbir güreşi kaçırmamağa, bu güreş vesilesiyle karşılaşacağı güzeli bulmağa çalışıyordu. Her yeni bir mekana geldiğinde, kalbi, acaba

aradığım, Kızılelmayı ışıtacak güzel burada mı diye çırpınmağa başlıyor, gönlünün akar gibi olduğu güzellere fark ettirmeden en az kırk adım yaklaşıyor, Kızılelmanın ışımadığını görünce, kolu kanadı kırılıyordu.

Kavalaya gelinceye kadar... Ahmet'in acaba bu güzel o güzel mi diye baktığı güzellerin sayısı 29 olmuştu.

Ahmet, bir kenara oturmuş, ya o güzel buradaysa, ya ben ona yakın olmadan, onu fark etmeden geçersem diye endişe kapılıyor... sonra "Benim görevim güreşlere katılmak, kızların peşinde koşmak değil. O güzel, bir vesileyle karşıma çıkacak" şeklinde düşünerek rahatlamağa çalışıyor, ama rahatlamıyordu. Ya bir vesileyle karşıma çıkar da ben fark etmezsem endişesiyle kendini kendini yiyordu. Bazen bu, bu saplantı haline geliyor, Ahmet, elinde elma, kadınlara kırk adım yaklaşmamak, elmanın ışıyıp ışımadığına bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Kavala panayır yerine kurulan er meydanında hareket başlamıştı, küçük boylarda güreşler, kıyasıya sürüyordu. Ahmet, hiçbir şeyin farkında değildi. Asıl güreş, onun gönlündeydi.

Mümin Pehlivan, Hergeleci İbrahim ve Sadık Ağa, hancı güreşleri birlikte seyrediyorlardı. Adalı Halil, bütün ısrarlara rağmen, diğer Kavala Ağalarının yanında oturmayı tercih etmişti.

Başaltı güreşlerinde son güreş başlayınca, cazgır seslendi:

-Baş pelvanlar hazır olsun!

Cazgırın baş pelvanlar hazır olsun seslenmesiyle birlikte, ortalığı bir heyecan kapladı. Kazan dibine ilk önce iri gövdesiyle Adalı Halil, arkasından Tulçalı Hasan, Kara Ahmet ve Hergeleci İbrahim geldiler. Selamlaştılar, yağlanmağa başladılar.

Yağlanma bittikten sonra cazgır, pehlivanlara eşleştirmek için harekete geçince Adalı Halil ortaya çıktı halka seslendi:

-Ey ahali! Ben buraya Hergeleci ile güreşmek için geldim. Bizi baş başa bırakın!

Bunu fırsat bilen Tulçalı da bağırdı:

-Ben de Kara Ahmet ile güreşmek için geldim. Edirne'de beni kazaladı, sağda solda aleyhimde konuşurmuş.

Cazgır, durumu hakem heyetine ve düğün sahibine bildirdi. Hakem heyeti, İbrahim Pehlivana sordu. İbrahim Pehlivan "Ben Adalı Halil'i, çırağım Ahmet de Tulçalı'yı yendik. Normal olanı onların bir rakip yendikten sonra bizimle tutmalarıdır. Ama ilk defa bizi istemeleri de hakkıdır. Yine de siz bilirsiniz" dedi.

Hergeleci İbrahim'in yaklaşımı düğün sahibini ve diğer ağaları rahatlattı. Bu sırada Adalı Halil geldi. Hergeleci İbrahim'in kispetinin kasnağından tuttu:

-Kaçma İbrahim! Buralara seninle kozumu paylaşmağa geldim.

Hergeleci İbrahim, Adalı Halil'in "Kaçma İbrahim" sözüne kızdı:

-Sen ne dersin be Halil. Ne süle diğinin farkında mısın? Pelvan kişiye büle söz yakışır mı? Pelvanlıkta rakipten, er meydanından kaçmak var mı? Büle bir şeyi bize nasıl yakıştırırsın?

Hergeleci'nin sözleri, Adalı Halil'i kıpkırmızı etti, söylediklerinin ağırlığını fark etti, ancak ok yaydan çıkmıştı. Hergeleci, hakem heyetine ve ağalara döndü:

-Te be ayırın bizim Adalı ile güreşimizi. Madem ki intikam peşindedir, alsın intikamını da rahatlasın.

Söze, Tuçalı da karıştı:

-Ben de ilk elde Ahmet ile güleşmek isterim. Bizim güleşimizi de diğerlerinden ayırın!

Araya, Kavalalı ve Edirneli ağalar girdi. Düğün sahibine, bu iki güreşin ödülünü kendilerinin vermek istediğini söylediler, ortaya çil çil Osmanlı altınlarını koydular ve Adalı Halil-Hergeleci İbrahim, Tulçalı Hasan- Kara Ahmet güreşlerinin diğer baş güreşlerinden ayrılmasına karar verildi.

Durum seyircilere bildirildi, seyirciler zevkten sekiz köşe oldular.

Cazgır, baş pehlivanları kıbleye karşı dizdi. Pehlivanlar, rakiplerinin ellerini tutarak el bağladılar, Yüce Mevlâ huzurunda

boyun büktüler. Cazgır, mertlikten ayrılmamaları, kendilerini büyük görmemeleri, kibre kapılmamaları, gönül kırmamaları konusunda tavsiyede bulundu, er meydanının ne olduğunu hatırlattı, dua ve salavattan sonra, tıpkı Malazgigirt'te, Alpaslan'ın yiğitlerinin savaş meydanına yürümeleri gibi Allah Allah sesleri arasında baş pehlivanları er meydanına saldı.

Kara Ahmet, Tulçalı'yı yenerken Adalı Halil ile Hergeleci İbrahim berabere kaldılar.

Kısım 16

14 Temmuz 1895, Kara Ahmet ve ustası Hergeleci İbrahim'in yolları yine Selanik taraflarına düştü. Kara Ahmet'in Tulçalı, ustasının Adalı Halil ile yaptığı güreşlerden sonra yaklaşık dokuz ay geçmişti. Ustasıyla üç aydır orası senin, burası benim güreş kovalıyorlardı. Ustası Ahmet'e ayak uydurmakta zorlanır olmuştu.

Ahmet, bir yerde güreş olduğunu işitti mi tutabilene aşk olsun, sanki kanatlanıyordu. Güreş, isterse Osmanlı mülkünün diğer ucunda olsun Ahmet, katılabilmek için her türlü fedakarlığı göze alıyordu. Çünkü, elmayı paylaşacağı güzele ancak güreş peşinde koşarken kavuşabilirdi.

Edirne, Hasköy, Dimetoka, Dedeağaç, Gümülcine, İskeçe, Drama, Kavala, Serez derken Selanik'e gelmişlerdi.

Selanik ağaları güreşi çok seviyorlardı. Selanik'i Osmanlı topraklarına katan beş akıncı beyi Selanik'i tepeden gören bir düzlüğe geldiklerinde mola vermişler, bir pınar başında, buz gibi suyundan içmişler. Her biri, Bursa'dan, oraya da Türkistan'dan gelen çınar fidanlarını dikmişler Pınar'ın yanına. Dikmişler ki bu belde, Türkistan'dan Anadolu'ya oradan da Rumeli'ne, Avrupa'ya devam eden bir mubarek gayret sırasında vatan edinildiği, şenlendirildiği, feth edilerek sonsuz güzelliklere açıldığı bilinsin diye. Çünkü Çınar, Türkoğlunun gönlünde ebedî güzelliklere, adalete, bir diyarın kılıç ve gönül ile fetih edildiğine işaret ediyordu.

Beş akıncı beyinin diktiği beş çınar, tez zamanda büyümüş, gölgesinde, mazlumlara huzur verir ve burası "Beşçınar" diye bilinir olmuş. Buraya Tanzimat'tan sonra, Avrupa'ya benzemek için sergi yeri için Millet bahçesi yapıldı. Selanikliler, çoluk çocuk buraya gelir oldu.

Beşçınar'daki Millet bahçesini çalıştıran İpekçi İsmail Bey, Selanikli güreşseverlerin isteğiyle yine güreş tertip etmişti.

1895 yılının 14 Temmuz Salı günü öğleden sonraydı... Beşçınar

mevkiindeki güreş meydanı, iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Hergeleci İbrahim ve Adalı Halil'in geleceği günler öncesinden duyurulmuştu. Herkes büyük bir merakla bu ikisi arasındaki güreşi bekliyordu. Dokuz ay önce iki pehlivan arasında Kavala'da yapılan güreş berabere bitmişti. Adalı Halil, her gittiği yerde "Hergeleci ile olan hesabımı göreceğim!" diyerek ortalığı kızıştırmıştı.

Hergeleci İbrahim ve Kara Ahmet, gönül dostları Kavalalı Mümin Hocaya misafir olduktan sonra Beşçınar'daki güreş yerine geldiler. Ama hepsi iyi gelemediler. Hergeleci çok fena hâlde ishal olmuştu. Üç dört gündür devam eden ishal, Hergeleci'yi iyice zayıf düşürmüştü. Mümin Hocanın defalarca "İbrahim, bu hâlde güleşemezsin!" demiş ancak dinletememişti. Hergeleci "İnsanlar, 'Korktu da çıkmadı!' diye konuşarak suizana düşebilirler, insanları suizan günahına düşmesine sebep olmayalım! Güleşte yenmek kadar yenilmek de şereftir, aslolan er meydanına çıkıp güleşmektir" diyerek beyaz gömleğini giyindikten sonra soyunmuş ve daha sonra kispetini bedenine kuşanmıştı.

Kara Ahmet, Hergeleci İbrahim'e, "Usta hastasın. Hiç olmazsa müsaade et de Adalı ile ilk elde ben tutayım!" dedi. Fakat Hergeleci, "Adalı ile baş edebilmen için daha çok vakit var" diyerek kabul etmedi.

Pehlivanlar kazan başına geldiler, selamlaştılar. Başa güreşecek dört pehlivan vardı; Hergeleci İbrahim, Adalı Halil, Kara Ahmet ve Molla Ali. Kara Ahmet ustasına baktı. Yüzü iyice sararmıştı, hastalığın iyice halsiz bıraktığı belliydi. Adalı Halil ise azgın bir boğa gibi Hergeleci İbrahim'i süzüyordu.

Adalı Halil, Hergeleci İbrahim'i kispet kasnağından yakalayarak, cazgıra, Hergeleci ile güreşmek istediğini söyledi. Kara Ahmet de hasta olan ustasını Adalı Halil'in gazabından kurtarmak için Adalı ile tutmak istediğini açıklayınca Adalı Halil kızarak "İlk elde beni isteyebilmen için daha çok ekmek yemen lazım. Haddini bil!" dedi.

Ahmet tam ağzına geleni söylüyordu ki ustasının, "Adalı pelvan haklı Ahmet. Adalı ile güleşebilmek için daha çok ekmek yemen lazım" şeklinde müdahalesi üzerine bir şey diyemedi ama Adalı

Halil'in sözleri akkor bir taş gibi yüreğine oturdu.

Cazgır, Hergeleci'nin itiraz etmemesi üzerine, onu, Adalı ile eşleştirdi. Bu şekilde Kara Ahmet de Molla Ali ile birbirine rakip oldu.

Cazgır, pehlivanları Kıbleye karşı el bağlattıktan sonra duasını yaptı, salavat ve Allah Allah sesleri arasında er meydanına saldı.

Güreşler başladı. Ahmet, rakibini şöyle bir yokladı. Rahatça yenebileceği kanaatine vardı. Kendi güreşini bağladıktan sonra yarım göz ile ustasının Adalı Halil ile mücadelesini takip etmeğe başladı.

Adalı Halil azgın bir boğa gibiydi. Sağlı sollu elenselerle tufan olmuş Hergelici'nin üzerine yağıyordu. Hergeleci ayakta zor duruyordu. Fakat çok usta bir güreşçi olduğundan Adalı'ya karşı koyuyordu. Adalı, hiçbir şeyin farkında değildi. Hergeleci'yi ezmekten, er meydanından kaçırmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Ayakta, zor duran, dermanı kesilen Hergeleci, Adalı'nın bir elensesiyle kendini yere attı. Adalı, Hergeleci'nin altçı pehlivan olduğunu bildiği için üzerine gitmedi. Ancak, Hergeleci yerden kalkmayınca mecburen bastırdı.

Kurtkapanı oyununu almak için harekete geçti. Hergeleci, iyice güçten düştüğü için bütün mücadelesine rağmen, Adalı Halil'in kurtkapanı oyunu almasına, kollarını koltuk altlarından geçirip ellerini ense kökünde birleştirmesine mani olamadı.

Adalı Halil, oyun ile Hergeleci'yi yenemeyeceğini bildiği için işi iyice zorbalığa döktü. Yüz elli kiloya yaklaşan ağırlığıyla 90 kiloluk Hergeleci'nin üzerine abandı. Kurtkapanıyla zorlayarak, Hergeleci'nin yüzünü çimde sürtüyordu.

Ustasının durumunun iyice kötüleştiğini gören, Adalı ile son güreşi yapmak mecburiyetinde kalacağını fark eden Ahmet, rakibini bir çapraza aldı. Kuvvetle sürdükten sonra çengelleyerek altına düşürdü. Hemen paça kasnak oyununa geçerek kündeledi.

Seyircilerin dikkati, Adalı ile Hergeleci üzerinde olduğundan

kimse Kara Ahmet'in galibiyetinin farkında olmadı; Mümin Hocadan başka. Kavalalı Mümin Hoca büyük bir dikkatle Ahmet'in güreşini takip etmişti.

Adalı tarafından, kurt kapanıyla yüzü yerde sürtülen ve kan içinde kalan Hergeleci'nin daha fazla dayanacak hali kalmamış, iyice tükenmişti. Direnmeyi bıraktı ve Adalı Halil'in kurt kapanında zorlamasıyla sırtüstü devrildi. Adalı ayağa fırlayıp galibiyet temennasını çıktı.

Cazgır, Adalı'nın galibiyetini ilan etti. Adalı, kalkması için elini uzattı. Ancak, Hergeleci de hiçbir hareket yoktu. Adalı endişelendi, Hergeleci'ye bir şey mi olmuştu?

Bu sırada Mümin Hoca ile Kara Ahmet geldiler. Kara Ahmet, "Ustam ne oldu sana?" diyerek Hergeleci'nin üzerine kapandı. Mümin Hoca şöyle bir baktı ve Ahmet'i kaldırdırdı:

-Çabuk su yetiştir, ustan bayılmış!

Mümin Pehlivan, şaşkın şaşkın bakan Adalı'ya döndü, kızgındı:

-Te be Adalı! Ne istedin İbrahim Pelvandan, kastın öldürmek miydi?

Adalı hâlâ ne olduğunu farkında değildi:

-A be Mümin Pelvan sen ne dersin! Öldürmek istemek ne demek. Bunu bana nasıl sülersin? Gördüğün gibi mertçesine, kıran kırana güleştik.

Mümin Pehlivan iyice kızdı:

-Tövbe tövbe! Sen ayakta bile zor duran Hergeleci ile güleşmeğe, mertçe güleşmek mi dersin. Kıran kırana güleşi hasta adam ile mi yaparsın?

-A be Mümin Pelvan sen ne dersin, Hergeleci hasta mıydı?

Adalı'nın bu suali Mümin Pehlivana daha da kızdırdı:

-Anlamadın mı? Tabii anlayamazsın? Yenme hırsı gözlerini ve gönlünü kör etmiş. Hasta olmasaydı, onu bu hale getirebilir miydin?

Adalı iki eliyle başına vurdu:

-Tüüh benim akılsız başım. Nasıl da anlamadım.

Adalı Halil de Mümin Pehlivanın yanına çökerek Hergeleci'yi ayıltmak için gayret etmeğe başladı. Mümin Pehlivan, Adalı'ya, Hergeleci'nin bütün ikazlara rağmen, er meydanından kaçtı dedirtmemek için hasta hasta güreşe nasıl çıktığını anlattı. Mümin Pehlivanın ağzından çıkan her söz, zehirli bin hançer darbesi gibi Adalı'yı gönlünden yaraladı. Bu sırada elinde su ibriğiyle Ahmet yetişti, ibriği Mümin Pehlivana verdi. Adalı'ya çattı:

-Hasta adamı ezmek nasıl olurmuş meydanda göreceksin!

Adalı, Kara Ahmet'e bir şey söylemeğe çalıştı, ama beceremedi. Mümin Hoca, Kara Ahmet'i uzaklaştırdı. Hergeleci'nin yüzüne su serpti. Hergeleci kendine geldi. Adalı Halil çok üzgündü:

-Te be İbrahim hakkını helal et! Hasta olduğunu bilemedim.

Baş ucunda suçlu suçlu, süt dökmüş aslan gibi duran Adalı'yı görmek, acılar içinde kıvranan Hergeleci'yi gülümsetti elini Adalı'nın omzuna koydu:

-Üzülme bre Adalı! Sağlam da olsaydım... yine beni bu hâle getirirdin. Hepten de azgın boğa gibi olmuşsun, senin karşında kim durabilir?

Hergeleci'nin sözleri gergin havayı yumuşattı. Adalı Halil, Hergeleci'nin bu mertliği karşısında gözlerinin yaşarmasına mâni olamadı.

Hergeleci, Adalı ve Mümin Pehlivana dayanarak er meydanını terk ederken, cazgır, merakla beklenen açıklamayı yaptı:

-Son güleş, Hergeleci'nin çırağı Kara Ahmet ile Aliço'nun çırağı Adalı Halil arasında yapılacaktır. Pelvanlar, onbeş dakika sonra er meydanında hazır olsunlar.

Adalı Halil, biraz nefeslenmek ve yağını tazelemek için yanlarından ayrılınca, Mümin Pehlivan ve Hergeleci İbrahim, Kara Ahmet'e Adalının güreş tarzını anlattılar:

-Kulaklarını iyi aç Ahmet! Birinci şart; öfkeni yen. Öfkeyle

kalkan zararla oturur. Sinirlerine hâkim olacak, güreş esnasında Adalı'nın az önceki yaptıklarını unutacaksın. Adalı Halil tıpkı ustası Aliço gibi güleşir. Hiç acelesi yoktur. Sağlı sollu elenselerle rakibini ezer, yumuşatır ve sonra yener. Onunla güleşirken, ya oyunla güleşi karıştıracaksın ya da elenselerden kendini kollayacaksın. Adalı şu anda güleş yapmakta olan başpehlivarlar içinde Yusuf ve Kurtdereli Mehmet ile birlikte birinci sınıfın içindedir. Başpehlivanlıktaki asıl imtihanın şimdi olacaktır. Tulçalı ile güleşin, Adalı ile yaptığın güleşin yanında çocuk oyuncağı kalacak. Başpehlivanlıktaki yerinin ne olduğu bu güleşle belli olacak.

Ahmet, güreşin üstatları ustası Hergeleci İbrahim ve Mümin Pehlivanın nasihatlerini büyük bir dikkatle dinledi. Cazgırın başpelvanlar er meydanına seslenmesiyle ellerini öpüp, hayır dualarını alarak yanlarından ayrıldı.

Cazgır, yağlarını tazelemelerinden sonra Adalı Halil ve Kara Ahmet kıbleye karşı el ele divana durdurdu. Pehlivanlar selamlaştıktan sonra birbirleriyle bir kelime dahi konuşmadılar. Ahmet, kıbleye karşı rakibiyle el ele durmanın manasına varmağa, bunu gönlünde duymağa çalışıyordu ama bir türlü muvaffak olamıyordu. Adalı Halil'in ustasına yaptıkları Ahmet'i çok kızdırmıştı. İki pehlivan, Kırkpınar güreş geleneğine ters hareket ediyorlar... birbirlerini hiç de iyi gözlerle süzmüyorlardı. Özellikle Ahmet, Adalı Halil'e kızgın kızgın bakıyordu.

Cazgır, iki pehlivana "Güreş ne için yaptığınızı, kimlerin hatırasını yaşatmağa çalıştığınızı unutmayın!" dedi ve duasına başladı:

Besmeleyle çıkın meydana,

Uymayın hiçbir vakit kör şeytana,

Bu dünya kalmamıştır hazreti Süleyman'a,

Size de kalmaz pelvanlarım.

Hani Ali? Hani Veli?

Hazret-i Hamza'dır pehlivanların piri.

Bu pehlivanlık dediğin bir garip aşk,

Onlara layık değil harmanla orak,

Aç gözünü pehlivanım, kendine eş seçmeye bak!

Zira hasmın galiptir galip,

Her zaman rakibini alta getirmeye talip.

Alta geldim diye yerinmeyin,

Üste çıktım diye sevinmeyin,

Hasmınız karınca dahi olsa,

Ondan aşağı tutun kendinizi pehlivanlarım.

Cazgır, ilk önce Adalı'ya seslendi:

Hey Adalı Adalı, Aliço'ya çırak olalı,

Sanma ki yoktur benden belalı,

Rakibin Hergeleci'nin çırağı Kara Ahmet,

Küçük görüp ben dersen çok çekersin zahmet.

Sonra Ahmet'in dikkatini çekti:

Hey bre Kara Ahmet, bilirim deli dolusun,

Korku bilmez akıncılar torunusun,

Rakibin Adalı'dır, çok zorludur,

Gazabından Yüce Mevlâm korusun!

Her iki pehlivana nasihatten sonra cazgır, duasını salavat ve Allah Allah nidalarıyla bitirdi:

Ey pelvanlar, gözler sizdedir bugün,

Güleşiniz olsun gönüllere düğün,

Vurun sarmayı kündeyle atın

Duanızda, Peygamber Efendimize salavat katın.

Alta düşersen apış,

Üste çıkarsan paça kasnaktan yapış,

Vur sarmayı kündeden at,

Getir Hazreti Muhammed Mustafa'ya salavat.

Allah Allah İllalllah.

Şu iki yiğide hep birlikte diyelim maşallah,

Haydi Allah derman versin,

Alperenler size el versin.

Cazgırın duasının bitmesiyle birlikte, her iki pehlivan peşreve başladı. Kara Ahmet deli tay, Adalı Halil azgın boğalar gibiydi. Adalı Halil otuz, Kara Ahmet, 25 yaşındaydı.

Kara Ahmet, baş pehlivanların en zorlularından biriyle ilk defa güreş tutmanı heyecanı, Adalı Halil'in ustasına yaptıklarının kızgınlığıyla, bazen deli tay oldu, Yesi'de şahlandı, Anadolu'yu bir uctan uca kat ederek Selanik Beşçayır'a ulaştı. Aslan gibi yeleli kabardı, avını süzdü.

Pehlivanlar, başlı başına bir destan olan peşreve başladılar... Türkoğlunun Türkistan'dan Avrupa'ya akışını, vatan tutuş destanını canlandıran peşrev esnasında elini, "Ben ustalıkta senin ayağının tozu olamam!" manasında, rakiplerinin paçasına dokundurup alınlarına götürdükten, "Gücünle kuvvetinle mağrur olma! Güç, mesuliyet demektir. Topraktan geldin, toprak olacaksın" hatırlatması yapan toprağı öptükten, birbirleriyle helalleştikten sonra ense enseye gelip güreşe soyundular... başka düşünceleri bıraktılar, her şeyleri güreş oldu.

Adalı Halil, Kara Ahmet'i hiçe sayıyordu. Bu görüşünde de haklıydı. Kara Ahmet'in baştaki ilk ciddi güreşiydi.

Kara Ahmet, tabii ki ustası Hergeleci İbrahim ile kıyas edildiğinde, Adalı'nın karşısında hafif kalıyordu. Fakat, Kara Ahmet'te ustasında bulunmayan bazı hususiyetleri vardı. Sert güreşmeyi seviyordu. Sertliğe aynen mukabele ediyor, yumruğa yumrukla karşılık veriyordu. Çok kuvvetli nefesi vardı.

Elense bağlayıp güreş başlar başlamaz, Adalı Halil, tıpkı ustası Aliço gibi, sağlı sollu elenselerle bora gibi esmeğe başladı. Başladı

ama şaşırdı. Kara Ahmet de kendisine aynı şekilde karşılık veriyordu. Elenseleri de hiç yenilir yutulur gibi değildi. Adalı, Kara Ahmet ile ustası Hergeleci'nin güreş tarzlarının çok farklı olduğunu anladı.

Kara Ahmet'in aynı şekilde Adalı'ya karşılık vermesiyle güreş kızıştı. Daha doğrusu güreş olmaktan çıktı, elense-tırpan savaşına döndü.

Büyük bir dikkatle güreşi takip eden Kavalalı Mümin Pehlivan, Hergeleci İbrahim'e takıldı:

-Te be İbram. Bu senin çırak zorlu çıktı. Baksana Adalı ile başa baş dişe güleş çıkarır.

Hergeleci İbrahim güldü:

-Buna güleş denirse!.. Ahmet kavgacı bir mizaca sahip. Sert güleşi sever. Adalı'nın anladığı dilden güleşir. Sertliğe sertlikle karşılık verir. Bütün uğraşmama rağmen onu bu huyundan vazgeçiremedim.

Güreşin iyice kızışması Selanik ve yöresinden gelen güreşseverleri coşturdu.

Adalı Halil, Kara Ahmet dayandıkça ve kendisine aynı sertlikle karşılık verdikçe sinirleniyor; "Dünkü çocuk bana nasıl karşı koyar?" diyerek kendi kendini yiyordu. Fakat Ahmet'e ayakta bir şey yapamıyordu. Ahmet'e ayakta bir şey yapamayacağını anlayan Adalı Halil, taktik değiştirdi ve çift daldı. Ahmet'in paçalarını ele geçirdi. Herkes Ahmet gitti diye düşündü.

Kara Ahmet, kendisinden beklenmeyen bir şey yaptı. Herkesin beklediğinin aksine Adalı'nın dalışı karşısında gafil avlanmadı. Sağ kolunu önden Adalı'nın boğazına dolayarak boyunduruğu yetiştirdi. Yetiştirmesiyle birlikte, çökerek Adalı'yı da dizletti ve boğmağa başladı. Ahmet'in bu hareketi er meydanına heyecan getirdi:

-A be bu Ahmet hiç de boş değişmiş. Boyunduruğu nasıl da yetiştirdi.

-Adalı'nın bugün işi zor desenize!

-Etme bulma dünyası.

Adalı, dünkü kızan diye gördüğü Ahmet'in boyunduruğundan ne olacak diye düşündü... paçaları çekerek yüklendi. Boyunduruğa rağmen, paçaları çekip, omuzlarıyla Kara Ahmet'in ayaklarından yüklenip onu sırtüstü devireceğini zannediyordu. Ancak Adalı Halil, Kara Ahmet'in kuvvet ve güreş derecesini hâlâ anlayamamıştı.

Adalı Halil yüklendi, Ahmet boyunduruğu sıktı. Adalı gözlerinin kardığını hissetti ve Ahmet'in kollarında ne kadar müthiş bir güç olduğunu anladı. Anladı ama yine de yüklenmeye devam etti. Dünkü çocuk diye gördüğü Ahmet'in karşısında paçaları bırakıp, Ahmet'in boyunduruğunu bırakmasını gururuna yediremiyordu. Yağlı güreşte paçalar bırakılınca boyunduruk çözülür. O yüklenince, Ahmet boyunduruğu sıktı. Adalı Halil'in kulakları zonklamağa başladı. Paçaları bırakmadan yüklenmekle Ahmet'i yenemeyeceğini anladı. Gururu falan bir tarafa koydu. Paçaları bıraktı. Şimdi bütün gözler Ahmet'teydi. Paçalar bırakılınca, boyunduruk boşaltılırdı. Ama Ahmet, boyunduruğu boşaltmamıştı. Ahmet, geri geri kaykıldı ve Adalı'nın yüzünü çimenlere dayadı. Ahmet, Adalı taraftarı seyircilerin bağırışlarına rağmen Adalı'nın yüzünü çimenlere sürttü. Ve Adalı'nın ustası Hergeleci İbrahim'e yaptığının aynısını yaptı. Cazgırın geldiğini görünce boyunduruğu boşalttı. "Haydi Kızılelmaya!" diyerek ayağa fırladı.

Adalı Halil, Ahmet boyunduruğu boşaltmasına rağmen yerinden doğrulamadı. Çimenlere uzanmış nefeslenmeğe çalışıyordu. Cazgır, hemen su yetiştirdi. Adalı'nın başından aşağı su döktü. Su ile hayat bulan, kendine gelen Adalı, doğruldu. Yağ kazanına doğru yürüdü. Cazgır "Bre Halil Pehlivan nereye?" diye seslendi. Adalı kızgın kızgın "Nereye olacak yağımı tazelemeye?" dedi. Cazgır, "müsaade ediyor musun?" gibilerden Ahmet'e baktı. Ahmet de "vet manasında" başını sallayınca cazgır, Adalı'ya daha fazla bir şey söylemedi. Adalı, yağ kazanının yanına yürüdü. Yavaş yavaş yağlandı. Bütün seyirciler, Adalı'nın yağ tazeleme bahanesiyle

dinlendiğini anlamıştı. Kara Ahmet, koca Adalı'nın gözünü korkutmuş muydu? Adalı'yı, yağ tazeleme bahanesiyle (dinlenmek isteyecek hâle getirme) şerefi Ahmet'e yeter gözükmüştü.

Mümin Pehlivan yanında büyük bir dikkatle çırağının güreşini seyreden Hergeleci İbrahim'e takıldı:

-Te be İbram. Bu senin çırak hepten de zorlu çıktı. Baksana Adalı'nın iflahını kesti.

Hergeleci İbrahim şaşkındı:

-Doğrusunu istersen bu kadarının ben de beklemiyordum. Adalı sert güleşerek ona istediğini gibi güleş yapmasına fırsat verdi.

Adalı Halil, yağ tazeleme işini yavaştan aldı. İbrik ibrik suları başından aşağı boca etti. Seyircilerin, "Adalı, dinlendiğin yeter!", "Utanmazsan koca çınarın altına yan gel yat" şeklinde tepkileri üzerine er meydanına yürüdü.

Cazgırın işaretiyle güreş başladı. Daha doğrusu güreş değil, kavga başladı. Adalı Halil'i, Kara Ahmet'in boyunduruğu iyice kızdırmıştı. Hemen elense ve tırpanlara başvurdu. Tırpanları, Ahmet'in baldırlarına geliyor, elenseleri balyemez topu gibi patlıyordu. Canı yanan Ahmet, aynen karşılık verince, güreş, güreş olmaktan çıktı, tam bir sokak kavgasına dönüştü. Güreş iyice kızıştı. İki pehlivan, birbirlerini yiyordu. İkisinin de oyun falan düşündüğü yoktu. Tek düşünceleri, rakibini ezmekti. Adalı Halil'in güreş tarzı karşısında, Kara Ahmet'in aklı başından gitmiş, güreşin temsil ettiği manayı unutmuştu.

Güreşin kavgaya dönüşmesi seyircileri kızdırdı. Hakem heyeti, cazgırı, yanına çağırdı ve pehlivanlara, doğru dürüst güreşmeleri konusunda ihtarda bulunmasını söyledi.

Cazgır güreşi durdu ve "Pelvanlar, bu şekilde güleş olmaz. Hakem heyeti, güleş gibi güleş yapmanızı ister. Yoksa her ikiniz de yenik sayılacaksınız!" dedi.

Adalı bir şey demeden hemen Ahmet'in ensesini yapıştı, kurallara aykırı olarak aşırtma boyunduruk aldı. Ahmet'in boğmağa

başladı. Cazgır, müdahale edip güreşi durduruncaya kadar Ahmet'i bir güzel boğdu. Cazgır adamakıllı kızmıştı. Adalı'ya, "Bu sana son ihtarımdır. Bir daha yanlış hareketini görürsem mağlup ilan edeceğim!" dedi. Güreş tekrar ayakta başladı.

Adalı'nın kurallara aykırı şekilde aşırtma boyunduruk alması, Kara Ahmet'i çileden çıkarmıştı, hiçbir şeyi gözü görmüyor, yalnızca aşırtma boyunduruk almak için fırsat bekliyordu. Ahmet, aradığı fırsatı buldu. Ense bağında dururken birden bire aşırıp Adalı'yı boyunduruğa düşürdü. Çekerek boynunu uzattı. Bu sırada cazgır, hakem heyetine bir şey söylemekle meşgul olduğundan Ahmet'in kural dışı boyunduruğunu göremedi. Ahmet'i o kadar kızmıştı ki boyunduruğu ölesiye sıkıyordu. Adalı, cazgırı yanlarında göremeyince yumruğunu olanca şiddetiyle Ahmet'in karnına vurdu. İkinci yumruk mideyeydi. Adalı'nın gülle gibi yumruklarını yiyen Ahmet boyunduruğu çözdü. O da yumruğunu Adalı'nın midesine patlattı.

Güreşin kavgaya dönüşmesi üzerine başta Mümin Pehlivan ve Hergeleci olmak üzere bütün ahali pehlivanları ayırmaya koştu ve pehlivanları ayırdılar. Hakem heyeti güreşlerin bittiğini, baş güreşlerde ödülün Hergeleci İbrahim ile Kara Ahmet'in yendiği Molla Ali arasında eşit olarak paylaştırılacağını ilan etti. Adalı Halil ve Kara Ahmet, birer galibiyetleri olmasına rağmen, kavga çıkardıkları için ödülden mahrum oldular.

14 Temmuz 1895 tarihindeki Selanik Beşçınar güreşleri, bu şekilde, er meydanına yakışmayan şekilde sona ermiş oldu.

Gemiler gemiler... Nereden gelir nereye gider? Demir alan gemilerle o da gidiyordu. Ulaştığı yerde aradığını, bulduğunu; bulduğunda beklediğine kavuştuğunu hayal ediyordu.

Kavuşmanın hayali bile gönlünün kanatlanmasına sebep oluyordu. Yıllardır boynuna asılı taşıdığı, yiğitler meydanında ercesine gayretlendiği zaman hariç bir an bile yanından ayırmadığı yükü, artık dayanılmaz olmuştu.

Düşüncelerin karası, gönlünü de karartmaya başlamış... artık dayanamaz olmuştu. 1885 yılının Hıdrellezinden beri o diyar senin bu diyar benim koşturup durmuş, hiçbir güreşi kaçırmamağa çalışmıştı. Ama hâlâ bulamamıştı, Kızılelmayı bölüşüp ebedî güzelliklere birlikte koşacağı gönlünün sultanına. Acaba o mudur? diye Kızılelmasını yakın eylediği kız sayısı 39'u bulmuş, ama bunların hiç birinde Kızılelması ışımamıştı. Gönlü isyanlardaydı; "Bahtın kara senin, artık zorlama! Kızılelmayı paylaşacağın güzeli aramaktan vazgeç! Gel, elmanın ışıyıp ışımadığına bakmadan bir dilber bul. Dünyadan muradını al. Yaşın yirmibeşi buldu. Daha ne kadar koşturacaksın. Bahtın kara senin. Hikmet Dede o güzeli mutlaka bulacaksın demedi. Ara dedi, aradın ama bulamadın. Demek ki kısmetinde yokmuş. Gel bu sevdadan vazgeç. Bahtın kara senin!" diyordu.

Kara Ahmet'in gönlünün bahtın kara isyanına aklı, "Höst bre höst. Kişinin bahtı kara değildir. Bahtına giden yolda kullandığı aklı, iradesi karadır. Karalık varsa bunlardadır. Hikmet Dede ara dedi, zaman bildirmedi. O zaman aramağa devam. Ne güzel söylemişler: 'Arayan kavuşur', 'Arayan bulur; Mevlâsını da belasını da!' Yüce Mevlâmız, arayanı kavuşturacağını vaat etmiştir. O vaadinden dönmez. Ebedî saadetin olan Kızılelmayı aramaktan bu kadar kolay nasıl vazgeçersin? Haydi Kızılelmaya!" diye cevap veriyordu.

Ahmet, gönlü ile aklı arasından çırpınıp duruyordu. Beşçınar

güreşlerinden sonra bir müddet, Mümin Hocaya misafir olmuşlardı. Perşembe sabahı ustası ile birlikte Selanik'e bağlı Serez kasabasındaki güreşmeğe gideceklerdi.

Selanik'te deniz üzerinde güneş batmak üzereydi. Güneş, yıllardır Ahmet'in peşinde koştuğu, misalini torbasında taşıdığı Kızılelmaya benzemişti. Ahmet'in bulunduğu yerden Kızılelmaya benzeyen güneşe doğru... kıpkırmızı bir yol olmuştu, deniz üzerinde, ışıklardan...

Ahmet, ışıktan kırmızı yol üzerinde batan güneşe, Kızılelmaya doğru yürümek istedi.

Hikmet Dedenin "Türkler için Kızılelma, üzerinde düşünüldükçe uzaklaşan ancak uzaklaştığı oranda cazibesi artan idealler veya hayallerdir" sözlerini hatırladı. Kızılelmaya kavuşmak hasretiyle yandı. Sanki, denizden güneşe doğru uzanan ışıktan meydana gelmiş yolda yürürse, güneşe, Kızılelmaya kavuşacaktı...

1895 Temmuzunun 24'ü Cuma günü Cuma namazı sonrası Serez'de güreşler olacaktı. Serez'in ağaları güreşe çok meraklıydılar. Ödüller de dolguncaydı. Ahmet'in gözünün ödül falan gördüğü yoktu. Onun gözü ve gönlü Hikmet Dedenin on beş sene önce verdiğinden başkasını görmüyor, düşünmüyordu.

İşte şimdi Ahmet, acaba elmayı paylaşacağım güzele Serez'de rastlar mıyım, elmam orada parlar mı? diye büyük bir heyecanla Serez güreşini bekliyordu. Adalı Halil ile yaptığı güreşten sonra herkes Ahmet'i parmakla gösterip "İşte Adalı Halil'e meydanı dar getiren Ahmet!.." der olmuştu... Ahmet, başpehlivanlar arasında birinci sınıfa yükselmiş, ustası ve Mümin Pehlivan onu tebrik ederek, "İşte şimdi ustalık ve kuvvette gerçek bir başpehlivan olduğunu gösterdin. Ama mertlik, yiğitlik ve ihsanda, zorluklara katlanmakta başpehlivan olman için daha çok gayret göstermen gerek. Her ne olursa olsun Adalı ile kavgaya tutuşmamalıydın" demişlerdi.

Ahmet, Selanik'te sahil boyunda... gemilerin geldiği, gemilerin nice menzillere gitmek üzere ayrıldığı limanda yürüyordu...

gönlünde ve aklında, her hücresinde, Kızılelma, Kızılelmayı paylaşacağı meçhul güzel olduğu hâlde...

Kızılelma ve Hikmet Dedenin vasiyetinin bulunduğu torba Ahmet'in boynuna asılıydı. Torbanın ipinin boynuna, şah damarına yakın yere dokunan kısımda dayanılmaz bir acı oldu. Sanki boynuna bir bıçak saplanmıştı. Eli acıyan yere gitti ve ipi hızlıca çekti, çekmesiyle de ip koptu. Kopan ip Ahmet'i gerçeklere döndürdü. Torba yere düştü. Düşen torbayı Kızılelma terk etti.

Torbadan kurtulan elma yuvarlanıyordu... hem de denize doğru. Yuvarlanmakla kalmayıp, Ahmet'in yıllardır beklediği bir şeyi yapıyordu. Evet, elma ışıyordu. Bir kömür parçası gibi kor olmuştu. Ahmet'in eli ayağına dolaştı. Koştu, acele edince de adımları aklına uyamadı ve düştü. Hem de yüz üstü. Burnu sertçe yere çarptı. Kanamağa başladı. Ahmet, bir şeyin farkında değildi. Onun gözü ışıldayarak tıngır mıngır yuvarlanan elmadaydı. O ne? Elmanın yuvarlandığı yerde bir eşek vardı. Ahmet can havliyle fırladı. Ahmet, elmaya yetişemeden elma tam eşeğin önünde durdu. Ahmet'in aklı başından gidiyordu. Uğrunda bu kadar mücadele ettiği elma, hem de tam ışıdığı bir zamanda bir eşeğin, eşekliğine mi kurban gidecekti.

Eşek eşekliğini yapıp elmayı ısırmak üzereydi.

Koşarak yetişmesi imkânsızdı. Bunu fark etmesiyle birlikte Ahmet uçtu, uçtu ama konuşu büyük gürültüyle oldu. Düşmesiyle birlikte elmaya uzandı. Uzanışı dayanılmaz bir acıya oldu. Eşek, sağ elinin şehadet parmağını ısırmıştı. Ahmet, off bile demeyi aklına getiremeyerek elmayı aradı, elma hemen gözlerinin önündeydi. Eşek kızmıştı. Ağzını açtı, başını elmaya uzattı. Ahmet, ya Allah, deyip eşekten önce elmayı kaptı. Ayağa fırladı. Elmanın ışımasına sebep olanı arıyordu. Sağına baktı göremedi. Soluna baktı göremedi. Kırk adım mesafe içinde elmayı ışıtan bir ahu, bir dilber olmalıydı. Ama nerede?

Ahmet'in düşüşünü, eşeğin önünden büyük bir telaşla elmayı kapışını ve şaşkın şaşkın sağına soluna baktığını gören ak sakallı bir

ihtiyar dayanamadı sordu:

-Evladım, hayır olsun! Nedir bu telaşın?

Ahmet, bakışlarıyla gönlünü ısıtan ak sakallı ihtiyara baktı. Derdini nasıl anlatsın bilemedi. Nasıl derdi, nasıl söylerdi, elmayı ışıtan dilberi aradığını. "Şeyy... Efendim..." diye kekeledi İhtiyar gülümsedi:

-Şu kayıktakileri mi ararsın?

Ahmet, işaret edilen yere baktı. Bir kayık kıyıdan uzaklaşıyordu, demirlemiş bir gemiye doğru. Ve... kayıkta gördü, bir değil hem de birkaç tanesini... kimisi feraceliydi, kimisinin başında püsküllü bir şeyler vardı, başı püsküllüler Frenk kadını olmalıydılar...

Ahmet elindeki elmaya baktı. Elma ışıldamağa devam ediyordu. Ama kayık ilerledikçe ışıma azalıyordu. Ve kayık kırk adım mesafe dışına çıkınca elmanın ışıması durdu. Ahmet çıldıracak gibi oldu. Evet oradaydı. On yıldır gecesini gündüzüne katarak peşinden koştuğu dilber, Kızılelması oradaydı. Ne yapsın bilemedi. Bağırmak istedi sesi çıkmadı. Bir kayık bulmak için koşturmağa başladı. Bulamıyordu. Eli ayağına dolaşmış bir türlü kayığa ulaşamıyordu. Sonunda bir liman kahvesinde ihtiyar bir kayıkçı buldu. Büyük bir telaşla, kayığa koştular. Onlar, kayığa bindikleri, küreklere asıldıkları anda buharlı gemi, dumanını tüttüre tüttüre hareket etmişti, Kızılelma hâlinde batmakta olan güneşe doğru... Ahmet, kayıkçıdan kürekleri aldı ve kendisi asıldı... Ama ara kapanmak yerine daha da açıldı. Şuursuzca kürek çekti, eşeğin ısırdığı ve çok acıyan parmağına, kanayan burnuna aldırmadan.

İhtiyar kayıkçı, bir gittikçe uzaklaşan gemiye baktı bir de deli gibi kanlar içinde kürek çeken Ahmet'e. Elini omzuna koydu:

-Evlat! Helak etme kendini. O gemiye bu kayıkla yetişmek artık imkânsız. Her ne ki peşindesin, nasipse kavuşursun. İster Yemen'de isterse Frenk diyarında olsun. Sen sebeplere sarıldın, elinden geleni yaptın.

Boş gözlerle kayıkçıya baktı. Bir şey demedi. Kürek çekmeyi

bıraktı. Geminin arkasından gitmekten vazgeçince birden bütün gücü gitti. Hedef, yetişme ümidi kalmayınca gücü de gitmişti. Küreklere ihtiyar kayıkçı geçti. Ahmet, burnunun, ellerinin acıdığını ve yüreğinin dayanılmaz şekilde sancıdığını hissetti. Avuçlarını açtı, kürek çekmekten lime lime olmuşlar, kürekleri nasıl sıktıysa sıkmış, avuçlarının derisi küreklere yapışmıştı.

Kıyıya geldikten sonra kayıkçının söylemesi ve yardımıyla geminin Selanik yazıhanesi buldular. Kayıkla giden yolcuların kim olduğunu, adreslerinin belli olup olmadığını sordular.

Yazıhanedekiler, kayıktakilerin kimliklerini bilmediklerini, bir kısmının İstanbullu Müslüman kadınlar, bir kısmının da Parisli Hıristiyan kadınlar olduğunu, geminin Paris'ten gelip İstanbul'a gittiğini söylediler.

Kayıkçı, Ahmet'i, Sebatay Sevi dönmesi bir doktora götürdü. Doktor, "Te be kuzim, ne zorin vardi de ellerini böyle parçaladin" diyerek Ahmet'in ellerini sardı.

* * *

Yusuf ve arkadaşları yaz ve güz aylarında Fransa'nın çeşitli yerlerinde güreş kovaladıktan sonra, 1895'in Kasımında, tekrar Paris'e döndüler. Paris'teki pehlivanlık sıralamasında, Yusuf bir, Filiz Nurullah iki, Fransızların şampiyonu Pons üç numaraydı. Parisliler için; gökte nasıl güneş tekse güreşte de yerde Yusuf tekti. Parislilerin belli başlı dedikodusu, Yusuf'u yenecek kimsenin çıkıp çıkmayacağıydı.

Yusuf'un Avrupa'da bir güneş gibi doğmasının üzerinden tam bir sene geçmişti. Mağlup olanlar arasında en iddialı olan Pons, Yusuf, hakkında bir şey söylemiyordu, çünkü dersini tam almıştı. Yusuf'un menajerlikten attığı Rum Pierri ve Tom Cannon ise intikam peşindeydiler, mutlaka Yusuf'u yenecek birisini bulmak istiyorlardı.

Zaman zaman bir araya gelip bu Yusuf'u mağlup olduğunu nasıl görürüz diye kafa yoruyorladı. Bir gün, Türkleri daha yakından tanıyan Rum Pierri, buldum, buldum, Yusuf'un nasıl mağlup edileceğini buldum, diye bağırdı.

Cannon, git be rüya mı görüyorsun, Yusuf'u kim mağlup edebilir şeklinde, tepki gösterince, Rum Pierri, bir Türk'ü ancak bir Türk mağlup edebilir dedi.

Bu cevap, Cannon'un da aklına yattı; evet, bir Türk'ü ancak bir Türk mağlup edebilirdi, mesele, bu Türk'ü bulabilmekteydi.

Rum Pierri, Rıdvan Paşanın oğlu olup Paris'te yaşayan Fuad Beyi buldu. Durumu ona anlattı. Bu fikir paşa oğlunun da hoşuna gitti. O da Parislilerin gerçek pehlivanlık, gerçek güreş neymiş görmelerini istiyordu. Fuad Bey ve Rum Pierri, Yusuf'a rakip bulabilmek için hemen İstanbul'un yolunu tuttular.

21 Kasım 1895 sabahında, Yusuf'un Fransız menajeri, yanında Bulgar tercüman Petrov olduğu hâlde büyük bir heyecanla Yusuf'un odasına girdi. Telaşından kapıyı vurmayı dahi akıl edememişti.

Yusuf içerde Kur'an-ı Kerim okuyordu. Paldır kültür içeri girenleri görünce yavaşça mukaddes kitabı kapadı. Gelenlere baktı, kızmış gibiydi:

-Hayır olsun çorbacılar! Ne zamandır kapıyı vurmayı unutur oldunuz?

Menajer telaş içinde gazeteyi gösterdi. Elinde 21 Kasım 1895 tarihli Gil Blas Gazetesi vardı. O konuştu Petrov tercüme etti:

-Yusuf Pehlivan! Pierri ve Tom Cannon... senden intikam almak için... sana rakip olarak İstanbul'dan Türk pehlivan getiriyorlarmış. Gazetede yazıyor.

Menajerin telaşlı hâlini gören Yusuf güldü:

-Te be çorbacı, ne telaşlanırsınız? Ne kadar güzel, şöyle ağız tadıyla bir güreş yaparız.

Kendisine rakip gelecek olmasına Yusuf'un sevinmesi, menajeri şaşırttı:

-Gelen pehlivanlar, senin İstanbul'da yenemediğin İbrahim Pehlivan ve onun çırağı Kara Ahmet'miş.

İbrahim Pehlivan ve Kara Ahmet ismini duyan Koca Yusuf gök

gürler gibi öyle bir "Allah Allah!" diye naralandı ki sanki otel temelinden sallandı. Yusuf'un narasıyla aklı başından giden menajer, bir de koca pehlivan tarafından, "Gel bre seni kucaklayayım, böyle bir sevinçli haber getirdiğin için" denilerek kucaklanınca şaşkınlıktan olduğu yere çöktü.

Yusuf, Hergeleci İbrahim ve Kara Ahmet'in geleceğine çok sevinmişti. Kara Ahmet'i çok özlemişti. Onu görünce 93 Harbi'nde kaybettiği yakınlarını hatırlıyor, Kara Ahmet'i, onların bir emaneti gibi görüyordu.

Her şey rüya gibi gelişmişti. Selanik'teki gemi hadisesinden sonra, zaman hızlanmış, mekan küçülmüştü. Bir dilber ki elmanın ışıldamasına sebep olmuş... bir gemi ki bu dilberi götürmüş... Ve Ahmet, bir şey yapamadan bu geminin arkasından baka kalmıştı. Bu hadiseden sonra neler olmuştu neler... Rüyada görse inanamayacağı şeyler.

Ahmet, İstanbul'da ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilmez vaziyette dolaşırken gelmişti... ustasına Paris'te güreşmesi teklif... Ustası fikrini sorunca, Ahmet "Ustam! Ne işimiz var gavur diyarında?" cevabını vermişti.

Bunun üzerine ustası, "Te be evladım! Niçin üle dersin bakarsın, elmayı paylaşacağın güzele orada rastlarız. Hikmet Dede, 'Bu güzel. Güreş peşinde koşarken karşına çıkacak. Bu sebepten Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa hiçbir güleşi kaçırmamağa çalış!' diye vasiyet etmedi mi?" deyince akan sular durmuş. Ahmet'in aklına, kayığın içindekilerin İstanbullu ve Parisli kadınlar olduğu aklına gelmişti. Ustası, Paris'te güreş yapmasını teklif edenlere "Eğer Ahmet de gelirse gelirim. Ahmet, grekoromen denilen Frenk güleşini benden iyi bilir" demiş, onlar da kabul edince, kendilerini bir anda Paris yollarında bulmuşlardı.

Günlece süren deniz yolculuğundan sonra Madrid'e ulaşmışlardı. Daha önce hiç gemiye binmeyen Ahmet'i deniz yolculuğu epey hırpalamış, bir beşik gibi sallanan gemiyi sevememiş, Akdeniz'i Türk gölü haline getiren Hızır Reis'i ve Turgut Reis'i hatırlayarak utanmıştı.

Ve gidiyorlardı Paris'e, Frenklerin en meşhur şehrine, Yusuf Ağasının bulunduğu mekana doğru. Kimbilir, belki de elmayı paylaşacağı bir ahu gözlünün bulunduğu diyara doğru.

Ahmet, Yusuf Ağasını göreceği için heyecanlıydı. Onu heyacanlandıran bir şey daha vardı, gözleri ahuya rastlama ihtimali.. Aradığı Paris'te bulunabilir miydi? Bir Frenk kızı, elmayı

paylaşacağı dilber, onun Kızılelması olabilir miydi? Hikmet Dedenin sözlerine bakılırsa mümkündü. Ahmet, Frenk kızıyla evliliği düşünemiyordu. Dili diline dini dinine benzemeyen biriyle ömür boyu nasıl beraber olurdu? Onunla Kızılelmaya nasıl giderdi?

Ahmet'i kompartımanın penceresinden dışarı bakarken gören ustası takıldı:

-Kara yiğidim. Ne o, Frenk dilberlerini mi düşünürsün?

Ahmet, kızardı ve boyun büktü:

-Te be ustam, sen olsun vurma! Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini şaşırmış bu garibe.

* * *

Paris'in meşhur tren istasyonu, ortalık ana baba günü... Binlerce kişi tren istasyonunu doldurmuş, Paris'in bütün muhabirleri oradaydı.

Gözleri, Marsilya'dan gelen trende olanlar yalnızca Parisliler değildi. Koca Yusuf ve arkadaşları da Marsilya'dan gelecek treni bekliyorlardı. Ancak onların hem gözleri hem de gönülleri tren yolundaydı.

Oldum olası kalabalıkları sevmeyen, kendisine gösterilen ilgiden rahatsız olan Yusuf, ter su içinde kalmıştı. Parisli matmazeller, Yusuf'u birbirlerine göstererek gülüyorlardı.

Bu matmazellerden biri "Senden bir çocuğum olsun. Bunun için ne kadar para isterseniz vermeye hazırım" diye haber gönderince Yusuf çok kızmış, "Damızlık boğa değilim!" cevabını göndermişti...

Yusuf, görmek için canını seve seve vereceği yolcularını beklemeseydi bir an burada bulunmazdı.

Bakışlardan çok rahatsız olan Yusuf, tam Filiz'e buradan gidelim diye seslenecekken Filiz, Paris metrosunu inletti:

-Tren gelir bre, dumanı gözüktü.

Yusuf baktı, hakikaten de tren yolunda önce duman, arkasından da kara bir tren gözükmüştü. Yusuf heyecanlıydı. Can dostu

Hergeleci ve kardeşi gibi sevdiği Kara Ahmet orada... şu dumanlarını savura savura gelen kara treninin vagonlarından birindeydiler.

Tren durdu. Herkesin gözü vagonlardaydı. Vagon kapıları açıldı, inişler başladı. Köylüsü, Parislisi, Fransızı, İngilizi indi hatta birkaç da fesli kişi... Gazeteciler ve Yusuf, onlara koştular, ancak bekledikleri değildiler. İnenler içinde bekledikleri yoktu. Bu sırada Rum Pierri gözüktü, gazetecilere bir şeyler söyledi. Gazeteciler dağıldı, Yusuf, hemen Petrov'u yolladı ve durumu öğrenmesini istedi. Pierri, beklenen misafirlerin daha sonra geleceğini, ancak hangi trenle geleceklerinin belli olmadığını söylemişti.

Yusuf'un kolu kanadı kırıldı, askeri gidip beş sene sonra dönüşü beklenen öz kardeşleri gelmemiş gibi üzüldü.

Kimseye bir şey söylemeden döndü. Duyduğu sesler Yusuf'u tâ gönlünden vurdu.

Bir yiğit, Yusuf, bre Yusuf diye naralanmış, bir aslan parçası da Yusuf Ağam, Yusuf Ağam diye şahi topu gibi patlamış... avazları Paris semaların tutmuştu.

Yusuf sesin geldiği yere baktı. İki kişi vagon kapısından inmeye çalışıyor, başka birileri de mâni olmak için çırpınıyorlardı. Çırpınışlar fayda vermedi. Tutulmaya çalışan kişiler vagondan indiler ve Yusuf'a doğru koştular:

-A be Yusuf, benim İbrahim.

-Biz buradayız Yusuf Ağam.

Yusuf baktı, gelenler hakikaten de Hergeleci İbrahim'di. Avazı, gönlündeki hasreti, sevgiyi dinlendirdi:

-İbrahim Pelvan, Ahmet, Kara yiğidim!

Koştu ve can dostlarına ulaştı. Sarmaş dolaş oldular, sanki üç dağ birbirire kavuşmuştu. Tek gönül tek bedenliğe eriştiler, doyasıya birbirlerine kokladılar. Gözyaşları birbirine karıştı. Bu sevinç halkasına; İbrahim Ağam, Ahmet'im diyerek gelen Filiz Nurullah ve diğer pehlivanlar da katıldı. Araya Fransız gazeteciler de karışınca,

istasyon tam bir bayram yerine döndü. Ortalık sakinleşince Yusuf sordu:

-Te be İbrahim! Bize şaka mı yaptın, maytap mı geçtin? Ne oldu üle, seni tutmak isteyenler kimdi?.. Az kalsın görüşemeyecektik.

Yusuf'u görmekten gözleri ışıl ışıl yanan İbrahim Pehlivan boynunu büktü:

-Sorma be Yusuf! Ben de anlayamadım. Pierri! Dışarıda çok kalabalık var, sıkılırsınız, ortalık sakinleşsin ondan sonra inersiniz dedi. Tamam dedim, bilirsin ben de senin gibi kalabalıkları sevmem. Bir ara Ahmet'le vagonun penceresine yaklaştık ve seni gördük. Hemen dışarı çıkmak için koştuk, bu sefer de İngiliz Tom, tutmaya çalıştı. Gerisini bilirsin, neler döner, niçin büle yaptılar anlamış değilim.

Bu sırada gazeteciler, Yusuf ve Hergeleci İbrahim'in etrafını sarmıştı. Yusuf'un menajerinin tercümanlığıyla Hergeleci'ye sordular.

-İbrahim Pehlivan, Yusuf ile güreşin hakkında ne diyorsun, onu yenebilecek misin?

Gazetecinin suali tercüme edilince hem Ahmet, hem de Hergeleci İbrahim şaşırdılar.

Hergeleci'nin tepkisi çok sert oldu:

-Ne dedin ne dedin... Yusuf'la güleşmek mi? Ben buraya Yusuf'la değil Frenklerle güleşmeye geldim.

Şaşırma sırası gazetecilerdeydi:

-Pierri ve Tom Cannon, senin Yusuf'la güreşeceğini, Yusuf'u İstanbul'da yendiğini söylediler.

"Tövbe tövbe!" diyen Hergeleci İbrahim çok üzülmüştü. Yusuf'a döndü:

-Yusuf Pelvan kusura kalma, hakkını helal et! Onlara büle bir şey sülemedim. Bana Frenklerle güleşeceğimi süslediler.

Yusuf, gülerek Hergeleci İbrahim'i kucakladı:

-Üzülme bre İbrahim! Seninle Paris'te güleşmek benim için en büyük şeref. Görsünler şu gavurcuklar Osmanlının güleşi nasıl olurmuş? Pierri ve Cannon'un seni niçin gözlerden gizlemek istediği anlaşıldı. Beni burada görünce, hilelerinin ortaya çıkacağını fark ettiler. Bak ikisi de ortalıkta yok. Hadi bizim otele gidelim, hem konuşur hem de hasret gideririz. Baştan süleyeyim, güleşten kaçmak yok ha. Te be şüle kıran kırana güleş yapmayı çok özledim. Bunun için her şeye razıyım, sakın ola hayır deme!

Yusuf'un sözleri Hergelece İbrahim'i çok duygulandırdı:

-Çok mert insansın be Yusuf! Başka birisi olsaydı yüzüme bakmazdı.

Hergeleci ve talebesi Kara Ahmet, Yusuf ile birlikte otele gittiklerinde Tom Cannon ve Rum Pierri'yi orada buldular. Araya Yusuf'un menajeri girdi; her ikisi de hem Yusuf'tan hem de Hergeleci İbrahim'den özür dilediler. İbrahim Pehlivanın gözü Koca Yusuf'taydı.

Hergeleci ve Kara Ahmet'i Paris'te görmek, Yusuf'u çok neşelendirmiş ve rahatlatmıştı; adamakıllı bunaldığı bir zamanda Hergeleci imdadına yetişmişti. Yusuf, Hergeleci'ye gülümsedi:

-Te be İbram, haklısın; yapılan çok ayıp bir şey! Ama bilmeden bana çok büyük iyilik yaptılar. Sana, kardeşim gibi sevdiği Kara Ahmet'e kavuşmamı, seninle şüle kıran kırana tekrar güleş yapma imkânını sağladılar. İnan ki çok özlemişim bre, seninle, Aliço usta, Mümin Hoca, Adalı Halil ile yaptığım güreşleri. Burada güreşler çok kahpece. Kaçmaktan başka bir şey bilmezler. Kaçanı tutmak için koşa koşa hepten de tazıya döndüm. Ne dersin, şu frenklere, Türk güleşi nasıl olur muş gösterelim mi?

Hergeleci de neşelendi:

-Tamam bre Koca usta! Dediğin gibi olsun, güleşelim. Bu gavurcukları da senin hatırına affettim.

-Sağ ol İbram Pelvan! Allahü teâlâ razı olsun, iki cihanda aziz etsin.

Yusuf, Kara Ahmet'i omuzundan yakaladı:

-Te be Ahmet! Paris'e gelmek senin için de iyi oldu değil mi?

Ahmet şaşırdı:

-Anlayamadım Yusuf ağam.

Yusuf güldü:

-Te be Ahmet! Nasıl anlamazsın? Bakarsın, o güzele burada rastlarsın.

Ahmet, kızardı bozardı bir şey diyemedi. Ahmet'in hâline, ustası ve Koca Yusuf doyasıya güldüler.

Yusuf ve Hergeleci'nin menajerleri biraraya geldiler. Anlaştılar, Yusuf ile Hergeleci 5 Aralık Çarşamba günü saat 17.00'de Paris Kışlık Sirkte karşı karşıya gelecekler... güreşleri, yağlı, Kırkpınar usulü olacaktı.

Paris, Ahmet'i tam anlamıyla şaşkına çevirmişti. Paris'in hem kadınları hem de otomobilleri aklını başından almıştı.

Millî giysileri, kara yağız siması, sempatik yüzüyle Ahmet, bir anda Parisli kadınların gözdesi olmuştu. Parisli kadınlar hiç çekinmeden Ahmet'e yaklaşıyorlar, onu yakından incelemeye çalışıyorlardı. Kara Ahmet, ustasıyla görüştükten ve Yusuf ağasına danıştıktan sonra fırsattan istifade hemen bir güreş klubünde grekoromen güreş çalışmaya başlamıştı.

4 Aralık 1895 tarihli Le Journal Gazetesinin, "Sultanın aslanları Yusuf ile İbrahim, dünya şampiyonluğu için karşılaşacaklar. İbrahim, Yusuf'un Türkiye'de yenemediği tek pehlivan. Güreşler alaturka olacak" şeklindeki haberi, Fransızların bu güreşe hangi gözle baktığını gözler önüne seriyordu. Onların gözünde, bu güreşte galip gelen dünya şampiyonu sayılacaktı. Doğrusu da buydu.

Yusuf, Hergeleci İbrahim ve Ahmet'in gelmesiyle biraz teselli bulur gibi olmuştu. Memleketini, tabii başta Gülçehre ve kızı Hatice, oğulları Osman ile İsmail olmak üzere bütün sevdiklerini çok özlemiş, hasretleri dayanılmaz hale gelmişti. Dile kolay, sevdiklerinden ayrılığı on altı ayı bulmuş, hasret ateşi bağrını kül

eylemişti. Bu sefer kararlıydı, uzağı yakın eylemekte...

Ve beklenen gün ve saat geldi. Daha saat 15.00'te Paris'teki Kışlık Sirk hınca hınç dolmuştu, biletler iki gün önceden bitmiş, karaborsada inanılmaz fiyatlarla alıcı bulmuştu.

Saat 17.00'de her iki pehlivan da minderde hazır oldular. Alkış tufanı sirki doldurdu... Koca Yusuf ve Hergeleci İbrahim, kispetlerini giymiş, zeytinyağıyla yağlanmış hâlde gözükünce, Kışlık Sirk yıkılıyor gibi oldu. Vücut yapısı, görünüşleri ve vakarlarıyla zaten heybetli olan güreşçilerimiz, ışık altında pırıl pırıl parlayan vücutlarıyla Fransızların gözüne, başka dünyalardan gelen varlıklar gibi gözükmüş, akıllarını başlarından almıştı. Fransızlar, her iki güreşçiyi de çılgınca alkışladılar.

Mindere çiçekler yağdı, bayan seyirciler mendillerini attılar. Her iki güreşçimiz de ağırbaşlı bir şekilde, ellerini göğsüne koyarak seyircileri selamladılar. Hergeleci'de bayan seyircilerin önünde güreşecek olmanın huzursuzluğu vardı. Yusuf, bir yıldır buna alışmıştı. Fransızlar, selvi boylu, erkek güzeli Hergeleci İbrahim'i sevmişlerdi. Bütün güreşçilerini minderde düz eden Yusuf'a rakip çıkan İbrahim, bir anda Fransızların kahramanı, beyaz atlısı olmuştu. Canı gönülden İbrahim'i destekliyorlar ve onun galip gelmesini, Yusuf'un minderden yenik ayrılmasını istiyorlardı.Gerçi, Hergeleci'nin Yusuf'un yanında ufak kalışı biraz morallerini bozmuştu. Ancak, gazetelerin Hergeleci hakkında yazdıkları ümitlerini artırıyordu.

Kara Ahmet, Filiz Nurullah ve Türk öğrenciler ile birlikte, salonda kendilerine ayrılan yere oturmuştu. Heyecanla güreşin başlamasını bekliyorlardı. Ahmet, Filiz'in işaret ettiği yere bakınca şaşırdı kaldı, utandı.. Fransız bayanları, parmaklarıyla Ahmet'i işaret edip gülüşüyorlardı.

Koca Yusuf ile Hergeleci, Fransızların huzurunda kırana kırana yağlı güreş yaptılar. Yusuf'un aldığı bir boyunduruk sonrası, Yusuf, Hergeleci'yi boğuyor iddiasıyla Fransızlar Yusuf'u vurmağa başlayınca güreşleri yarıda kaldı.

1895 yılı, Aralık' ayının 21'i. Yer Paris Tren İstasyonu. Dün, hoş geldin diyenler, bugün Allaha ısmarladık, Allah'a emanet olun, bu Frenk diyarında kendinize dikkat edin, diyordu.

Koca Yusuf, gözyaşları içinde can dostu Hergeleci İbrahim ile helalleştikten sonra Kara Ahmet'e döndü:

-Gözüpek kara yiğidim. Öyle görünür ki bu Frenk diyarında güleş tutacaksın. Kadın ve para ile yolunu kesmek isteyecekler. Bilirim, kızılelmayı bölüşeceğin güzeli ararsın. Bu sebepten çok daha dikkatli olmalısın. Hiçbir zaman, Osmanlı, Müslüman Türk olduğunu unutma. Gözler üzerinde olacak. En ufak bir hatan bütün Osmanlıya mal edilecek. Güleş ile Kızılelmayı aradığını aklından çıkarma. Bakmama müsaade ettiğin Hikmet Dedenin vasiyetini buralarda her akşam oku.

Menajerlere dikkat et. Dinleri imanları paradır. Başın sıkışırsa hemen sefirimize başvur. Bu zeki delikanlıyı, Mehmet'i de hiçbir zaman yanından ayırma. Kendisi İstanbulludur, buraya tahsile gelmiş.

Ahmet, Koca Yusuf'un işaret ettiği kişiye baktı, kendisine gülümseyen bir yüz, ışıl ışıl yanan gözler, bıyıkları yeni yeni terleyen yağız bir çehre gördü.

Yusuf'un sözleri üzerine, delikanlı gülümseyerek elini Ahmet'e uzattı:

-Yusuf Ağamın emri başım üzre... Ahmet Pehlivan da uygun görürse... Paris'te olduğu sürece yanında olur, elimden gelen yardımı yaparım.

Ahmet, ilk görüşte bu karayağız delikanlıyı sevmişti:

-Bizimle olman... dili dilimize dini dinimize, yolu yolumuza benzemeyen bu memlekette önümüzü aydınlatır... yalnızlığımızı unutturur, zorları kolay kılar.

Kara trenin düdüğü acı acı bağırdı, beyaz buharlar saça saça,

yabancı gurbet Paris'in ortasında.

Yusuf telaşlandı. "Haydi cümleten Allaha emanet olun, Allah'a ısmarladık" dedi ve trene bindi. Arkasından da Filiz Nurullah ile Küçük Yusuf... tren hareket etti, içinde dostlarla birlikte.

Kara Ahmet trenle birlikte koştu, son bir defa Yusuf Ağasını görebilmek için. Ama Yusuf Pehlivan pencerelerden gözükmedi. Belki gözüktü de Ahmet, fark etmedi. Kara tren dumanlarını savura savura Paris istasyonundan ayrıldı. Kara Ahmet, Yusuf Ağasını götüren kara trenin arkasından baka kaldı. Koca Yusuf'un Paris'ten ayrılması Ahmet'i çok etkilemişti. O, Paris'e, Yusuf Ağasıyla katlanabilmişti. Yusuf Ağasının olmadığı Paris'te ne yapacaktı?

Ahmet son bir defa kara trene baktı. Kara tren, kara bir iz bırakarak ufuktan kaybolmuştu. Ahmet, döndü, daha doğrusu dönmek istedi. Hemen istasyona çıkan merdivenlerin yanında durmuştu Ahmet... dönemedi. Merdivenlerden çıkan bir şeye çarptı. Çarptığı şey gürültüyle yere düştü. Ve feryatlar duyuldu.

Feryatlar üzerine Ahmet'in, Yusuf Ağasıyla birlikte giden aklı tekrar başına döndü. Sesin geldiği yere baktı. Şapkası bir yana, süslü şemsiyesi diğer yana gitmiş bir bayan, düştüğü yerden el kol hareketleriyle bağırıyor... Ahmet'e bir şeyler söylüyordu. Yerdeki bayanı gören Ahmet, neye çarptığını anladı. Şaşırdı kaldı. Böyle bir şey başına ilk defa geliyordu. Osmanlı diyarında, kadınla erkeğin sokakta bir birine çarpması rastlanılır bir şey değildi. Ama burası Paris'ti. Ahmet, ne yapsın bilemedi. Eli ayağına dolaştı. "Ben görmedim... Hakkınızı helal edin!.." gibi bir şeyler söyledi. Ama faydasızdı, kadın çok kızgındı. Ahmet'in anlamadığı dilden bir şeyler söylüyordu.

Kadın yerden kalktı ve ilk önce şapkasını aldı, bütün kızgınlığına rağmen titizlikle tüylü şapkasını başına yerleştirdi. Çantasından aynasını çıkardı. Aynaya baktı, şapkasını başına yerleştirme harekâtında son düzeltmeleri yaptı ve dikkatlice kontrol etti. Aynayı çantasına yerleştirdi. Elbiselerinde, düşmeden meydana gelen toz ve kırışıklıkları, kelebek uçuşundaki hafif el hareketleriyle

giderdi.

Ve yere uzandı, boylu boyunca yatan şemsiyesini aldı. Ahmet, ipnotize edilmiş gibi, bayanın hareketlerine bakıyordu. Şaşkınlığı gülmeğe dönüyordu... Hayal mi görüyorum tereddüdündeyken başına aldığı darbe, yaşadıklarının gerçek olduğunu anlattı. Düşen, kalkan, aynaya bakan kadın, şemsiyesini, baş göz demeden Kara Ahmet'e indiriyordu.

Aliço'nun çırağı, devler devi Adalı Halil karşısında bile bir adım geri atmayan Ahmet çaresizdi... şiddetli esen Paris fırtınası karşısında, tam manasıyla şaşırmış, ne yapacağını bilemez vaziyette geri geri gidiyordu. Ahmet gidiyor, şemsiye darbeleri kafasına iniyordu. Olanlar oldu. Ahmet meydanda kayboldu. Perondan rayların üstüne düşmüştü. Ahmet, yağlı güreşin verdiği alışkanlıkla inanılmaz bir şekilde havada dönmüş, raylarnı üstüne sırtüstü değildi, elleri üstüne düşmüştü. Göbeği yıldız görmemişti. Ahmet, bir bayanın darbeleriyle düşmekten utançla doğruldu. Kulakları çın çın öten kahkaha sesleriyle doldu. Bayan kendinden geçmiş, şemsiyesiyle Ahmet'i işaret ederek katıla katıla gülüyordu. Yanındaki arkadaşları da ona katılmıştı.

Bu kadarı da fazlaydı. Ahmet, başına yediği şemsiyeleri sineye çekmişti. Paris'te, gurbet diyarında, Frenkler içinde Osmanlı kimliğini, Türklüğünü haykıran elbiseleri içinde kendisiyle alay edilmesine dayanamazdı, hem de şımarık kimseler tarafından... yerinden fırladı. Bir hamlede peronun üstüne sıçradı. Çok kızmıştı.

Kadınların karşısına dikildi. Çakmak çakmak gözlerle bağırdı:

-Siz ne utanmaz kadınlarsınız be!

Ahmet'in gök gürler gibi bağırması karşısında kadınlar, "Polis, polis" diye bağrışarak sağa sola kaçıştılar.

Ahmet'e şemsiyesiyle vuran kadın ise ipnotize edilmiş gibi Ahmet'in karşısında kala kalmış, kaçamamıştı.

Ahmet, o kızgınlıkla elin kaldırdı. Gözü bir şey görmüyordu. Kadın gözlerini açmış, korkuyla Ahmet'e bakıyordu. Korkuyla

bakan gözlerde Kızılelmayı, kızılelmayla da Hikmet Dedeyi ve Hikmet Dedenin, kızgın iken hiçbir hareket yapma, ayaktaysan otur, sözünü hatırladı ve elini indirdi. Perondaki sıralardan biri üzerine oturdu.

Bu sırada polisler geldi. Polisleri gören şemsiyeli kadın hemen yanlarına koştu. Ahmet'i göstererek bir şeyler anlattı. Polisler Ahmet'in yanına geldi. Bir polis bir kolundan diğeri bir kolunda tutarak, Ahmet'i kaldırmak istediler, şöyle bir silkindi. Polisler savruldu. Yere düşen polisler, kalkmalarıyla birlikte, coplarını çektiler. Ahmet'i iki taraftan kuşattılar. Ahmet de, sırtını duvara vererek savunma vaziyeti aldı.

Ahmet'in teslim olmağa yanaşmadığını gören polisler, üzerine üzerine yürümeğe başladılar. Kadınlar, merakla olacakları bekliyorlardı. Onlara yeni bir eğlence vesilesi çıkmıştı.

Ahmet, köşeye sıkıştırılmış bir aslan gibiydi.

Polislerle Ahmet arasında mesafe iyice kısalmış, Ahmet, Osmanlı tokatlarını hazır etmişti. Paris'e Kızılelmayı bulmak için gelmiş, bahtına şemsiye düşmüştü. Şimdi de polis copları başına inmek üzereydi.

Polisler, çoplarının kaldırdılar, tam Ahmet'e vurmak üzereyken beklenmedik bir şey oldu. Bir delikanlı, "Halte (Durun)!" diye bağırarak ortaya atıldı. Fransızca polislere, bir şeyler söyledi.

Polis coplarının kafasın inmesine bekleyen Ahmet, şaşırdı. Gelen az önce Koca Yusuf'un tanıştırdığı Mehmet isimli Türk öğrenciydi.

Polisler ikna olmamıştı. Bunun üzerine eli şemsiyeli kadına döndü. Kadına aceyle bir şeyler anlattı.

Mehmet, Fransızca bir şeyler anlattıkça, kadın Ahmet'e bakarak hayretle feryat ediyordu:

-Lutteur (Güreşçi mi)?

-Lutteur du Sultan (Sultanın güreşçisi).

-Comme Yusuf (Yusuf gibi...)

Suallerine aldığı cevaplarla hayretten hayrete düşen Fransız

kadın, a merveille (çok güzel) deyip yerinden koptu, şaşkınlıkla kendilerine bakan Ahmet'in yanına geldi. Müdahale etmesine fırsat vermeden sağ yanağına kelebek gibi bir öpücük kondurdu. Ahmet tam manasıyla şok olmuştu. Sanki kor hâline gelmiş meşe odunlarıyla dolu bir çukura düşmüştü. Kıpkırmızı kesilmişti. Şemsiyeli kadın ve diğerleri, Ahmet'in hâline bakıp kıkırdadılar.

Türk öğrenci Mehmet, şemsiyeli kadın ile birlikte polislere bir şeyler anlattı, polisler Ahmet'e bakıp gülerek ayrıldılar.

Ve Mehmet, şemsiyeli kızın öpücüğünden sonra üç tane Adalı Halil ile güreşmiş gibi perişan bir vaziyette duran Kara Ahmet'in yanına geldi. Anlattı Ahmet'e... şemsiyeli kadının, Parisli bir fabrikatörün kızı Loise Benoite olduğunu, Koca Yusuf'un Paris'teki bütün güreşlerini seyrettiğini, onu son bir kez görmek için istasyona geldiğini, Ahmet'in de Türk güreşçisi olduğunu öğrenince çok sevindiğini, Türk güreşçilerini çok beğendiğini...

On dakikadır Ahmet'e hayatının en zor anını yaşatan Loise Benoite isimli kız, bir Türk pehlivanını yakından tanımanın neşesinde, gülerek, acele küçük bir kağıda bir şeyler yazdı "Le suis tres content de wous connaissez. Nous vous rancontons a bientot (Tanışdığımıza çok memnun oldum. En kısa zamanda sizinle tekrar görüşmeyi istiyorum" diyerek pempeli beyaz çok zarif bir eldivene gizlenmiş elini Ahmet'e uzattı. Ancak, uzanan eli havada kaldı. Ahmet, bir uzanan ele, bir de elin sahibi açılma gayretindeki gonca güle, gül yüze baktı. Bakmasıyla birlikte, tepeden tırnağa bir alev bütün vücudunu sardı. Yüreği yavru kuş gibi çırpınmağa başladı. Bu, Ahmet'in daha önce hiç tatmadığı bir duyguydu. Ahmet, bütün heyecanına, eldivenli elin, dayanılmaz tut beni davetine rağmen, pehlivan olduğunu gösterdi, dayandı, eldivenli eli tutmadı.

Ahmet'in elini sıkmaması, tokalaşmaması üzerine Janet kızardı, bozardı, kızgın bir şekilde Mehmet'e bir şeyler söyledi. Mehmet ona bir şeyler anlattı.

Mehmet'in anlattıkları karşısında Benoit'in süt beyaz üzerinde pembe rengi yerine geldi. Ahmet'e tatlı tatlı gülümseyerek az önce yazdığı kağıdı uzattı. Ahmet, kağıdı almakta tereddüt etti,

Mehmet'in işareti üzerine kağıdın bir gül yaprağı gibi kocaman avucuna konmasına müsaade etti. Avucuna yuvalanan kağıt, kor oldu, ateşi gönlüne vurdu.

Benoit gülücükler göndererek ve el sallayarak büyük bir neşe içinde, arkadaşlarıyla birlikte Ahmet'in yanından ayrıldı.

Ahmet, Benoit'in arkasından baka kaldı. Mehmet'in, "Ne o Ahmet Pelvan? Fransız dilberinin öpücüğü gönlünü çaldı galiba!" takılmasıyla kendine geldi. Utandı, içine düştüğü hâlden kurtulmak için Mehmet'in koluna kızgınlıkla yapıştı:

-Bre Mehmet, de bakalım! O şıllığa ne süledin ki yanımızdan büle kırıta kırıta ayrıldı?

Mehmet muzip muzip güldü:

-Ne diyeceğim?.. Bizim pehlivan sizinle tanışmaktan çok memnun oldu. O da sizinle en kısa zamanda tekrar görüşmek istiyor. Osmanlı ülkesinde sizin gibi bir güzel görmediğini, heyecandan elini sıkamadığını söylüyor dedim.

Ahmet, Mehmet'in sözleriyle çıldıracak gibi oldu ve yakasından sarstı:

-Te be sen... bunları nasıl sülersin?

Mehmet, Ahmet'in şaka kaldıracak halde olmadığını görünce hemen çark etti:

-Ahmet Pehlivan, şaka yaptım. Sen hiç şakadan anlamaz mısın?

Mehmet'in sözleri Ahmet'i biraz olsun rahatlattı:

-Bak Mehmet... kadınlı işlerin şakası olmaz. Bu işlerin şakasının, nice cinayetlere, er kişinin dünya ve ahiret perişanlığına sebebiyet verdiğini bilmez misin? Şimdi süle bakalım... o kadına ne dedin de cilve yaparak yanımızdan ayrıldı?

Mehmet, Kara Ahmet'in hassasiyeti karşısında şaşırdı:

-Ne diyeceğim be Ahmet Pelvan. Niçin elini sıkmadığını sordu. Ben de bizim dinimize göre, yabancı kadınların ellerini tutmanın, onlarla senli benli konuşmanın uygun olmadığını, Türk erkeği için

kadının ya eş, ya ana ya da namusu kendisine teslim edilmiş bir bacı olduğunu anlattım. Bunun üzerine bekar olup olmadığını sordu, ben de bekar olduğunu açıkladım. Söylediklerim bunlar. İnan ki başka bir şey söylemedim.

Ahmet, inanmamış gözlerle Mehmet'e baktı, başını salladı, bir şey söylemedi, beş yüz metre ilerde duran ve şaşkınlıkla yaşananları seyreden ustasına doğru yürüdü.

* * *

Koca Yusuf'un ayrılmasından sonra Ahmet, bütün ağırlığını Frenk güreşi grekoromeni öğrenmeye verdi. Ahmet ve ustasını Paris'e getiren Rum Pierri ile güreşçi Tom Canon'a, Koca Yusuf üzerinden kazandıkları para tatlı gelmişti. Tatlı kazançları, Koca Yusuf ile aralarının bozulması sebebiyle yarım kalmıştı. Şimdi, Ahmet'i Paris'te güreştirerek para kazanmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. Durumu Kara Ahmet'e açtıklarında Ahmet "Ustam bilir" dedi. Ahmet de Paris'te kalmak istiyordu.

Dört ay önce Paris'ten gelip İstanbul'a giden ve Selanik uğrayan geminin yaşadıklarını unutamıyordu. Parisli Hıristiyan ve İstanbullu Müslüman kadınları taşıyan kayığın yanında Kızılelması ışımıştı.

İşte bu sebepten Ahmet, Paris'te kalmak istiyordu... evleneceği kıza burada rastlama ihtimali vardı.

Rum Pierri, Ahmet'in alafranga güreşi iyice bellediğini görünce, İsviçre başpehlivanı Derpaz ile güreş yapması için bağlantı yaptı. Derpaz, Ahmet'ten daha okkalı bir güreşçiydi. Fransızların meşhur başpehlivanı Paul Pons ile zorlu güreşçiler yapmıştı.

Güreşin, 26 Aralık 1895 tarihinde ve saat 21.00'da kışlık spor salonunda yapılması kararlaştırıldı. Güreşten önce Ahmet hakkında "Sultan'ın başpehlivanı, Yusuf Pehlivanı sahadan kaçırdı" gibi masa başı haberler çıktı. Belli ki güreşi tertip edenler, ilginin artması için her çareye başvuruyorlardı.

Güreş akşamı geldi çattı. Ahmet, Paris'te okuyan Mehmet, ustası Hergeleci İbrahim ile birlikte güreşin yapılacağı salona geldi. Diz

altından omuzlara kadar uzanan askılı mayoyu giydi. Mayonun iyice vücuda yapışması Ahmet'i rahatsız etmişti. O da Koca Yusuf gibi çareyi üste daha bol bir mayo giymekte buldu.

Ahmet, daha önce Koca Yusuf ile ustası Hergeleci İbrahim arasında yapılan güreşi seyrettiğinden kapalı spor salonlarında ringte yapılan güreşe yabancı değildi. Ahmet ringe çıktığında, tribünleri dolduran bayan seyircilerin çokluğu karşısında şaşırdı. Acaba elmayı paylaşacağı dilber bunların arasında mıydı?

Hergeleci, çırağı Ahmet'e "Evladım! Bu Frenklerin güleşinde yenisin. Biraz çalışmakla alafranga güleş öğrenilmez. Sakın delilik yapma, paldır küldür güreşe girme, hamleleri rakibinden bekle!" diyerek son tavsiyelerde bulundu.

Biraz sonra Depraz da eliyle sağa sola öpücükler göndererek ringe çıktı. Fransızlar, Depraz'ı çılgınca alkışladılar. Depraz'ı gören Ahmet hayrete düştü. Derpaz, şampiyonluk nişanlarını, mayosuna iliştirmiş, çalım sata sata ringte dolaşıyordu. Hakemin işareti üzerine Depraz, nişanlarını yardımcısına verdi. Hakem, iki pehlivanı ortaya çağırdı, tırnak ve ter kontrolünü yaptı, düdük çalarak güreşi başlattı.

Ahmet'in daha önce hiç grekoromen güreşi yapmadığını öğrenen Depraz, fırsat kolluyor... rakibinin kafasını koltuk alına alıp diğer koluyla da kolunu yakalayıp, vücudunu içten bükerek minder güreşinin en yenici oyunu kafakolu almağa çalışıyordu. Bu oyun, yağlı güreşte uygulanamazdı.

Ahmet ise öne doğru eğilmiş rakibini yanına yaklaştırmıyordu. Ahmet, İstanbul ve Paris'te alafranga denilen grekoromen tarzı güreşe çalışmış, ancak ciddi bir rakip karşısında ilk defa güreş tutuyordu. Rakibi Depraz ise tam bir alafranga güreş ustasıydı. Depraz, şöyle bir yoklamış, Ahmet'i kuvvet bakımından Koca Yusuf'tan çok aşağı görmüştü.

Depraz'ın iyice kendine güveni gelmiş, Koca Yusuf sebebiyle Türk pehlivanlarına karşı olan ürkekliği gitmişti.

Depraz, kafa kol oyununu aldım mı bu işi bitirir, acemi Türk'ü yenerim diye düşünüyordu. Depraz bu düşüncesinde haksız da sayılmazdı, kafa kol oyunundan kurtuluşun tek çaresi sağlam bir köprü kurmaktı.

Ahmet değil hiçbir Türk pehlivanı köprü kurmayı bilmezdi, daha doğrusu öğrenmezlerdi. Türk pehlivanlarına göre, göbeği yıldız gördü mü pehlivan yenik sayılırdı, sırtının yere değmesi şart değildi.

Avrupalı güreş hocaları, başta Koca Yusuf olmak üzere Avrupa'ya gelen Türk pehlivanlarına, kabul ettirememişlerdi... kafa ve ayaklarını kullanarak köprü kurmayı ve bu şekilde sırtın yere gelmesine mani olmayı... Ahmet de göbeğim yıldız gördükten sonra köprü kurmağa ne lüzum var, böyle maskaralık olur mu? diyerek köprü oyununu öğrenmeyi kabul etmemişti.

Depraz, Türk pehlivanlarının bu düşüncesini bildiğinden bütün dikkatini kafa kol oyunu almağa vermişti.

Depraz'ın gözü kafa kol oyunun da Ahmet'in ise çaprazdaydı. Ahmet, hasmının hamlelerine karşı koymak için birbirlerine yakınlaştıklarında, bir eliyle rakibinin ensesini tutup diğer elini ise gırtlağına dayayarak gırtlak bağlaması yapıyordu.

Depraz, Ahmet'in kafa kol oyununa getirmek için sağdan soldan durmadan hücum ediyordu. Bu hücumları sırasında eğilmeyi bıraktı, dikilir gibi oldu, bu da Ahmet'e aradığı fırsatı verdi.

Ve Ahmet, Batılıların bir türlü akıl erdiremediği Türk'e mahsus güreş oyununu devreye soktu. El enseyi patlattı. İlk elenseyle birlikte Depraz yeri öptü. Daha önce Türk güreşçilerden elensenin tadına bakan Depraz, Ahmet'in elensesinin zehir gibi olduğunu anladı.

Ahmet, hasmının üzerine gitmedi, kalkmasını bekledi. Depraz, suratı kırmızıya dönmüş bir vaziyette kalkarken de narasını patlattı:

-Haydi Kızılelmaya!

Depraz ayağa kalktığında, daha ne olduğunu anlamadan Ahmet, ikinci elenseyi yerleştirdi. Depraz bütün direnmesine rağmen tekrar

yere düştü. Ahmet de narayı savurdu:

-Aşk olsun breh!

Ahmet'in şen şakrak naraları patlatması, seyirciler arasındaki Fransız bayanları coşturdu. Ahmet, boyu posu sevimli fakat erkek güzeli yüzü, davranışları, top gibi patlayan naralarıyla, özellikle de bayanların sempatisini kazanmıştı. Matmazeller, Ahmet için tezahürata başladılar. Fakat ortaya çok ilginç bir tezahürat çıktı. Matmazeller, Kara Ahmet yerine, kolaylarına geldikleri şekilde "Karamel" diye bağırıyorlardı. Karamel, Fransızca'da kremalı bisküvi demekti.

Ahmet gibi sert mizaçlı bir pehlivanın Fransız bayanlar tarafından Karamel (bisküvi) diye adlandırılması kaderin garip bir cilvesiydi.

Depraz, Ahmet'in mâni olamadığı, nereden nasıl geldiğini anlayamadığı şimşek hızında ve gülle şiddetindeki el enseleri sebebiyle kızmıştı. Ensesi, Ahmet'in elenseleriyle, yüzü ise kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu.

Karamel Karamel diye bağıran bayanların sesi, Ahmet'in kulağına geldi. Kara Ahmet, matmazellerin kendisi için bağırdıklarını fark etti. Fark etmesiyle de hiçbir pehlivanın yapmaması gerekeni yaptı ve onları baktı; acaba aradığım güzel bunların içinde mi? diye. Bakmasıyla da Depraz'ın güreş başlayalı beri aradığı fırsat eline geçti. Ahmet'in kafasını sağ koltuk altına alıp sol koluyla da sağ kolunu yakalayarak grekoromen güreşinin en yenici oyunu kafa kolu aldı.

Depraz'ın kafa kol oyununu aldığını gören Fransızlar ayağa fırladı. En fazla zıplayan da, Koca Yusuf'a defalarca acı şekilde yenilen Pol Pons'tu. Fransızların Koca Yusuf tarafından perişan edilmiş şampiyonu bağırdı:

-Haydi Depraz, bırakma onu!

Belli ki teselli arıyordu... kendisine ringleri dar getiren Koca Yusuf'un dininden ve milletinden Kara Ahmet'in yenilmesi, kendisi

yenmiş gibi Pons'u sevindirecekti.

Türkler endişelendiler. Ahmet gidiyordu. Grekoromen tarzda Paris'te ilk güreşini yapan Ahmet birinci güreşinde yeniliyordu. Ahmet'in durumu ümitsizdi. Çünkü, kafakoldan tek kurtuluş yolu olan köprüyü kurmayı bilmiyordu.

Çok sağlam bir şekilde kafakol oyununu alan Depraz, kalçasını Ahmet'in bel kısmına önden iyice yerleştirdi ve bütün kuvvetiyle Ahmet'in sağ kol ve başını çekti.

Depraz inanamadı. Boğa olsa deviririm dediği kafakol oyununa rağmen Kara Ahmet direniyordu. Ahmet, kimsenin aklına gelmeyen ve bugüne kadar yalnızca Koca Yusuf'un başardığı bir şeyi yapmıştı. Hem de hiçbir ustadan ders almadan, genlerindeki pehlivanlık cevheriyle. Ahmet'in ensesi kilise direği gibiydi. Göğsü ve omuzları çok kuvvetliydi. Ahmet, kafakol oyununa yakalandığını hissettiği anda, inanılmaz bir çabuklukla davrandı... kafakol oyunu için önüne kıvrılmış Depraz'ın belini acı kuvvetinin yardımıyla arkadan kavradı. Kavramasıyla beraber de doğruldu.

Ve ortaya güreş sahalarında rastlanmayan bir manzara çıktı. Ahmet dimdik duruyor, Depraz ise Ahmet'in kafası ve koluna yapışmış ama ayakları yerden kesilmiş vaziyette askıdaydı; tıpkı düşmemek için dev bir ağacın gövdesini korkuyla tutunmuş bir ayı gibi.

Ahmet'in kimsenin beklemediği bu hareketi, herkesi hayrete düşürmüştü.

Ortada çok garip bir durum vardı. Ahmet, kafası ve kolu hasmı tarafından sarıldığı için bir şey yapamıyor, Depraz ise ancak ayaklarını sallayarak bir çocuk gibi çırpınıyordu. Bu durum, seyircilerin hoşuna gitti, gülüşmeler başladı. Kadınlar ise, Karamel Karamel diyerek çılgınca Ahmet'i alkışlıyorlardı.

İki pehlivan da hiçbir oyun yapamayınca, hakem düdük çalıp, güreşi tekrar başlattı. Depraz, kafakol oyununa rağmen Ahmet'i yenememesine, boynuna asılı kalmasına ve seyircinin gülmesine

çok kızmıştı. Hasmının grekoromen güreşini bilmemesinden cesaret alarak habire saldırıyordu. Kara Ahmet ise bildiğinden şaşmıyor, bir taraftan "Ey kalın kafalı Ahmet, hanımların sesine dönersin ha, işte büle tehlikeli durumlara düşersin" diyerek kendi kendini fırçalıyor diğer taraftan da fırsat buldukça elenseyi vuruyor... Depraz'a her elensede ya yeri öptürüyor ya da hücrelerine kadar sarsıyordu.

Ve Ahmet, ellerini rakibinin koltuk altlarından geçirip sırtında birleştirerek çapraz oyunu aldı ve onu geri geri sürmeğe başladı.

Ahmet, kendini tam manasıyla güreşe kaptırmış, Paris'te olduğunu unutmuş... Kırkpınar çayırındaymış gibi güreşiyordu. Ve olanlar oldu... Ahmet hasmını çaprazda hızla geri geri sürerken yağlı güreşte olduğu gibi, ayağıyla hasmının ayağını çelmeledi, budadı. Depraz, uçtu ve minderin dışına kondu, hem de sırtüstü, Ahmet de onun üstüne. Depraz bir feryat sonrası sessiz kaldı. Nefesi kesilmişti.

Minder hakemi acı acı düdük çaldı. Ahmet, Depraz'ın üstünden kalktı. Tıpkı yağlı güreşte olduğu gibi, sağ eline dizine vurarak galibiyet temennasını, selamını çaktı. Ahmet, alafranga, grekoromen güreşi yaptığını unutmuştu. Başta Pol Pons olduğu halde Fransızlar bağırıyordu:

-Bu ne rezalet!

-Böyle güre olur mu?

-Vahşet bu!

-Hakem bu Türk'ü mağlup ilan et!

-Polis nerede?

Ahmet ise şaşkın şaşkın etrafına bakarak tepkilerin sebebini anlamağa çalışıyor ve "Yendik ya daha nasıl yeneceğiz" diyordu.

Bu sırada Depraz, yardımcılarının desteğiyle yerinden kalkmış bağırıyordu:

-Bu nasıl güreş? Beni öldürecekti. Hakem bunu diskalifiye ederek güreşi bitirmeli ve beni galip ilan etmeli.

Minder hakemi, Ahmet'e kızgın kızgın bir şeyler söylüyordu ama Ahmet anlamıyordu. Bu sırada ressam Galip Bey ve öğrenci Mehmet mindere geldiler ve hakemin, "Ayaklarını kullanamazsın. Sana bir ihtar verdim. Bir daha böyle yaparsan mağlup ilan ederim seni; burası Paris, İstanbul değil" dediğini tercüme ettiler.

Ahmet "Tamam bir daha olmayacak" dedi ve güreş yeniden başladı.

Depraz'ın gözü bu sefer tek kol oyunundaydı ve kafakol oyununun Ahmet'e sökmediğini görmüştü. Ahmet'in bir kolunu, iki koluyla birlikte sıkıca kavrayacak, belini kıvırıp içeri doğru çevirecek ve rakibini üzerinden aşırarak tek kol oyununu uygulayacaktı. Ahmet'in gözü ise Depraz'a başarıyla uyguladığı elense ve çapraz oyunundaydı.

Ahmet fırsat buldukça elense çekiyor, çapraz için uygun anı kolluyordu. Depraz ise tek kol oyununu alabilmek için Ahmet'in etrafından dönüyor dönüyordu. Bu şekilde güreş elli dakikasını doldurdu. Seyirciler tepki gösterdi.

Ahmet, seyircilere hak verdi, bu insancıklar para vererek hem de pek çok buraya gelmişler, güreş seyretmeyi istemek onların en tabii hakkıydı. Bu düşüncelerle gayrete gelen Kara Ahmet, birdenbire Depraz'ı çapraza aldı. Ama sürmedi. Kimsenin beklemediği bir şeyi yaptı. Kollarını sırtından beline indirdi. İyice kenetledi, rakibini kaldırdı ve sırtüstü yere vurdu. Hasmını sırtüstü vaziyette ayakları arasına alarak yarı kalkık vaziyette doğruldu. Burası Paris'ti, galibiyetini belki kabul etmezlerdi. İhtiyaten, hasmını sırtüstü durumunda tutmağa devam ediyordu. Hakeme baktı.

Hakem düdüğü çalınca, öğrenci Mehmet ile göz göze geldi, ondan tamam işareti aldı ve hasmının üzerinden kalktı. Hakem, Ahmet'in sağ elini kaldırarak galibiyetini ilan etti. Depraz ise nasıl yenildiğini anlamamış, şaşkın şaşkın Ahmet'e bakıyordu. Fransız seyirciler, ıslıklarla Depraz'ı protesto ediyorlardı. Ama hepsi değil. Bir grup bayan "Karamel Karamel!" diye incecik sesleriyle bağırarak Ahmet'i alkışlıyorlardı. Ahmet bayanlara döndü, sağ elini göğsüne

götürerek hafifçe eğilip gayet zarif bir şekilde bayanlara destekleri için teşekkürlerini bildirdi. Ahmet'in bu hareketi bayanları iyice çıldırttı. Yerlerinde zıplayarak Ahmet'i alkışlamayı sürdürdüler. Bayanların içinden birisine Ahmet'in gözü takıldı, tanıdık gibisine geldi, ama kim olduğunu anlamak için tekrar bakamadı. Çünkü o Osmanlı Türkü'ydü, inancına göre yabancı bir kadına ancak irade dışı ilk bakışa izin vardı, isteyerek ikinci defa bakmak ise haramdı.

Ahmet, Paris'teki ilk güreşinde çok önemli bir galibiyet elde etmişti. Çünkü rakibi dünyanın sayılı güreşçilerindendi. Hergeleci İbrahim, Ressam Galip Bey, Reşat Bey, öğrenci Mehmet, menajerleri Pierri ve Cannon, sevinçle Ahmet'in etrafını almışlar, tebrik ediyorlardı.

Bu sırada Depraz'ın menajeri ortaya çıktı ve bir şeyler söyledi. Fransızlar, bravo diyerek menajeri alkışladılar.

Reşat Bey, menajerin söylediklerini "Ahmet, Depraz'ın menajeri senden bir güreş daha istiyor" şeklinde tercüme etti.

Ahmet, o şakacı hâliyle mindere doğru yürüdü:

-Ben hazırım, meydana gelsin, hemen güreşelim. Bizde güreşten, meydandan kaçmak olmaz!

Ahmet'in tavrına Reşat Bey gülümsedi:

-Şimdi değil haftaya.

Ahmet, ustası Hergeleci'ye döndü:

-Ben hazırım. Ustam da tamam derse olur.

Hergeleci İbrahim, Ahmet'in yeni bir güreşte de Depraz'ı tekrar yeneceğine emindi. O da "Olabilir" onayını verince durum menajere bildirildi. Reşat Bey, Ahmet'in isterse hemen güreşelim sözlerini tercüme etti. Bu seyircilerin çok hoşuna gitti ve Ahmet'i alkışladılar.

Seyircilere, bir hafta sonra Ahmet ile Depraz arasında ikinci bir güreş yapılacağı açıklandı. Bu karar seyircileri coşturdu.

Kara Ahmet alkışlar arasında ustası ve öğrenci Mehmet ile birlikte, güreşin yapıldığı kışlık sirkten çıktığında kulağına

"Karamel Karamel!" diye bir ses geldi. Ahmet sese döndü.

Karşısında gülümseyen bir çift siyah göz gördü. Bu oydu! Önce kafasına şemsiyeleri indiren, sonra da yanağa bir öpücük konduran Fransız kızı Benoit'ti.

Benoit, yüzünde gülücükler açarak Ahmet yanına geldi, bonjur, dedi. Ahmet, bir şey diyemedi, nar gibi kızarıp kaldı. Ustası, Hergeleci de merakla bir Ahmet bir de Benoit'e bakıyordu. Biri daha merakla bakıyordu. Bu, Depraz'ın menajeriydi. Anlamlı anlamlı gülüseyip yoluna devam etti. Ahmet'in kızarması, Benoit'in çok hoşuna gitti.

Benoit, öğrenci Mehmet'e bir şeyler söyledi. Mehmet, suallere cevap verdi. Mehmet, cevap verip konuştukça, kız, hayran hayran Ahmet'e bakıyordu.

Mehmet, açıklamasını bitirdikten sonra, bir kağıda bir şeyler yazıp Benoit'e verdi, kız da gülerek ve özellikle de Kara Ahmet'e el sallayarak yanlarından ayrıldı.

Benoit ayrılınca gözler Mehmet'e, sonra da Kara Ahmet'e döndü. Mehmet'e bakan gözlerde merak, Kara Ahmet'e bakanlardaysa, “Seni seni, ne işler çevirirsin, bu kız niçin seninle bu kadar ilgilenir?” ayıplaması ve sorusu okunuyordu. Gözlerdeki ve özellikle de ustası Hergeleci İbrahim'in bakışındaki manayı çok iyi okuyan Ahmet, kızardı, bozardı, ellerini şaşkınca yana açıp, kendini savunmağa çalıştı:

-Ya ustam. Ne olur üle bakma! Sende bilirsin. İstasyonda karşılaştık, şemsiyeleri kafamıza yedik. Bu ikinci karşılaşmamız. Şimdi de korkuyla bekleyip durdum. Bu sefer kafama ne ile vuracak diye.

Hergeleci, Ahmet'in boyun bükerek yaptığı savunmaya güldü:

-Seninle ayrıca konuşacağız Ahmet. Burası İstanbul değil, buranın kadınlarında utanmak sıkılmak yok. Hele senin gibi her kıza acaba elmayı birlikte yiyeceğim gelin adayı bu mu diye bakan birisinin işi, burada çok zor.

Hergeleci, Mehmet'e döndü:

- Süle bakayım Mehmet! Bu kız sana ne sordu, sen ne cevap verdin? Bak bir şey gizlemek yok ha.

Usta ile çırak arasında yaşanan tatlı söyleşi ile neşelenen Mehmet, Hergeleci'nin ikazına güldü:

- Kız, güreş esnasında Ahmet Pehlivanın ne diye bağırdığını sordu. Ben de "Hayda bre, Aşk olsun, haydi Kızılelmaya!" diye bağırdığını söyledim. Hayda diyerek rakibini en iyi şekilde güreşmeye teşvik ettiğini... aşk olsun diyerek de güreşin ilahî aşka, ebedî güzelliklere kavuşmak için bir vesile, ilahî aşka kavuşmak için nefis, şeytan ve kötü çevre ile yapılan mücadele olduğunun hatırlatıldığını söyledim. Kızılelma sorusuna gelince... Kızılelmanın, Türk milletinin, batıdaki hedefi olduğunu, fert için de şehitliğe, imanla gitmeye, ebedî seadete kavuşmaya ve evleneceği hayat arkadaşını bulmaya işaret olduğunu söyledim.

Hergeleci İbrahim, Mehmet'in söylediklerileyle şaşırdı:

-Bre Mehmed. Sen bunları nereden öğrendin? Paris'e okumak için gelen Osmanlı gençleri büle konuları bilmezler.

Mehmet acı acı gülümsedi:

-Haklısın ustam! Paris'e okumağa gelen Türk gençleri, ne yazık ki bunları bilmezler. Bilmedikleri gibi, burada millî manevi değerlerimizden iyice uzaklaşırlar... uzaklaşmakla da kalmazlar, düşman olurlar, tam manasıyla batılaşırlar. Ben de bunlardan biriyim!

Hergeleci, Mehmet'in kırdım düşüncesiyle üzüldü:

-Evladım hakkını helal et... Kastım sen değildin!

Öğrenci Mehmet, Hergeleci'nin hassasiyetine hayran oldu:

-Helal olsun be ustam. Söylediklerinde haklısın. Söylediklerimi Koca Yusuf'tan öğrendim.

-Hay sen sağ olasın Mehmet evladım! Bize Koca Yusuf'u hatırlattın. Eee gelelim şu kıza verdiğin yazıya. Sence mahzuru

yoksa...

-Yok be ustam. Ne mahzuru olsun? Kız, sizin kaldığınız otelin adresini istedi de...

Hergeleci kızın otelde Ahmet'i rahatsız etme korkusuyla heyecanlandı:

-Verdin mi yoksa?

Mehmet, Hergeleci'nin heyecanı karşısında güldü:

-Hayır be ustam! Hiç size sormadan verir miyim. Vermedim. Benim adresimi de istedi. Onu verdim. Biz Paris'te yaşıyoruz. Kızın babası çok zengin bir fabrikatörmüş. Aynı zamanda milletvekiliymiş. Tanışmakta fayda olur diye düşündüm.

Mehmet'in söyledikleri, Hergeleci İbrahim'i rahatlattı:

-İyi yapmışsın oğlum. Haydi bakalım, bir an önce otele gidelim.

Mehmet, kendilerine yakın geçen bir faytona işaret etti, fayton durdu ve yürüdüler binmek; menzillerine erişmek için.

Mehmet'in söyledikleri, Hergeleci'yi rahatlatmıştı ama çırağı Kara Ahmet'in aklını karıştırmıştı.

-Karamel...

Bir öğle sonrası otelin kafesinde oturan ve kahvesini yudumlayan Ahmet, sese döndü. Seslenen garson çocuktu. Cam kenarını işaret ediyordu. Baktı, kendisine gülümseyen, el sallayan Fransız kızı Benoit'i ve yanındaki iki adamı gördü. Biri kendi menajeri Rum Pierri, diğeriyse Depraz'ın menajeriydi.

Rum Pierri yerinden kalktı, Ahmet'in yanına geldi ve elini uzattı.

-Merhaba Ahmet Pelivan!

Pierri, İstanbul'da doğup büyümüştü ve çok rahat Türkçe konuşuyordu. Ahmet, uzatılan eli sıktı:

-Merhaba Pierri. Hayır olsun!

Pierri, sırıttı:

-Hayırdır bre Ahmet! Seninle biraz görüşmek isteriz.

Ahmet, Benoit'i tekrar görmekle heyecanlandı. Ustası, otelde değildi. Benoit'in yanında elmanın ışıyıp ışımadığını kontrol etmek isteğiyle yandı. Ama elma yanında yoktu, odasındaydı.

Ahmet, başıyla Depraz'ın menajerine selam verdi. Benoit 'in yüzüne bakamadı. Benoit, Ahmet'ten bir hareket gelmeyince konuştu:

-Maraba Karamel!

Ahmet, Benoit'in Türkçe konuşmasına hayretle baktı. Pierre, açıklama getirdi:

-Merhaba'yı benden öğrendi.

Ahmet, yüzü yerde “Merhaba” dedi. Benoit’in hayran gözleri Ahmet'e bakıyordu. Ahu gözleri üzerinde hisseden Ahmet ise kızarıp bozardı, ne yapacağını şaşırdı. Uzun bir sessizlik sonrası Pierri konuştu:

-Ahmet Pehlivan! Sana bin frank daha kazanma teklifiyle geldik.

Ahmet şaşırdı:

-Nasıl olacak bu iş?

-Önümüzdeki hafta Depraz'la güreşmeyecek misiniz?

-Evet güleşceğiz.

-Bu güreşte yenişmezsiniz. Bundan bin frank alırsınız. Bir hafta sonra bir güreş daha yaparak bin frank daha kazanırsınız.

Ahmet, Pierri'nin ne demek istediğini anlayamamıştı:

-Önümüzdeki hafta yapacağım güleşte niçin yenişemeyelim? İkimizden biri mutlaka galip gelir.

Pierri açıkladı:

-Önümüzdeki güreşte Depraz'la ciddi güreş yapmayacaksınız; berabere kalacaksınız.

Ahmet, hâlâ Pierri'nin maksadını fark edememişti:

-Berabere kalınca ne olacak?

-Ne mi olacak? Bir güreş daha yaparak hepimiz para kazancağız. Avrupa ve Amerika'da bu işler hep böyle olur. İkinci güreşte berabere kalırsanız ne olur? Daha fazla para kazanırsınız.

Ahmet'in kaşları çatıldı, az önce mahcubiyetten kızaran yüzü şimdi kızgınlıktan karardı:

-Biz oynaş bilmeyiz bre! Büle maskaralık olur mu? İnsanları kandırmak günahtır.

Pierri, durumu izah etmeye çalıştı:

-Ahmet Pehlivan, niçin günah olsun? Seyirciler de bilir bunun böyle olduğunu... Burada bu işle hep böyle yürür. Alan razı satan razı.

-Olmaz derim be çorbacı. Biz de böyle bir şey olmaz! Bu, kişinin kendisine verilen nimetlere ihanetidir. Hem dünyada hem de ahirette cezasını çeker. Bin frank değil, bütün dünyayı verseniz yine kabul etmem!

Depraz'ın menajeri, konuşmanın neticesini öğrenmek için merakla Pierri'ye bakıyordu. Pierri anlattı, Depraz'ın menajerinin keyfi adamakıllı kaçtı. Merakla Ahmet'e bakıyor, bakışlarıyla "Deli misin, böyle bir teklife nasıl hayır dersin?" diyordu. Pierre'nin verdiği bilgiden Ahmet'in oynaş güreş teklifini kabul etmediğini anlayan Depraz'ın menajeri, Pierri'ye gözüyle bir işaret yaptı. Ne Ahmet ne de Benoit bunun farkında olmadı. Pierri, kızgınlıktan boğa gibi soluyan Ahmet'e döndü:

-Ahmet Pehlivan kararına saygılıyız. Sana, sinirlerini yatıştıracak, kızgınlığını alıp götürecek bir haberim var!

-Sizin iyi haberinizi de istemem!

Pierri yılıştı:

-Bu haber neşeni yerine getirecek.

Pierri'nin lafı ağzında gevelemesi, Ahmet'in kızgınlığını arttırdı:

-Bre çorbacı. Lafı yuvarlayıp durma, ne sülyeceksen süle! Burada daha fazla kalamam.

Pierri, Benoit'i işaret etti:

-Bu bayanı tanıyorsunuz değil mi?

Ahmet'in sabrı taşmak üzereydi.

-Evet tanıyorum, ne olmuş?

-Bu bayan, bu gece sizinle olmak istiyor?

Ahmet, duyduklarına inanamadı:

-Ne dedin ne dedin? Benimle birlikte mi olmak ister? Nasıl, yani?

Pierri, Ahmet'in sorusunu, böyle bir şeye sevincinden inanamamasına verdi:

-Nasıl olacak be Ahmet Pehlivan. Bir kadın... bir Fransız dilberi gibi.

Ahmet, duyduklarına inanamadı. Büyük bir öfkeyle Rum Pierri'nin yakasını tutup hırsla ayağa kaldırdı, itti:

-Sen büle bir şeyi bana nasıl sülersin. Bir kadınla zina yapacağımı nasıl düşünürsün.

Kara Ahmet, Benoit'e döndü ve ona doğru tükürdü:

-Tüh sana be! Ben de seni bir şey zannetmiştim.

Ve Ahmet döndü, yürüdü. Benoit, donup kalmıştı. Pierri, kendisi için ne söylemişti de Ahmet bu kadar kızmıştı. Pierri'ye döndü ve bağırdı:

-Benim hakkımda Karamel'e ne söyledin?

Pierri gülerek cevap verdi:

-Bu gece onunla beraber olmayı istediğini...

Benoit "Nee... Bunu nasıl söylersin?" diyerek tokadı Pierri'nin suratına yapıştırdı. Pierri, Benoit'in tokadıyla tam manasıyla şok oldu ve kendini savunmaya çalıştı:

-Ama bayan siz söylediniz, bu akşam onunla beraber olmak istiyorum diye.

Benoit iyice çıldırdı:

-Sen beraber olmaktan yalnızca seks mi anlarsın? Ben, konuşmak için beraber olmak istemiştim.

Ahmet, Pierri ile Benoit arasında konuşulanları duymuş, ama Fransızca olduğu için bir kelime bile anlamamış, Benoit'in tokadını görmüş, fakat bir anlam verememişti.

Ahmet'in gittiğini gören Benoit fırladı, "Karamel!" diyerek kuşağından tuttu.

Ahmet döndü, gözyaşları içinde Benoit'i gördü.

Benoit, Pierri'nin yalan söylediğini, kendisinin seks niyetiyle beraber olmak istemediğini, niyetinin yalnızca konuşmak, tanışmak olduğunu söyledi. Ama Ahmet, gözyaşları içinde Fransızca söylenen bu sözlerden bir şey anlamadı.

Benoit'i tartaklamadı, fakat yüzüne de bakmadı, bir şey söylemeden odasının yolunu tuttu.

Benoit, gözyaşları içinde arkasından bakakaldı ve "Karamel!" diye seslendi, fakat Ahmet ne döndü ne de baktı, odasına doğru

yürüdü... gitti.

Benoit, olduğu yere çöktü ve sarsıla sarsıla ağlama başladı. Pierri ve Depraz'ın menajeriyse oturdukları yerden şaşkınca Ahmet ve Benoit'e bakıyorlardı.

* * *

Son yaşadıkları Ahmet'in gözünü iyice korkutmuştu. Kendisine rüşvet ve zina teklif edilmişti. Gerçi Benoit'in Pierri'yi tokatlaması, ağlayarak bir şeyler anlatmaya çalışması aklını karıştırmış... Pierri'nin yalan söyleyeceğini düşündürmüştü. Buna rağmen Benoit'in, Pierri vasıtasıyla defalarca yaptığı görüşme teklifini kabul etmemişti. Bir an önce Paris'ten ayrılmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Bir hafta sonra Depraz ile yapılan ikinci güreşi de kazanan Ahmet, ustasına; Paris'ten bir an önce gitmek istediğini, burasını sevemediğini söyledi. Ustası Hergeleci'nin de canına minnetti. O da Paris'e hiç ısınamamıştı. Fakat Pierri, peşlerini bırakmadı. Onları Paris'te güreş yapmağa razı edemeyince başka bir yola başvurdu. Belçika ve Rusya'ya gitmeyi teklif etti. Ahmet ve ustası bu teklifi kabul ettiler. Ahmet, Belçika ve Rusya'da muhtelif güreşler yaptıktan sonra 1986 Ocak ayının son günlerinde İstanbul'a döndüler.

Ahmet, aradığı güzeli Frenk diyarlarında da bulamamış, senelerdir yanından ayırmadığı elma, Frenk güzelleri karşısında ışımamıştı.

Gemiyle İstanbul'a dönen Ahmet, bir sabah vakti Çanakkale boğazını geçip, yönlerini İstanbul'a döndüklerinde, gözlerini kapadı. Bir saat hiç açmadı. Gözlerini hafifçe araladı. Sultan Ahmet Camii, bütün ihtişamıyla karşısındaydı. Ahmet, yıllar önce Plevne Savaşı'nda şehit olan anne babasına, kayıp olan Leyla ablasına kavuşmuş gibi sevindi.

İstanbul'a döndükten sonra bir taraftan yağlı güreşlere devam ederken, diğer taraftan da Beyoğlu Jimnastik Salonu'nda Ali Raif ile

çalışmasına devam etti.

Ahmet, çalışmalarında şakalarıyla ortalığı kırıp geçiriyor, ama aklına kayıp kardeşi Leyla geldikçe bütün neşesi gidiyordu.

Ahmet'in neşesini kaçıran bir şey daha vardı: Elmayı paylaşacağı kıza Frenk diyarında da rastlayamamıştı. Otelde ağlayarak bıraktığı, daha sonra görüşme taleplerini kabul etmediği Benoit aklından çıkmıyordu. Benoit, Pierri'yi göndererek kendisiyle konuşmak istemişti, ama Ahmet kabul etmemişti. Pierri'den gerçeği öğrenmediği için kendi kendine kızıyordu. Benoit, kırkıncı kızdı. Ondan çok ümitlenmişti, fakat Benoit'e kızdığı için elmanın onun yanında ışıyıp ışımadığını kontrol etmemişti. "Ya Benoit aradığım kızsa" düşüncesi Ahmet'in uykularını kaçırıyordu. Hikmet Dede, elmayı paylaşacağı kızın, aramakla değil güreş vesilesiyle karşısına çıkacağını söylemişti. Benoit de güreş için koştururken karşısına çıkmış, şemsiyeyi kafasında paralamıştı.

"Evleneceğim kız, yabancı erkekle nikâhsız beraberliği nasıl düşünür?" muhakamesini yapan Ahmet, Benoit'i aklından çıkarmağa çalışıyordu... ama Benoit'in o anki tepkisini düşündükçe Pierri'nin yalan söylediğine inancı kuvvetleniyor ve Benoit, daha kuvvetle aklında yer ediyordu.

16 Temmuz 1896 Perşembe günü, Dramalı meşhur güreşçi Süleyman Pehlivan ile güreşti, kimin yendiği belli olmadı.

5 Eylül 1896'da İstanbul Kartal Köyü'nde yapılan düğün güreşinde, Adalı Halil ve Kara Ahmet ve Kurtdereli Mehmet Pehlivanlar hazır oldular. Kara Ahmet, belinin ağrıdığını söyleyerek güreşmedi. Kara Ahmet, hakikaten de grekoromen güreşi çalışırken belini ağrıtmıştı. "Madem ki belin ağrıyordu, niçin buraya geldin? Rakiplerin zayıf olsaydı güreşecektin değil mi? Adalı Halil ve Kurtdereli Mehmet'i burada görünce güreşmeğe cesaret edemedin." şeklinde Ahmet'e sataşmalar oldu.

Ahmet, sataşmaları anlamazlıktan geldi... İşi şakaya vurup, "Doğru sülediniz be ağalar. Bu halimle onlarla güleşsem,

pelvanlığım biter." dedi.

"Ama Adalı Halil de sizin gibi düşünüyorsa, Ekim ayının sonunda Soğanlı'da düğün güreşi var. Gelsin kozumuzu orada paylaşalım." diye konuşarak Adalı'ya meydan okudu.

Adalı da, tamam be sakın o gün de belim ağrıyor demiyesin cevabını verince, Soğanlı düğün güreşinde karşılaşmaları kararlaştırıldı.

Kara Ahmet, diyar diyar dolaşıp aradığı güzele burada rastlar mıyım diye gelmişti, ama bunu, nasıl söyler, nasıl anlatırdı.

Ve... bütün İstanbullu güreşseverlerin merakla beklediği gün geldi. 1896 Ekim ayının son günlerinde, İstanbul'un Soğanlı semtinde düğün güreşinde, güreşseverler buluştu. Soğanlı Çayırı, Kıyamet gibi insan kaynıyordu. Önce Adalı Halil'i, sonra da Kara Ahmet'i gören güreşseverleri büyük bir heyecan kapladı.

Güreşseverler, iki büyük pehlivanın gelmesi heyecanını atamamışken dikkatler gelen bir faytona çevrildi.

Fayton durdu ve içinden dev gibi biri indi. İnmesiyle birlikte fayton şöyle bir hopladı, yaylar yerli yerine yerleşti. Geleni görenler hayret nidalarını göğe saldılar:

-Ooo gelene bak! Bugün tam şenlik var desenize.

-Bu bizim Kurtdereli Mehmet değil mi?

-Tâ kendisi, maşallah deyin şu kızana.

Kurtdereli Mehmet Pehlivanın gelmesi, bütün hesapları bozmuştu. Bugün, başta yalnızca Adalı Halil ile Kara Ahmet'in güreş yapması düşünülüyordu. Şimdi hesaplar karışmıştı. Durum, Kurtdereli Mehmet'e anlatılınca, "Te be ben buraya Ahmet ile güreşmeğe gelmiştim. Onunla er meydanında şüle kıran kırana bir güreş yapamadım. Avrupalara gitmiş, oralarda çok başarılı olmuş. Biz de dersimizi alalım kendisinden" dedi.

Düğün sahibinin ricası üzerine, Kurtdereli güreşe çıkmadı. Kara Ahmet ile Adalı arasında iki saat süren çok zorlu bir güreş oldu. İki

pehlivan, birbirlerine üstünlük sağlayamadılar. Bir yıl önce Selanik Beşçayır'da kavga sebebiyle yarım kalan güreşlerinden sonra yaptıkları bu ikinci güreş, Ahmet açısından çok önemliydi.

Ahmet böylelikle, Adalı Halil'e yakın bir pehlivan olduğunu göstermiş, bir ay önce Kartal güreşleri sonrasında söylenen "Adalı Halil, Kurtdereli'den korktu da güreşmedi, bel ağrısı bahane!" iddialarına en güzel cevabı vermiş oldu.

İki pehlivan, ortaya koyan ödülü almadılar ve Kurtdereli'ye verdiler. Kurtdereli, Adalı Halil'den altı, Kara Ahmet'ten ise bir yaş küçüktü. Ödülü almayarak, kendilerinden daha küçük olan Kurtdereli'yi korumuşlardı.

Güreş, sonrası Adalı Halil, Kara Ahmet'i, “Kara yiğidim! Geçen seneden bu yana güreşin çok gelişmiş. Duyduğum kadarıyla Frenk diyarlarında güreş yapmışsın. İnşallah buralarda da başarıların devam eder” diyerek alnında öptü. Adalı Halil'in bu hareket ve sözleri Kara Ahmet'i duygulandırdı.

Kara Ahmet, Adalı Halil'in elini öptü. Selanik'te, Kara Ahmet ile kıyasıya güreş yapan Adalı, burada Ahmet'in güreşini takdir etmişti.

1896'nın Kasım ayının ilk günleriydi. Ahmet, Halim Paşanın konağında, ustası Hergeleci İbrahim ve idman arkadaşı Ali Raif ile tatlı tatlı sohbet ediyordu. Sohbet tatlı ve derinse konusu tabii ki güreş ve pehlivanlık olurdu. Zenci hizmetçi, Ahmet'i birisinin görmek istediğini söyledi. Ahmet, ustasından izin isteyerek konağın ana kapısına geldi. Orada kendisini bekleyeni görünce şaşırdı.

Görmeyi en son düşündüğü kişiydi. “Karamel!” diyerek Ahmet'e koşan, Koca Yusuf'un Avrupa'ya gitmesine vesile olan Bulgar Petrov'du.

Hoş beşten sonra çok iyi Türkçe bilen Petrov, bir şeyler anlatmaya başlayınca Ahmet, onu ustasının yanına götürdü. Petrov, Ahmet ve ustası Hergeleci İbrahim'i Polonya ve Rusya'daki güreşlere götürmek istiyordu.

Ahmet, İstanbul'u terk etmek istemiyordu. Ama, Hikmet

Dedenin, “Verdiğim Kızılelmayı paylaşacağın güzel; güreş peşinde koşarken karşına çıkacak. Bu sebepten Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa hiçbir güleşi kaçırmamağa çalış. İlk önce böyle bir kızı bulacak, sonra da güreşle Frenk diyarını fethedeceksin. İşte bu zaman manevi Kızılelmaya kavuşmuş olacaksın” sözleri, hiç istememesine rağmen yönünü yine Avrupa’ya, Frenk diyarlarına çevirdi.

Kara Ahmet, ustası ile birlikte ilk önce Varşova'ya, sonra ise Moskova ve Petesburg'a geçti.

Varşova ve Moskova'daki güreşlerde fırtına gibi esti.

Olanlar, Rusya'nın önemli şehri Petesburg'ta oldu. Ahmet, bu şehirdeki Ciniselli Sirki’nde, Rusların Avrupa'da da tanınan şampiyonları, göz bebeği, Alman asıllı Hackenschmidt ile karşı karşıya geldi. Rus seyircilerin büyük tezahüratı ile güreşe başlayan Hackenschmidt, Ahmet'in elenseleriyle art arda yeri öpünce, o da sözde elense çekiyormuş gibi Ahmet'e yumruk atmaya başladı. Ahmet, temsil ettiği Osmanlı milletine söz gelmesin diye yumruğa yumruklu mukabele etmedi. Hakemler, Hackenschmidt'e ihtar verdiler. Attığı yumruklara rağmen, Ahmet'i kavgaya çekemeyen Rus güreşçi, yine Ahmet'in bir elensesiyle yeri öpünce doğrulurken Rusça “Katil Sultan'ın köpeği!” dedi. Rus güreşçi, Ahmet'in Plevne Muharebesi sırasında çat pat da olsa Rusça öğrendiğini bilmiyordu. Bilseydi böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdi.

Katil Sultan'ın köpeği sözü Ahmet'in aklını başından aldı. Kendisine köpek denilmesine katlanırdı, ama Osmanlıya, Osmanlı Sultanına karşı yapılana, ona katil denilmesine asla! Yaradana sığınıp “Bismillah” diyerek Osmanlı tokadını boyun ve sol yanak karışık vurdu. Vurmasıyla birlikte de Rus güreşçi, ağzı kan içinde yere düştü.

Ortalık bir anda karıştı. Seyirci güreş minderine yürüdü. Polisler hemen müdahale ederek Ahmet ve ustası Hergeleci İbrahim'i sirkten kaçırdılar ve karakola götürdüler.

Osmanlınun Petesburg Büyükelçisi karakola geldi. Ahmet'ten işin aslını, Osmanlı Padişahına nasıl hakaret edildiğini öğrendi.

Hadiseden yarım saat sonra, karakola Rus güreşçinin durumuyla ilgili rapor geldi. Ahmet'in Osmanlı tokadıyla Rus güreşçinin sol tarafından, Osmanlı tokadının patladığı yerden üç dişi kırılmışdı.

Osmanlı elçisinin bastırmasıyla Rus güreşçisi şikâyetini gerdi aldı. Şehir idaresi, dört yıl müddetle Petesburg'a şehrinde güreş yapmasını yasakladı. Bu karar kendisine tebliğ edilen Kara Ahmet, "Osmanlı Padişahına, hakaret edilen yere, dünyaları verseler de gelmem." diyerek tepkisini dile getirdi.

Her zaman Kara Ahmet'in, çok çabuk parlamasına, kavga çıkarmasına sinirlenen ustası Hergeleci İbrahim, "Eline sağlık oğlum. Padişah Efendimize hakaret eden Rus kefesine en güzel cevabın verdin" dedi.

Azar bekleyen Ahmet, ustasının sözleri karşısında, dünyalar kendisine verilmiş gibi sevindi. Endişesi gitti, artık bütün Rusya karşısında olsa korkmazdı; değil mi ki ustası kendisiyleydi.

Bu hadiseden sonra Rusya'da daha fazla eğlenmediler. Trenle Karadeniz kıyısındaki Rus limanına indiler, oradan da vapurla 1887 Şubat ayı içinde İstanbul'a ulaştılar.

İstanbul'a geldiklerinde bu güzel şehir; denizi toprağı, çiçeği ağacı, çocuğu yetişkini, canlı cansız bütün varlıklarıyla Ramazan bereketini yaşıyordu.

Geldiklerinin hemen bir gün sonrası Yıldız Sarayı'ndan bir yaver geldi. Abbas Halim Paşanın konağında zorlu Rusya yolculuğu sonrası istirahat etmekte olan Kara Ahmet'le konuştu. "Padişah Efendimiz Abdülhamit Han, sizi, yarın ikindi namazı sonrası Yıldız Sarayı'na bekliyor" dedi.

Ahmet'in eli ayağına dolaştı. Koca Osmanlı Padişahı, kendisini bekliyordu. Gerçi üç sene kadar önce Padişah ile tanışmıştı; ama o farklıydı. Çok aniden olmuştu ve yanında Paşa Babası Gazi Osman Paşa vardı. Şimdiyse ortada bir tokat meselesi vardı. Konaktakiler, Petesburg'daki hadise sebebiyle Ahmet'i çok kınamışlar, "Abdülhamit Han, devletlerarası ilişkilerde skandal çıkmasından

çok korkar, özellikle de Rusya ve İngiltere ile en ufak bir tatsızlığın yaşanmasını istemez" demişlerdi.

İşte İstanbul'a gelişinin hemen ertesi günü, Padişah tarafından çağrılmıştı. Ahmet, heyecanlanmasın da kim heyecanlansın?

Ahmet, o gece bir türlü uyuyamadı. İstanbul'a geldiği nasıl da hemen haber alınmıştı. Verilecek ceza umurunda değildi. Ya yaptığı hareketle Müslümanların halifesini, Osmanlının Sultanını üzmüşse, böyle bir utancın altından nasıl kalkardı?

Günlerden cumaydı ve beklenen saat geldi. İkindi namazından hemen sonra, Yıldız Sarayı'ndan çok süslü bir fayton ile gelen yaver, Ahmet'i aldı götürdü. Ahmet, ne geçtikleri yerlerin ne de Saray'a girişin farkında oldu. Yaverin, "Efendi, sizi ilk önce Müşir Paşamız kabul edecek" sözüyle kendine geldi. Saraya geldiklerini anladı. Yaverin açtığı kapıdan içeri girdi, gözleri yerdeydi. "Hoş geldin deli oğlum!" sözüyle gözlerini yerden kaldırdı. Titredi..

Şefkatle gülümseyen bir çift göz, yılların yorgunluğunu taşıyan ak sakallı bir yüz gördü. İnanamadı, gördüğüne. Uykusuz geçen bir geceden sonra benzetiyor muydu? Osmanlı paşaları birbirlerine benzerlerdi. Dikkatlice baktı. Evet oydu, Paşa Babasıydı. Fırladı, "Paşa Babam!" diyerek sarıldı Gazi Osman Paşanın ellerine...

Gazi Osman Paşa, Ahmet'i alnında öptü, karşısını oturttu. Uzun uzun Ahmet'e baktı... senelerdir ayrı kaldığı evladıyla hasret gideren bir baba gibi... Ahmet'in bütün endişesini alan bir tebessümle konuştu:

-Bre Delioğlan! Ne işler karıştırdın Petesburg'da?

Ahmet'in en korktuğu şey başına gelmiş, canı gibi sevdiği Paşa Babası da Petesburg'dan bahsetmişti. Ahmet boyun büktü:

-Şey... Paşa Babam... Padişah Efendimize hakaret edince dayanamadım.

Osman Paşa güldü:

-A benim deli oğlum! Sen hep böyle yangına körükle mi

gideceksin?

Ahmet, bir şey diyemedi, nasıl konuşsundu ki, Osman Paşa ile her karşılaşması heyecanlara, karışıklıklara sebep olmuştu.

Osman Paşa, "müsaade oğlum" diyerek bir ara bulundukları odaya açılan başka bir kapıdan kayboldu. Ahmet, koca Saray'da yalnız başına kala kalmıştı. İlk defa etrafına bakmağa cesaret edebildi. Bulunduğu yer bir saraya göre çok mütevaziydi. Abbas Halim Paşanın konağı buradan çok daha gösterişliydi.

Ahmet, masanın süslemeleriyle meşgul iken Osman Paşa girdi, suçüstü yakalanmış gibi toparlandı ve ayağı fırladı. Osman Paşa, Ahmet'in telaşına güldü:

-Masanın süslemelerine mi daldın? Bu masayı, her şeyiyle Padişah efendimiz, kendi elleriyle yapmıştır.

Ahmet, şaşırdı, gayet safiyane sordu:

-Niçin Padişah Efendimiz yapar? Osmanlı Padişahı, marangoz tutamayacak kadar fakirleşti mi?

Osman Paşa, seslice güldü:

-Yok be oğlum. Anladığın gibi değil. Padişah Efendimiz, çok iyi bir marangozdur. Bu tarz işlerle uğraşarak bir nebze olsun dinlenir. Kendini bedenen ve ruhen çok yoran devlet işlerini biraz da olsa unutarak rahatlar. Osmanlı padişahlarının hepsinin mutlaka bir mesleği vardı. Padişahımızın babası, Abdülmecid Han da çok iyi hattattı. Yazıları, başta Selimiye Camisi olmak üzere bir çok camileri süsler.

Osman Paşanın anlattıkları, Ahmet'i hayretler içine düşürdü. Osmanlıya sultan olmanın ne kadar zor olduğunu biraz daha anladı.

Osman Paşa, bir baba şefkatiyle Ahmet'i kolundan yakaladı:

-Gel bakalım Deli Oğlan! Padişah Efendimiz seni bekler. Sakın heyecanlanma. Girince selam ver, elini öpmek için eğil! Müsaade ederse öp, öptürmezse, bekle, söylenileni yap! Hadi, Yüce Mevlâm, halife, Osmanlı sultanı duası almak nasip eylesin!

Osman Paşa kapıyı açtı... donmuş gibi duran, içeri girmekte tereddüt eden Ahmet'i, "Yürü evladım!" sözüyle içeri itti. Ahmet, idam sehpasına götürülen bir idamlık gibi yürüdü. Arkasından da Osman Paşa içeri girdi, gözlerini hafifçe kaldırdı. Aydınlık geniş bir salondaydı. Tam karşısına gelen masada oturuyordu, Abdülhamit Han. Ahmet, masaya doğru yürüdü, yaklaşınca selam verdi. Hakan, selamı alarak ayağa kalktı. Osman Paşanın odasındaki masaya çok benzeyen masayı dolandı. Ahmet'in yanına geldi.

Ahmet, Osmanlı Hakanının elini öpmek için eğildi. Abdülhamit Han, zarif bir hareketle Ahmet'in elini öpmesine mani oldu. Ahmet'i, masanın hemen yanındaki geniş koltuğa oturttu, kendisi de karşısına yerleşti.

Gazi Osman Paşa, gördüklerine inanamıyordu. Abdülhamit Han'ın kendisini ziyarete gelenleri karşılamak için ayağa kalkıp masanın önüne geçtiğine yirmi yıldır ancak birkaç defa şahit olmuştu.

Abdülhamit Han, bir baba şefkatinde ellerinden tutarak konuştu:

-Hoş gelmişsin pehlivan evladım.

Ahmet, başını kaldırmadan cevap verdi:

-Hoş bulduk efendim.

Padişah, Ahmet'i Saraya kadar yormanın üzüntülerindeydi:

-Hakkını helal et, evladım, seni yorduk.

Helallik dileyen Padişah karşısında Ahmet şaşırdı:

-Estağfirullah efendim. Ne hakkım olabilir.

-Öyle deme evladım. Çok uzak yollardan geldin. Yorgun yorgun seni buralara kadar getirdik. Ama dayanamadım. O terbiyesiz Rus'a haddini bildiren evladımı bir an önce göreyim istedim. Göster bakayım, hangi elinle vurdun o terbiyesize.

Petersburg'daki yumruk hadisesi sebebiyle Padişahtan ceza bekleyen Ahmet, Sultan'ın bu sözleriyle vurgun yemiş gibi oldu. Sağ elini uzattı.

Padişah, uzatılan eli, iki eli arasında tuttu ve sevdi:

-Evladım, tepkim kendim için değil! Padişah, Osmanlının, halife bütün İslam âleminin birlik nişanıdır. Eğer padişaha, halifeye olan saygı ve sevgi, itimat yıkılırsa devletin, Müslümanların çöküşü hızlanır.

Abdülhamit Han, Ahmet ile dertleşti. Paris, Moskova ve Varşova'daki güreşlerini sordu. Ahmet'in, protokol derdi olmadan yaptığı samimi konuşma Padişahın çok hoşuna gitti. Konuşma uzadıkça uzadı. Osman Paşa, iftar vaktinin girdiğini haber vermek zorunda kaldı. Ahmet, iftara kaldı. Padişah, Gazi Osman Paşa ve Ahmet üçü baş başa anlatılmaz güzellik ve sadelikte bir iftar yaptılar... Anadolu'nun ıssız bir köyünde azlıktaki zenginlikle iftar etmiş gibi iftar bereketini yaşadılar. Padişah sordu, Ahmet anlattı. Padişah, Ahmet'in anlattıklarına bazen güldü, bazen hüzünlendi, siyasetin, protokolün yoruculuğunda uzak birkaç saat yaşadı.

Padişahla görüşmenin şaşkınlığındaki Ahmet'i, yeni bir sürpriz bekliyordu. Ramazan dolayısıyla Şehzadebaşı'nda gösteriler yapan İtalyan sirki Giuletti'nin patronuydu, Abbas Halim Paşa yalısında bekleyen, hem de Padişahla görüşmesinin hemen ertesi günü.

Sirk sahibi, Ahmet'in, sirk cambazı Milliens ile güreşmesini istiyordu.

Ahmet, bu teklife, "Siz hepten de bizi sirk maymunu mu bellediniz" diyerek çok kızdı. Ancak ustası Hergeleci İbrahim, Hikmet Dedenin, "Aradığın güzel; güreş peşinde koşarken karşına çıkacak. Bu sebepten, Osmanlı mülkü içinde veya dışında, hatta Frenk diyarlarında bile olsa hiçbir güleşi kaçırmamağa çalış!" sözünü hatırlatınca "Çık bre güzel çık karşıma, seni ararken sirk maymunlarına döndük" diyerek kabul etti.

Ahmet'in Milliens ile yapacağı güreş, İstanbullulara gazete ilanı ve afişlerle duyuruldu. Ahmet'in Avrupa'da yaptığı güreşler, özellikle de Rus güreşçisine attığı yumruk bütün İstanbul da söylenir olmuştu. Sirk sahibi işini biliyordu.

Ahmet ile sirk cambazı arasındaki ilk güreş 21 Şubat 1887 Pazar günü yapıldı. Daha doğrusu yapılmağa çalışıldı. İstanbullular, teravih namazından sonra hıncahınç sirki doldurdular. Ahmet, kadifeden bir kispet giymişti, Milliens ise mayoluydu. Güreş, grekoromen tarzda yapılacaktı. Güreşin başlamasıyla birlikte Milliens, Ahmet'in bir elensesiyle yere yattı, sakatlandım diyerek bir daha yerinden kalkmadı. Seyirciler, çıldırdı. Ahmet, ortaya çıktı, yarın akşam tekrar beklediklerini ve para almayacaklarını, böyle bir durumdan dolayı çok üzüldüğünü söyledi. Ahmet'in sözleri, seyircileri yatıştırdı. Ama, sirk sahibi aklını kaçıracak gibi oldu. "Sen nasıl böyle bir söz verirsin" diyerek tepki gösterince, Ahmet, adamı yakasından yakaladı, duvara dayadı, "Bre Çorbacı. Sen burasını İtalya ile mi karıştırdın? Biz de oynaş, anlaşmalı güreş olmaz" diyerek tepkisini gösterdi.

Ertesi gün yapılan güreşte Ahmet, seyircilere, çeşitli güreş oyunları gösterip, cambaz güreşçiyle kedinin fareyle oynaması gibi oynadı... seyircinin yeteri kadar güreş izlediğine kanaat ettikten sonra çift kle oyunu ile rakibini mindere yapıştırdı.

Ahmet, 1897 yazında, o güreş senin bu güreş benim koşturup durdu, Hikmet Dedenin söylediği güzele rastlar mıyım diye.

Kara Ahmet, 1897'nin Ekim'indeGemlik'in Umurbey Köyü'ndeki düğün güreşine katıldı. Bu güreşe Şumnu'dan Türkiye'ye göç eden ve Bursa yöresinde oturduğu içi Bursalı Rüstem diye meşhur olan zamanın zorlu başpehlivandan başka Ethem Beyin pehlivanları Kafa Ali ve Koca Ali gelmişlerdi. Ahmet daha önce Çardak'da başaltında karşı karşıya kaldığı ve yenildiği Bursalı Rüstem ile çok zorlu bir güreş yaptı. Kara Ahmet, Rüstem'i açık düşürür gibi oldu, yapılan itirazlar sonucu güreş yarıda kaldı. İstanbul gazeteleri, Ahmet'in Rüstem'i açık düşürdüğünü, yendiğini yazdılar.

Kara Ahmet, Avrupa ve Rusya'da yaptığı güreşlerde başarılı olup, burada yaptığı güreşler efsane gibi Osmanlı diyarında anlatılır olunca, araya fitneciler girdi. İkdam ve Sabah gibi İstanbul gazetelerinde, Kara Ahmet'in ağzından, "Avrupa'daki pehlivanları yendiğim gibi Türkiye'dekileri de yenerim. Kurtdereli Mehmet'ten ve Bursalı Rüstem'den korkum yok!" şeklinde haberler çıktı.

1896 yılının 6 Kasım'da Kartal'da yapılan güreşlerde, Kara Ahmet'in belim ağrıyor, diyerek Kurtdereli Mehmet'in karşısına çıkmaması, "Kara Ahmet korkmuştu" şeklinde aradan geçen bir seneye rağmen gazetelerde yazılması üzerine, Kara Ahmet ve ustası Hergeleci Mehmet, İkdam Gazetesine giderek, "Kurtdereli Mehmet Pehlivan ile hiçbir zaman güreşten çekinmem. Niçin çekineyim, geleneklere, kurallara riayet edildikten sonra yenmek kadar, yenilmek de şereftir" açıklamasında bulundu.

1897 yılında yapılan Türk-Yunan Savaşı, zafere rağmen, Osmanlı ülkesini derinden etkiledi. Gazi Ethem Paşa kumandasındaki Türk orduları, Teselya'ya kadar indiler. Buna rağmen, yüz yıllardır burada yaşayan Müslümanlar, evlad-ı fatihan

torunları, Avrupa devletlerinin baskısıyla sanki biz yenilmişiz gibi, Girit adasındaki ve Yunanistan egemenliği altındaki topraklardan göç etmek zorunda bırakıldılar.

Türk-Yunan Savaşında şehitliğe kavuşanların dul ve yetimleriyle Girit göçmenlerine yardım toplamak amacıyla yurdun her yerinde at koşuları ve güreşler düzenlendi.

Kara Ahmet de; Adalı Halil, Kurtereli Mehmet, Küçük Yusuf, Bursalı Rüstem, Kafa Ali, Koca Ali, Katrancı Hüseyin Pehlivanlarla birlikte bu güreşlere katıldı.

Kara Ahmet'i, Kurtdereli Mehmet gibi meşhur yağlı güreşçilerle kapıştırmak, birbirine düşürmek çabaları devam etti. Ahmet'in Kurtdereli ile güreşmemesi, ondan korktuğu şeklinde yorumlandı.

Kara Ahmet, maksadının yenmekten ziyade güreşlere katılmak olduğunu, güreş ile Kızılelmayı aradığını hem de en yakın pehlivan arkadaşlarına anlatamamanın sıkıntısıyla o güreşten bu güreşe koşturup durdu.

Kara Ahmet, Ocak 1898 başlarında Kurtdereli Mehmet ve Bursalı Rüstem'in İstanbul'a geldiklerini işitti. İki pehlivan arkadaşıyla nasıl görüşürüm, onlara derdimi nasıl anlatılırım? telaşındayken 10 Şubat 1898 tarihli Servet-i Fünûn dergisinde çıkan bir haberle bir daha vuruldu. Dergiyi okuyan Ahmet, okuduklarına inanamadı. Dergiye Kurtdereli Mehmet ve Bursalı Rüstem Pehlivanların yan yana fotoğrafları basılmış, altında şu haber yer almıştı:

"Kurtdereli Mehmet ve Bursalı Rüstem'den Kara Ahmet'e çağrı:

Er meydanından kaçma!

Anadolu'nun yetiştirdiği babayiğitlerden olan Kutdereli Mehmet ve Bursalı Rüstem Pehlivanlar, bütün Osmanlı pehlivanlarını yendiğini ve bundan sonra da yeneceğini ilan etmiş olan Kara Ahmet'e meydan okumak üzere İstanbul'a gelmişlerdir. İki pehlivan, bütün uğraşmalarına rağmen, Kara Ahmet'in karşılarına çıkmadığını söylüyorlar."

Ahmet, dergide yer alan haber karşısında ne yapsın bilemedi. O neyin peşindeydi, pehlivan arkadaşları neyin peşinde. Ne olurdu, gazete yazılanlar hakkında kendisiyle konuşsalardı. Ak koyun, kara koyun o zaman belli olurdu.

* * *

Ahmet, Yusuf Ağasını çok özlemişti. Canı gibi sevdiği Koca Yusuf'u en son Paris'te, 1895 Aralık'ının 21'inde Paris Garı'nda görmüştü. O günden bugüne hemen hemen üç sene geçmişti. Yusuf Ağası, Paris'ten döndükten sonra memleketine gitmiş, bir müddet ermeydanlarına elveda demiş, bütün günlerini ailesiyle geçirir olmuştu. Sonra da Padişah emriyle Amerika'ya gitmişti. Ahmet, Koca Yusuf'u göremediği gibi, onda emanet bulunan esrarengiz sandığa da ulaşamamıştı.

Kara Ahmet, aylar süren güreş kovalamacasından sonra, 1898 Temmuz ortalarında İstanbul'a döndü, hemen Eyüp Sultan Hazretlerini ziyarete koştu. Buradan da Sait Beşirlere uğradı. Ve çok sevdiği arkadaşından Koca Yusuf'un 4 Temmuz 1898'de Atlas Okyanusu'nda sulara karışarak, güle üçüncü defa yenilerek şehit olduğu haberini aldı. Almasıyla birlikte, kendini bilmez vaziyette koşarak kayboldu.

1898 Temmuz ortasında, Koca Yusuf'un ölüm haberini alan Ahmet vurulmuştu ama nasıl. Ciğeri delinmişti.

Sait Beşir ve babası, onu, saatlerce aramadan sonra, Eyüp Sultan Hazretlerinin kabri başında kendinden geçmiş vaziyette bulmuşlardı.

İbrahim Pehlivan, "Bre kendini bilmez. Şehidin arkasından hiç ağlanır mı? Şehit olana üzülünür mü" diyerek sarsmış, Ahmet, uykudan uyanır gibi kendine gelmiş. "Haklısın İbrahim amcam, şehidin arkasından ağlanmaz" cevabıyla boyun bükmüştü. Bükmüştü ama gönlüne söz geçirmede epey zorlanmış, anne babasının şehit oluşlarında bu kadar etkilenmediğini fark etmişti. Bunu, "O zaman çocuktum, ölümün ne olduğunu tam bilmiyordum. Plevne Muhaberesinin en kanlı zamanıydı. Göklerden ölüm yağıyordu. Ölüm hayatımızın bir parçası olmuştu" düşüncesiyle

açıklamaya çalışmıştı. Ve yollara düşmüştü Kara Ahmet teselliyi, unutmayı yollarda, yollar sonunda vardığı güreşte aramıştı.

Koca Yusuf şehitlik haberini alalıdan bu yana tam ondört ay geçmişti. O diyar senin bu diyar benim diye Kızılelmayı paylaşacağı güzeli ararken yolu Selanik'e düşmüştü, 1899'un Eylül başında. Demir Babanın Sandığını da soramamıştı Sait Beşir'e. Sandık, Koca Yusuf ile birlikte kayıplara mı karışmıştı acaba?

Selanik'in zenginleri Ahmet'i çok seviyorlar... misafir etmek için yarışıyorlardı. Ahmet, Hacı Arif'e uğradığında, kendisine İstanbul'dan gelen bir telgraf verdiler. Ustası Hergeleci İbrahim'dendi. Ustası telgrafta, "Evladım Ahmet. Seninle acil görüşmem lazım. Selanik'i terk etme beni bekle, en kısa zamanda oraya geliyorum. Bâki selam" diyordu.

Ahmet endişelendi. Ustası niçin acele Selanik'e geliyordu? Ahmet'in yolu Selanik'e düşünce gönlü yine ferman dinlemez olmuştu. Deli gönlü, ayaklarını, her akşam, limana, bir akşam üstü, Kızılelmanın ışıldadığı mekana götürüyordu. Tıpkı bu akşam olduğu gibi. Yine bir ikindi sonrası tıpkı dört sene önce gibi sahildeydi.. Yine güneş Ege üzerinde batıyor, batı ufkuna yakınlaştıkça Kızılelmaya daha fazla benziyordu.

Ahmet, dört sene öncesini... elmanın yere düşüşünü ve ışımasını, kırk adımlık mesafede bir güzel arayışını... güzellerle dolu kayığın denizde büyük bir gemiye doğru gidişini... kayığa atlayışını ve geminin peşinde deli gibi kürek çekişini hatırladı.

Kara Ahmet, ustasının acele niçin Selanik'e yola gelmek istediğini merak ediyordu. Ustası, demir yoluyla mı yoksa deniz yoluyla mı geleceğini açıklamamıştı. Bu sebepten Ahmet, bazen tren istasyonuna bazen de limana gidiyordu. Ama bu akşam olduğu gibi çoğunlukla limana gelip burada bekliyordu ustasını. Her gelişinde de dört yıl önceki hadiseyi tekrar yaşıyordu.

Ahmet, Kızılelmayı birlikte yiyeceği kızı bulma hususunda ümidini iyice yitirmişti. Ustası, sıkıştırmada aramayı tamamen

bırakacaktı.

Ahmet, sahil boyunda, gözleri güneşin battığı yerde bekliyordu, İstanbul'dan gelecek, ustasını getirecek gemiyi.

-A be kızanım hayır olsun. Büle neyi beklersin?

Döndü, karşısında gülen gözlerle ustası Hergeleci İbrahim, dev gibi cüssesiyle Filiz Nurullah ve dünyada en son görmek isteyeceği kişi... Rum Pierri vardı. Ahmet, yerinden fırladı, "Hoş gelmişsin ustam" dedi, elleri öptü. Filiz Ağasını hoşlayan, Pierri de şöyle bir hoş geldin diyen Ahmet, ustasına döndü:

-Hayır olsun ustam, sizi apar topar Selanik'e getiren ne?

Araya Filiz girdi:

-Ne olacak be Ahmet, senin kara gözünü kara kaşını çok özledik, hasretine dayanamayıp geldik.

Ahmet güldü. Ustası gayet ciddi bir şekilde söze karıştı:

-Te be oğlum. Frenk diyarlarında yine neler yaptın? İş Padişah Efendimize gitmiş. Bizi Sultanımız gönderdi.

"Bizi Sultanımız gönderdi sözleri" Ahmet'i telaşlandırdı, ustasına baktı, şaka mı söylüyor diye, gayet ciddi gözüküyordu. Paris, Petesburg ve diğer Avrupa şehirlerinde yaşadıklarını düşündü. Rus pehlivanı yumruklamaktan başka bir vukuatı olmamıştı.Onunla ilgili de Padişahla görüşmüştü. Bir de, Fransız kızı Benoite ile istemeden yaşadıkları. Acaba bir iftiraya mı uğramıştı?

Hergeleci üzgün üzgün konuştu:

-Haydi oğlum, burada bir kahvede oturalım, ne yapacağımızı konuşalım!

Sahildeki bir kahveye gittiler. Ahmet'in meraktan çatlayacak, üzüntüden eriyecek hâle geldiğini gören Hergeleci insafa geldi. Azabı daha fazla uzatmayalım düşüncesiyle Ahmet'e atlas bir torba uzattı:

-Buyur evladım! Padişah Efendimizin fermanı. İçinde ne yazar

bilmem. Gazi Osman Paşamız, bu mektubu verdi. Bu Rum ve Filiz Nurullah ile birlikte bir an önce seni bulmamızı ve mektupta yazdığı şekilde davranmamızı söyledi. Hele oku da biz de ne yazdığını öğrenelim.

Ahmet, koru tutar gibi Padişahın mektubunu aldı. Almasıyla avuçlarının yandığını hissetti. Elleri titreyerek atlas torbayı açtı.

Ahmet, torbanın içinden rulo hâlindeki mektubu çıkardı. Ustasına baktı, Rum Pierri'nin yanında okuyayım mı? gibilerden... oku işareti üzerine, divani hatla yazılmış mektubu sesle okudu:

"Esselamü aleyküm,

Sevgili oğlum Ahmet,

Seni rahatsız ettik, ama bu şahsımız için değil. Paris'te kıymet verdiğim, bizi seven, Türk güreşine hayran bir dostum var; Cont De Chambre. Avrupa'daki güreşlerini seyretmiş. Bu sene, Kasım ayında, Paris'te yapılan Dünya Grekoromen Birinciliği'ne seni ismen istedi.

Bizce de uygun. Yusuf Pehlivan, Hakk'ın rahmetine kavuştuğu için, yanına can yoldaşı olarak Filiz Nurullah Pehlivanı verdik. Paris Sefaretimiz, Fransızcası çok iyi olan Selanikli Musevi Modioni ve Pierri size orada yardımcı olacaklar. Her türlü masraf Paris Sefaretimiz tarafından karşılanacaktır.

Osmanlıyı, Paris'te en iyi şekilde temsil edeceğine inanıyorum.

Selam ve dua eder, dualarını beklerim.

Paşa Babanın da selamı var."

Padişahtan mektup almak heyecanına, Paris'e güreşmek için gidecek olmanın heyecanı da eklenince Ahmet'in eli ayağına dolaştı. Bir şey daha vardı ama Ahmet, bunu kendine dahi itiraf etmekten korkuyordu.

Mektup bitince, Filiz Nurullah "Hey bre! Hakanımız bize görev vermiş. Bizi uygun görmüş" diye bağırdı... sevinçle Ahmet'i kucakladı. Ahmet, kemiklerinin birbirine geçtiğini hisseti. Hergeleci İbrahim ve Rum Pierri, Filiz Nurullah ve Kara Ahmet'i

tebrik ettiler.

Bu sırada Rum Pierri, Ahmet'e bir zarf uzattı:

-Ahmet Pelvan bu sana.

Ahmet, şaşırdı:

-Bana mı, kimden?

Pierri, güldü:

-Bir hayranınız. Parisli Bayan Benoit'ten. İstasyonda tanıştığınız.

Ahmet, uzatılan mektubu eliyle kızarak itti:

-Benim söz konusu bayanla işim yok. Onun mektubu bana lazım değil.

Pierri ne yapsın bilemedi. İmdadına Hergeleci İbrahim yetişti:

-Evladım, o mektubu al! O bayanla aranızda benim bilmediğim bir şey mi geçti bilmiyorum. Ama mektubu alman ve okuman lazım. Mektup sana gönderilmiş, anlayıp dinlemeden karar verme!..

Pierri, mektubu Ahmet'e uzattı. Ahmet mektubu aldı.

Hergeleci, Ahmet'i omzundan tuttu:

-Evladım, yüzde yüz emin olmadan kimse hakkında karar verme! Biz, şöyle sahil boyunda dolaşacağız. Sende o mektubu oku, sonra yanımıza gel!

Ustası ve beraberindekiler, çıktılar. Ahmet, elinde mektup kahve içinde kala kaldı. İçinden hiç bakmadan mektupu yırtıp atmak geldi. İki eliyle zarfın iki ucundan tuttu.

Tam yırtarken, Benoit'in son hali aklına geldi. Benoit arkasından koşmuş, ağlayarak bir şeyler anlatmaya çalışmıştı. Ama tek kelime Fransızca bilmeyen Kara Ahmet, bir şey anlamamıştı. O sahneden aklında kalan, gözü yaşlı bir yüz ve yalvaran gözlerdi.

Benoit'in, “masumum” diye haykıran gözü yaşlı hâline hatırlayan Kara Ahmet, mektubu açtı. Mektup Türkçeydi.

"Sevgili Karamel!

Bu mektubu Pierre'ye yazdırıyorum. Önce, üç sene önce otelde yaşadığımız hadise için özür diliyorum. Pierri, sözlerimi yanlış anlamış ve sana yanlış anlatmış. O gece yatakta seninle birlikte olmak için gelmedim. Niyetim yalnızca konuşmak, sana gördüğüm bir rüyadan bahsetmekti.

Güreş esnasında, "Aşk olsun", "Kızılelmaya" diye bağırman çok hoşuma gitmiş, bunların manasını Türk öğrenciye sormuş... aldığım cevapla vurulmuştum. Güreşin, böyle iki ilahi gaye uğruna yapılması beni çok etkilemişti.

Hristiyanlıkta elma hayat ağacı olarak bilinir. Adem ile Havva'nın cennetten elma yedikleri için çıkarıldıkları kabul edilir.

Sizdeki Kızılelma düşüncesi beni çok etkiledi. Elmanın, aynı zamanda kısmete, hayat arkadaşına işaret etmesi, çok hoşuma gitti.

Öğrenci arkadaşınızdan bu açıklamaları dinledikten birkaç gün sonra, bir rüya gördüm. Rüyamda, bana elma veriyordunuz. Elmayı aldım, bu sırada babam geldi. Elimden elmayı alıp büyük bir kızgınlıkla, Sen nehrine attı. Bu sırada uyandım."

Uzun zaman rüyanın tesirinden kurtulamadım. İşte, otele, sana bu rüyayı anlatmak niyetiyle gelmiştim. Sonra beni çok üzen, senin de çok üzüldüğüne inandığım o hadise yaşandı. Seninle görüşmek için çok uğraştım. Ne yazık ki muvaffak olamadım. Bütün istediğim, yanlış anlamayı ortadan kaldırmaktı. Beni, ilk gördüğüyle yatan bir kadın gibi düşünmeni istemiyordum. Ama olmadı sana bir türlü ulaşamadım. İki yıl önce Polonya ve Rusya'da güreş yaptığını duyunca oralara gitmek istedim. Ama babam müsaade etmedi. Seni İstanbul'da aramak istedim. Annemin rahatsızlığı dolayısıyla mümkün olmadı. Annem vefat etti. Bu, babamı çok etkiledi, babam yalnız kaldı, benden başka kimsesi yok, bu sebepten onu Paris'te yalnız bırakamadım. Babamı şüphelendirmemek için bir daha senden hiç bahsetmedim. Seni unuttuğuma inanıyor.

Le Journal des Sports Gazetesinin 1899 Paris Dünya Grekoromen Güreş Şampiyonası düzenlediği ve bu şampiyonada bir Türk güreşçinin mutlaka yer almasını istediğini duyunca aklıma sen geldin. Durumu babama açtım. Babam, Türkleri ve güreşi,

özellikle de Türk güreşçilerini çok sever. Koca Yusuf'un güreşlerini anlata anlata bitiremez. Koca Yusuf'un vefat ettiğini öğrenince çocuk gibi ağlamıştı. Senin Paris'e getirilmen fikri, babamın da hoşuna gitti. Paris'e gelmek istemeyeceğinden korktuğum için seni, Padişahınız vasıtasıyla getirmek için plan yaptık. Babam Osmanlı Padişahı ile iyi tanışır.

Bu mektubu sana Pierri ile gönderiyorum. Ne olur, Paris'e gel. Söz, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Uzaktan da olsa, "Aşk olsun", "Haydi Kızılelmaya!" naralarını duymak beni çok mutlu edecek.

Hoşça kal!

Seni bekleyen Benoit..

Kara Ahmet ve Filiz Nurullah'ın Şampiyonaya katılacak olması; Koca Yusuf'un yaptığı güreşleri efsane, masal gibi hatırlayan Parislileri çok memnun etmişti. Şampiyonaya ilk defa bir Türk güreşçi katılacaktı. 16 Ekim 1899 tarihli Le Journal des Sport Gazetesi, bu haberi;

Koca Yusuf'un çırağı Kara Ahmet geliyor.

Hiç olmazsa bir Türk olmadan yapılacak şampiyona bizim için eksik sayılacaktı. İstanbul'dan Kara Ahmet'in katılacağını bildiren telgrafı büyük bir memnuniyetle karşıladık. Kara Ahmet ile gelen 2 metre 17 cm ve 157 kilo ağırlığındaki Filiz Nurullah'ın turnuvaya katılıp katılmayacağına organizasyon komitesi karar verecek. Filiz Nurullah, Koca Yusuf ile birlikte beş yıl önce Paris'e gelmiş, ona rakip bulmakta zorluk çekilmişti" şeklinde okuyucularına duyurdu.

Haber, Parislilerin hoşuna gitti. Birini ise, çok sevindirdi. Bu, Karamel dediği Kara Ahmet'in yolunu dört gözle bekleyen Benoit'di. Benoit'in Kara Ahmet ile bu kadar ilgilenmesi, onu Paris'e getirmek için koşturması, babası Cont de Chambre'i endişelendiriyordu. Hanımı vefat ettikten sonra, bütün sevgisini kızana vermişti. Koyu bir Katolik olan Chambre, Türkleri çok sevmesine rağmen kızının, bir Türk'le evlenmesini düşünmek dahi istemiyordu... özellikle böyle bir evliliğin neticesini... Kızının ağzını şöyle bir yoklamış, Ahmet'e ilgisinin bir genç kız hevesi olduğunu görmüş, bu da kendisini rahatlatmıştı.

Kızıyla birlikte, Marsilya'dan gelen ve Türk güreşçilerini getiren treni bekleyen Cont de Chambre, heyecandan yerinde duramayan kızına baktı. Kızının Kara Ahmet'e ilgisi hevesten ileri miydi acaba?

Benoit, heyecandan yerinden duramaz, babası Chambre, endişeyle kendisine bakarken, nice şeyler de yerinde duramıyordu... Marsilya'dan kalkan bir tren Paris'e doğru geliyordu... içinde, gönlü Paris'e doğru akanlarla birlikte...

Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki, sanki rüyaydı. Padişahtan ve Benoit'ten gelen mektuplar... Hemen sonrası, Selanik'ten binilen gemi, Marsilya'ya ulaşma ve oradan da Paris'te doğru kara trenle yolculuk. Bu Ahmet'in Marsilya'dan Paris'e ikinci tren yolculuğuydu. İlkinde kendilerini Paris tren istasyonunda bekleyen canından çok sevdiği Yusuf Ağası vardı. Şimdi kimse var mıydı. acaba o bekliyor muydu?

Ahmet, onun beklemesini istediğini kendine bile itiraftan çekiniyordu. Benoit'in mektubu, Ahmet'in aklını başında almıştı. Padişahtan mektup alma, Paris'e, Osmanlı'yı, Türkoğlunu temsil etmek üzere gönderilme heyecanını dahi bastırmıştı. Paris'te, Osmanlıyı en iyi şekilde temsil etmek için ölümüne gayret göstereceğinden zerre şüphesi yoktu. Ama, elmayı paylaşacağı güzeli bulmak, öyle miydi? Bunun için, şartlar kendi dışında oluşuyordu.

Acaba Benoit, aradığı güzel miydi?

Beneoit aklına gelince, istasyonda başına yediği şemsiyeler, yanağa kondurulan öpücük, gözyaşlarına boğulmuş çok tatlı bir çehreyi hatırlıyor, hatırlamasıyla beraber de bütün vücudunu bir ürperti kaplıyordu.

Benoit'in gördüğü rüya, Ahmet'i şaşkına çevirmişti. Ahmet'in beyni ve gönlünü, "Acaba o mu, aradığım, Hikmet Dedenin emaneti elmayı paylaşacağım güzel Benoit mi?" sualleri yırtıyordu.

Ahmet, bu suallere cevap bulamayınca, gönlünü, Yusuf Ağasının hatırası Filiz Nurullah'a açtı. Ahmet'in anlattıkları, Filiz Nurullah'ın çok hoşuna gitmiş... Bütün her şeyi unutmuş, hemen plan yapmağa başlamıştı. Filiz Nurullah'ın planına göre, istasyona geldiklerinde, önde dev gibi cüssesiyle Filiz Nurullah yürüyecek... Eğer Benoit oradaysa, Ahmet'in en az kırk adım yaklaşmasını ve elmaya bakmasını sağlayacaktı.

Kara Ahmet, Filiz Ağasının "Geldik bre Ahmet! İstasyon gözüktü." narasıyla daldığı düşünce deryasından yüzeye çıktı. Yerinden kalktı, vagonun penceresine gitti. Hakikaten de Paris İstasyonu'na girmek üzereydiler.

Tren, istasyona girdi, yavaşladı ve durdu. Ahmet'in gözleri, kalabalıktaydı. Treni bekleyenler içinde Benoeit'i arıyordu. Filiz de, koca gövdesiyle Ahmet'in hemen arkasında merakla dışarı bakıyor, Ahmet'ten gelecek "İşte" cevabını bekliyordu. Filiz, dev gibi vücuduyla camın önünde mevzilenince, trenden çıkışlar durmuş, homurtular başlamıştı. Ama kimse de, cesaret edip Filiz'e dokunamıyordu, yolu açması için.

Bu sırada, Ahmet, "İşte" diye bağırdı da, tren yolcuları dışarı çıkmak için daha fazla beklemekten kurtuldular. Ahmet, treni bekleyenlerin en önünde Benoit'i görmüştü. Benoit, heyecandan yerinde duramıyor, ayakları üzerinde yükselerek, trenin camlarından sarkanları görmeğe çalışıyordu. Benoit'i gören Ahmet'in bütün vücudunu bir sıcaklık kapladı, kalbi hızlı hızlı çarpmağa başladı. Ahmet, bu halini zayıflık olarak görüp kendi kendine kızdı, ama çaresizdi, gönül ferman dinlemiyordu. Önde Ahmet, hemen arkasında Filiz Nurullah, Benoit'in göremeyeceği başka bir taraftan trenden indiler. Filiz Nurullah, merakla, "Nerede yengemiz" diye sual ediyordu.

Kara Ahmet, büyük bir merakla trenden inenlere bakan Benoit'i işaret etti:

-İşte şu! Kalın bıyıklı, şişman adamın yanındaki, ayakları üzerine yükselerek vagonlardan inenleri görmeye çalışan!

Filiz Nurullah, işaret edilen yere baktı ve telaşla vagonlardan inen yolculara inceleyen Benoit'i gördü. Görmesiyle birlikte, "Te be Ahmet, yengemiz çok güzelmiş..." derken yaptığı hatayı anladı. Arkadaşının evlenme ihtimali olan bir kız hakkında nasıl güzelmiş diyerek beğenme ifadesi kullanırdı. Filiz Nurullah çok utanmıştı, Ahmet'e döndü:

-Hakkını helal et be Ahmet. Bir anda ağzımdan kaçtı.

Filiz Nurullah'ın hassasiyeti, Ahmet'i duygulandırdı:

-Üzülme be Filiz abim! Daha ortada fol yok, yumurta yok. Bizimkisi samanlıktı iğne aramak gibi bir şey.

-Üle deme be Ahmet! Eğer kısmetse Yemen'de de olsa da seni

bulur. Hadi sen benim arkama mevzilen de şu elmaya bir bak. Işıldayacak mı?

Filiz, dev gibi gövdesiyle öne geçti. Benoit'e otuz adım kalasıya kadar yaklaştı. Bu arada Ahmet, bir an olsun yanından ayırmadığı torbasından Hikmet Dedenin emaneti Kızılelmayı çıkardı.

Gözlerine inanamadı. Tepeden tırnağa titredi. Işıldıyordu... Hikmet Dede tarafından 22 sene önce kendisine verilen ve o günden bugüne tazeliğini koruyan Kızılelma... Işıl ışıl yanıyordu. Evet, kırkıncı güzelde elma ışıldamıştı. Benoit, Ahmet'in Kızılelmayı ışıldatıyor mu diye baktığı kırkıncı güzeldi. Ahmet, heyecandan ne yapacağını bilemedi. Eli ayağına dolaştı. Işımasını kimsenin görmemesi için davrandı, tekrar torbaya koydu.

Büyük bir heyecan içinde Benoit'e görünmeden Filiz'in arkasında yürümek için davrandı ama yürüyemedi. "Karemel" diye kulağa gelen en latif ses, onu olduğu yere çaktı. Elinde olmadan sese yöneldi. Şaşırdı, karşısında kendisine gülümseyen, bir çift göz vardı. Benoit, Ahmet'in yanına geldi. Elini uzattı, " Soyez le beenvenu (Hoş geldin)" dedi. Ahmet, büyülenmiş gibiydi. Bir şey diyemedi. Uzatılan eli sıkmadı. Benoit, gülümseyerek elini indirdi. Ahmet çat pat öğrendiği Fransızcasıyla kızara bozara "Merci (Hoş bulduk)" şeklinde hoş bulduk demeğe çalıştı. Çok şeyler söylemek istiyordu, ama dili, gönlündekileri ifade edemiyordu. Ahmet, çaresizce etrafına baktı.

Filiz Nurullah, Ahmet'in yanına geldi, elmanın ışıdığını iyice öğrendikten sonra, Ahmet'in aklını karıştıran suali sordu:

-Ahmet! Elmanın ışımasına ben de çok sevindim ama... Bu kız aradığın olmayabilir.

Ahmet, şaşırdı:

-Ama, elma ışıldadı.

Filiz bilgiç bilgiç gülümsedi:

-Te be Ahmet'im. Şüle çevrene baksana. Bir sürü güzel var. Hepsi de kırk adım içinde. Ya bunlardan biri için ışıldadıysa.

Ahmet, panikledi, çevresine baktı. Kırk adımlık mesafede onlarca Fransız bayan vardı. Son çareye başvurdu:

-Ama beni rüyasında kendisine elma verirken görmüş.

Filiz güldü:

-Te be Ahmet, seni gören bütün kızlar, rüyalarında aynı şeyi görür... Bunda şaşılacak ne var.

Filiz Nurullah'ın söyledikleri bir anda Ahmet'in bütün sevincini aldı götürdü. Filiz haklıydı. Benoit ve babası, şaşkınlıkla Ahmet ile Filiz arasındaki anlamadıkları konuşmayı dinliyorlardı. Filiz'in Ahmet'in üzüldüğünü görünce, onu neşelendirmek için takıldı:

-A be Ahmet. Selanik limanında gemilerin batmış gibi ne üzülürsün? Bir çaresini buluruz.

Filiz'in sözleri, Ahmet'i, bir yerine iğne batmış gibi sıçrattı:

-Filiz Ağam. Sen, Selanik mi dedim.

-Evet, Selanik dedim.

Ahmet, tekrar heyecanına kavuşmuştu:

-Filiz Ağam. Acele Pierri'yi bulmalıyız.

Filiz, hemen, trenden eşyaları indirmekle meşgul Pierri'yi buldu. Ahmet, Pierri'yi, Benoit'in yanına getirdi. Benoit'i gören Pierri, üç sene önceki otel hadisesine hatırladı ve Ahmet'in kendisine bir şey yapmasından korktu. “Bu Türklerin ne zaman ne yapacağı belli olmaz” düşüncesiyle iyice huzursuz oldu. Ahmet, Pierri'yi omuzlarından tuttu:

-Bak Pierri, söylediklerimi kelimesi kelimesine Bayan Benoit tercüme edeceksin. Anlaşıldı mı?

Pierri, korkuyla cevap verdi:

-Tamam Ahmet, sen merak etme!

-Benoit'e sor bakalım üç sene önce gemiyle Selanik'e gelmiş mi?

Pierri, Benoit'e tercüme etti. Benoit, Ahmet'in sualiyle şaşkına dönmüştü ama “Evet” cevabını hemen verdi. Benoit'in sözleri

Ahmet'in heyecanını fazlalaştırdı. İkinci suali sordu:

-Selanik seyahatinde Benoit ile birlikte olan bayanlardan şu anda burada olan var mı?

Ahmet'in sualiyle iyice meraklanan Pierri, kendisine söyleneni tercüme edince, Benoit'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Karamel, bu suallerle ne yapmak istiyor?" sorusu, beynini burgu gibi delmesine, gönlünü mengene içine almasına rağmen kendisinden isteneni yaptı. Benoit'in babası da yaşananlardan bir şey anlamamıştı, merakla bir kızına bir de kızına bakıyordu. Benoit, çevresine, istasyondakilere dikkatlice baktı. Ahmet öldüresi merak içindeydi, beklediği cevabı geldi. Benoit, "Hayır yok!" dedi. Benoit'in cevabını duyan Ahmet, bütün zorlamasına rağmen, ayakta duramadı. Filiz Nurullah'a dayandı.

Ahmet, Rum Pierri'den sözlerinin Benoit, babası ve gazetecilere aynen tercüme edilmesini istedi ve şunları söyledi:

-Başta Bayan Benoit ve babasına, buraya bizi karşılamağa gelen herkese çok çok teşekkür ederim. Yolculukta rahatsızlandım. Daha fazla konuşacak halim yok. Güreşlerle ilgili ayrıca basın toplantısı yapacağım. Ne olur kimse kusura bakmasın!

Pierri, Ahmet'in söylediklerini tercüme edince ortalık karıştı. Gazeteciler, hemen Ahmet'in etrafını sardılar.

Ahmet, gazetecilerin anlamadığı sualleri karşısında ne yapacağını bilemedi. Çareyi Filiz Nurullah ağabeyine sığınmakta buldu. Filiz Nurullah, 160 kilogram ağırlığı, 2 metre 17 cm boyu ile kalabalığı yardı ve Ahmet'i, kendilerini bekleyen faytona ulaştırdı.

Ahmet'in kaçar gibi gitmesinden herkesi şaşırttı... Amma en fazla da Benoit'i... Günlerdir yolunu gözlediği Ahmet, rahatsızlanmış ve acele istasyondan ayrılmıştı... tuhaf sorular sorduktan sonra... Üç sene önce Selanik'e gittiğini nereden bilmişti?

Ahmet'e söyleyeceklerini en az yüz defa zihninde tekrar eden Benoit, hareket edemiyordu... Ahmet için seçtiği kelimeler kalbinde düğüm olmuş... Gözleri Ahmet'i götüren faytonda, kala kaldı.

* * *

-İşte böyle Mehmet. Şimdi bu anlattıklarımı, hiçbir kelimesine kaçırmadan matmazele anlat!..

Öğrenci Mehmet, Kara Ahmet'in anlattıklarıyla şaşkına dönmüştü. Duydukları ve kendisinden Benoite anlatılması istenenler inanılması zor şeylerdi.

Yer, Paris'te bir otelin lobisi. Zaman, 1899 Kasım'ın ilk günlerinde biri, öğlen öncesi.

Kara Ahmet, Filiz Nurullah, Mehmet ve Benoit'ten meydana gelen bu çok garip bir topluluğa, gelip geçenler merakla bakıyorlardı.

Ahmet'in zihni ve gönlü, Hikmet Dedenin vasiyatnamesinde yazdığı ve satır satır ezberlediği "Evladım, böyle bir kız bulup onunla evlenmen, senin, Kızılelma yolunda, muhabbet silahıyla vurulman, Leylada, Mevlâyı bulman, Kızılelmaya, gerçek sevgiye, aşka, hakiki imana, ebedi seadete kavuşmandır. En önemlisi de, böyle bir evlilik, senin neslinden gelenlerin, çok zor günler geçirecek Türkoğlunu, yeni Kızılelmalara, hedeflere götürmesini ve Türk milletinin eski şanlı günlerini yakalamasını sağlayacaktır" sözleriyle doluydu. Mehmet, Kara Ahmet'in anlattıklarıyla kendin geçmiş gibiydi. Benoit ise, Kara Ahmet'in anlatacaklarının, ona söyleyeceklerinin heyecanındaydı. Gözlerini, bakışlarını kendinden kaçıran Ahmet'ten bir an olsun ayırmıyordu. İçlerinde en sakini Filiz Nurullah idi. Onun tek bir düşüncesi vardı, öğlen yemeğinde ne yiyeceği... Sabahleyin tıka basa yemişti, buna rağmen üç saat geçmeden yine açıkmıştı.

Ve... öğrenci Mehmet, Fransızcaya çevirerek Benoit'e, Kara Ahmet'in söylediklerini...

Hikmet Dedenin, Kızılelmayı verişini, Kızılelmanın hakikatini, yıllardır çürümeden nasıl durduğunu, Kızılelmayı saran şehit akıncı beyin kanlı gömleğini, Kızılelmanın, Ahmet'in evleneceği kıza, kırk adım veya daha fazla yaklaşınca nasıl ışıyacağını, Ahmet'in bu kızı

bulabilmek için senelerce güreşten güreşe nasıl koşturduğunu ve bu elmanın birinci defa Selanik'te ikinci defa da Paris tren garında, ışıdığını, bütün işaretlerin, Benoit'i gösterdiğini anlattı... Böyle bir kız ile evlenmenin Ahmet için Kızılelmaya kavuşmak demek olduğunu açıkladı...

Benoit, anlatılanlar karşısında donup kalmıştı... Duydukları ona bir efsane gibi gelmişti. Efsaneden de öte masal gibiydi.

Benoit şaşkındı... anlatılanlar inanılır gibi değildi. Çürümeyen, kendisi karşısında ışıyan bir elmaya nasıl inanırdı? Böyle şeyler ancak masalda olurdu.

Öğrenci Mehmet, Ahmet'in isteğini iletti:

-Kızılelmayı sizin yanınızda ortaya çıkarmaya müsaade var mı? İyice emin olmak istiyoruz.

Benoit, heyecanlandı, bu onun isteyip de söyleyemediğiydi:

-Tabii benim için mahzuru yok.

Ahmet, yanından hiç ayırmadığı torbasına davrandı. Büzgülü ağzını açtı. İçinden, çok eski olduğu anlaşılan bir beze sarılı bir şey çıkardı. Ahmet, çevresine baktı, onlara bakan var mı diye. Beze sarılı şeyi, önündeki sehpanın üstüne koydu. Benoit, öğrenci Mehmet ve Filiz Nurullah, koltuklarını sehpaya yaklaştırdılar. Sehpa, dört kişi tarafından tam anlamıyla çevrildi. Başta, Kara Ahmet ve Benoit olmak üzere hepsi heyecan içindeydi. Ahmet, akıncı beyinin şehit kanıyla bulanmış bezi açtı ve Kızılelma ortaya çıktı. İnanılması çok zordu. Kızılelma, bir kor gibi ışıl ışıl yanıyordu. Daha önce iki defa elmanın ışımasına şahit olan Ahmet de heyecanlıydı. Ahmet, elmayı aldı, Benoit'e uzattı. Benoit'e yaklaştırılan elma, daha fazla ışıldamağa başladı, kor gibi kıpkızıl oldu. Benoit, şaşırdı. Ne yapsın bilemedi. Tutmağa cesaret edemedi. Yalnızca ipnotize edilmiş gibi elmaya bakıyordu. Ahmet, Benoit'in haline gülümsedi. Kızılelmayı, sarıp, torbaya yerleştirdi. Mehmet, vasıtasıyla Benoit'e sordu:

-Matmazel, anlattıklarımı dinledin! Kızılelmanın nasıl ışıdığını gözlerinle gördün. Düşüncen nedir, nasıl hareket etmemi istersin?

Ahmet'in sualiyle Benoit, derin bir uykudan uyanır gibi kendine geldi. Hemen konuşamadı. Kendini toparlaması uzun sürdü:

-Sevgili Karamel! Seni rüyada gördükten, senin elinden elma aldıktan sonra, zaten aklım başımdan gitmişti. Şimdi anlattıkların ve gördüğümle iyice şaşkına döndüm. Anlattıkların, masal gibi. Elmanın ışıması ise sanki rüya... Her şey çok ani oldu, bir müddet düşünmeme müsaade et! Sonra babam... Çok zor....

17 Kasım 1899. Paris'teki en büyük gösteri merkezi Casino de Paris tıklım tıklım doluydu. 1899 Paris Dünya Grekoromen Şampiyonluğu (Cihan Pehlivanlığı) için güreşler başlamıştı.

Soyunma odasında, güreş sırasının gelmesini bekleyen Ahmet, üzgündü. Üzüntüsü iki şeydendi. Dert ortağı, neşe kaynağı Filiz Nurullah, turnuvada yoktu. 2 metre 17 cm boyu, 160 kilo ağırlığıyla tam bir devi andırması, rakiplerini korkutmuş, yapılan itirazlar sonrası, şampiyonaya katılmasına müsaade edilmemişti. Ahmet ve Filiz Nurullah'ın çabaları, netice vermemişti. Ahmet, çok kızmış, "Ben de katılmıyorum" diyerek resti çekmişti. Ama Filiz Nurullah'ın, "Ahmet, sen katılmalısın. Sonra Padişah Efendimize ne deriz?" sözleriyle aklı başına gelmiş ve ismini yazdırmıştı.

Tartıda Kara Ahmet, 105 kilo gelmiş, boyu da 1 metre 80 cm idi. Ahmet'in ikinci üzüntüsü ise Kızılelmayı paylaşacağı Benoit ile ilgiliydi. Aradan bir hafta geçmesine rağmen, Benoit'ten bir haber çıkmamıştı. Ayrılırken, "Babam... Çok zor..." demişti. Kızılelmayı buldum dediği anda kaybetmiş miydi?

Güreşler iki grup hâlinde yapılacaktı. 85 kiloya kadar olanlar hafif siklet, 85'ten yukarı olanlar ise ağır sıklet sayılıyordu. İlk önce hafif sıkletler güreşmişti. Şimdi de Ahmet'in dahil olduğu ağır sıkletler, güreşiyordu. Her iki sıklette finale kalan dörder pehlivan arasında, Cihan Pehlivanlığı için tekrar güreş yapılacak, birinciliği kazanan 1899 yılının Cihan Şampiyonu olacaktı.

Şampiyonaya 29'u yabancı olmak üzere hafif sıklette 48, ağırda da 32 güreşçi kayıt yaptırmıştı. Bir yıl öncesinin dünya şampiyonu Pol Pons, turnuvaya katılmıyordu. Herkes şaşkındı. Pons, hasta olduğunu, elinde 15 gün istirihat etmesi gerektiğini belirten rapor bulunduğunu açıkladı.

Kara Ahmet, gelinceye kadar sapa sağlam olan Pons, birdenbire nasıl hastalanmıştı?

Filiz Nurullah gibi, Japonların ünlü güreşçisi de şampiyonaya dahil edilmedi. Japon, güreşçi, rakibinin bileğini yakaladığı gibi, felç ediyor, ayakları dibine yığıyordu. Paris'te kimse bunun karşısına çıkmağa cesaret edemiyordu. Filiz Nurullah güreşmeyi kabul etti. Filiz, Japon güreşçinin, rakibinin bileklerini tutarak nasıl felç ettiğini iyi tespit etmişti.

Güreş başlar başlamaz, Japonun kendi bileklerini tutmasına fırsat vermeden, iki bileğini birden kavradı. Tutmasıyla da birlikte, çocuğu eğlendirir gibi, Japonu etrafından çevirmeğe başladı. Bir müddet çevirdikten sonra hızla yere vurdu ve bileklerini salmadan üzerine oturdu. Japonlar, bu tarz bir güreşi kabul etmeyince güreş yarıda kaldı.

Almanya, Amerika, İngiltere, Avusturya, Belçika, Danimarka, Fransa, Hollanda, İtalya, Afrika, Rusya ve İsviçre'den güreşçilerin katıldığı şampiyonada Ahmet, tek Türk güreşçiydi.

Ve güreş otoriteleri içinde, Ahmet'i şampiyonlukta iddialı isimler arasında sayan kimse yoktu. Şampiyonayı organize edenler, Ahmet'i, yalnızca bir dekor malzemesi, Parislilerin güreşe ilgisini çekecek kişilerden biri olarak görmüşlerdi.

Benoit ile ilgili binbir düşünce içinde bocalayan Ahmet, çaresizdi. Filiz'in, "Haydi bakalım Ahmet. Şimdi güleş zamanı, hindi gibi düşünmek zamanı" takılmasıyla Ahmet, daldığı düşüncelerden bir nebze olsun sıyrıldı. Filiz ile birlikte güreşin yapılacağı salona doğru yürüdü. Salonda gözükmesiyle birlikte, özellikle bayan seyircilerin bulunduğu taraftan, Karamel, sesleri gelmeğe başladı.

Merakla Karamel tezahüratının geldiği yere baktı. Acaba orada mı, gelmiş mi diye... Fakat göremedi. Karamel diye bağıran Fransız dilberlerinin arasında. Gönlü kırık yürüdü, mindere doğru. Filiz fark etmişti, Ahmetin nereye baktığını, kimi aradığını, kolundan hırsla tuttu, sıktı:

-Ahmet, yiğidim. O kızı görmen, başarıdan geçer. Başarı, galibiyet, açılmaz denilen kapıları açar. Hadi göreyim seni.

Filiz'in kolunu koparacak gibi sıkması, sözleri, Kara Ahmet'i, bir nebze olsun kendine getirdi:

-Açar mı dersin Filiz Ağam?

Filiz Nurullah, neşeyle şaplağı Ahmet'in sırtına yapıştırdı:

-Açar be Ahmet'im. Hele sen bu akşam ki güleşini kazan... Bak ne kapılar açılacak!..

Filiz'in neşesi Ahmet'in neşesini de bir parça olsun kanatlandırmıştı. Birlikte mindere yürüdüler. Rakibi, Fransız Frances daha önce gelmiş, köşesine kurulmuştu. Ahmet'e şöyle bir dudak bükerek baktı. Rum Pierri de, tercüman ve yardımcı olarak Ahmet'in yanındaydı. Hakem, gerekli ikazları yaptıktan sonra, güreşi başladı. Güreş, kimsenin tahmin etmediği şekilde bitti. 19 Kasım 1899 tarihli Journel des Sports, tanınmış spor yazarı Frantz Reichel'in kaleminden Ahmet'in ilk güreşini Fransızlara şu şekilde duyurdu:

"Kara Ahmet, elleri bir şey yakalamak ister gibi karnının önünde ileri doğru uzanmış, ilerledi, cesaretle rakibine.... Bütün cehresini kaplayan bir tebessüm, boynunda muskası, adalesiz vücuduyla yürüdü, ağır ağır...

Kara Ahmet, kolları önde, bacakları aralık, gövdesi yere parelel olacak kadar eğik, ihtiyatı aklına getirmeden gülerek ve alay ederek ilerledi. Bir kafa kol ile Frank'ı mindere yolladı. Yavaşça eğildi. Kle ile zorlayarak, elini koltuk altından geçirip rakibinin ensesine getirdi, yüklenerek çevirmeğe çalıştı. Ama başaramadı. Frances ayağa kalktı. Kara Ahmet, daha da neşeli ve alaycı oyununu tekrarladı. Rakibini yakaladı, kendine çekti ve çaprazla sardı, büktü, halıya indirdi. Hakem düdüğünü çaldı, tuş. Halk, şiddetle itiraz etti.

Kara Ahmet, büyük bir rahatlıkla, Frances'i tekrar güreşe davet etti. Ancak, hakem müdahale etti ve güreşin bittiğini kesin olarak ilan etti. Frances'in gözü Ahmet'in elenselerinden iyice korkmuş, yeni bir denemenin sonucu değiştirmeyeceğini anlamıştı. Minderden çekildi. Güreş yalnızca, 3 dakika 4 saniye sürmüştü....

Fransızlar, Ahmet'in pehlivanlığı hakkında tam bir fikir edinemediler. Çünkü, güreş çok kısa sürdü. Güler yüzü ve sempatik

tavırlarıyla Kara Ahmet, bütün seyircilerin kalbini fethetti.

Yüzünde tebessüm, Türk güreşçilerine has rahat yürüyüşüyle Ahmet, sanki Paris'te turistik gezideydi, rakibiyle eğlendi. İstediği gibi sağa sola çevirdi. Hareketlerinde gayet nazikti, asla haşin değildi. Bu suretle halkın sempatisini toplamayı başardı."

Artık, Fransız gazeteleri Ahmet'e daha fazla ilgi gösteriyorlardı. Onunsa hiçbir şeyi gördüğü yoktu, yalnızca bir şeyi bekliyordu. Ancak beklediği gelmiyordu.

Ahmet'in ikinci rakibi yine bir Fransız güreşçi, Marechal'di, Bordauxlu olup, Fransızların çok sevdiği bir şampiyondu. Kara Ahmet, Marechal ile 19 Kasım 1899 gecesi karşılaştı. Marchal, Ahmet'e göre daha iri ve kiloluydu. İkisini yan yana görenler ve güreş otoriteleri "Türk'ün işi bu sefer zor. Frances'i yendiği gibi Marechal'i yenemez. Marechal, Türk'ü rahatlıkla yener" diyorlardı.

Ahmet'in Marechal ile güreşi 12 dakika sürdü. 21 Kasım 1899 tarihli Velo ve J. Des Sports gazeteleri, bu güreşe beklenenin aksine geniş yer verdi:

"Türk'ün fiziki yapısı, kilosu bana yeterli gözükmedi. Vücudunda adale olmayan Türk 1.80 boyunda 100 kilo kadar ağırlığında. Marechal'in yanında epey ufak gözüküyor. Güreş tarzı da hayli karışık. Yalnız bir şeyi kabul etmek gerekiyor. Bu Türk, gerçekten neşeli, güreşten keyf alıyor. Çok severek yapıyor, güreşmeyip sanki kanatlanıp uçuyor. Işıl ışıl yanan gözleri, çok sevecen bakıyor. Her defasında, düz beyaz dişlerini meydana çıkaran çok tatlı bir tebessümü var. Kara Ahmet, yalnız neşeli değil aynı zamanda çok kuvvetli. Bu kudreti nereden alıyor ya Rabbim... Sır...

Rakibini Yusufvari eziyor... Yani üç yıl önce Fransa'nın altını üstüne getiren Koca Yusuf Pehlivan gibi karşı konulmaz acı kuvvetiyle rakibini mum gibi yapıyor. Yavaş yavaş güreşiyor acele etmeden. Önce rakibinin kolunu kaptı çevirdi. Hakem, kolu büktüğünü sanarak ihtar etti. Sonra faullü durum olmadığını anlayınca müdahale etmedi. Ahmet, Marechal'in kafasını kaptı,

kendi koltuk altına getirdi. Ellerini, rakibinin koltuk altlarından geçirip sırtında kenetledi ve böylelikle kaz kanadı oyununu aldı. Marechal'i çevirmeye başladı. Ancak Marechal, Ahmet'ten çok kilolu olduğu için direndi. Ahmet, çeviremedi. Hakem oyunu bıraktırdı. Güreş tekrar başladı. Ahmet, nasıl oldu kimse anlayamadı, tabi başta Marechal, aynı oyunu tekrar aldı, çevirmek için zorladı, yine çeviremedi. Hakem yine bıraktırdı. İnanılmaz bir şey oldu. Ahmet, aynı oyunu yine almıştı. Marechal'in şaşkınlığı yüzünden okuyordu. Ahmet'e sen sihirbaz mısın, beni ipnotize mi ettin? der gibilerden bakıyordu. Ahmet ise, beyaz dişleri bütün güzelliğiyle ortaya çıka çıka tebessüm ediyordu. Seyirciler arasında şaşkınlıktan feryat edenler vardı. Ahmet, iki üç dakika zorlamasına rağmen çeviremedi, hakem yine bıraktırdı ve kimsenin beklemediği bir şey oldu. Ahmet, dördüncü defa aynı oyunu tekrar almayı başardı. Seyirci müthiş şekilde Marechal'i ıslıklıyor "Güreşi sattın mı?" bağrışmaları ortalığı yıkıyordu. Marechal, o onda başını kurtarıp seyirciye dönebilse "Ne bağırıyorsunuz, bu adam sihirbaz mıdır nedir, ben de anlayamadım!" diyecek. Ama, Ahmet'in koltuk altından kafasını kurtarmak ne mümkün. Ahmet çevirmeye başladı. Üç defa direnen Marechal, yorulmuş olmalı ki bu sefer daha fazla diremedi. Ve Ahmet yavaş yavaş çevirerek Marechal'in sırtını mindere yapıştırdı. Ahmet doğruldu, gayet kibar şekilde, sağ elini göğsüne koyarak seyircileri selamladı. Kadınlar tarafı "Karamel!" sesleriyle yıkılırken, erkekler tarafı protesto ettiler. Çok şey bekledikleri güreşçileri, 12. dakikada yenilmişti hem de su götürmez şekilde.

Seyircilerin protestosu üzerine Ahmet, Pierri vasıtasıyla tekrar güreşmeye hazır olduğunu bildirdi.

Marechal halka, gayet tabii bir şekilde yenildiğini, yenilmemek için çok direndiğini, ama başaramadığını, Ahmet'in çok kuvvetli, çok hızlı olduğunu, çok zekice güreştiğini, yorgunluktan ayakta zor durduğunu, Ahmet ile ikinci bir güreşi kabul etmeyeceğini, güreşecek hâli olmadığını söyledi. Gitti, Ahmet'in elini sıktı ve havaya kaldırdı, galibiyetini ilan etti. Sonra da kimsenin bir şey demesine fırsat bırakmadan minderi terk etti.

Bunun üzerine seyirciler, her iki güreşçiyi de uzun uzun alkışladılar... Ahmet'in centilmenlik, acı kuvvet ve ustalığını, Marechal'in de mertliğini..."

Kara Ahmet'in beklenmeyen bir şekilde, ilk iki güreşini kazanması tahminleri alt üst etmişti. Şampiyonada ona hiç şans vermeyen otoriteler, şimdi yapacağını tahmine çalışıyorlardı. Parisli

matmazellerden sonra gazeteler de Ahmet'e ilgi göstermeye başlamışlardı.

Güreş dışında Ahmet'in yüzünden düşen bin parçaydı. Uzun zamana rağmen Benoit'ten bir haber çıkmamıştı. Aklı fikri hep Benoit'teydi. Bir şeyin daha farkına vardı. Benoit, onun için artık, yalnızca Kızılelmayı birlikte yiyeceği kimse değildi. Duygularını isimlendiremiyor, daha doğrusu isimlendirmek istemiyor, sevda, demeyi kendine yediremiyordu. Ancak açık olan husus vardı; Benoit'i görme isteğiyle yanıyordu.

23 Kasım sabahıydı. Ahmet sabah namazını kıldıktan sonra yatmıştı. Sabah namazını kıldıktan sonra günün bereketini kaçırmamak için güneş bir insan boyu yükselmeden yatmazdı. Ama bugün farklıydı. Akşam, ABD'li Fengler ile zorlu bir güreş yapacaktı. Yattı ama bir türlü uyuyamıyordu. Benoit, uykularına hançer gibi saplanıyordu. Elmayı görmesinden sonra üç hafta geçmişti, ama Benoit, ne haber göndermiş ne de kendi gelmişti. Durumu öğrenci Mehmet'e açmış, Benoit'e ulaşmasını söylemişti. Ancak Mehmet, karşılaşabileceği her yere, evine bakmasına rağmen bir haber getirememişti.

Ahmet, endişe içindeydi. Elmayı paylaşacağı dilberi bulmuşken kaybetmiş miydi?

Kapının hafifçe vurulmasıyla Benoit'li düşüncelerden bir an kurtuldu ve kapıya gitti. Rum Pierri'ydi. Pierri, Ahmet ile aynı otelde kalıyor, her konuda Ahmet'e yardımcı oluyordu. Pierri, vakitsiz rahatsız etmekten özür diledi ve Ahmet'i gönlünden vuran haberi verdi. Benoit'in otelin lobisinde öğrenci Mehmet ile birlikte görüşmek için çok acele kendisini beklediğini söyledi. Ahmet potur, cepken ve gömleğini iyice giyip giymediğini kontrol dahi etmeden merdivenlere koştu. Üçüncü kattan lobiye yuvarlanır gibi düştü. Bir anda kendisini Benoit'i karşısında buldu.

Ahmet'in gülle gibi önüne düştüğünü gören Benoit, şaşırdı ve hemen ayağa fırladı.

Benoit, duyulur duyulmaz "Karamel" çığlığıyla Ahmet'in

boynuna atılırken, onun kıpkırmızı bir yüzle geri çekildiğini görünce o da durdu, kalkan kolları kırılmış gibi yana düştü. Müslüman erkeklerin yabancı kadına dokunmadıklarını hatırladı.

Öğrenci Mehmet'in yanına oturdu. Gözü Kara Ahmet'teydi. Onun da heyecan içinde olduğunu fark etmekle sevindi. Demek ki o da kendisine karşı ilgisiz değildi. Yine de bir şeyden emin olmak istiyordu.

Ahmet; Mehmet ve Benoit'in karşısına oturdu. Benoit'e Fransızca hoş geldin dedikten sonra nefes nefese Mehmet'e baktı:

-Mehmet, hayır olsun yiğidim! Sabahın bu vaktinde... Bu ne ziyareti?

Mehmet, muzipçe gülümsedi:

-İnşallah hayırdır pehlivan agam! Ben de suç yok. Matmazel Benoit, sabahleyin saat 05.00'te buluşalım diye kaldığım yere not bırakmış. Buluştuk ve acele beni buraya getirdi. Zamanı çok azmış, sana söyleyecek çok önemli şeyleri varmış.

Kara Ahmet, Adalı Halil ile güreşecekmiş gibi heyecanlandı.

Benoit, öğrenci Mehmet tercümanlığında sordu:

-Benimle, elma yanımda ışıdığı için mi evlenmek istiyorsunuz?

Benoit'in bu suali Ahmet'i çok zor durumda bıraktı. Nasıl cevap versin bilemedi. Uzun uzun düşündükten ve Mehmet'e "Bak Mehmet! Şimdi söyleyeceğim aramızda sır olarak kalacak" dedikten ve Mehmet'ten yeminle tamam sözünü aldıktan sonra Benoit'e cevap verdi:

-Matmazel rahat ol! Sizinle evlenmek istemem; yalnızca elmanın sizin yanınızda ışıması sebebiyle değil. Başka bir sebep daha var. Bu sebebi söylemek, biz Türk erkekleri için çok zor. Ölüm gibi bir şey. Biz bunu söylemez; hâlimizle, canımızı ortaya koyarak belli ederiz. Ama sordun cevap vermem lazım. Sizi ilk gördüğümde sevdim. Sevginiz bir kor gibi yüreğime düştü. Hem de kafama yediğim o şemsiyelere rağmen. Bu sevgimi kendime bile itiraf etmekten

çekindim. Çünkü sonu olmayan bir sevgi gibi gözüküyordu. Ama ne zaman ki elmanın sizin yanınızda ışıdığına şahit oldum. Bu sevgi, kara sevdaya döndü. Şimdi öl de, gözümü kırpmadan sizin için ölüme giderim.

Ahmet, bunları söylemişti fakat ter su içinde kalmıştı. Söylemesiyle birlikte de keşke bunları söylemeseydim pişmanlığına düştü. Ama olan olmuştu.

Ahmet'in sözleri kendisine tercüme edilen Benoit, kızıl bir elma gibi kızardı. Gözleri, Ahmet'in gözlerini aradı ama bulamadı. Çünkü Ahmet yere bakıyordu.

Benoit anlattı, Mehmet tercüme etti, Ahmet gözleri yerde dinledi:

-Siz Türk erkeklerini anlamak çok zor! Sevdiğini söylemek, size niçin bu kadar güç gelir. Size karşı ilgi istasyonda başladı. Bu ilgi, ilk güreşinizi görmek, aşk olsun, haydi Kızılelmaya naralarınızı duymak, karşımda utandığınızı fark etmek ve kadına hangi gözle baktığınızı anlamakla alevlendi. Otel odasında beni yanlış anlayıp yüzüme tükürmenizle kor hâline geldi. Elmanın ışımasıyla da gönlümü, bütün bedenimi yakar, her anımı seninle doldurur oldu. Son sözlerinizle de sizin deyiminizle kara sevdaya döndü.

Ama işimiz çok zor! Aşmamız gereken babam Cont de Chambre engeli var.

Babam, istasyonda sizinle karşılaşdıktan ve otelde buluşmamızdan sonra, bendeki değişikliği fark etti. “Ne o kızım! Bu Türk pehlivanına sevdalandın mı yoksa?” dedi. Ben de boynuna sarıldım. “Evet babacığım. Çılgınlar gibi onu seviyorum” cevabını verdim. Beni ölesiye seven babam öyle kızdı ki, anlatılır gibi değil. Beni büyük bir kızgınlıkla fırlattı. "Ölmüne razı gelir, o Türk’le evlenmene razı gelmem. Bundan sonra onunla görüşmek yok!" diye bağırdı. Bana o kadar şefkatli davranan erkeklerle arkadaşlık yapmama hiç aldırmayan babamın bu tepkisine çok şaşırmıştım. Bulunduğumuz mahalleden başka bir yere taşındık. Kati surette dışarı çıkmama müsaade etmiyordu. Babamın bu tepkisine çok kızmış ve üzülmüştüm. Yemeyi içmeyi bıraktım. Babamın ne

tehditleri ne de ricaları fayda verdi? Günden güne eriyordum. Babam tehlikenin farkına vardı. Bir gün beni karşısına aldı: “Kızım seni ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Niçin böyle davrandığımı hiç merak etmedin mi? Bizim ailede, nesilde nesile büyük bir gizlilik içinde devreden bir vasiyet vardır. Bu vasiyete göre bizim kızlarımızdan birinin bir Türk ile evlenmesi, Avrupa'nın Müslüman olmasını kolaylaştıracaktır. Bu sebepten her ne pahasına olursa olsun bu evliliğe karşı çıkılmalı. Bizim ailenin kızı ancak tek bir şartla Türk’le evlenebilir” dedi. Babamın söyledikleri bana çok saçma geldi. Baba, böyle saçmalıklara nasıl inanırsın diye bağırdım. Babam “Sana saçmalık gelebilir, ama benim ve birlikte hareket ettiklerim için saçma değil. Evlenmekte çok ısrarlıysan iki şartım var. İlk şartım, o Türk, 1899 Cihan Şampiyonu olacak. Bundan sonra da ona seninle evlenebilme şartını söylerim. Bu şartı yerine getirirse seninle evlenmesine razı olurum, dedi. Babam, bütün ısrarıma rağmen bu şartın ne olduğunu söylemedi, hele şampiyon olsun, öyle gelin!” dedi. İşte böyle Karamel. Yirmi gündür bu sebepten sana cevap veremedim. Şimdi de babamın haberi olmadan buraya geldim. Babam, sen şampiyon olmadığın sürece bunları sana anlatmamamı söyledi. Yalnızca güreşlerini seyretmeme izin verdi. Ama seninle görüşmem yine yasak. İstersen Mehmet'e verdiğim adrese mektup gönderirsin. Ben de bu otele adresine gönderirim. Babam, seni daha yakında tanımak için sana yakın olacak. Sakın ola, ona Kızılelmadan, elmanın benim yanımda ışımasından bahsetme. Ne olur şampiyon olmağa çalış. Şampiyon ol ki babamın evlenme şartını öğrenelim ve şart yerine getirip evlenebilelim."

Benoit sustu ve yaşlı gözlerle Ahmet'e baktı ve Ahmet'i kendisine bakan gözlerini yakaladı. İçine bir şeylerin aktığını, ulaştığı yerleri yaktığını hissetti.

Ahmet, Benoit ile görüşmesinde sevinmişti... Sevildiğini anlamıştı. Üzülmüştü...

Kızılelmayı ışıtan kızla evlenebilmesi için önünde iki şart vardı... Ahmet, büyük bir şevkle idmanlara başladı. Benoit'e kavuşmasının birinci şartı şampiyon olmaktı. Bunun için de çok çalışması gerekti. Benoit ile görüştükten sonra Ahmet'in neşesi yerine gelmişti. O üzerine düşeni yapmağa çalışmış, Yüce Mevla'nın takdir ve yaratmasıyla elmayı yiyeceği güzeli bulmuştu. Bundan sonra olacaklar için üzülmesi yersizdi. Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretlerinin "Hak şerleri hayreyler/Zannetme ki gayreyler/Arif anı seyreyler/Mevla görelim neyler/Neylerse güzel eyler" sözleri Ahmet'in dilinden bir an olsun düşmüyordu.

Ahmet'in üçüncü rakibi ABD'li Fengler'di. Güreş, 23 Kasım akşamı yapılacaktı. Kara Ahmet, büyük bir heyecan içinde güreş akşamını bekledi. Acaba gelecek miydi? 23 Kasım 1899 akşamı Filiz Nurullah ile güreşlerin yapıldığı Casino de Paris'e geldiğinde mani olamadı, gözlerinin Fransız matmazellerin bulunduğu tarafa gitmesine. Aradı, onlarca güzel arasında, gönlünün sultanını, Kızılelmasını. Ama bir anlık bakışla onca güzel arasında göremedi. İkinci defa da bakmağa cesaret edemedi. Acaba gelmemiş miydi? Kadınların bulunduğu tribünün önünden geçerken, "Karamel" sesleri çoğaldı. Ahmet, kıpkırmızı kesilip koşarak geçerken, bir ses tanıdık geldi. Baktı, kendisine gülümseyen bir çift göz, bir güzel çehre, seslerin en tatlısını gönüllere salan dudaklar gördü. Benoit, gelmiş, onu alkışlıyor, onun ismine söylüyordu. Ahmet, çok kısa bir an Benoit'e baktı, utandı ve koşarak güreşin yapılacağı ringe doğru uzaklaştı. Ahmet, bir anda, dağları üzerine yükleselen bana mısın demeyecek, gönlünün bütün Kainatı içine alacak hale geldiğini hissetti.

Ringe çıktı. Hakem ve rakibi gelmişti. Kontroller yapıldı ve güreş başladı. Fengler, Ahmet'ten epey iriydi, 120 kilo civarındaydı.

Güreşin başlamasıyla birlikte Ahmet, şöyle bir elenseyle yokladı. Rakibinin, daha önce karşılaştığı iki rakibinden daha zorlu olduğunu fark etti. Rakibini sağlı sollu elenselerle sarstı. Fengler'in güreşe girmeye niyeti yoktu. Yalnızca kafakol oyununu almak için fırsat kolluyordu. Kendisine "Türkler köprü oyununu bilmezler, bilseler de uygulamazlar" diye söylenmişti.

Elense ile dikkatini dağıttıktan sonra çapraza girdi bir müddet sürdükten sonra Fengler'i yere indirdi. Kaçmasına meydan bırakmadan belinden yakaladı. Uzun mücadele sonrası iki elini, rakibinin göbeği üstünde kilitleyerek bel kündesi aldı. Şöyle bir tarttı. Herkes merak içindeydi. Frengler, çok kiloluydu. Ahmet, onu kaldırabilecek miydi? Kaldırabilse bile atabilecek miydi? Şöyle bir nefeslendi. Frengler'i yerden kesti. Fengler, kurtulmak için çırpınıyor, ayakları ve kolları havada sallanıyordu. Ahmet, gücünü toplamak için biraz bekledi. Kadınların bulunduğu yere baktı, göreceğini gördü, Benoit, gülümseyerek kendine bakıyordu. O da gülümsedi. Fransızlar, Ahmet'in künde atabileceğine inanmıyorlar "Ne o Karamel karpuz mu atıyorsun?" diye Ahmet'e sataşıyorlardı. Ve "Haydi Kızıelmaya!" diyerek harekete geçti. İnanılmazdı.... 120 kiloluk rakibini, karpuz atar gibi savurmuştu. Fengler'in göbeği, yıldız değil yıldızları gördü. Ahmet hemen galibiyet temennasını, selamını çaktı.

Şaşkın şaşkın yerden doğrulan Fengler, ayağa kalktı, güreşmek için Ahmet'in karşısına geçti. Ahmet, hakeme işaret etti:

-Te be hakem bey! Yendim. Göbeği yıldız gördü. Hakem, Ahmet'in söylediklerinden bir şey anlamamıştı. Ama Ahmet, hakemin işaretinden çok şey anlamıştı. Hakem, eliyle güreşe devam etmesini söylüyordu. Ahmet, Rum Pierre'ye seslendi, yanına gelince de rakibini kündeyle çevirdiğini, göbeğinin yıldız gördüğünü söyledi.

Ahmet'in sözleri üzerine Pierri güldü. Pierri'nin gülmesi, Ahmet'i çileden çıkardı:

-Te be eşek gibi ne sırıtırsın? Daha nasıl yeneceğiz?

Pierri, gülmeyi kesti ve açıkladı:

-Ahmet Pehlivan! Bu yağlı güreş değil, grekoromen güreşi. Sen kündeyle attın, ama rakibin köprü kurdu. Sırtı mindere değmedi.

Pierri'nin sözleriyle Ahmet'in aklı başına geldi:

-A be büle de maskara güleş olur mu?

Güreş tekrar başladı. Ahmet, aynı oyunu üç defa aldı. Her üçünde de rakibi, köprü kurarak yenilmekten kurtuldu. Kara yiğit pelvanın hakkı üçtür, diyerek künde ile yenme girişiminden vazgeçti. Rakibi, Ahmet'in en ufak bir dokunmasıyla kendini yere atıyordu. Ahmet, bunda bir bit yeniği var, dedi, ama ne olduğunu anlayamadı. Rakibini davetine icabet etti. Üzerine çöreklendi. Sağ elini, rakibinin sol koltuk altından geçirip ensesine getirerek tek kle oyununu aldı. Ama, bu oyunların acemesi olduğu için büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Kolunu fazlaca rakibini koltuk altına sokunca, Fengler, Ahmet'in sağ kolunu kendi koltuk altında sıkıştırdı ve hızla döndü. Ahmet, sırt üstü gitmek üzereydi. Nasıl olduğunu kendi de anlamadığı bir şekilde havada dönerek son anda sırt üstü gitmekten kurtuldu.

Güreş tekrar ayakta başladı. Az önceki oyun Fengler'i ümitlendirmişti. En ufak, bir harekette yine kendini yere atıyor, Ahmet'in üstüne gelmesini bekliyordu. Ahmet'in sütten ağzı yanmıştı. Rakibinin üzerine gitmiyor, haydi kalk diye işaret ediyordu. Güreş çok komik bir hal almıştı. Fengler, yerde yatıyor, Ahmet de gülerek rakibinin çevresinde dolaşarak kalk diye işaret ediyordu. Seyirciler gülmeğe başladılar. Ahmet baktı, rakibinin kalkmaya niyeti yok. O da yattı hemen rakibinin yanına. Ve eliyle üzerime çık diye işaret etti. Seyirciler gülmekten kırılıyordu. Fengler, şaşkındı. Gözlerine inanamadı. Beklediği fırsat yatarken ayağına mı gelmişti. Her iki kolunu da Ahmet'in koltuk altlarından geçirerek ellerini ensesinde kilitledi. Çift kle, kurt kapanını oyununu aldı. Çevirmek için zorlamağa başladı. Ahmet, rakibinin altında şöyle bir toplanır gibi oldu. Bir anda, bacak ve sırt adalelerini harekete geçirerek kalçasını "Haydi Kızılelmaya!" narasıyla yukarı öyle kaldırdı ki, inanılmaz bir şey oldu. 120 kiloluk

Fengler, pamuk dolu çuval gibi Ahmet'in üzerinden uçtu, hem de nasıl uçma. Minder kenarına düştü. Bütün seyircilerin ağzı açık kaldı. Bir alkış tufanı koptu. Ortalık "Karamel!" çığlıklarıyla yıkılıyordu. Minder kenarında, şaşkın şaşkın kendine bakan ve nasıl oraya geldiğini anlamğa çalışan rakibinin yanına gitti. Elini uzatarak kaldırdı. Minder ortasına geldiklerinde, hakem düdüğünü çaldı, güreşin berabere bittiğini, ikinci güreşin ertesi gün, 24 Kasım'da yapılacağını ilan etti. Ahmet şaşkındı. Belirlenen süre kırk dakika içinde yeniş olmadığı için güreş berabere bitmişti.

Güreş sonrası Ahmet, hiç beklemeden otele döndü. Banyo yaparak yattı. Sabahleyin korkunç bir baş ve karın ağrısı ile uyandı. Acele helaya koştu. İleri derecede ishal olmuştu. Ahmet, müthiş şekilde halsizdi. Filiz Nurullah ve Rum Pierri koşturdular ve bir doktor getirdiler. Doktor, Ahmet'e üç gün yerinden kıpırdamadan yatmasını, zehirli ishal geçirdiğini söyledi. Ahmet, ne üç gün mü diye yerinden fırladı. Pierri vasıtasıyla doktora, akşama güreşi olduğunu mutlaka güreşmesi gerektiğini söyledi. Doktor ise, üç gün geçmeden güreşmeğe kalkarsa minderden ölüsünün kaldırılacağını açıklayarak Ahmet'e kesin ikazda bulundu.

Doktor gittikten sonra Ahmet, can dostu Filiz Nurullah'a döndü ve duyulur duyulmaz bir sesle konuştu:

-Te be Filiz Ağam! Ne yapacağız?

Filiz çaresizce kollarını açtı:

-A benim Ahmet'im. Doktoru dinledin. Minderde kalır ölürsün der! Ne yapalım kısmet büleymiş. Bunda da bir hayır vardır.

Filiz'in sözleri Ahmet'i iğne batırılmış gibi yerinden fırlattı. Filiz Ağasının yakasına yapışmaya çalıştı ama beceremedi, o kadar halsizdi ki başı yine yastığa düştü ve zor hâlde konuştu:

-Sen ne dersin be Filiz Ağam? Sebeplere sonuna kadar sarılmadan, bunda da bir hayır vardır diyerek yatmak var mı Alperenler geleneğinde... ha? Benoit'i bulmak için yıllardır koşturdum. Hayatımın gayesi oldu. Onunla evlenebilmek için şampiyon olmak lazım. Şimdi tez zamanda bana bolca yoğurt bulun! Sürüklenerek de olsa mindere çıkacağım, ölürsem minderde,

er meydanında öleyim. Hadi davran!

"Sen Yusuf Ağamdan da delisin!" diyen Filiz, çaresiz yoğurt aramaya çıktı.

Bolca yoğurt yedikten sonra Ahmet, biraz kendine gelir gibi oldu. Ama yine de çok halsizdi. Ayakta zor duruyordu. Filiz Nurullah ve Rum Pierri'nin yardımıyla güreş salonuna geldi. Ahmet, elinde olmayarak baktı. Gönül kuşunu dünkü yerinde gördü. Gülümsüyordu, bununla güçlendi, hastalığı biraz olsun geçer gibi oldu.

Güreş başladı. Ahmet, Fengler'in durumunu fark etmemesi için büyük gayret sarf ediyordu. Ancak bütün gayretine rağmen ayaklarının titremesine mâni olamıyordu. Fengler, önceki güreşten gözü korktuğundan Ahmet'e pek yaklaşmıyordu. Güreşin otuz beş dakikası birbirlerini kollamakla geçti. Hakem her iki güreşçiye de ikişer ihtar verdi. Seyircilerin ıslıklarından ortalık inliyordu. Seyirciler, Ahmet'in güreş tarzı karşısında şaşırmışlardı. Önceki akşamki güreşiyle şimdiki güreşi arasında büyük fark vardı.

Otuz beşinci dakikaya gelince olanlar oldu. Feng, Ahmet'in yüzünün sarardığını, şıpır şıpır terlediğini ve ayaklarının titrediğini fark etti. fark etmesiyle birlikte de saldırdı. Ahmet'i belinden kavradı. Kara Ahmet, can havliyle Feng'in başını koltuk altına sıkıştırdı. Müthiş bir mücadele başladı. Feng, yere devirmek, Ahmet de devrilmemek için bütün gayretiyle uğraşıyordu. Ahmet, gücünün iyice kesildiğini hissetti. Yere düşmesi yenilmesi, yenilmesi de Kızılelmayı unutması demek olacaktı. Ahmet, son bir gayretle direnmek istedi. Fakat gücü tükenmişti, gözleri kararıyordu. Ve... Ahmet, bütün çabalamasına rağmen, Feng'in başının kurtulduğunu hissetti... koltuk altından. Dayanılmaz bir acı, beyninde nice bin şimşeğin çakmasına sebep oldu. Sonrası Ahmet, için karanlık. Ahmet'in, son hatırladığı, bu karanlık içinde Kızılelmanın örtüldüğü, Benoit'in kaybolduğuydu.

İçine düştüğü karanlıktan, bir serinlikle uyandı. Gözlerini açtı. Karşısında, elinde su damlayan mendil, yüzünü silmeğe çalışan Filiz

Nurullah'ı gördü. Görmesiyle de yenildiği, Benoit'le evlenmesizin imkansızlaştığı aklına geldi. Bütün uğraşmasına rağmen, gözyaşlarına mani olamadı. Gözyaşları yağız yüzünden süzüle süzel konuştu:

-Olmadı be Filiz ağam! Çok gayret ettim ama başaramadım. Demek ki kısmet değilmiş.

Filiz, gülen gözlerler sordu:

-Hayır olsun yiğidim. Neyi başaramadın, ne kısmet değilmiş?

-Galip gelemedim, Feng'i yenemedim, yenildim... Şampiyonluğu kaçırdım... Benoit'e ve Kızılelmaya kavuşma şansını da!..

Filiz, ağzını yaya yaya güldü:

-Kaçırılan bir şey yok be Ahmet'im!

Şaşırdı ve Filiz'in dalga geçer gibi gülmesine kızdı:

-Te be nasıl olmaz? Yenildik ve elendik.

-Yok be Ahmet'im yenilmedin.

Heyecandan aklı gider gibi oldu:

-Yenilmedim mi, nasıl olur?

-Rabbimin işlerinin hikmetinden sual olmaz. Yüce Mevlâm, mücadeleyi bırakmayıp sonuna kadar savaşmanı mükâfatlandırdı. Feng'in koltuğunun altından fırlayan başı burnuna çarptı. Fena hâlde kanattı. Hakem heyeti, Feng'in kafasının burnuna vurmasından bayıldığını zannetti ve güreşin yarın yapılmasına karar verdi.

Duydukları bir anda Ahmet'in hastalığını aldı, hâlsizliği hâl, güç oldu. "Haydi Kızılelmaya!" diyerek öyle bir naralandı ki, bu narayla Paris titredi. Narası göklere, oradan da arşa yükseldi.

* * *

"Aşk olsun bre!", "Haydi Kızılelmaya!", "Hayda bre!" 1899 Dünya Güreş Şampiyonası'nın yapıldığı Casi de Paris yıkılıyordu, Ahmet'in naralarıyla. 25 Kasım akşamı üçüncü defa Kara Ahmet ile karşı karşıya gelen Feng, tam manasıyla şaşkındı. Dün akşamki

Kara Ahmet ile bu akşamki arasında dağlar kadar fark vardı. Önceki akşam ayakta zor dururken, bu akşam çayıra çıkmış taylar gibi minderde koşturup duruyordu. Etrafında dönen Ahmet'i takip etmekten başı dönmüştü. Bir günde bir insan bu kadar nasıl değişirdi bir türlü anlayamıyordu!

Feng'in anlamaması gayet normaldi. Çünkü Ahmet de anlamamıştı.

Ahmet, hâlâ yaşadığının şaşkınlığından sıyrılamamıştı.

Şer gibi gözüken burnunun kanaması, kendisini yenilgiden kurtarmıştı. Ahmet "Sizin şer gbi gördüğünüzde hayır vardır" ilahî hükmündeki sırrı bir nebze olsun anlamıştı.

Ahmet tayfun gibi esiyordu. ABD'li Feng çaresizdi. Bir şey yapamıyordu. Üç gecedir art arda yaptığı çetin güreş onu tam manasıyla yormuştu. Ahmet ise güreşe yeni başlamış gibiydi. Feng, güreşin yirmi sekizinci dakikasında pes ettiğini açıkladı. Kolay değil, bir güreş fırtınasına üç akşam boyunca 106 dakika süresince karşı koymaya çalışmıştı. Bu da Feng'in bütün kuvvetini alıp götürmüştü.

Feng'in pes etmesiyle birlikte Ahmet, ağır siklette Belçikalı Kasap Constant, Fransız Laurent ve Rus Hackenschimdt ile birlikte final grubunu kaldı.

Rus Hackenschimdt, Fransız Laurent ile güreşinde omuzundan sakatlandığını ileri sürerek güreşlerden çekildi. Ahmet, Hackenschimdt'in niçin finallerden çekildiğini tahmin etti. Üç yıl önce Petesburg şehrinde Hackenschimdt ile karşılaşmıştı. Bu güreşçinin Osmanlı Padişahına hakaret etmesi üzerine Ahmet, bir Osmanlı tokadıyla cevabı vermişti. Hackenschimdt, Ahmet'ten yediği Osmanlı tokadını unutmamış olmalıydı.

Ahmet, büyük bir neşe içinde, otele geldi. Ertesi gün, otelde bir sürpriz ile karşılaştı. Benoit ve babası Cont de Chambre, ziyaretine gelmişlerdi. Ahmet'in eli ayağına dolaştı. Cont, derdini anlatacak kadar Türkçe konuşuyordu. Ahmet'e, bütün güreşlerini seyrettiğini, güreş tarzını çok beğendiğini ve şampiyon olmasını beklediğini

söyledi. Benoit de final grubuna kalması sebebiyle babasının tercümanlığıyla tebrik etti, bundan sonraki güreşlerinde başarılar diledi. Ahmet ile Benoit'in evlenmesinden hiç bahsedilmedi. Ahmet, utancından başını yerden kaldıramadı. Benoit ise Ahmet'e bakıp bakıp gülümsedi. Cont, fart ettirmeden her ikisinin de hareketlerini takip etti.

Ahmet, Benoit ve babası ayrıldıktan sonra, çılgınlar gibi kaldığı oda ile otel lobisi arasında gidip geldi.

Ahmet'in durumuna bakıp gülen Filiz Nurullah, ikaz etme ihtiyacını hissetti:

-Te be Ahmet, gülüm. Ayakların yere bassın! Akşama Fransızların şampiyonu Laurent ile güleşin var. Laurent, diğerlerine benzemez.

Ahmet, koşmasını kesmeden cevap verdi:

-Merak etme be Filiz Ağam! Benoit'i gördüm ya... Dağlar olsa deviririm.

Filiz takıldı:

-Sen fena sevdalanmışsın... Aşk insanın aklını alır götürür... Dikkat et, devrilen sen olmayasın!

26 Kasım 1899 akşamı Ahmet, Fransızların ünlü güreşçisi Laurent ile karşı karşıya geldi. Güreş başladı. Ahmet, biraz rahatsızdı, buna ehemmiyet vermiyordu. Ama aklı fikri hâlâ Benoit'deydi... Benoit gönlünde, Benoit zihnindeydi. Ahmet, ustalarının "Bir işi yaparken kendini tamamen ona ver, başka şeyi unut!" sözlerini aklından çıkarmış, yerini Benoit ile doldurmuştu.

Güreş başladı. Fransız seyircileri müthiş bir şekilde güreşçilerini desteklemeye koyuldular. Islık, alkış sesinden salon yıkılıyordu. Kadınların bulunduğu yerden cılız da kalsa Karamel sesleri geliyordu.

Ahmet, rakibini şöyle bir yokladı. Önceki rakiplerinden çok usta olduğunu fark etti. Final grubuna kalması da bunu gösteriyordu. Rakibinin, kendisinin acemi bulunduğu grekoromen güreşinde ustalığını anlayan Ahmet, ihtiyatlı güreşmeye başladı. Daha

doğrusu bedeni güreşiyor, zihni ise Benoit ile söyleşiyordu.

İlk on beş dakika Laurent'in üstünlüğüyle geçti. Ahmet, mümkün olduğu sürece ayakta güreşmeye gayret etti. Yine aklının Benoit takılıp kaldığı bir anda Laurenet, aradığı fırsatı buldu. Belinden kavradığı gibi Ahmet'i yere indirdi. İndirmesiyle birlikte Ahmet'in Benoit rüyasından kurtulmasına fırsat vermeden harekete geçti. Yerde, belini bırakmadan supleks oyunu uygulayarak, Ahmet'i üzerinden aşırdı, belini bırakmadan omuzları üzerine attı. Diğer, Türk pehlivanları gibi Ahmet de kafasını ve ayaklarını yere dayayarak omuzların mindere gelmesine mâni olan köprü oyununu uygulamayı kabul etmiyordu. Köprü kurmayınca Ahmet'in omuzları, ayakları havada olduğu hâlde mindere yapıştı. Hakemin düdüğüyle birlikte de Laurent, Ahmet'in belini bıraktı, güreşçimiz bir çınar gibi minder üzerine devrildi. Güreş başlayalı yalnızca 13 dakika 47 saniye olmuştu.

Ahmet rüyada gibiydi. Yenildiğine inanamıyordu. Minder güreşinin en önemli oyunu köprüyü kurmayı reddetince ve güreşirken Benoit'i aklından çıkaramayınca olanlar olmuş, Ahmet'in sırtı yere yapışmıştı. Böylece Ahmet, minder güreşinde ilk mağlubiyeti almış oldu.

Ahmet, tam manasıyla şok olmuştu. Yerinden kalkmayı dahi aklından geçiremiyordu. Ahmet'in halini gören Filiz Nurullah, koştu. Şaplağı sırtını yapıştırdı, "Aklın Benoit olduğu hâlde güreşirsen olacağı budur!" diyerek yerden kaldırdı. Soyunma odasına götürdü. Ahmet'in yüzü bembeyazdı, konuşamıyordu.

Filiz, Ahmet'in sırtına ikinci şaplağı yapıştırdı:

-Te be üzülmeyesin bu kadar. Ucunda ölüm yok ya!

Ahmet, ağlamaklıydı:

-A be Filiz Ağam! Nasıl üzülmeyeyim? Yirmi bir yıllık rüya kâbusa döndü. Verilen vazifeyi başaramadım. Benoit ile evlenme ümidim tamamen söndü. Bu benim için ölümden de beter!

Filiz güldü:

-A benim deli kardaşım. Biten bir şey yok. Güreşlere devam edeceksin!

Ahmet, duyduğuna inanamadı:

-Güreşlere devam edecek miyim? Nası yani. Elenmedim mi?

-Edeceksin be Ahmet'im! Bundan sonraki final güreşlerinde yenilsen bile bir şey değişmeyecek. Şimdi yapacağın güreşler, sıralamaya, alacağın ödüle tesir edecek. Bu grupta dördüncü bile olsan... hafif sikletteki dört güreşçiyle birlikte sekiz pehlivan final güreşlerini yapacaksınız.

Ahmet, tam manasıyla vurgun yemiş gibiydi:

-Te be bu gavurcukların işine akıl sır ermez. Mağlup olan güreşçiler nasıl mücadeleye devam eder?

-Sen şimdi bunları bırak da bundan sonraki güreşlere bak. Sen ders aldın mı onu süle. Yine aklında Benoit olduğu halde güreşirsen işte o zaman her şey biter.

Ahmet, kızardı, neşesi yerine gelir gibi oldu:

-Tamam be Filiz Ağam. Aybımızı yüzümüze vurmasan olmaz mı?

Ahmet'in neşesinin yerine gelmesi, Filiz'i de neşelendirdi:

-Vurmak yok ibret almak var! Benoit yengemizi unutamamakta haklısın. Ben büle bir güzele tutulsam, yemeden içmeden kesilir, ayakta bile duramam. Senin vaziyetin iyi sayılır... yalnızca sırtın yere gelir.

Filiz'in sözlerine katıla katıla güldüler.

Filiz hiç bekletmeden, gazetelerle görüşmesine müsaade etmeden, Rum Pierri ile birlikte acele otele götürdü. Ahmet'in mağlubiyetin tesirinden kurtulması için çeşitli şakalar yaptı, rahatlamasını, uykusunun gelmesini sağladı. Bir annenin yaramaz çocuğunu yatırması gibi yatağına yatırdı. Şakayla karışık ninni de söyledi.

Ahmet, 27 Kasım sabahı kalktı... ilk işi Rum Pierri'yi çağırmak oldu. Kendisine köprü kurmasını öğretmesine istedi. Daha önce

köprü oyununa çok soğuk baktığını bilen Rum Pierri'nin kendisine şaşkın şaşkın bakması üzerine Ahmet kızdı:

-Te be ne bakarsın üle? Kendimize çok güvendik, yaptık bir hata. Unutmamalıydık, işimizle ilgili her türlü bilgi ve beceriye sahip olma gereğini, ama unuttuk.

Filiz Nurullah, Ahmet "Ahmet, yiğidim! Benoit yengemize söylesek de güreşler boyunca seni görmese. Onu görünce aklından başından gider" dedi. Filiz Ağasının bulduğu çare, Ahmet'i tebessüm ettirdi. Filiz Ağasına hak verdi. Hakikaten de Benoit'i gördüğünde aklı başından gidiyordu. Öğrenci Mehmet ile Benoit'e haber gönderildi, güreşleri seyretmeye gelse bile kendisini göstermemesi istendi. Ve böyle davranmalarının sebebi de bildirildi.

Ahmet, Filiz Nurullah ve Pierri ile birlikte 27 Kasım akşamı güreş için salona geldiler. Ahmet'in rakibi Belçikalı, kasap lakaplı Constant idi. Constant, grekoromen güreşinde üstat sayılıyordu. Ama onun bütün bu bilgisi, üstatlığı, Ahmet'in akıl almaz kuvveti karşısında yetersiz kalıyor, kayalara çarpan dalgalar gibi dağılıyor, Ahmet istediği zaman, elense ve çapraz ile rakibini altına alıyordu. İşte burada grekoromen güreşini bilmemenin neticesi ortaya çıktı. Ahmet'in yerde uyguladığı, tek kle, çift kle oyunlarına Constant, büyük bir ustalıkla karşılık verdi, Ahmet'in kendisini çevirmesine mâni oldu. Ahmet, bel kündesi alıp attığında da köprü kurarak omuzlarının mindere yapışmasını önledi. Ahmet bu duruma çok kızdı.

Güreş başlayalı 63 dakika olduktan sonra hakem heyeti, güreşin ertesi gün devam etmesine karar verdiler. 28 Kasım 1899 tarihli Velo Gazetesi bu güreşe geniş yer vererek "Türk'ün cesaretine ve rakibi kim olursa olsun hiç ara vermeden hamleleri birbiri arkasına sıralayan atılganlığına hayran kalmamak elde değil!" diye yazdı.

28 Kasım akşamı, karşıya karşıya geldiklerinde, Ahmet, daha rahat güreşiyordu. 29 Kasım 1899 tarihli Velo Gazetesi bu karşılaşmaşı okuyucularına şöyle duyurdu:

“Bir saat 45 dakika devam eden ikinci güreş, çok heyecanlı oldu. Constant da bazı oyunlar yapmadı değil ancak Ahmet çok rahattı. Durdurulması imkânsız bir şekilde, âdeta bir yılan balığı gibi Constant'ın oyunlarından sıyrılıyordu. Rakibinin yiğitliğine hayran kalan Türk, bizim güreşçilere örnek olacak bir zerafetle salonu çınlatan savaş naraları ile ona saygısını ve takdirini belli etti. Neşeli yüzünde geniş bir gülümseme ile “Hayda Constant hayda!” diye bağırarak takdirini tekrarladı.

Constant'ı, son 35 dakika boyunca onun adaleleri titrer, bacakları sallanır, bakışları yorgun hâlde, Türk'ün elinde yumuşak, terli bir et yığını hâlinde sırtını yere yapışmaktan kurtarmaya çalışırken gördük. 105 dakika sonunda güreşe ertesi gün devam edilmesine karar verildi. Rakipler ayağa kaldırılınca halk, şimdiye kadar hiç görmediği bu son derecede güzel karşılaşmanın kahramanlarını, Türk’ün enerjisini ve Constant'ın cesaretini dakikalarca alkışladı. Alkış sebebiyle rakipler yirmi defa halkı selamlamak için mindere döndüler.”

Ahmet, 29 Kasım günü akşamı Constant ile üçüncü defa karşı karşıya geldi. Bu, Ahmet'in birbiri ardınca yaptığı yedinci zorlu güreşti. Güreşi, 30 Kasım tarihli Velo Gazetesinin satırlarından takip edelim: “Constant, daha güreşin başında Türk'ün ters elenseleriyle minderi kaplayan halıları öpmeye başladı. Yerde, başka güreşçileri çaresiz bırakacak oyunlara başvuruyor; Türk, bunlardan kolaylıkla sıyrılıyordu.

Türk, bazen gülerek bazen de bağırarak güreşi yöneltmek ve hareketlendirmekten bir an bile geri kalmadı. Ahmet, bize Türk güreşçilerinin dayanıklılık ve azminin ne dereceye kadar gidebileceğini gösterdi. Doğrusu istenirse güreşin Türkiye'de uygulanan yağlı şekliyle karşılaştırıldığında bizim grekoromen güreşimiz Ahmet için çocuk oyunundan farklı değildi. Belçikalı Constant, Ahmet'in korkunç hızına daha fazla dayanamadı ve bitti.

Bir ara Türk, Constant'ı bel çaprazına aldı. Constant, direnmeye çalıştı. Ama buna rağmen Türk, rakibini yere indirdi. Üzerine abanıp her iki elini rakibinin koltuk altlarından geçirerek çitf kle, kurt kapanı oyununu aldı. O ana kadar sarfettiği insanüstü enerji ile yorulmuş olan Constant, daha fazla direnemedi. Ahmet'in korkunç

kuvvetiyle boynu üzerinden devrilerek sırtüstü gitti. Güreş başlayalı 1 saat 18 dakika olmuştu. Türk ile Constant, üç günde yaptıkları üç güreş ile dört saatten fazla birbirleriyle mücadele etmişlerdi.

Seyirciler, bu üçüncü ve çok zevkli geçen güreşi de uzun uzun alkışladılar.

Son güreşte Constant'ın, halıya tutunmaktan avucunun derileri soyulmuştu. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; şayet Ahmet, grekoromen güreş sanatını bilseydi, dünyada güreştikçe yorulmak yerine, daha da açılan bu güreş makinesine yenen kimse çıkamazdı."

Laurent ile yaptığı güreşte Constant yenilince, ağır sıklet final grup sıralamasında belli oldu.

Buna göre, Fransız Laurent birinci olarak 1.000 frank ve altın madalya, Kara Ahmet ikinci olarak 500 Frank ve gümüş madalya, Belçikalı Constant üçüncü olarak 200 frank ve bronz madalya kazandı. Dördüncü olan Hackenschmidt'e ise 100 frank değerinde hediye verildi.

Şampiyona kurallarına göre, ağır sıklette finallere kalan bu dört güreşçiyle, hafif siklette finallere kalan Maurice Gambier, Chalzetle Frappeur, Lassartesse ve Petroj arasında Cihan Şampiyonluğu yarışması yapılacaktı.

Finalde güreşecek sekiz arasına girmesi, Ahmet'i çok sevindirdi. Yalnızca Laurent'ten çekiniyordu. Ona da bir anlık gafletiyle yenildiğine inanıyordu. Ahmet'in başarısına en az onun kadar sevinen biri vardı. Bu, kendini Ahmet'e göstermeden onun güreşlerini izleyen Benoit'di.

Final güreşlerinde Ahmet'in ilk güreşi, hafif siklet birincisi Fransız Chalzet'di. Güreş, 2 Aralık'ta yapılacaktı. Ahmet, arada üç günü, Benoit'i düşünmeme gayret ederek çalışmakla geçirdi.

2 Aralık akşamı Ahmet ile Chalzet karşı karşıya geldiklerinde, iki güreşçi arasındaki fark bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. 105 kiloluk Ahmet'in yanında 80 kiloluk rakibi hafif kalıyordu. Güreşin başlamasıyla birlikte Ahmet saldırdı, Chalzet kendini korumaya,

fırsat buldukça da kafa kol oyununu almaya çalıştı. Chalzet, Türk güreşçilerin köprü kurmayı gururlarına yediremediklerini biliyordu. Ahmet, aradığı fırsatı 15. dakikada buldu ve ters bir elense ile Chalzet'i yere düşürdü. Fazla zorlanmadan yerde zaptetti. Ağırlığını Chalzet'in sağ tarafına verdi. Sağ elini rakibinin koltuk altından geçirerek ensesine getirdi. Tek kle oyununu aldı ve yüklendi. Zorlanmadan çevirdi, omuzlarını mindere yapıştırdı. 16 dakika 43 saniyede galip gelmişti. Ayağa fırladı, elini göğsüne götürerek seyircileri selamladı. Ahmet'in bu hareketi seyircileri coşturdu. Elini uzatarak Chaltzet'i yerden kaldırdı. Sırtını okşayarak teselli etti.

Ahmet'in gözü, elinde olmayarak bayan seyircilerin tarafına gitti. Direkt arkasında yalnızca başının bir kısmını gördüğü kişiyi ona, Benoit'e benzetti. Tepeden tırnağa titredi ve başını çevirdi. Bir daha yakından anladı ki, güreş esnasında Benoit'i görmek, ona hayır getirmeyecekti.

Ahmet'in 4 Aralık 1899 tarihindeki rakibi, yine hafif sıkletten Fransız Gambier'di. Gambier de yalnızca 82 kilo çekiyordu. Güreşin başlamasıyla birlikte ortaya çok ilginç bir durum çıktı. Gambler kaçıyor, Ahmet kovalıyordu. Hakemlerin ihtarına rağmen Gambler, kaçmaktan vazgeçmedi. Herhâlde vücutça kendinden daha kilolu olan Ahmet'i kaçarak yormayı, kıpırdayamaz hâle getirmeyi, bundan sonra da yenmeyi düşünüyordu. Kaçan Gambier ve iki kolunu açarak kovalayan Kara Ahmet, minderde çok hoş bir manzara meydana getirmişlerdi. Seyirciler gülmekten kırılıyordu. Özellikle de Ahmet'in "Hayda bre Gambier!" diye nara atıp gülücükler saçarak şen şakrak bir şekilde rakibini kovalaması ve güreşe teşvik etmesi, Fransız seyircileri mest etmişti.

18. dakikada Ahmet, rakibini köşeye sıkıştırdı. Ne olduğunu anlamadan başparmağını hasmının gırtlağına, dört parmağını da ensesine getirerek elense çekti. Gambier, kendini yerde buldu. Gambier, yere düşmesiyle birlikte sürünerek minder dışına kaçmak için harekete geçti. Ahmet bir panter gibi atıldı. Minder dışına çıkmadan Gambier'i ayaklarından yakaladı. Ortaya son derece komik bir durum çıktı. Gambler, sürünerek minder dışına çıkmaya, Ahmet de bacaklarından minder içine çekmeye çalışıyordu. Bu

garip mücadeleyi kazanan Ahmet oldu. Gambler'i sürükleyerek, minder ortasına getirdi. Bir kartal gibi üstüne kondu. Sağ kolunu koltuk altın geçirip, elini ensesine getirdi ve tek kle oyununun aldı. Çevirmek için zorlamaya başladı. Rakibi fazla direnemedi. Bir kabak gibi sırt üstü devrildi. Kara Ahmet doğruldu, seyircileri selamladı. Rakibini gayet kibar şekilde yerden kaldırdı. "Karamel!" sesleri ortalığı çınlattı. Ahmet, güreş tarzı hareketleri, güler yüzü, şen şakrak hâliyle Fransızların gönlünü kazanmıştı.

Kara Ahmet finale kalmıştı. 5 Aralık, Gambler ile güreşinin hemen ertesi günü, daha önce yenildiği Fransız Laurent ile şampiyonluk güreşi yapacaktı. Bütün gazeteciler Ahmet'in peşindeydi. Şampiyona başlarken, kimsenin değer vermediği Ahmet, finale kalmıştı.

Kara Ahmet büyük neşe içindeydi. Sevdiceği, Kızılelması, Benoit ile arasında yalnızca bir engel kalmıştı. Laurent isimli bu engeli kolayca aşacağına inanıyordu. Önceki güreşte kendisine fazla güvenmenin ve aklının Benoit ile meşgul olmasının cezasını çekmişti. Ahmet, güzel bir banyodan sonra erkenden yattı. Sabah namazı için kalktı ve namazı kıldıktan sonra tekrar yattı. Saat 10.00 cıvarı dinlenmiş olarak kalktı.

Ve akşam oldu. Güneş, Paris semalarında bir Kızılelma gibi battı. Bakalım yarın sabah kimin sevincine doğacaktı?

Ahmet, Filiz Nurullah, Rum Pierri ile birlikte güreşlerin yapıldığı salona geldi. Ahmet ile Laurent'in güreşinden önce üçüncülük güreşi yapıldı. Bu güreşte Belçikalı Kasap Constant ile Fransız Mauriece Gambier karşı karşıya geldiler. Çok güzel ve çekişmeli geçen bir güreşten sonra Constant, 1 saat 4 dakikada Gambier'i yenerek üçüncü oldu.

Sıra, büyük bir heyecanla beklenen birincilik güreşine gelmişti.

Ahmet'in salona girmesiyle birlikte ortalık yıkıldı. Paris'te yaptığı güreşler boyunca, sempatik hareketleri, gülen yüzüyle, Kızılelmalı, aşkolsunlu naralarıyla Parislilerin gönlünü kazanmıştı. Parislilerin zihninde binlerce yılda oluşan Türk düşmanlığına ve Ahmet'in rakibi kendi pehlivanları Laurent olmasına rağmen

Ahmet'i alkışlıyorlardı.

Ahmet, elini göğsüne koyarak ve gülücükler dağıtarak Fransızları selamladı. Seyircilerin arasında sevdiceği, Kızılelması Benoit'in olduğunu bilmek, onu daha da sevimli kılıyordu.

Laurent'in de gelmesiyle ortalık hareketlendi. Hakem, iki güreşçiyi yan yana getirdi. Laurent, Ahmet'ten daha kilolu ve boyluydu. 1.90 boyunda ve 138 kilo ağırlığında gösteriyordu. Ahmet ise 1.80 boyunda, 105 kilo ağırlığındaydı.

Hakem'in düdüğüyle birlikte güreş başladı. Laurent'in, sinirli ve heyecanlıydı. Ahmet ise sanki gönül dostları arasında sohbetteydi. Yüzünde gülücükler, tebessüm ediyordu.

Güreşi, taraf olan Ahmet'i, Türk olduğu için sevmeyen, açığını gözleyen 6 Aralık 1899 tarihli Velo, J. Des Spors ve Figaro Gazeteleri şu şekilde anlattı:

"Laurent nedendir bilinmez, sinirliydi. Ahmet'i faullü güreşe zorlayarak diskalifiye, hakem kararıyla mağlup ilan ettirmek için uğraştı. Kara Ahmet, Laurent'ten daha ufak olmasına rağmen hücum etti, Laurent ise korkak güreşti.

Türk, güreşe her zamanki gibi devamlı hücumla ve sert başladı. Bir taraftan 'Hayda!' diye naralanıyor, diğer taraftan da gülle gibi elenselerini birbiri ardından Laurent'in ensesinde patlatıyordu. O kadar rahat, o kadar şen şakrak idi ki, sanki ölümü cennete gidiş gören akıncı ecdatları gibi Mohaç Ovası'nda, Haçlı ordusuna karşı savaşıyordu.

Laurent, Ahmet'in ensesinde boza pişiren, kendisini fırına atılmış gibi sarsan elenselerine mani olamayınca sinirlendi. Ahmet'i kavgaya zorlamak için suratına bir yumruk attı. Sol kaşının hafifçe kanamasına rağmen, Ahmet, aldırış etmedi. Sükuneti elden bırakmadı. Laurent'e ihtar verildi. Aynı tempo ile hatta biraz daha hızlandırarak işine, balyemez topu gücündeki elenselerini savurmağa devam etti. Laurent, baktı ki, bu elenselerden kurtuluş yok, Ahmet, işi kavgaya da dökmüyor. Başka bir yola başvurdu.

Güreşi bıraktı, hakemin yanına gitti. Rakibinin tokat attığını söyledi. Hakem, Pierri vasıtasıyla rakibinin şikâyetini Ahmet'e anlattı. Türk şaşırmıştı. Katiyen böyle bir şey yapmadığını, ancak elense çekme anında mesafe büyüyünce, elenselerin yarım gelebileceğini, bunun da tokada hiçbir şekilde benzemeyeceğini, asıl tokat ve yumruk atanın Laurent olduğunu söyledi.

Hakem de seyirciler, Ahmet'in faullü güreştiğini görmemişlerdi. Durum açıklanınca seyirciler, Laurent'i protesto ettiler.

Ahmet'in karşılaşmanın başından beri bir saniye bile neşesini kaybetmemesi, rakibinin centilmenlik dışı hareketlerine rağmen efendice güreşmesi, bütün acılara dayanması, hiç şikâyette bulunmaması, çok tatlı hâli, Fransız seyircileri Ahmet'e hayran bırakmıştı. Ahmet, bu davranışlarıyla Fransız seyircisini, güreşiyle Fransız güreşçileri, yakışıklılığıyla da Fransız dilberlerini fethetti. Bu yüzden rakibi Fransız olmasına rağmen, Fransız seyirciler, bütün kalpleriyle birlikte Ahmet'in yanındaydılar.

Laurent, normal yoldan Ahmet'e bir şey yapamayacağını anlamıştı. Yumruk atıp Ahmet'e kavgaya sürükleyemeyince, elenseleri tokat deyip hakemlere ihtar verdiremeyince başka bir yola baş vurdu. Minder kenarına yakın yerde, Ahmet'ten elense yiyince yapacağını yaptı. Bağırarak kendini ringten aşağı attı. Bütün gücüyle bağıra bağıra, hakemlere ve sonra da seyircilere Ahmet'in kendisini ringten aşağı ittiğini, bu sebepten Ahmet'in hakem kararıyla yenik sayılması gerektiğini söyledi.

Seyircinin tepkisi müthiş oldu. Islık ve yuh sesleri arasında Laurent'i üzerine bozuk paralar, hatta ayakkabılar yağmaya başladı. Kendisini ringin ortasına zor attı. Seyirci, Laurent'e en güzel cevabı vermiş, çok adil bir hakem gibi hareket etmişti. Seyircinin bu davranışı, Ahmet'i duygulandırdı. Elini göğsüne koyup eğilerek çok hoş bir selam verdi. Bu hareketi, seyirciyi hepten de coşturdu. Ortalık alkış ve Karamel seslerinden yıkıldı.

Laurent, hilelerinin kendisine fayda yerine zarar verdiği görünce, mecburen güreşe girdi. Düzgün güreşmeye başladı. Ancak iş işten geçmişti. Kendisine güvenini ve halkın desteğini

kaybetmişti. Ahmet ise coşmuştu. Haydaları ile salonu çınlatıyordu.

Laurent, Ahmet'in kollarını koltuk altından geçirip sırtında birleştirerek aldığı çaprazlarından kurtuluşu kendini ringe serilmiş halının üzerine atmakta buluyordu. Ahmet yerde, kolunu sağ koltuk altından geçirip elini ensesine getirerek tek kle oyunu aldı, hem de kaç defa... Ancak rakibi çok ağır olduğu için çeviremedi. Tamamen mindere hakim olmuştu. Rakibiyle istediği gibi oynuyordu. Ağır siklet güreşçisi için inanılmaz derecede hareketliydi. Tıpkı çayırda koşturan küheylan gibiydi. Güreş başlayalı bir saati geçtiği hâlde, yeni başlamış gibi nara üstüne nara atıyor, sağlı sollu elenselerle saldırıyor, rakibini tam manasıyla bunaltıyordu. Geçen bir saatlik süre içinde güreşin tam manasıyla hakimi olmuş bir saat sonunda, Laurent iyice yorulmuş, hücumlarına karşılık veremez hâle gelmişti.

Laurent'in bütün ümitleri sönmüştü. Son bir çareye başvurdu, hileye. Ahmet, köprü kuramıyordu. İlk güreşinde olduğu gibi Ahmet'i yerden belinden tutup savurarak uygulanan bel süpleksi oyunu ile yenmenin yolunu aradı. Ahmet'i halının üzerine düşürmek için çabalıyordu. Ahmet, bunu fark etti. "Yiğit düştüğü yerden kalkar" diye düşündü. Ve Laurent'in hafif bir zorlamasıyla kendisini bilerek yere attı. Laurent, hiçbir şeyin farkında değildi. Büyük bir heyecanla bel supleksi oyununu aramağa başladı. Herkes büyük bir heyecan içindeydi. Çünkü Laurent, bel supleksini almıştı. Ahmet gidiyor muydu?

İnanılmaz bir şey oldu. Bir anda, Laurent sırtüstü yere gitti. Ahmet de onun üzerindeydi. Laurent'i kıpırdatmadan tamam mı der gibi hakeme bakıyordu. Hakemden tamam işaretini alınca Laurent'i bıraktı, doğruldu. Hakem, Ahmet'in sağ elini kaldırarak galip geldiğini, 1899 Cihan Şampiyonu olduğunu ilan etti.

Ne olmuştu da, herkesin Ahmet yeniliyor dediği anda, bir anda işler tersine dönmüş, Laurenet yenilmişti hem de itiraz götürmez şekilde?

Ne olacak. Ahmet, Laurent'in ilk güreşlerinde kendisini yendiği supleks oyunu almak istediğini fark etmiş ve bu oyunu almasına

fırsat vermiş... Laurent, supleks oyunu almak için kollarını beline doladığı anda, rakibinin kollarını kuvvetle koltuk altlarına sıkıştırarak bravle oyununu uygulamıştı.

Ahmet'in törenle Cihan Şampiyonluğu ilan edildiğinde, beş bin seyirci gerçekten muazzam bir tezahüratla sempati ve sevgisini belli etti. Ortada çok hayret verici bir durum vardı. Şampiyon olan sanki Türk değil de Fransız güreşçi gibiydi. Şapkalar, bayan mendilleri havada uçuyor, kadınlar, iskemlelerin üzerine çıkmış, Kara Ahmet'e olan sevgi ve sempatilerini alenen ilan ediyordu.

Seyircilerin sevgi gösterileri arasında soyunma odasına giden Ahmet, kapıya geldiği anda tanıdık, aklını başından alan "Karamel" sesiyle durdu. Benoit gülümsüyordu. Benoit, öğrenci Mehmet'ten öğrendiği yarım yamalak Türkçesiyle "Ben çok sevinçli" diyerek yerinden fırladı. Ahmet'in karşı koymasına fırsat bırakmadan yanağından öptü. Ahmet kıpkırmızı kesildi. Kızdı. Bunu fark eden Benoit, Ahmet'e "Ben unuttu, affet" dedi. Bu sırada, Pierri de yanlarına gelmişti. Benoit, ona bir şeyler söyledi, Pierri tercüme etti: "Sizin dininizde bunun yasak olduğunu unuttum. Yarın akşam Ahmet ve arkadaşlarını bize bekliyoruz." Pierri'nin tercümesinden sonra, Benoit, gözleri yaşlı bir vaziyette yanlarından koşarak uzaklaştı. Ahmet de arkasından baka kaldı.

Güreşin ertesi gün Hakem Manzin dahi, “Yusuf'tan beri bu kuvvetle bir adam görmemiştim. Laurent gibi 138 kiloluk bir güreşçiyi ön çapraz ile yere vurmak kolay başarılır bir şey değil. Gerçekten de Kara Ahmet, olağanüstü bir kuvvete ve güreş zekâsına sahip” demekten kendini alamadı.

Ahmet, ilk güreşinde Laurent'e supleks ile yenilmişti. İkinci maça kadar her gün, tanınmış antrenör Piazza'nın jimnastikhanesine gitmiş, bu oyunu ve oyunun karşılığını kafasına iyice yerleştirmişti.

6 Aralık 1899 tarihli Velo, J. Des Spors ve Figaro Gazeteleri, Ahmet'in güreşine bu şekilde geniş yer verdiler, Ahmet'in boy boy fotoğraflarını kullandılar.

6 Aralık'ta güreşlerin yapıldığı Casino'de/Paris'te ödül töreni yapıldı. Paris Belediyesince konulmuş ödüller, Paris'in ileri gelenleri tarafından dereceye giren güreşçilere verildi.

Birinci gelen Kara Ahmet'e, Dünya (Cihan) Şampiyonluğu altın madalyası ve 3 bin frank ödül ve hediye verildi.

İkinci Fransız Laurent, gümüş madalya ile bin frank, üçüncü Belçikalı Constant ise gümüş madalya aldı.

Ödül töreninde Benoit ve babası Cont de Chamre de hazır buludu. Cont, hiçbir şey yokmuş gibi davranıp Ahmet ve arkadaşlarını akşam yemeğine davet etti. Benoit ise heyecanından yerinde duramıyor, Ahmet'in etrafında dört dönüyordu.

Ahmet'e ilgi görülmemiş derecedeydi; özellikle bayanlar tarafından.

Öğle cıvarı, Ahmet'in Osmanlının Paris Büyükelçiliği'ne çağırdılar. Osmanlı Elçisi, Ahmet'i coşkuyla karşıladı, güreşini seyrettiğini söyledi. Kara Ahmet'e, Padişah İkinci Abdülhamid adına 33 sarı lira altını hediye ve bir de Padişahın telgrafını verdi. Ahmet, Padişahın hassasiyetiyle duygulandı. Padişah, tâ İstanbul'dan ne zaman haber almıştı, şampiyon olduğunu ve ne zaman telgraf çekmişti?

Padişahının telgrafıyla dünyalar kendisine verilmiş gibi sevinmişti. Elçilikten hemen oteline döndü. Mühürlü telgrafı açtı ve heyecanla okudu:

"Yiğit evladım! Başarını duydum, sevindim. Gazi Osman Paşamızın yanında yetişen Kırk Kanatlı Reisi'ne de bu yakışırdı. Frenk diyarında Cihan Şampiyonluğuna ulaşman bizi mutlu etti. Davranışların, yüzünden eksik olmayan tebessümün, mertliğinle Osmanlıyı en güzel şekilde temsil etmene şampiyonluğundan daha fazla sevindim. Yüzümü ak eylediğin gibi, Yüce Mevlâm her iki cihanda yüzünü ak eylesin!

Bizi duadan unutma! Sen hem Plevne'de hem de Paris'te gazilik şerefine kavuştun. Benoit kızımız ile düğününü inşallah biz yaparız.

Dua eder, dualarını beklerim."

Ahmet, şaşkınlıktan telgrafı elinden düşürdü. Padişahın Benoit'ten bahsetmesi, her hareketinden haberdar olmasıyla tam manasıyla vuruldu Demek ki Osmanlıya padişah olmak, her şeyden haberdar olmayı gerektiriyordu.

Akşam, Filiz Nurullah ve öğrenci Mehmet ile birlikte Benoitlerin evine gidildi. Ahmet'in kafasında, Benoit, Cont ve telgraf yer savaşı yapıyordu. Benoitlerin evi saray yavrusu gibiydi. Ahmet'i ve beraberindekileri krallar gibi karşıladılar. Benoit pembeler giymişti, masallardan çıkmış bir prenses gibiydi.

Yemekten sonra kahveler geldi. Kahveler içildi ve beklenen an geldi. Filiz Nurullah, rahat Türkçe konuşabilen Cont'a döndü:

-Mösyö... Ahmet, Cihan Şampiyonu oldu. İlk şart gerçekleştirdi. İkinci şartın nedir; kızınız Benoit ile oğlumuz Ahmet'i evlenbilmesi için...

Cont gülümsedi:

-Mösye Nurullah... Daha ilk şart gerçekleşmedi...

Kara Ahmet, bir yerine iğne batırılmış gibi sıçradı. Filiz Nurullah sakindi:

-Mösye ne dersin? Şampiyon oldu... Daha ne olsun?

-Mösyö Nurullah... Biz kız eviyiz. Siz de kız evi naz evi derler. Müsaade edin de biz de biraz nazlanalım. Ahmet ile geçen seneki şampiyon Pol Pons'u güreştirmek için hazırlıklar başladı. Hele Ahmet.... Pol Pons'u da yenip şampiyonlar şampiyonu olsun... Ondan sonra evlilik şartını söyleyeceğim...

Cont'en sözlerini duyan Ahmet, Fransız kurşunuyla kahpece vurulmuşçasına sarsıldı, yüreği sancıdı. Ne yapalım der gibilerden Filiz Ağasına baktı. Ondan otur işaretini alınca yüzü parça parça olmuş bir vaziyette oturdu. Ahmet'in hâli, Benoit'in gözünden kaçmadı. Filiz, hiç bozuntuya vermeden Cont'a cevap verdi:

-Doğru söyledin Mösyö!.. Kızınız Benoit o kadar güzel, o kadar

hanım hanım bir kız ki... Onun için bir değil bin şart sürsen yine az. Bizde sevilen için dağlar delinir. İnşallah Ahmet, karşısına şampiyonlar olarak gelecek.

Benoit, (konuşmalar Türkçe olduğu için) ne olduğunu anlamamış, ama Ahmet'in hoşuna gitmeyen bir şeylerin döndüğünü fark etmişti. Babasına sordu. Babasının cevabı üzerine ağlayarak yanlarından uzaklaştı. Yemek iyice tatsızlaşmıştı. Filiz Nurullah ve Ahmet de müsaade isteyerek ayrıldılar.

Ahmet üzgündü, ama ümitsiz değildi. O sebeplere yapışmıştı. Dilinde Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretlerinin "Mevlâ görelim neyler/Neylerse güzel eyler" sözleri, yemek sonrası geldikleri oteldeki yatağında uyumaya çalışıyordu. Gazetecilerin görüşme talebini "Çok yorgunum" diyerek kabul etmemişti. Doğru, yorgundu ama beden değil, gönül yorgunu...

7 Aralık 1899 tarihli Fransız gazeteleri Ahmet'in haber ve fotoğraflarıyla doluydu. Fransızlar, bütün tahminleri alt üst ederek şampiyon olan Ahmet'in sırrını anlamaya çalışıyorlardı. Bir çorba firması, "Kara Ahmet'in sırrı" başlığı taşıyan bir ilan yayınlamış ve başarısının bir aydan beri sadece spor çorbaları içmesinden ileri geldiğini ileri sürmüştü.

Ahmet'i Pons ile güreştirmek için kurulan tezgâh çalışmaya başlamıştı. Şampiyon olmasının hemen ertesi günü Fransız gazeteleri, Ahmet'e meydan okuyan güreşçilerin haberleriyle doldu. Hasta olduğunu söyleyerek şampiyonaya katılmayan geçen senenin şampiyonu Pons da bunların içindeydi. Pons, "Ben hâlâ dünya şampiyonuyum. Güreş etmeden benden bu unvan alınamaz!" diyordu.

Kara Ahmet, tercümanı Selanik Yahudisi Modianı vasıtasıyla 8 Aralık tarihli Journal Des Sports'da kendisiyle güreş isteyenlere ve kamuoyuna cevar verdi: "Gazetelerde çıkan yazılar bizi şaşırtmadı. Zaten bu meydan okuma yağmurunu bekliyorduk. Ama her şeyden önce beni bağrına basan, güreşlerim esnasında, dinime ve milliyetime bakmadan beni destekleyen Fransız halkına teşekkür ediyorum. İyinin, cesurun, mertliğin yanında olduğunu gösterdiler.

Ama aynı şeyi güreşçiler için söylemek mümkün değil. Onların sesini kesmeye hazırız. Biz güreşten kaçmayız!

Unutmamak gerekir ki bu turnuvada, omuzlarım bir defa yere gelmiştir. Bunda da hastalığım ve gafletim rol oynamıştır.

Tam güçlü olduğum zaman sırtım yere gelmedi. Bundan sonra da Yüce Mevlâmın izniyle gelmeyecektir. Bu sebepten meydan okumalar beni asla ürkütmüyor. Güreş benim için ekmek, su, hava gibidir. Karşıma kim çıkarsa çıksın boyuna, posuna, kilosuna, ustalığına bakmadan güreşirim. Yenilirsem de üzülmem! Biz de yenmek kadar yenilmeyi kabul etmek de şereftir.

Meydan okuyanların hepsiyle güreşmeye hazırım. Ancak aynı anda üç kişiyle güreşemem! Şampiyona boyunca bir biri ardınca dinlenmeden çok zorlu güreşler yaptım. Art arda bu kadar zorlu güreşler yapan bana karşı Pons gibi güreş yapmamış, dinlenmiş bir eski şampiyonu çıkarmak sportmenliğe sığar mı?

En iyisi Pons, Eberle, Laurent ve diğerleri kendi aralarından güreşsinler. Birinci gelen benimle güreşsin! İşte o zaman en büyük güreşçi meydana çıkar. Parisliler de şöyle ağız tadıyla güreş seyrederler. Bu turnuvanın galibiyle güreşeceğime söz veriyorum.

Osmanlının oluduğu kadar beni mertçesine destekleyen Parislilerin de güreşçisiyim. Onlar için her türlü fedakârlığa razıyım!

1899 Cihan Şampiyonu Kara Ahmet."

Basın ve Parisliler, Kara Ahmet'in bu teklifini akla, sportmenliğe uygun buldular. Ve başta Cont de Chambre olmak üzere yeni bir turnuvanın düzenlenmesi için çalışmalara başladılar.

Cont de Chambre, Ahmet'i kızından uzak tutmak için Pons'u çare olarak görüyordu.

Bu sırada İstanbul'dan da Hüseyin Selim isminde bir Türk gelmişti. Dünya Şampiyonasına yetişemediğini, güreşmek istediğini söyleyince onu da kabul ettiler. Böylece Ahmet'e güreşebilmek için Pol Pons, Constant, Eberle, Laurent ve Hüseyin Selim'in kendi aralarında güreşmesi kararlaştırıldı.

Onlar, birbirleriyle Folies Bergere'deki gösteri merkezinde boğuşurlarken, Fransızların Kara Ahmet ilgisi ve sevgisi azalmadan devam ediyordu.

Gil Blas Gazetesi'nde Richard O. Monroy imzasıyla yayınlanan makalede şunlar yazıyordu: "Yeniden 'Türk gibi kuvvetli' diyebileceğiz artık..."

Bu nasıl hayata bakış tarzıydı ki, kendisine yumruk atan rakibini, hayda diyerek savaşa, yiğitliğe, mertliğe teşvik ediyor, yumruğa yumrukla karşılık vermiyor; gül uzatıyordu.

Ve sonunda Laurent, burnu yerde sürte sürte yenildi ve hak yerini buldu.

Kara Ahmet, Parislilerin, tarifi imkânsız tezahüratı, alkışlarıyla şampiyon ilan edildi. Hiçbir imparatorun, fatihin ve kurtarıcının zaferi bunu başaramamış, Fransız halkında, bir Fransızı yenen bu iri Türk'ün meydana getirdiği heyecana benzen bir heyecan fırtınası estirememiştir. Bu inanılmaz bir şeydi. Fransızlar, Fransız'ı yenen bir Türk'ü çılgınca alkışlıyorlardı.

Bu; mertliğin, yiğitliğin, insanlığın, güzele aşık olmanın, milliyetçiliğe, binlerce yıllık hilal-haç kavgasına galibiyetiydi."

Kara Ahmet, günlerini çalışmakla geçiriyordu. Bu şekilde Benoit'i unutmaya gayret ediyordu. Ama mümkün olmuyordu. Benoit'ten bir haber de yoktu. Benoit'in babası Cont de Chambre'ye de bir şey soramıyordu. Hergün, otelin resepsiyonuna, bana gelen bir şey var mı diye bakıyordu. Ama ne beklediği, ne de haberi geliyordu.

Güreşler sonrası rakibi belli oldu.. 1898 Şampiyonu Pons, rakiplerini yenerek Ahmet'i rakibi olmağa hak kazanmış, böylelikle Cont de Chambre'nin isteği gerçekleşmişti. Güreş, 23 Aralık Cumartesi günü yapılacaktı.

21 Aralık 1899 sabahı lobiye inen Kara Ahmet'in ilk işi yine resepsiyona uğramak oldu. Ahmet'in bir şey sormasına fırsat vermeden resepsiyondaki çocuk gülerek bir şey uzattı. Bu, mavi ve pembe renkte çiçeklerle bezenmiş, baharı müjdeleyen bir zarftı.

Zarfı aldı, sanki koru avuçlamıştı. Sıcaklık avuçlarından bütün bedenine yayıldı. Çocuğa teşekkür etmeyi dahi unutarak odasına koştu. Çocuk, Ahmet'in telaşına güldü.

Odasına girince büyük bir telaşla mektubu açmağa çalıştı. Kocaman pehlivan elleri, çiçekli mektubu açarken bocaladılar, usulünce açmayı başaramadılar. Dayanamadı, sonunda, yüreği parçalanırcasına zarfı üst kısmından yırttı. Zarfın içine ulaştı. Gönlünü avuçlamışçasına pembe mektubu çıkardı. Okumak için pencere kenarına koştu ama okuyamadı.

Mektup Fransızcaydı. Hemen Rum Pierri'nin odasına koştu. Yıkarcasına kapıyı yumrukladı. Kapı açıldı. Karşısında dehşet içinde kalmış Rum Pierri vardı. Ahmet, hiçbir açıklama yapmadan, Pierri'yi dışarı çekti, pencere kenarına getirdi. Mektubu eline verdi, yalnızca "Oku" dedi. Pierri hâlâ uyku sersemliğinden kurtulamamıştı. Uykuda gibi okudu:

"Sevgili Karamel!

Mehmet'e ulaşamadığım için bu mektubu Fransızca yazdım. Umarım, okutturacak bir kimse bulursun. Babamın yeni bir şart ileri sürmesine çok üzüldüm. Şartlar ne olursa olsun, senden başkasıyla evlenemem. Seni ölünceye kadar bekleyeceğim. Eğer kavuşamazsak, öldükten sonra cennette kavuşabilmek için hem sizin inandığınız Allah'a hem de İsa Mesih'e dua ediyorum. Seni çok ama pek çok seviyorum.

Mehmet ile fırsat buldukça bir araya geliyoruz. Ondan Türkçe, sizi, inançlarınızı, geleneklerinizi öğrenmeğe çalışıyorum. Öğrendikçe de Türkleri daha çok seviyorum.

Türklerin evlendikleri Hristiyan ve Yahudi kadınların din değiştirmeye zorlamamaları çok hoşuma gitti. Önceden seninle evlenirsem dinimi değiştirmek zorunda kalacağım diye üzülüyordum. Tanıdıkça dininizi daha fazla seviyorum. İnsanların günahsız doğduğunu kabul etmeniz, günah çıkarma olmaması, ilahınız tek olması, Rabbinizle aranızda papazlar gibi aracılarınızın bulunmaması çok hoşuma gidiyor.

Mehmet'e dininizle ilgili çok şey soruyorum. Ne yazık ki o da kendi dini hakkında fazla şey bilmiyor. Hem o senin gibi namaz da kılmıyor.

Seni bir an aklımdan çıkarmıyorum. Kavuşabilmemiz için devamlı dua ediyorum.

Senin Benoit'in."

Mektubu bitiren Pierri, Kara Ahmet'e baktı. Gözlerini yummuş, kendinden geçmiş gibiydi. Ahmet'e "Mektup bitti" demeye cesaret edemedi. Bir müddet mektubun okunmasını bekleyen Ahmet, umduğuna kavuşamayınca gözlerini açtı. Benoit'in ceylan gözleri yerine soran gözlerle kendine bakan Pierri'yi gördü. Rüyasının kısa sürmesinden doğan kızgınlıkla söylendi:

-Okuyasın bre ne dursun?

Pierri, çaresizce boyun büktü;

-Bitti beyim!

Ahmet, dertli dertli söylendi:

-Bitti ha... Ülese yaz bakalım.

Pierri, şaşırdı:

-Ne yazacağız? Kağıt kalem yok?

Ahmet kızdı:

-Bre Urum keferesi, ne yazacaksın tabii ki cevabi mektubu. Kâğıt kalem yoksa bul.

Ahmet, o kadar çok mektubun havasına girmişti ki, işin oluru olmazı hiç aklına gelmiyordu. O anda hadi yürüyerek güneşe çıkalım dense, tereddüt etmeden "Çıkalım" derdi. Pierri korktu. “Peki beyim" diyerek davrandı ve odasına koştu.

Kâğıt kalem buldu. Birlikte Ahmet'in odasına geçtiler. Ahmet söyledi, Pierri Franzca yazdı:

"Benoit hanıma arz-ı hâlimdir,

Gönlümün Sultanı Benoit Hanım. Benim için çok kıymetli mektubunu aldım. Acizane cevap olarak birkaç satır yazmak

istedim. Sizin gibi duygularımı anlatmak da usta değilim. Ancak şu kadarını söyleyebilirim. Siz benim, dünya ve ahiret seadetime vesile bildiğim Kızılelmamsınız.

Ben de sizi ölünceye kadar bekleyeceğim. Sizden başkasına yarim diyemem. Önümüzdeki engellerden biri olan Pons'u yenebilmek için elimden gelen gayreti gösterip, ölürcesine güreşeceğim. Güreşimi seyretmeğe gelirseniz ve sizi orada görürsem, ondan sonra güreşmeğe takatim kalmaz. Bu sebepten güreşi seyretmeğe gelmeyin, lüften gelirseniz de bana gözükmeyin.

Sizin gönlünüzün, duanızın benimle olduğunu bilmek bana yeter. Bu biliş, gücüm olur, dağları deviririm. Daha fazlasına takat getiremem. Eğer sizi görürsem, gücüm biter, erir kalırım.

Ebedi güzellikler sizinle olsun."

Mektubu yazdıran Pierri'yi omuzlarından tutup kaldırdı. Pierri, omuzlarının demir bir mengeneye kıstırıldığını hissetti. Ahmet, mektubun verdiği adrese gönderilmesini, meselenin aralarında kalmasını, eğer dışarıya sızarsa çok kötü olacağını söyledi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Hakkını helal et." dedi.

Pierri, Ahmet'e baktı, gülümseyen yüzü, ışıldayan gözleri gördü. "Helal olsun beyim." diyerek yürüdü. Odasına doğra hem yürüyor, hem de "Şu Türkler ne anlaşılmaz insanlar. Önce kızıyorlar sonra da özür diliyorlar" diye söyleniyordu.

23 Aralık 1899 Cumartesi. Paris, olağanüstü günlerinden birini yaşıyordu. Bütün şehir ve çevresi daha sabahtan hareketlenmiş. Geçen yılın, 1898'in cihan şampiyonu, Fransızların göz bebeği Pons ile 1899 Şampiyonu Kara Ahmet, akşam, şampiyonlar şampiyonu olmak için güreş tutacaklardı.

Fransızlar, bir yabancıya, özellikle de Türk'e gösterilebilecek en büyük sempatiyi gösteriyorlardı. Ama, söz konusu Pons ve şampiyonlar şampiyonluğu olunca iş değişti. Şimdi bütün desteklerini Pons'a veriyorlar, milliyet duygusuyla güreşçilerin galip gelmesini canı gönülden istiyorlardı.

23 Aralık 1899 tarihli Velo Gazetesi'nde "Kara Ahmet'in Pons'u yenebileceği düşünülmüyor. Aksi halde, bu cin gibi çarpan Ahmet, yeni bir Koca Yusuf demektir" yazıyordu.

Büyük bir heyecanla beklenen saat geldi. Pons ile Kara Ahmet, karşı karşıya geldiler. Güreşin jüriliğini Alfred Riguelle, Journal de Sport Gazetesi'nden Manaud, Velo Gazetesi'nden Franz Reichel, orta hakemliğiniyse spor salonu sahibi, eski bir güreşçi, meşhur Piazza yapıyordu.

Fransız, seyirciler, Pons kadar olmazsa bile Ahmet'i de alkışladılar. Hakemin düdüğüyle birlikte hiç beklenmeyen bir şey oldu. Ahmet, tokalaşmak için elini uzattı. Pons, elini sıkmadığı gibi birden bire Ahmet'in beline sarıldı. Sürdü ve iki güreşçi de iplere aşarak ringten yere düştüler. Hakem, düdük çaldı. Güreşçiler, ringe çıktılar. Ahmet, kollarını açıp seyircilere böyle de güreş olur mu derken Pons, yine kalleşçe hareket etti. Hakem'in güreş başlasın düdüğünü beklemeden, kolları havada Ahmet'i belinden yakaladı ve sırtüstü mindere vurdu.

Az önce güreşin başlaması için düdük çalmayan hakem, bu sefer düdük çaldı hem de Pons'un galibiyetini ilan etmek için.

Pons, işi oldu bittiye getirmek için, acele halkı selamladı ve minderi terk etti. Rum Pierri ve Filiz Nurullah hemen Ahmet'in yanına geldiler. Ahmet'in şaşkın bir vaziyette yüzü bembeyaz olmuş halde duruyordu. Rum Pierri'ye "A be bu nasıl rezalet! Güreşin başlama düdüğünü beklemeden saldırdı. Büle kalleşlik olur mu, bu nasıl hakem?" dedi. Filiz Nurullah da "Te be kızanım,bunlar hep büle kahpece güleşir. Yusuf Ağam, bunların kahpelikleri yüzünde buralardan kaçtı!" diyordu. Rum Pierri, hemen jürinin yanına koştu. Ahmet'in söylediklerini tercüme etti. Jüri kararsızdı.

Ahmet, minderin ortasında Jürinin kararını bekliyordu. Jüri, hakeme ısrarla güreşi tekrar başlatmak için düdük çalıp çalmadığını soruyordu.

Ahmet sessizdi. Ama sessiz kalmayıp sesini yükselteler vardı. Bunlar, bir iken üç, üç iken beş, beş iken on, yüz ve bin oldular.

Ahmet'i çok sevenler bu haksızlığa razı gelmedi. Evet, güreşin başında büyük bir tezahüratla Pons'u destekleyen Fransız seyirciler, Ahmet'e yapılan muameleye isyan ettiler. Ortalık kırılıyor, Pons'un mindere dönmesini, güreşin tekrar başlamasını istiyordu. Ahmet, teşekkür manasında seyirciyi selamladı. Bu hareketi, seyircileri iyice ateşledi. Sahaya şişeler, şemsiyeler yağmaya başladı. Jüri, hakemin kesin olarak düdük çaldım diyememesi üzerine, güreşin devam etmesi yönünde karar verdi. Seyirciler bu kararı alkışladılar. Biraz sonra Pons, mindere döndü ve kendi seyircisi tarafından yuhalandı.

Güreş tekrar başladı. Seyircinin kendisini yuhalaması ve Ahmet'i desteklemesi Pons'u çok kızdırmıştı. Güreşmiyor, döğüşüyordu. Elense atar gibi göstererek yumruk atıyor, hakem de buna ses çıkarmıyordu. Ahmet ise hiçbir şey yokmuş gibi güreşe devam ediyordu. Ahmet, Pons'a, elense öyle değil böyle atılır diyerek öyle bir elense çekti ki, Pons, o iri vücuduna rağmen ayakta duramadı, mindere düştü. Ahmet de fırsatı kaçırmayarak Pons'u bastırdı. Hemen, kolunu rakibinin koltuk altından sokarak elini ensesine getirmek suretiyle tek kle oyunu almağa girişti. Pons'un karşı koymasına rağmen, oyunu aldı. Yüklenmeğe başladı. Ancak, bütün uğraşmasına rağmen, çeviremedi. Arada büyük kilo farkı vardı. Pons, 130 kiloya yakındı, boyu da 1.95 civarındaydı. Ahmet ise 100 kilo ağırlığında ve 1.80 boydaydı. Ahmet, bir müddet zorlayıp da Pons'u çeviremeyice bıraktı. “Hayda bre Pons!” diyerek ayağa fırladı. Ahmet'in bu hareketi seyircileri coşturdu.

Güreşin 50. dakikası dolarken Ahmet, Pons'u beş defa, Pons ise ancak bir defa yere indirebilmişti.

Ellinci dakikadan sonra, güreşin iyice ağırlaşması üzerine Jüri, güreşin berabere ilan edilmesine ve üç gün sonra 26 Aralık'ta tekrar edilmesine karar verdi.

Ahmet güreş sonunda, tebrik için Pons'a elini uzattı. Pons tokalaşmadığı gibi, eliyle Ahmet'in elini itti. Ahmet, şeytana uymayalım deyip seyircileri selamlayarak soyunma odasına yürüdü. Seyirciler arasında gönlünün sultanını aradı ancak göremedi. Fakat orada olduğunu hissediyordu. Hemen otele döndü. Ilık bir banyo aldıktan sonra yattı. Hemen uyuyamadı. Aklında, gönlünde Benoit,

onunla paylaşacağı Kızılelma vardı. Cont de Chambre, engelini aşmak çok zor gibiydi. Yüce Mevlâ için zor, imkânsız var mıydı? O, olmazları olur kılmaz mıydı? İstanbul nere, Paris nere? Elma kendisini verildikten 22 sene sonra, Kızılelmayı paylaşacağı güzele burada bulmamış mıydı? Bu, Allahü teâlânın bir ihsanı değil miydi? Yoksa kendi gayretiyle bulduğunu mu zannediyordu? İstasyonda ve Selanik'te karşılaşmaları tesadüf müydü? Kendine düşen sebeplere sarılıp çalışmak, gayret değil miydi?

Yüce Mevlâ dilerse, onunla evlenmesini, elmayı paylaşmasını da ihsan ederdi. Etmezse, hayırlısı o demekti. Bizim şer gibi gördüğümüz şeyler hayır, hayır gibi gördüklerimiz şer olabilirdi. Bize düşen, yüce dinimizin, fennin, aklın gerektirdiği gibi sebeplere sarılıp, hedefe hayırlı bildiğimiz hedefe ulaşmak için gayret değil miydi? Önce gayret sonra tevekkül.

Bu ve benzeri, düşünceler içinde bocalayan Ahmet, uyudu, rüyalara uyandı... Benoit ve Kızılelmalarla dolu rüyalara...

24 Aralık tarihli gazeteler Pons-Ahmet, güreşine yer vermişlerdi. Velo Gazetesi ise geniş olarak yazmıştı.

Ahmet, üç günü çalışmakla geçirdi. Kendisiyle görüşmek isteyen gazetecileri kırmıyor, Pons'u yener misin diyenlere; “Pons iyi bir güreşçi ve çok kuvvetli. Güreşte her şey minderde belli olur. Biz karınca da olsa rakibimizi küçük görmeyiz” cevabını veriyordu.

26 Aralık 1899 akşamı, Kara Ahmet ile Pons arasında ikinci güreşin yapılacağı Foli-Berjer eğlence merkezi tıklım tıklım doluydu. Yer kalmayınca binlerce güreşsever kapılardan döndü. Koca Yusuf da bütün zorlu güreşlerini bu salonda yapmıştı.

Ahmet'in salonda gözükmesiyle birlikte büyük bir alkış tufanı koptu. Ahmet elini göğsüne götürerek seyircileri, bembeyaz dişlerini gösteren tebessümle gayet zarif bir şekilde selamladı. Seyircilerin Ahmet'i alkışlaması Pons'u kızdırdı. Pons, yine kendisine tutulan eli sıkmadı. Ahmet, hakem güreş başlasın diye düdük çalmamış olmasına rağmen Pons'a arkasına dönmüyordu. Pons'a arkasını dönmeğe gelmiyordu.

Düdükle birlikte güreş başladı, daha doğrusu Ahmet'in

hücumları... Ahmet, ilk güreşteki yaşadıklarından sonra bir sonuca varmıştı. Yormadan, gücünü tüketmeden oyun ile veya zorlayarak Pons'u yenmesi zordu. Hem çok iyi bir güreşçi, hem kuvvetli hem de Ahmet'e göre çok kiloluydu. Bu sebepten, güreşin başlamasıyla birlikte Ahmet, fırtına gibi esmeğe başladı. Hayda bre, haydi Kızılelmaya, aşk olsun naralarını peş peşe patlararak Pons'un üzerine yürüdü, kimi elenseyle kimi çaprazla. Ama, Pons, yalçın bir dağ gibi yıkılmamak için direniyordu. Ahmet, "Ah şu belden aşağı tutmak, tırpan vurmak serbest olsa ben sana gösteririm. Her elense ve tırpanda çam yarması gibi boyunla sana halıyı öptürürüm" diyordu. Ahmet, çok haklıydı. iyi bir tırpanla tamamlanan elense, rakipleri, özellikle de elense ve tırpanı bilmeyen Avrupalı güreşçileri olmuş armut gibi dalından koparırdı.

Ahmet, tamamıyla güreşe hakimdi. Güreşi o yapıyor, Pons ise sadece kendini savunuyordu. Zaman zaman sert itişmeler oldu. Ahmet, sert güreşten çekinen biri değildi. Pons'un sertliklerine aynen mukabele ediyordu. Pons'un güreşe girmemesi Fransız seyircileri kızdırdı, ıslıklamağa başladı. Ahmet'i alkışladıkları için zaten Fransız seyircilere kızgın olan Pons, iyice çileden çıktı. Güreşin başından beri Ahmet'e oyunda tatbik edememesinin verdiği aşağılık duygusuyla şiddetli bir yumruk savurdu. Yumruk, Ahmet'in sol kaşını buldu. Kaşı yarıldı. Yüzü kan içinde kaldı.

Güreş, durduruldu. Ahmet'in kaşının tedavisi yapıldı. Pons'a bir ihtar verildi. Doktorlar, Ahmet'in güreşe devam etmesinin zor olduğunu, güreşin tatil edilmesini istediler. Durumu, Ahmet'e söylediklerinde, Ahmet'i Pierri'nin tercümanlığıyla, "Te be biz bu kadarcık yara sebebiyle bizim er meydanı, sizin de minder dediğiniz güreş yerini bırakmayız. Eğer, bırakırsak savaş meydanını terk etmiş gibi ayıplanırız. Erkeğiz diye ortalıkta gezemeyiz. Biz, bütün yeryüzünü er meydanı biliriz" dedi. Ahmet'i söyledikleri seyircilere tercüme edilince, salon, alkıştan ve "Karamel" seslerinden yıkıldı.

Güreş, tekrar başladı. Ahmet, yine, kasırga olup esmeğe devam etti. Defalarca Pons'u yere indirdi. Güreş başlayalı iki saat olmuştu. Ahmet, Pons'un istediği kıvama geldiğini fark etti. Sık sık solumağa başlamıştı. Ahmet, rakibinin belini iki koluyla sağlam bir şekilde kucaklayıp, üzerinden aşırtarak belden salto oyunun uygulamak için zorlamağa çalıştı. Biraz zorlanmakla birlikte Pons'u mindere

çok rahat atacağını fark etti. Ama durumun farkında olan yalnız Ahmet değildi. Pons, hakemin bir an başka yere bakmasını fırsat bildi ve sağ dirseğiyle olanca kuvvetini kullanarak Ahmet'in kanayan kaşına patlattı. Acı o kadar şiddetliydi ki Ahmet, elinde olmadan, salto oyununu bıraktı, her iki elini de kaşına götürerek olduğu yere çöktü. Hakem, hemen düdük çaldı. Doktor, geldi. Ahmet'in kaşına tıbbi müdahale yapmağa başladı.

Seyirciler, Polns'un, bilerek vurduğunu fark etmişler, kuvvetli bir şekilde protesto ediyorlardı. Hakem, Pons'un vurup vurmadığı Ahmet'e sordu. Ahmet, kasıtlı vurduğunu sanmadığını, söyledi. Jüri heyetine sordu, onlarda görmediklerini söylediler. Doktor, Ahmet'in bu vaziyette güreşe devam edemeyeceğini söyledi. Hakem, jüri heyetine danışarak güreşi berabere bitirdi. Böylelikle, iki saat aşkın bir zamandır devam eden güreş, kararlaştırılacak başka akşam devam etmek üzere tatil edildi. Ahmet'in kaşına gerekli müdahale yapıldı. Soyunma odasından çıkarken duyduğu bir ses işitti, acılarını unutturan:

-Karamel!

Sese döndü. Kızılelması karşısındaydı. Gözleri yaşlıydı. Kara Ahmet'in gönlü dilini esir aldı, tek bir kelime çıktı ağzından:

-Benoit.

Kara Ahmet'in ağzından Benoit sözünü duyan Fransız dilber dayanamadı, Ahmet'e koştu. Ahmet'in müdahale etmesine fırsat vermeden eliyle bantlanmış kaşına dokundu, yarım yamalak Türkçesiyle sordu:

-Çok acıdı...

Ahmet, Benoit'in yarım yamalak Türkçesine elinde olmadan güldü, başını evet manasında salladı. Ahmet'in gülüşü, Benoit'i kanatlandırdı, bir anda bulutlar üstüne uçurdu. Rum Pierri, yanlarına geldi. Pierri vasıtasıyla Benoit, Ahmet'in yaralandığını görünce dayanamayıp geldiğini, birlikte doktora gitmek istediğni söyledi. Ahmet de, durumun iyi olduğuna Benoit'i ikna etti ve göz ile gönüllerini arkada bırakarak ayrıldılar.

Pons ile Kara Ahmet arasındaki ikinci güreş, gazetelerde geniş yer buldu.

28 Aralık 1899 tarihli Velo Gazetesi'nde, Pons'un Ahmet'ten üstün olduğunu söyleyen spor yazarları şimdi, "Ahmet'in daha üstün olduğunu kabul etmek zorundayız, gayet dürüst ve nizami güreşti. " diye yazdılar. Doktor Müler, verdiği raporda, Ahmet'in altı günden önce güreş yapamayacağını, yaranın oldukça ağır olduğunu belirtti.

Doktorların uygun görmesiyle Kara Ahmet ile Pons arasındaki üçüncü güreşin 31 Aralık 1899 tarihinde yapılması kararlaştırıldı.

Kara Ahmet ile Pons, üçüncü defa, 31 Aralık 1899 akşamı karşı karşıya geldiler. Ahmet'in kaşı, sarılıydı. Pons'un gözü Ahmet'in yaralı kaşındaydı. Güreş,beklenildiği gibi, Ahmet'i sağlı sollu elenseleriyle başladı. Ahmet, bu güreşte, kaşının yarılmasının hesabını ödetmek, Pons'u gözünü yıldırmak için fırsat buldukça yumruklu elenseler çekiyordu. Pons, ise yalnızca kendini kolluyor, Ahmet'i kaşını tekrar kanatmak için uygun bir fırsat arıyordu. Ahmet, zaman zaman yine o meşhur hayda naralarıyla ortalığı inletiyor, bu da Fransız seyircileri coşturmağa yetiyordu. Ahmet, elenselerle üç defa Pons'u yere düşürdü. Ancak, oyun almak için üzerine gitmedi. Tek kol oyunlarıyla iki defa da Ahmet, zor duruma düştü, inanılmak çevikliğiyle bunlarda kurtuldu.

Güreşin başlayalı iki saatı doldurduğu bir zamanda, Ahmet, çok sağlam bir elense çekti, ardından tırpanı sağlamca yerleştirdi. Koca Pons, bir çam yarması gibi sırt üstü devrildi. Ahmet, bir an için grekoromen güreştiğini unutmuştu, galibiyet selamını çaktı. Seyirciler, şaşkındı. Hakem düdüğünü öttürdü, Ahmet'e bir ihtar verdi ve güreşe devam etmesini istedi. Kara Ahmet de çaresiz güreşe devam etti. İki güreşçi de iyice yorulmuşlardı. Güreşmeyip itişiyorlardı. Güreş başlayalı, 2 saat 50 dadika olduğunda, seyircilerin büyük kısmı salonu terk etiler, kalanlar da ıslıklamağa başladılar. Jüri heyeti, güreşi berabere bitirdi.

Ahmet, ertesi günü dinlenmekle geçirdi. Gazetecilerle görüşmedi, bu iş iyice canını sıkmıştı. Toplam 5 saat 40 dakika

yapılan üç güreş sonunda, rakibi Ahmet'ten daha zayıf olduğunu gösteren Pons, hâlâ dördüncü güreş istiyor ve Ahmet'i yeneceğini söylüyordu. Bu üç güreş sonunda, jüri heyetinin Ahmet'i galip ilan etmesi gerekirdi. Her üç güreşte de Ahmet, üstün güreşmişti. Yeneceğini iddia eden Pons bunu başaramamıştı. Eğer puan hesabı yapılmış olsa, Ahmet'in birkaç misli puanla galip gelmesi gerekirdi.

Pons, devamlı gazetelere konuşarak Ahmet'e dördüncü güreşte mutlaka yeneceğini söylüyordu. Bu sonu gelmeyen istekler karşısında Ahmet, gazetelere mektup gönderdi. 8 Ocak tarihli Velo Gazetesi'nde ve diğer gazetelerde yayınlanan mektubunda Ahmet, şöyle diyordu:

"Sayın jüri üyeleri, sevgili güreşseverler,

Şeref turnuvasının galibi, elde ettiğim dünya şampiyonu ünvanını almak için benimle karşılaşacaktı. Bu şeref turnuvasının galibi Bay Pons, benimle üç defa karşılaştı. Bu üç müsabakada da hücumda bulunan sadece ben oldum. Bay Pons, kendini savunmakla yetindi. Oysa bu karşılaşmalar sonunda benim kazanabileceğim bir unvan yoktu. Ben zaten son şampiyonum.

Dolayısıyla daha kaç defa Bay Pons'un emrine amade beklemek zorunda olduğumu sizlerden öğrenmek istiyorum. Bütün bir yıl Bay Pons'un keyfini bekleyemem.

Son bir defa daha karşılaşalım. Beni yenerse ne mutlu, eğer ben kazanırsam bana ne mutlu. Şayet berabere kalırsak Bay Pons, kendisine yeni rakipler arasın. Ben de hâlâ taşımakta olduğum Dünya Şampiyonu ünvanımın üzerime çektiği belaları karşılamağa, çalışıyorum."

Ahmet'in bu isteğine Parisliler, destek verdi, Ahmet'i haklı gördüler.

Her üç güreşte de Ahmet'in ne kadar üstün, ne kadar mertçesine güreştiğine şahit olan ve onu seven Parisliler, Ahmet'in üç güreş sonunda galip ilan edilmesini istiyorlardı. Halkın baskısıyla jüri tekrar topladı. 10 Ocak 1900 Çarşamba günü dördüncü bir güreş yapılmasın, bu güreşin süresinin iki saat olmasına ve Pons, Ahmet'i yenemezse, iddiasını gerçekleştiremediği için Kara Ahmet galip ilan

edilmesine karar verdi..

Ahmet, 9 Ocak tarihli Velo Gazetesi'nde çıkan demecinde, "Çok yerinde bir karar. Jüri, Fransız halkının sesine kulak vererek işte şimdi adaletli bir kara verdi. Benim memleketimde, böyle bir kararı rakibin kendisi verir, rakibinin kendisinden üstün olduğunu ilan ederdi" dedi.

Paris'teki bütün gazeteler bu güreşten bahsediyordu. Le Figero'nun güreşin yapılacağı günkü 10 Ocak 1900 tarihli nüshasında, "Fransız lisanında 'Bir Türk kadar kuvvetli' sözü vardır. Bu sözün ne zaman çıktığı iyi bilinmiyor. Ancak, iyi bilinen bir şey varsa, Fransızlar, Koca Yusuf'un Paris'te yaptığı güreşlerde bu sözün ne anlama geldiğini çok iyi öğrendiler. Pons'un bu ana kadar yenemediği bu sempatik, mert, fazla iri olmayan Türk Pehlivanı Kara Ahmet, bu atalar sözümüzün pek doğru ve haklı olarak söylendiğini ispat etti" diye yazıyordu.

Güreş günü, Folies Bergere tiyatrosu akşamdan hınca hınç dolmuştu. Halkın heyecanı saat 23.00'te bandonun güreş marşını çalmasıyla büsbütün arttı. Marşın arkasından gülen yüzüyle Ahmet, salona girdi. Ahmet'in görünmesiyle koca tiyatro, alkış, ıslık ve Karamel seslerinden yıkıldı. Fransız seyircileri dört bir taraftan çok hoşa giden selamıyla selamladı. Bu hareketi, Fransız seyircileri iyice çıldırttı. Pons'u ise kızdırdı.

Güreş başladı. Ahmet, son derece sakin, Pons ise sinirliydi. Berabere kalmak Ahmet'e yetiyordu.

Pons ise, telaşlıydı. Çünkü, mutlaka galip gelmesi gerekiyordu.

Pons'un bütün gayretleri yalçın taşlara çarpan dalgalar gibi neticesiz kalıyordu. Ahmet, savunmadaydı. Pons, oyun almak için yanına yaklaştığında, "Haydi Kızılelmaya!" diyerek narasanı patlattı, elenseyi yerleştirdi ve Pons'u halı üzerine düştü. "Seyirciler, haydi Karamel" diye bağırdılar. Ancak, Ahmet, gülmekle yetindi Bu hareketi, alkışları, dağları yerinden oynatacak hale getirdi. Bayan seyircilerin çığlıklar göğe yükseldi. Ahmet, alkışların yoğun geldiği

yere döndü. Burası, Parisli bayanların kalabalık olduğu yerdi. Bu kadarlık gaflet, Pons'a beklediği fırsatı verdi. Yerden müthiş bir şekilde fırladı. Ahmet'in boynuna yapıştı, arkasından hemen kafasını kaptı, kendi koltuk altına getirdi. Ellerini, rakibinin koltuk altlarından geçirip sırtında kenetledi ve kaz kanadı oyununu aldı. Oyunu almasıyla da, alkış, ıslık ve kadın çığlıklarıyla başından giden aklı, Ahmet'in başına geri geldi. Ama biraz geç olmuştu. Pons, kaz kanadı oyununu çok sağlam almıştı. Ahmet, hemen gösterdiği gaflet, kendini beğenme için tövbe etti. Pişmanlığı, gücü oldu. Kaz kanadı oyunun sonu mutlaka yenilmekti, özellikle de Pons gibi çok güçlü ve kilolu bir oyuncu tarafından alınmışsa...

Ahmet, bütün gücünü, Pons'un koltuk altına sıkışmış başına ve boynuna verdi. “Ya Allah” diyerek, baş ve boynunu yukarı doğru öyle bir silkti ki, insanların rüyada görse inanamayacağı bir şey gerçekleşti. 130 kiloluk Pons, olmuş armutun çok şiddetli rüzgarda dalından kopması gibi, Ahmet'ten kopmuş ve ringi kaplayan kalın halının üzerine düşmüştü.

Seyirciler, gözlerine inanamıyordu. Bu nasıl bir insandı? Koca bir pehlivanı, boyun ve baş hareketiyle nasıl fırlatmıştı? Korkunç bir alkış tufanı, “Karamel” seslerinden oluşan gök gürültüsü koptu. Tiyatro salonu gürültüden yıkılıyordu. Kurtulmanın sevinciyle Ahmet, “Hayda bre Pons” diyerek nara attı, sağ elini sağ dizine vurarak çırpındı. Yerde şaşkın şaşkın kendisine bakan Pons'un kalkmasını bekledi.

Ve yerleşti... Pons'un gözlerine... korku...Kaz kanadıyla yere fırlatılmasından sonra. Artık hiçbir şekilde Ahmet'i yenemeyeceğini anladı, saldırmayı bıraktı, güreşte tempo iyice düştü. Ve iki saatin dolmasıyla birlikte hakem düdüğü çaldı. Her iki güreşçi köşelerini çekildiler. Jüri heyeti aralarında konuştular. Hakemi çağırıp, bir şeyler söylediler. Büyük bir merakla netice bekleniyordu. Hakem, geldi, Ahmet ile Pons’un arasına girdi, ikisinin ellerini de yakaladı. Başta, Pons olmak üzere, salondaki herkes büyük bir heyecan içindeydi. Kara Ahmet, hariç. O, yüzünde eksik etmediği tebessümle gayet sakin jürinin kararını açıklanmasını bekliyordu. Ve hakem kaldırdı, Pons'un değil, Ahmet'in sağ kolunu. Hakem, Jürinin, “Pons, iddia ettiği gibi Ahmet'i yenememiştir. 23 Aralık 1899'dan 10 Ocak 1900'a kadar devam eden ve toplam olarak 7 saat 40 dakika süren her dört güreşte de Ahmet, üstün güreşmiştir. Bu sebepten Ahmet, galip ilan edilmiştir.” şeklindeki kararını açıkladı.Ama kimsenin dinlediği yoktu. Ahmet'in kolunun kalkmasıyla birlikte, salonda anlatılmaz bir gürültü koptu.

Bütün Fransızlar, “Bravo Türk”, “Bravo Karamel” diye alkışlıyorlardı. Filiz Nurullah ve öğrenci Mehmet olduğu yerde zıplıyorlardı. Ahmet, gayet sakin bir şekilde, sanki galip ilan edilen o değilmiş gibi, elini Pons'a uzattı. Pons, kendine uzatılan eli iterek ringten indi, büyük bir kızgınlıkla soyunma odasına gitti. Evet, artık Ahmet, şampiyonlar şampiyonuydu.

Ahmet için olan alkışlar ve sevgi gösterisi anlatılmaz derecedeydi. Kadın ve erkekler sandalyeler üzerine çıkmış, şapka, mendil ve bastonlarını havada sallayarak, “Yaşa Türk!”, “Bravo Karamel!” diye çılgınca bağırıyorlardı. Kara Ahmet de, elini göğsüne koyarak, gayet nazik şekilde eğilip seyircileri selamlıyordu. Ringin hemen yanında, çok özel bir loca vardı. Oraya bir altın frank verilerek girilir, güreş ayakta seyredilirdi. İşte bu özel yerdeki Fransız bayanlar arasında, güzelliği bütün dünyada meşhur, madam ve matmazelleri kıskançlıktan çatlatan tiyatro sanatçısı Sol Tero da vardı.

Hakem, Fransız bayrağının renklerinden (mavi, beyaz, kırmızı) meydana gelen şampiyonlar şampiyonu kurdelasının takılacağını söyleyince, seyirciler “Sol Tero” diye bağırmağa başladılar. Sol Tero, büyük bir memnuniyet içinde kalktı. Ellerini kaldırarak seyircileri selamladı. Kurdelayı takmak için ringe doğru yürüdü. Seyirciler, “Tero”, “Tero” diye tempo tutuyordu. Kimsenin beklemediği bir şey oldu. Tero'nun sevgilisi yerinde fırladı. Tero'nun yanına geldi, bağırarak bir şeyler söyledi. Tero, kıpkırmızı kesildi, kızgınlık içinde yerine döndü. Ahmet, kalabalık arasından kendisine yaklaşmak için çırpınan Benoit'i gördü. Pierri'yi çağırdı. Ahmet'in işaretiyle gürültü kesildi. Ahmet, söyledi, Pierri tercüme etti:

-Sevgili bayan ve baylar. Bayan Tero'nun eliyle Fransız bayrağının renklerinden meydana gelen kurdeleyi takmasını çok isterdim ama olmadı. Sevgilisini kızdırmamak lazım. Bakarsınız kızınca bana rakip olur ve Pons'un yapamadığını yapmak ister.”

Ahmet’in son sözleri, seyircileri kahkaha boğdu. Ahmet, konuşmağa devam etti:

-Kurdelayı mutlaka bir Fransız bayanın elinden almak istiyorum.

Fransız seyircisinin kibarlığına, nezaketine, mertliğe, insanlığa tutkunluğuna bir nebze olsun teşekkür edebilmek için...”

Bu sözler, seyirciyi iyice kendinden geçirdi. Tezahürat gökleri tuttu. Ahmet, sözlerini şöyle bitirdi:

-Aranızda bir bayan var. Matmazel Benoit, bu güreşin organize edilmesinde büyük emeği geçen Cont de Chamre'nin kızı. Kendisi hiçbir güreşimi kaçırmadı. Her haliyle Fransız zarafetini, güzelliğini, nezaketini en iyi şekilde temsil eden bir bayan. Onunla, Paris'e ilk geldiğim gün istasyonda tanıştım. İlk mağlubiyeti ondan tattım.

Ahmet, Benoit ile Paris istasyonda nasıl çarpıştığını, şemsiyeleri kafasına art arda yiyerek nasıl sırt üstü yere düştüğünü anlattı.

Ahmet'in, anlattıkları, Parislileri gülmekten kırdı geçirdi. Ama her gülüş, Ahmet'i daha fazla sevmelerine vesile oldu.

Ahmet, anlattıklarıyla şok olan Benoit’i işaret etti.

-Bana hayatımın ilk mağlubiyetini tattıran güzel... İşte, şu karşıdaki matmazel...”

Herkes, gözü Ahmet'in işaret ettiği yere çevrildi. Bütün bakışları üzerinden hisseden Benoit’n diz bağları çözüldü. Yere çökerken, onlarca el uzandı.

Benoit, bir anda, alkışlarla, ringe, Ahmet'in yanına ulaştırıldı. Ahmet, elini uzattı ve onu ringe çekti. Çektiği, bir el değil, yıllar sonra kavuştuğu canıydı...

Benoit, sevdiceğinin yanına gelince ne yapsın, nasıl davransın bilemedi. Yalnızca, kırık dökük Türkçesiyle “Karamel! Ne yaptın?” diyebildi.

Fransız bayrağının renklerindeki kurdele Benoit'e verildi. Ahmet, eğildi. Kır çiçeğini, kurdelayı boynuna asması için. Ahmet'in gönlü de eğilmişti, “Ben niçin büle bir iştim yaptım, ne gereği vardı, büle davranmanın... Benoitle tanış olduğumuz ortaya çıkarmanın...” üzüntüsünde kendisini yiyordu. Ama olmuştu işte... Hem de bir anda. Sanki, aklı, mantığı, basireti bağlanmıştı. Ahmet,

“Meydana gelende, vaki olanda hayır vardır” mübarek sözüyle teselli aradı. Ama gönlü rahatlamadı, yüreğinin en hassas yerin bir iğne saplanmış acıyordu. Ahmet, eğilmesiyle Benoit'in kokusunu duydu. Sarsıldı, ayaklarının bağı çözüldü. Ringin ipine tutunarak ayakta kalabildi. Bu, nikah düşen bir kadına bu kadar yakın ilk oluşuydu. Hem de öyle kadın ki, gönlünün Kızılelmasıydı, emaneti paylaşacağı kimseydi. Benoit, eli, yüreği, gönlü ve aklı birbirine karışmış halde kurdeleyi takmağa çalıştı. Kara Ahmet'in sağ omuzu üzerinde geçirerek çaprazlamasına yerleştirdi, belinin sol tarafından birleştirdi.

Ahmet, gülen gözlerle Benoit'e teşekkür ettikten sonra doğruldu. İki elini başının üzerinde birleştirerek Fransız seyircileri selamladı.

Salonda, o güne kadar görülmemiş bir alkış tufanı koptu. Mendiller sallanıyor, şapkalar havaya atılıyor, şiddetli alkıştan, “Yaşşa Karamel”, “Bravo Türk” seslerinden salon yıkılıyordu. Heyecana gelmiş kadın seyirciler, elbiselerinden kopardıkları süs çiçeklerini Ahmet'e atıyorlardı. Ahmet ve Benoit, çiçek tarlası içinde kalmışlardı. Salon, çılgın bir heyecan içindeydi. Ring, kadın erkek Fransız seyirciler dolmuştu. Herkes, şampiyonlar şampiyonunu tebrik etmek için yarışıyordu.

Ahmet, seyircilerin elinden zor kurtularak soyunma odasına yürüdü. Kapıda, Benoit'in babası Cont kendisini bekliyordu. Cont, Ahmet'i tebrik etti, kurdeleyi takma şerefini kızına verdiği için çok çok teşekkür etti. Evlilik şartını öğrenmek için kendisinden haber beklemesini söyledi. Ahmet'in canı sıkıldı. Ama yapacak bir şey yoktu. Cont, kız babasıydı. Cont'tan ayrılan Ahmet, odasına girdi. Uzun gayretlerden sonra Ahmet, son derece gösterişli Rumeli işi elbiselerini giydi. Sırmalı potur, cepken ve Rumeli işi, kuşak ve sarığıyla çok daha heybetli ve yakışıklı gözüken Ahmet, soyunma odasının kapısından çıktığı anda bir gürültü koptu ki anlatılır değil. Parisli bay ve bayanlar, koridorun iki tarafına dizilmişler geçmesini bekliyorlardı. Millî giysiler içinde çok daha heybetli ve yakışıklı gözüken Ahmet, bu giysilerle Paris'te çok anlamlı bir galibiyete ulaşmıştı. Güreşi, nezaketi, gülen yüzü, gül goncası tebessümü, sempatik hareketleriyle gönülleri alan Ahmet, şimdi de millî giysileriyle gönülleri fethetmişti.

Ahmet'in kapıdan gözükmesiyle başlayan alkış tufanı, feryatlar devam ediyordu. Ahmet, Kırkpınar günlerini hatırladı, yüreği sancıdı ve memleket hasretiyle sarsıldı.

Ahmet, yolun iki tarafından kendisini alkışlayan Parislilerin arasından geçerken Kırkpınar'da birinci olan başpehlivanın Edirne'ye girişini hatırladı. Başpehlivan, ayağında kispeti, yalın ayak, koşar adımlarla ilerlerdi... Selimiye'ye, pehlivanların Kızılelmasına doğru... Yürürdü, köprünün iki tarafında dizilmiş çoluk çocuk, kadın erkek Edirnelileri, güreşseverleri selamlayarak.

Ahmet hüzünledi, ona nasip olmamıştı, yalın ayak Selimiye'ye doğru koşmak, bir başpehlivan olarak...

Şimdi Paris'te, Frenk diyarında, şampiyonlar şampiyonu olarak yürüyordu. İki tarafında kendisine çiçek atan bayanların arasından geçerek. Paris'in Eyfel Kulesi'ne doğru. Kalabalığın arasında yürürken, çok süslü üniformalar giymiş biri, bir şeyler söyleyerek Ahmet'in önüne kesti. Ahmet, arkasından gelen Pierri'ye baktı. Pierri, konuştu ve Ahmet'e tercüme etti:

-Beyim... Bu bir Rus prensi. Sizinle şuradaki kafedeki bir çay içmek istiyor.

Ahmet, gülerek konuştu:

-Tabii niçin olmasın? Biraz Plevne'den, Gazi Osman Paşadan bahsederiz.

Rus Prensi, Gazi Osman Paşa ve Plevne ismini duyunca kızardı, elleri titredi, ama Ahmet'in beklemediği bir cevap verdi:

-Tabii bahsederiz... Plevne'deki camilerin nasıl kilise olduğundan... Avrupa'da Osmanlının hatıralarının nasıl silindiğinden...

Prens'in her bir sözü, hancer olup Ahmet'in yüreğine saplandı. Plevne'yi, Rusçuk'u Silistre'yi, Niğbolu'yu, Lofça'yı, Şumnu'yu, Razgırad'ı ve daha nicelerini, burada yıkılan, yok edilen Osmanlı eserlerini... Yüzlerce yıllık ata yadigarı vatanlarında öldürülen çocukları, ihtiyarları, ırzına geçilen kadınları, göç yollarında, Rus

süvarileri ve Bulgar çeteleri tarafından katledilen yüz binleri, soğuktan, açlıktan kırılanları hatırladı. Prense, söylediklerinden pişman oldu. Şampiyonlar şampiyonu olmanın doğurduğu kibir denen uyuşturucu aklını mı örtmüştü? Kendine göre şaka yapmak istemişti, işe neler karışmış, nereye dönmüştü. Ahmet, üzgündü, fakat gereken cevabı vermeliydi:

-Plevne ve Gazi Osman Paşayı hatırlattığım için Prens'ten özür dilerim, onu yaraladım. Söyledikleri, sözlerinin hatırlattıkları, beni testere ile kesilmiş hale getirdi. Keşke bunlar yaşanmasaydı. Bu konuşulanlardan sonra, Prens ile aynı masada oturmak hem onu hem beni üzer.

Ahmet'in sözleri Prense tercüme edilince şaşırdı. 'Şu Türkler nasıl insan. Bir yabancı karşısında bile yanlışlarından dönme cesareti gösterebiliyorlar' diye düşündü. Ve sordu:

-Ortada affedilecek bir şey yok. Ahmet, bizim şampiyonumuzla güreşebilir mi?

Ahmet, tereddütsüz cevapladı:

-Bizim geleneğimizde güreşten kaçmak yoktur. Paris'e güreşmek için geldim. İstediğiniz zaman, istediğiniz yerde güreşiriz.

Prens, Ahmet'in elini sıktı ve ayrıldılar. Ahmet, caddeleri dolduran Parislilerin inanılmaz tezahüratları altında bir müddet yürüdükten sonra, oteline döndü.

Ahmet, 11 Ocak gününü istirahat ederek geçirdi. Pons gibi kendinden çok kilolu biriyle toplam 7 saat 40 dakika süren dört güreş yapmıştı. Osmanlı Paris Büyükelçiliği'nden bir telgraf getirdiler. Telgraf Abdülhamid Han'dan idi. Ahmet'in şampiyonlar şampiyonluğunu tebrik ediyordu.

Koca Osmanlı Hakanının bu hassasiyeti Ahmet'i duygulandırdı. Şehit babası, gurbette halini sormuş gibi sevindi.

Başta Figero ve Velo Gazeteleri olmak üzere 12 Ocak tarihli Fransız gazeteleri, Ahmet'in Pons ile son güreşini genişçe yazmışlardı. Ahmet, gazeteleri Pierri'ye tercüme ettirdi. Hayretle, gazetelerin, yaşananları aynen yazdıklarını gördü. Halkın sempatisi,

gazeteleri de etkilemişti.

Bir haber, Ahmet'in gülümsetti. Rus, şampiyonu Pytlasinski, Ahmet'e meydan okuyordu. Prens, hiç vakit kaybetmemişti. Ahmet de, buna, 14 Ocak 1900 tarihli Velo Gazetesi'nde cevap verdi:

"Gazetelerde, Pytlasinski'nin mektubunu okudum. Dört sene önce Rusya'ya gelmiştim. O zaman kendisinden çok bahsedildiğini işittim. Karşılaşmak için haber gönderdim. Belki tesadüfen belki de başka sebeplerden karşılaşmak mümkün olmadı. Bugünlerde Paris'ten ayrılmak niyetindeydim... Yeni rakipler bulabilmek, kıran kırana güreşler yapabilmek için. Bunu, muhtemelen Pytlasinski de biliyordu. Bunu bilmesi mi kendisine meydan okuma cesareti verdi. Bu sefer, Rus, benimle güreşmemek için bir bahane bulamayacak. Zira onunla karşılaşabilmek için seyahatimi iki hafta sonraya bırakıyorum."

Ahmet'in yukardaki sözlerine Pytlasinski, aynı gazetede "Ahmet, palavracı gibi konuşuyor. Rusya'da karşılaşmadıksa, bu, ben, Sen Petersburg güreşirken onun Moskova ve Varşova'da olmasından kaynaklandı. Madem istiyor, şimdi burada kozlarımızı paylaşalım. İşittiğim kadarıyla Ahmet, Plevne'de savaşmış. Ama anlaşılan askerlerimiz ona gereken dersi vermemiş. Burada, Plevne'de yarı kalan hesabını görelim!" cevabını verdi.

Pytlasinski'nin "Plevne'de yarım kalan hesabı görelim!" sözleri, Ahmet'i çok kızdırdı. Prens'ten sonra pehlivanı da kendisine Plevne'yi hatırlatmıştı... yüreği parça parça eyleyen Plevne'yi.

Ahmet, hemen haber gönderdi. Prens, adamlarıyla birlikte geldi. Filiz Nurullah, Rum Pierri ve Cont de Chambre'nin hazır bulunduğu bir toplantıda güreş için anlaşıldı. Yapılan anlaşmaya göre, Ahmet ile Pytlasinski arasında iki güreş yapılacaktı. Dağa doğrusu yenilene bir güreş daha isteme hakkı vardı. İlk güreş, 17 Ocak 1900 Çarşamba günü, Folies Bergere tiyatrosunun salonundaydı.

Pytlasinski, 1868 yılında Varşova'da doğmuştu. Ahmet'ten üç

yaş daha büyüktü. 1892'de Petersburg'ta yapılan güreş şampiyonasında birinci oldu. 1893'te, Fransız güreşçisi Paul Pons'a yenildi.

1898'de yapılan ilk Cihan Pehlivanlığı (Dünya Şampiyonluğu) yarışmasında, Pons birinci, Pytlasinski, ikinci olmuştu.

Ahmet, geceli gündüzlü çalışarak 17 Ocak'ta yapacağı güreşe hazırlanıyordu. Ona, Plevne'yi hatırlatarak küstahlık yapan Prens'e, pehlivanı Pytlasinski'ye ağzının payını vermek istiyordu. Devamlı, "Ben, Pons'a minderi dar getirmişim. Minderde onu parça parça edeceğim" şeklinde hırslanıyordu. Gayretin, hırsa döndüğünü, aklını ve gönlünü kör ettiğini farkt etmiyordu.

Beyni ve gönlü, Benoit ile Pytlasinski tarafından işgale uğramıştı. Güreşten sonra Benoit'ten bir daha haber alamamıştı.

Güreşin yapılacağı 17 Ocak Çarşamba günü, Ahmet, beklediğine kavuştu. Otele Benoit'ten mektup gelmişti. Mektubu, Pierri'ye okuttu. Benoit, mektubunda,

"Sevgili Karamel,

Çok üzgünüm. Babamın sözünde durmaması sebebiyle beni affet. Ama, şunu bil, sana kavuşmak için her şeye razıyım. Hele bekleyelim. Sizin bir sözünüz varmış, Mehmet öğretti, 'Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.' diye. Çok güzel, çok anlamlı bir söz. Ben de 'Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler' diyorum.

Daima senin olan Benoit."

Yazıyordu. Yazmakla da, Ahmet'in gücüne güç, derdine dert ekliyordu. Ahmet, hemen Pierri vasıtasıyla cevap verdi. Cevabında,

"Gönlümün sultanı, Kızılelmam Benoit Hanım,

Sakın üzülme. Senin iyi haberini aldım ya bu bana yeter. Sözlerin bana güç verdi. Hele bütün sebeplere sarılalım. Sonrasını bunların neticesine göre düşünürüz. Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Seni çok seven Ahmet Pelvan."

Beonit'ten haber alan Ahmet'in neşesi yerine gelmişti. Akşam,

Pierri ve Filiz Nurullah ile birlikte, güreşin yapılacağı Folies Bergere salonuna gitti. Salon, güreşe iki saat olmasına rağmen, hınca hınç dolmuştu.

Güreş saati gelip Ahmet, ringe çıktığında, salon alkıştan yıkıldı. Ahmet, seyircileri selamladı. Elinde olmadan, sevdiceği aralarında mı diye baktı. Ama göremedi. Pons, ringe en yakın yere oturmuştu. Ahmet'in selamına karşılık vermedi.

Hakemin düdüğüyle birlikte güreş başladı. Ahmet, her zamanın aksine, heyecanlı ve kızgındı. Prens'in ve Pytlasinski'nin söyledikleri onu kızdırmıştı. Rakibini bir an önce yenip dersini vermek istiyordu. Ahmet, elense çekmek, rakibini çökertmek için fırsat ararken, fırsatı Pytlasinski yakaladı. Hiç beklenmeyen bir anda, Ahmet'in başını sağ koltuk altına aldı, sol koluyla sağ kolunu tuttu ve sağlam bir şekilde kafa kol oyununu aldı. Kafa kol oyunundan kurtulmak imkansız gibiydi. Şampiyonlar şampiyonu Ahmet gidiyor muydu? Ahmet, can havliyle davrandı. Rakibinin beline sarıldı. Kafasını ve boynunu kaldırmak için harekete geçti. İnanılmaz bir şey oldu. Ahmet, boynunun çok kuvvetli olması sayesinde, Pytlasinski'nin ayaklarını yerden kesmişti. Ortaya çok hoş bir manzara çıkmıştı. Pytlasinski, kolları Ahmet'in boynunda, beli onun tarafından sarılmış vaziyette, ayakları boşluktaydı. Pytlasinski'nin kafa kol oyununu alması Ahmet'i, iyice çileden çıkarmıştı. Üzerine asılı duran rakibini hırsla yere vurdu. Rus güreşçi, Ahmet'in yetişmesine fırsat bırakmadan ayağa kalkmayı başardı... ama Ahmet'i durdurmayı değil. Ahmet, yüce bir dağdan boşanan çığ gibiydi. Saldırdı, Rus'un karşı koymasına meydan bırakmadan, belini arka tarafından yakaladı ve tekrar yere vurdu. Rus, bu sefer kaçmayı başaramadı. Çünkü Ahmet, yırtıcı bir kaplan gibi hasmının üstüne konmuş ve bastırmıştı. Ahmet, hiç beklemedi. Rakibinin üzerindeyken, iki elini, koltuk altlarından sokup ensesinde birleştirerek çift kle oyununu (kurt kapanı) almak için harekete geçti. Ahmet, her şeyi unutmuş, yalnızca tek bir şeyi düşünüyordu... Rus pehlivanı yenmeyi. Onu yenerse, 1877-1878 Osmanlı-Rus Harbi (93 Harbi) sırasında Rus ve Bulgarlar tarafından acımasızca öldürülenlerin, ırzına geçilenlerin intikamını

alacakmış gibisine geliyordu.

Kara Ahmet, istediği oyunu, çift kleyi çok kolaylıkla aldı. Pytlasinski, fazla karşı koymağa çalışmamıştı. Ahmet, rakibini çevirmek için yüklendi. Yüklenmesiyle birlikte ortalık karıştı. Seyirciler gözlerine inanamıyordu. Ahmet, sırtüstü mindere yapışmıştı. Rus güreşçisi de Ahmet'in kollarını koltuk altına sıkıştırmış yarı sırtüstü vaziyetinde Ahmet'in üzerinde duruyordu. Hakemin düdüğünü çalmasıyla birlikte, Rus güreşçisi doğruldu. Galibiyet selamını verdi. Ahmet ise, olduğu yere oturmuş şaşkın şaşkın bakıyordu. Başına gelenlere inanamamış gibiydi.

Ne olmuştu da Ahmet, kle oyunun almış, rakibini çevirmeye başlamışken birdenbire yenilmişti. Ne olacak... Ahmet, kle oyunu alırken, bir güreşçinin göstermesi gereken dikkati göstermemiş, yalnızca yenmeği düşünmüş, karşı oyunla rakibinin kendini kolaylıkla yenebileceğini unutmuştu. Kle oyununu almağa çalışırken, Rus güreşçinin hiç zorluk çıkarmaması bile dikkatini çekmemişti. Hırsı, kızgınlığı aklını örtmüştü. Kollarını rakibinin koltuk altına soktuğu anda, Rus güreşçi, Ahmet'in kollarından birisini biraz daha yukardan koltuk altına sıkıştırmış, diğerini de koluyla sıkıca kavramış ve böylelikle bravle oyununu almıştı. Kendi ekseni etrafında dönünce olanlar olmuştu... Bu oyundan tek kurtuluş yolu olan köprü oyununu da Ahmet, pehlivanlığına yedirip, küçüklük görüp öğrenmediği için yenilmişti.

Güreş, yalnızca yedi dakika dört saniye sürmüştü.

Bu beklenmedik galibiyet, Rus güreşçiye de şaşırmıştı. Yüzü sapsarı kesilmişti. Yendiğine inanamıyordu. Galibiyeti ilan edince, çocuklar gibi yerinde zıplamağa başladı. Hakemin işareti üzerine şaşkınlıktan donup kalmış Ahmet'in yanına gitti. Tokalaşmak için elini uzattı. Ahmet, hayatından hiç yapmadığı bir şeyi yaptı, uzatılan eli sıkmadı. Rus, dönüp gitti. Ahmet, yaptığı hatayı anladı, arkasından seslenmek istedi, sesi çıkmadı.

Rus'a sırt üstü mağlubiyetinin ardından nefsine bütün hücreleriyle mağlubiyeti, Ahmet'in çelik gibi sinirleri bile

kaldıramadı.

Ve... Ahmet ağladı... 23 sene... ana babasının şehit oluşunun ardından Osman Paşanın göğsünde ağlamasından bu kadar yıl sonra üçüncü defa... Ahmet'i daha önce ağlayarak görmeyen Filiz Nurullah koştu... teselli için... Ahmet tek bir kelime konuşmadı... Yürüdü soyunma odasına... Yürüdü; iç dünyasıyla hesaplaşmaya...

Pytlasinski, seyircileri selamladı. Büyük bir coşkuyla alkışlandı, hem de dakikalarca. Alkışlar galibeydi, vay mağlup olanlara...

18 Ocak tarihli Velo Gazetesi'nde, Pytlasinski'nin beyanatı yayınlandı: "Ahmet, cesur bir güreşçi. Harikulâde kas kudreti var. Sarması korkunç. Sıktığı zaman insanın kaburgaları çatırdıyor. Tahmin ettiğimden daha iyi güreşiyor. Ancak, taktik inceliklerinden fazla anladığını zannetmiyorum. Onu, kuvvetle değil, taktikle yendim, güç kullanılarak yenilmez. Kendisine hazırladığım oyunu fark etmedi. Kendi kazdığı kuyuya kendi düştü. Onu, yenebilmek için benim yaptığım gibi şaşırtıcı ve ani yenici oyunlar uygulamak şart."

18 Ocak günü, Ahmet, kimseyle konuşmadı. Nerede nasıl hata yaptığını düşündü. Buldu da.

Rakibini küçük görmüş, gereken dikkati göstermemişti. Pytlasinski'yi rahat yeneceğine inanıyordu. Yedi dakika içinde rakibinin güreş derecesini anlamıştı. Pons ayarında değildi. Ahmet, bol bol tövbe etti, gücü, kuvveti, bilgiyi, Allahü teâlânın bir ihsanı değil de kendi malı gibi gördüğü için.

19 Ocak, Perşembe günü Figaro Gazetesi'nden geldiler. Nasıl yenildiğini sordular. Ahmet "Rus pehlivanına değil, gafletime ve gururuma yenildim. Rus, beni kurnazlıkla yendi. Bizim, yağlı güreşte de kurnazlıkla rakibini yenmek vardır. Biz, güreşi savaş kabul ederiz. Savaşta uygulanan bütün taktikler güreşte de uygulanır. Pytlasinski'nin güreş derecesini anladım, onu tanıdım. Şimdi, Yüce Mevlânın izniyle dokuz tane Rus güreşçisiyle rahatça güreşirim" dedi.

Ahmet'in bu cevabı, 20 Ocak tarihli Figaro Gazetesi'nde, "Rus pehlivanı beni hile ile yendi." şeklinde çıktı. Fransızlar, hile ile kurnazlığı birbirine karıştırmışlardı.

İki tarafın menajerleri görüştüler. İkinci güreşin 20 Ocak 1900 Cuma gecesi yapılması kararlaştırıldı. Ahmet, güreş anına kadar Benoit, dahil hiçbir şey düşünmemeğe çalıştı, güreşten başka. Uyudu, uyandı, kalktı, oturdu, hep nasıl yenildiğinin değerlendirmesini yaptı. Bu yenilgide en büyük etkinin, kendisini beğenmek olduğuna karar verdi.

20 Ocak akşamı, Kara Ahmet ve Rus güreşçi Pytlasinski, Folies Bergere'de ikinci defa karşı karşıya geldiler. Salon doluydu. Alkışlar ve ıslıklar artık Rus Pytlasinski içindi. İki pehlivan tokalaşmadılar bile. Birbirlerine yiyecek gibi bakıyorlardı. Ahmet, sakin olmak istiyordu, ama bir türlü başaramıyordu.

Hakemin düdüğüyle birlikte, birbirlerine saldırmağa başladılar. Ahmet, azgın bir boğa gibiydi, ama bu sefer daha dikkatliydi.

Rus, Ahmet'in zayıf tarafının köprü kuramamak olduğunu bildiğinden kafa kol oyununu almak için fırsat kolluyordu. Bir ara kafa kol oyununu almak için hareket geçti. Ama, Ahmet, tetikteydi. Rus'un niyetini anladı. Başını hızla aşağı çekerek kurtuldu. Kurtulmakla kalmadı, belinden yakalayarak rakibini yere indirdi. Fakat, bastıramadan Pytlasinski, ayağa kalktı.. Güreş tekrar ayakta başladı, daha doğrusu Ahmet'in elense yağmuru. Ahmet'in her elensesi şimşek gibi Rus'un ensesinde çakıyordu. Rus, hakemlere, ensesini göstererek şikayette bulundu. Hakemler, nizami deyince Rus, son çareye başvurdu. Ahmet'in suratın ortasına tokadı patlattı.

Ahmet'in gönlü yaralıydı. Hafızası, Plevne, kılıç, mermi ve top güllesiyle parçalanmış nice cesetler, güler iken gülmez olan yüzlerle doluydu. Tokat, acı hatıraları canlandırdı. Osmanlı, tokadı Rus'un boynunda patladı. Pytlasinski, bir müddet, ayakta sallandı ve minderin bir köşesine yığılıverdi. Araya, hakem ve jüri girdi. Rus güreşçisi, tedavi için revire alındı. Ahmet, bir şey yokmuş gibi sakin sakin köşesine gitti. Filiz Nurullah, "Ne ettin Ahmet. Şimdi seni mağlup sayacaklar" diye bağırdı. Ahmet'in cevabı, yalnızca, "O

başlattı" oldu.

Seyirci, çıldırmış gibiydi. Ellerini ne geçerse, Ahmet'e doğru fırlatıyorlardı. Dürbün, şemsiye. Hatta kama bile fırlatan vardı. Ahmet, seyirciye bakıp acı acı gülüyordu. Düne kadar kendisi için çıldıran seyirci, şimdi elinden gelse bir kaşık suda boğacaktı.

Beş dakika sonra, Pytlasinski, mindere döndü. Çenesinin yan tarafı sarılmıştı. Hakem, jüri heyeti tarafından, her iki güreşçiye de birer ihtar verildiğini açıkladıktan sonra, güreşi tekrar başlattı.

Güreş, kıran kıranaydı. Sanki, Plevne'de Gazi Osman Paşa komutasındaki Türk kuvvetleriyle Rus askerleri çarpışıyorlardı. Rus, kol kapmayı denedi. Ahmet, direndi vermedi. Vermediği gibi Rusun kolunu kaptı. Yanına çekerek arkasına dolandı, bel kündesiyle yere indirdi. Ahmet, tek kle, ile çevirmeğe çalıştı. Rus'a kolunu kaptırmamak için çok dikkatli davranıyordu. Ahmet, yerde bir şey yapamayınca, Rus'u bıraktı. Güreşin başından beri ilk defa "Haydi bre!" diyerek naralandı. Ellerini koltuk altlarından geçirip sırtında birleştirerek çapraz oyununu aldı. Bir müddet, geri geri sürdükten sonra inanılmaz bir şekilde, çevirip yere attı. Herkes, heyecan içinde ayağa fırladı. Ancak, Pytlasinski, yan üstü düşmüş, yenilmemişti. Ahmet, rakibinin üstüne gitmedi. Ayağa kalkmasını bekledi. Toparlanmasına fırsat vermeden hemen elenseyi yerleştirdi. Rus güreşçi tekrar yere düştü. Ahmet, rakibini yerde bastırdı. Çevirmek için uğraştığında, parmağının çok acıdığını hissetti.

Yerdeki, zorlu mücadele sırasında, Rus güreşçinin yara bandı açıldı. Ahmet'in üzeri kan içinde kaldı. Ahmet, hakeme işaret etti. Hakem güreşi durdurdu. Pytlasinski, ayağa kalktı. Yarası kanıyordu. "Güreşe devam edemeyeceğim" deyip minderi terk etti. Kara Ahmet, giden rakibinin arkasından baka kaldı. Hemen Pierri ile birlikte, jüri heyetinin yanına gitti, güreşe devam etmek istediğini söyledi. Jüri, doktoru, Rus güreşçinin soyunma odasına gönderdi. Doktor, Pytlasinski'nin güreşemeyecek durumda olduğunu bildirdi. Jüri ile konuşan hakem, Pytlasinski'nin sakatlığı sebebiyle güreşin

yarım kaldığını açıkladı. Ahmet de büyük bir üzüntü içinde minderi terk edip soyunma odasının yolunu tuttu, oradan da hemen oteline geçti. Olmamıştı işte. Bütün gayretine rağmen, yaklaşık otuz dakika süren güreş sonrası Rus güreşçisini yenememişti. Yenemediği gibi, hırsa kapılıp, sinirlenip, nezaketi, güreş geleneğinin değişmez kurallarını bir kenara itmişti. Ahmet, bütün bunları düşündükçe kendi yiyordu. Ahmet, soyunma odasına çekilmiş, Kızılelmayı karşısına almış bakıyordu. Aklı, Kızılelmadan Benoit'e, Benoit'ten de Cont de Chambre'ye gidiyordu.

Benoit'e kavuşması, güreşlerdeki galibiyetlerine bağlı olması, Ahmet'i kontrolden çıkarıyordu. Son iki güreşte rakibinin Rus olması ise Ahmet'e hep Plevne'yi, kadın, çoluk-çocuk öldürülen yüzbinleri hatırlatmıştı.

21 Ocak 1900 tarihli Fransız gazeteleri Ahmet'in Rus güreşçisiyle yaptığı güreşin haberleriyle doluydu. Haberler genelde menfiydi. Fransız basını Ahmet'e cephe almıştı. Vaktiyle nasıl Koca Yusuf'a, "gaddar", "zalim", "vahşi" dedilerse şimdi aynı şeyi Ahmet için söylüyorlardı.

Gazetelerin haberleri kendisine okunun Ahmet, acı acı gülüyor, alkışların, desteklerin, güzel sözlerin ne kadar çabuk kanatlanıp gittiğini daha yakından görüyor... "İnsana dayanma ölür, ağaca dayanma kurur" atalar sözünün manasını çok iyi anlıyor... yaptığı her işin Hakk rızası için olması konusunda gayretleniyordu.

21 Ocak 1900 tarihli Velo Gazetesi'nde Rus Güreşçisi Pytlasinski'nin beyanatı vardı... Pytlasinski: "Türk'ün enerjisini, dayanıklılığını, savaşma gücünü daima hayranlıkla anarım. Ancak, kusurları da var. Elense de biraz kısa vurdu mu yanağa, şakağa dirseğe vuruyor. Dört senedir, Kara Ahmet'in Sen Petersburg'da güreşmesi yasaktır. Neden mi? Ciniselli sirkindeki bir güreşte, Rus güreşçisi Hackenschmidt'in dişlerini kırmasından, yüzünü kan içinde bırakmasından."

Pytlasinski'nin beyanatını okuyan Ahmet, elinde olmadan güldü. Rus'un söyledikleri yalan değildi, ama noksandı. Rus, güreşçisine vurmuştu, ama niçin? Padişaha hakaret ettiği için... Pytlasinski'ye yumruğu patlatmıştı, ama ilk yumruğu o vurmuştu.

Gerçek bir spor otoritesi olan ama Ahmet hakkındaki tahminlerinde yanılan Frantz Reichel, Ahmet'e karşı olanların başında geliyordu. Her güreş öncesi, "Ahmet bu sefer yenilecek" demişti. Galip gelince de, "Tesadüfen galip geldi" demekten geri durmamıştı. Reichel, şimdi de sertlikle, vahşice güreşmekle itham ediyordu.

Buna karşılık yazar Robert Coquelle ise 24 Ocak 1900 tarihli Velo Gazetesi'nde çıkan yazısında, "Ahmet'in çok mert ve iyi bir güreşçi olduğunu yazdı.

Kara Ahmet'in aleyhinde yalnızca Fransız gazetelerinde değil, İstanbul'da yayınlanan Türk gazetelerinde de haberler çıkıyordu.

23 Kanunusani (Ocak) 1900 tarihli İkdam Gazetesi'nde çıkan yorumda şunlar söyleniyordu:

"Kara Ahmet, çok sağlam bir güreşçi değildir. Kara Ahmet, Osmanlının ikinci sınıf güreşçisidir. O Koca Yusuf ile kıyaslanamaz. Hatta Kurtdereli Mehmet Pehlivan ile bile boy ölçüşemez. Paris'te yaptığı kavgalı güreşlerle Osmanlının ismini lekeliyor."

Ahmet'in, karşısında hastayım, sakatım diye güreşten çekilen Pytlasinski, 23 Ocak tarihinde, Pons ile güreşti. Üç günde, sakatlığının nasıl geçtiğini kimse anlayamadı. Pons, beş dakikada galip geldi.

Pytlasinski, gazetelere demeç üzerine demeç vererek, "Vahşi Kara Ahmet ile güreşirken kaybettiğim kan yüzünden yenildim. Pons'tan ikinci bir güreş istiyorum" dedi.

Kara Ahmet ile güreşmeye yanaşmayan Rus güreşçi, arkası arkasına Pons ile güreşmekten kaçınmıyordu. Pons ile Pytlasinski arasında yapılan ikinci güreşte de yenişemediler. Güreşin berabere bittiği ilan edildiğinde, Parisliler, "Şike şike!" diye bağırarak protestoda bulundular.

Bu ikisi arasındaki güreş, Ahmet'in sert, mert güreşini savunanlara fırsat verdi ve "Gördünüz mü Ahmet'in olmadığı güreşteki rezaleti?" şeklinde tepkilerini dile getirdiler.

Ancak Frantz reichel, 25 Ocak 1900 tarihli Velo Gazetesi'nde

“Dostum, Coquelle, Türk, insanları aldatıyor. Onun gülüşlerine kanma, rakiplerine dudaklarında tebessüm ile işkence ediyor” yazarak Ahmet, hakkındaki görüşlerinin değişmediğini gösterdi.

Yazar Coquelle, 26 Ocak tarihli Velo Gazetesi’nde Reichel'e cevap verdi:

“Frantz Reichel ne dersen desin, bu güne kadar gerçek güreş amatörlerini, güreşi gerçekten sevenleri -dikkat edin şikecileri değil- memnun eden hemşehrisi Koca Yusuf'tan sonra Kara Ahmet oldu.

Kara ile Pytlasinkski arasındaki ikinci güreşi idare eden hakem Plaza da yanıma gelerek elimi sıktı. 'Makaleniz için tebrik ederim. Ben haktan yanayım. Kara'ya hücum edilmesini anlamıyorum. Ahmet, mert ve cesur kişidir. Sözlerime dikkat edin, asıl rakiplerinden şikayet etmesi gereken odur' dedi.

Hakemden bu sözler işitince içim sevinçle doldu. Hâlâ da dolu duruyor. Hakem de benim düşünceme katılmaktadır.”

Reichel, ertesi gün, bu makaleye, “Ahmet yine de vahşidir” şeklinde cevap verdi. Conquelle de buna, “Bizim tarz Fransız güreşi, güreş değil jimnastiktir” yazısıyla karşılıkta bulundu.

Ahmet ve Rus güreşçinin menajerleri 26 Ocak tarihinde bir araya geldiler. Üçüncü güreşin 29 Ocak gecesi yapılmasına karar verdiler.

Fransız gazetelerinde Pytlasinkski'nin bir mektubu yayınlandı. Rus güreşçi bu mektubunda, “Türk’ü ilk güreşimde, yedi dakikada yendim. İkinci karşılaşmamızda, yumruk atarak işi yarım bıraktı. Şimdi ona üç defa yedi dakikalık süre tanıyorum. Çünkü, 29 Ocak gecesi Paris'ten Rusya'ya gidecek trene, yetişmek için ancak yirmibir dakikam var Bu kadar zaman içinde Ahmet'in işini bitirip trene yetişeceğim.Sadece, Parislilerin genel arzusunu yerine getirmek, Türk'ün şişirilmiş balon olduğunu göstermek için üçüncü güreşi kabul ettim” diyordu.

Ahmet, Pytlasinkski'ye cevap verdi. Cevabında, “Pytlasinkski

merak etmesin. Treni kaçırmayacak. Onu yirmi bir dakikadan çok önce trene göndereceğim. Arkasına bakmaktan korkarak Rusya'ya dönecek" dedi.

Bu tartışmaların sürdüğü sırada, ustası Hergeleci İbrahim'den bir mektup geldi. Ustası mektupta, İstanbul gazetelerinde çıkan haberlerden bahsedilerek, Ahmet'ten kavgasız gürültüsüz güreş yapması isteniyordu.

Ahmet, ustasından gelen mektuba çok üzüldü. Kara Ahmet, 27 Ocak tarihinde, İkdam Gazetesi'nde yayınlanan mektubunda "Avrupa gazetelerinin iftiralarını uğruyoruz. Hiç olmazsa siz doğruları yazın. Kuru, sahte övücü sözler istemiyoruz. Baki selam ve hürmetler. Selamlarımı, İzmit, Ankara, İstanbul ve memleketimizin dört bir yanından bana mektup gönderenlere iletin. Onlara, selam ve muhabbetlerimi arz ederim.

Pehlivan Ahmet.

6. Rue. Geoffroy-Marie karşısındaki kahvehane. Paris" diyordu.

Rus güreşçinin, yirmibir dakikam var sözleri, Ahmet'in gayrete getirdi. Kendisini çok seven eski güreşçi Plazza'nın jimnastik salonunda onunla ve yine Fransız güreşçilerinden eski kurt L. Cadet ile durmadan çalıştı. Bu iki eski ustadan Grekoromen güreşinin inceliklerini kapmak ve Benoit'i hatırlamamak için uğraştı.

29 Ocak akşamı Kara Ahmet ile Rus güreşçi Pytlasinkski üçüncü defa Folies Bergere tiyatrosunda karşı karşıya geldiler.

Güreşin yapıldığı tiyatroda, ayakta duracak yer bile kalmamıştı. Tiyatronun önündeki sokak ve meydanlarda biriken güreşseverler, içerdekilerden kat kat fazlaydı. Hepsi merakla güreşin neticesini bekliyorlardı. İstanbul'da yayınlanan Sabah Gazetesi'nin Paris muhabiri de güreşi seyredenler arasındaydı.

Rus, trene yetişmek için güreşi yirmibir dakika içinde bitireceğim demiş, Ahmet ise merak etme seni zamanından önce trene yetiştireceğim, diye cevap vermişti.

Ahmet, güreşe büyük bir hızla girdi. Hesabı kısa kesmek ve

Pytlasinkski'yi bir an önce trene yetiştirmek, yolculuğuna mani olmamak istiyor gibiydi. Rus güreşçi de Grekoromen bilgisi ve ustalığına güvenerek Ahmet'in açığını kolluyor, ilk güreşteki gibi Ahmet'i kendi oyunuyla yenmek istiyordu.

Ahmet, Parislilerin son güreşlerinde duymadığı narasını "Hayda bre Pytlasinkski" patlattı. Ahmet'in narasını özleyen Parisliler, alkış tuttu. Kara Ahmet, narayla birlikte, elenseyi patlattı. Rus güreşçi, daha ilkinin tesirinden kurtulmadan ikincisi geldi. Rus, güreşçi, şahi topu gibi patlayan iki elenseye rağmen ayakta kalmayı başarmıştı.Bununla da kalmayıp karşı hücuma geçti. Kafakol almak istedi. Ahmet, eğilip sol koluyla rakibinin başını kavramak isteyen sol kolunu yukarı itti, sağ koluyla belini yakalayarak Rus güreşçini arkasına geçti. Ve böylelikle arkadan bel çaprazı oyununu aldı. Rus güreşçinin ayaklarını yerden kesti. Pytlasinkski, kurtulmak için çırpınıyordu ama faydasızdı. Ahmet'in demir mengeneden daha sağlam gözüken kollarından kurtulmak imkansızdı. Kara Ahmet, rakibini iyice kaldırdı, ayakların sağlam şekilde yere basarak açtı.

Ahmet, hafif eğildi ve Rus güreşçiyi omuzları üzerine çok sert bir şekilde mindere vurdu. Rus, bütün gayretine rağmen köprü kurmasını beceremeyişti. Ahmet, ilk güreşin verdiği hırsla çok sert bir biçimde yere vurmuştu. Sanki bu vuruşla, Plevne'de, Eski Zağra'da, Haskova'da bütün Rumeli'nde yapılan zulümlerin hesabını soruyordu. Pytlasinkski'nin iki ayağı havadaydı. Ama iki omuzu birden mindere yapışmıştı. Hakem düdüğü çaldı. Ahmet, doğruldu. Gayet kibar bir şekilde eğilerek Parislileri selamladı. Son iki güreşte, Ahmet'e desteği kesen Parisliler, Karamel sesleriyle güreş salonunu inletiyorlardı. Ahmet, seyircilerin alkışları karşısında gülümsedi. "Vay mağluba!" diye seslendi. Evet, mağlubun dostu yoktu. Alkışlar galip içindi.

Ahmet elini uzattı, rakipi Rus güreşçisinin doğrulması için. Pytlasinkski, hortlak görmüş Rus köylüsü gibiydi. Kendine uzatılan eli tutmadı. Soyunma odasına yürüdü.

Güreş yalnızca 53 saniye sürmüştü. Kıpkımızı yüzle yerinden

kalkan Pytlasinkski, Ahmet'e teşekkür etmeliydi. Onu Rusya'ya ulaştıracak treni kaçırma ihtimali ortadan kalkmıştı. Güreş çok kısa sürmüş, rahat rahat trene yetişebilecekti.

Ahmet, gönül rahatlığı içinde oteline döndü. Kendisine bu galibiyeti bahşeden Yüce Mevlâya şükretti. Benoit ile arasındaki bir engel daha kalkmış... 1877-78 Osmanlı Rus Harbinde katledilen yüz binlerin intikamını kendince almıştı... Haftalar sonra ilk defa deliksiz bir uyku uyudu... Vazifesini başarmış, hedefine ulaşmış erlerin gönül rahatlığıyla...

30 Ocak günü, Ahmet güne neşeyle başladı. Güreş hakkında neler yazmışlardı, çok merak ediyordu. Hemen Paris gazetelerini aldırdı. Gazetelerin hemen hemen hepsi, güreşi olduğu gibi yazmışlar, hepsi de "Karamel, Rus'u trene erken erken yetiştirdi" esprisini yapmışlardı. Ahmet de Filiz Ağabeyisiyle bu espriye bol bol güldü. Onu çok memnun eden başka bir yazı vardı. Kendisini beğenmeyen, "Grekoromen güreşinde Pons ve Pytlasinkski, Karamel'den önce gelir" diyen güreş yazarı Frantz Reichel, fikir değiştirmiş... Son yazısında, sıralamayı, 1- Kara Ahmet, 2- Pol Pons, 3- Pytlasinkski şeklinde yapmıştı.

Aynı gün öğleye doğru gelen bir mektup Ahmet'in yüreğinden hançerlenmiş gibi üzdü. Gözü bir şey görmez oldu. Benoit'i bile unuttu.

Ahmet ile Paris'e gelenler arasında Selânikli Yahudi Modioni de vardı. Dil bilmesi, Paris'i iyi tanıması sebebiyle Padişah Abdülhamid Han, tarafından Kara Ahmet'e Paris'te yardım etmekle görevlendirilmişti. Ne olduysa oldu... Modioni, Benoit'in babası Cont de Chamre ile görüştükten sonra oldu. Modioni, ısrarla sordu, Ahmet'e, Benoit ile niçin evlenmek istediğini... Ahmet, her ne kadar "Te be çorbacı gönül bu? Ferman dinlemedi. Pelvan falan takmadı. Bula bula bir Frenk güzelini buldu... Allah'ın emriyle evlenelim dedik, ama, Cont'u aşmayı başaramadık" demişti. Ama, bir türlü ikna edememişti Selanik Yahudisi Modioni'yi. Ahmet, bir gün onu odasında yakalamıştı. Hem de tam Kızılelmayı sakladığı torbayı

açmağa çalışırken... Ahmet, çıldıracak gibi olmuştu. Modioni'yi boğmak üzereyken Filiz Nurullah yetişmiş ve binbir güçlükle Ahmet'in elinden kurtarmıştı... İçinde üç nefes kalmışken.

Ahmet ile Moidioni'nin yolları kesin olarak ayrılmıştı. Modioni, Paris'te daha fazla kalmayıp hemen Selanik'e dönmüştü. Selanik'e dönünce rahat durmamıştı. Asır Gazetesi'ne bir açıklama yapmış... Açıklamasında, Benoit ile ilişkisini kast ederek, Ahmet'in Paris'te metres tuttuğunu, kazandığı paraları zevk ve sefa aleminde yediğini söylemişti. İstanbul basını da Asır Gazetesi'nden alarak Ahmet için ver yansın ettiler. Padişah, durumu Paris Büyükelçiliğinden sual etti. Elçilik, yazılanların Modioni'nin iftirası olduğunu bildirince Padişah ve Gazi Osman Paşa, rahatladılar.

Hergeleci İbrahim, bir mektup ile gazetelerin yazdıklarını Ahmet'e haber verince Ahmet, çok üzüldü. Hemen ustasına mektup yazdı:

"Biricik ustam,

Selam eder, özlemiş olarak ellerinden öperim. Modioni'nin yaptıklarına çok üzüldüm. Bir insan bu kadar nankör nasıl olur anlayamadım. Burada bulunan hemşehrilerimiz ve devletimizin görevlileri söylediklerinin hepsinin yalan olduğunu biliyorlar ve durumu İstanbul'a Padişah Efendimize bildirdiler. Sizi ve oradaki sevdiklerimizi rahatlatmak için birkaç satır yazıyorum. Bu mektubumun Sabah gazetesinde yayınlanmasını sağlarsanız sevinirim. Bizi sevenler daha fazla üzülmesinler. İnsanlar hakkımızda suizanna düşmesinler. Modionni kazandıklarımdan 75 napolyon altını çaldı. Bunu bana, tiyatro müdürü haber verdi. Bu yetmezmiş gibi eşyalarımı karıştırırken yakaladım.

Burada beş parasız kaldı. Bana yalvardı, acıdım 10 lira yol parası verdim. Buradaki arkadaşlar iyidir. İstanbul'dan Hüseyin Selim isminde bir pehlivan daha geldi. Hem onun hem de Filiz Nurullah ağabeyin selamı var. Baki selam.

Paris, 3 Şubat 1900, çırağın Ahmet.

Ahmet, Cont de Chambre'nin bütün isteklerini yerine getirmesine rağmen beklenen davet gelmemiş, Benoit de hiç gözükmemiş, bir satırlık olsun bir haber göndermemişti.

Ahmet, kendini kendini yiyor, Cont'a ulaşmak için her çareyi başvuruyor, ama bir türlü başaramıyordu. Cont, eski evinden taşınmıştı. Ahmet, Filiz ve öğrenci Mehmet, "Paris kazan biz kepçe" diyerek koca Paris'te Cont'un yerine tespit için günlerce gezdiler.

Son güreşten sonra bir hafta geçmişti. Artık ümidi kesmişler, Paris'ten ayrılmanın hesabını yapıyorlardı. Ahmet'in ağzını bıçak açmıyordu. Filiz Ağasının, "Üzülme be Ahmet. Kısmetse arada demir dağlar olsa yine olur. Biz sebeplere yapıştık, gayrisi Rabbimin bileceği iş" sözlerini duymuyordu. Ahmet, nasıl duysundu? Yıllarca Hikmet Dedenin emaneti elmayı paylaşacağı kızı aramış ve sonunda bulmuştu... Cont'un, her türlü şartını kabul etmişti. Ama buna rağmen bırakın Benoit ile evlenmeyi, evlenmek için ileri sürülecek şartı dahi öğrenememişti. Kavuştum derken kaybetmişti.

Paris'te baharı müjdeleme çabasındaki Şubat'ın son günlerinde bir ikindi sonrası. Ahmet, otel lobisinde kendisini teselli etmeğe çalışan Filiz Ağabeye yalvarıyordu:

-Filiz Ağabey, yeter artık! Dayanamıyorum. Gidelim. Ne olur. Bugün, istasyona uğrayalım. Marsilya'ya ilk tren ne zamanmış öğrenelim. Oradan bir gemiye. Ver elini İstanbul.

-Sabır bre Ahmet'im. Sabır. Gün doğmadan neler doğar.

-Haklısın bre Filiz Ağam. Ama burası Paris. Burada gün doğmuyor, yalnızca batıyor... ümitler, güzellikler üzerine...

Filiz ve Ahmet, sese döndüler. Gelen Paris karanlığına doğan bir güneş, öğrenci Mehmet'ti. Filiz, Şumnu'da bıraktığı, senelerdir görmediği anacığını görmüş gibi sevindi:

-Vayy! Mehmet'im, hoş gelmişsin.

Mehmedim, Filiz'in açılan kollarının arasına atıldı:

-Hoş gelmişim be Filiz Ağam. Hoşça haberlerle gelmişim.

Mehmet'in sevinçli hâli "Hoşça haberlerle gelmişim" sözü, Ahmet'i yerinden fırlattı. Koştu, Mehmet'i yakasından tuttu:

-Bre Mehmet! Sen ne dersin?

Mehmet, Ahmet'e, sarıldı:

-Müjdemi isterim Ahmet agam, müjdemi...

Nice günü uykusuz geçiren Ahmet'in, müjde falan dinleyecek hali yoktu:

-Bre Mehmet, oyalanma, süle, haberin ne? Benoit'ten mi?

Ahmet'e cevabı Filiz Ağası verdi:

-Ne o Ahmet, sen Benoit'ten başka şey düşünmez misin? Ancak Benoit hakkındaki haber mi müjdeli olur?

Mehmet'e hey heylenen Ahmet, Filiz Nurullah, karşısında boyun büktü;

-Te be Nurullah Ağam, bir de sen vurma. Halimi bilmez değilsin.

Filiz güldü:

-Bilmez olur muyum? Ben de rüyalarımda yalnızca Benoit ve babası Cont'u görmeğe başladım.

Filiz'in sözüne, günlerdir gülmeyen Ahmet bile güldü.

Filiz, Mehmet'e döndü:

-Süle bakalım şu müjdeli haberi. Yoksa Ahmet pelvan meraktan çatlayacak.

-Cont de Chambre'nin yerini tespit ettik. Daha doğrusu Benoit yengemiz bildirdi. Benoit yengemiz, bizim okuldan bir öğrenciye hizmetçisi vasıtasıyla ulaşmış. Bana verilmek üzere bir mektup vermiş. Bana gönderilen zarfın içinden başka bir zarf çıktı. Ahmet ağama yazılmış. İşte bu zarf.

Öğrenci Mehmet, Ahmet'e bir zarf uzattı. Yandı, hem eli hem de yüreği Ahmet'in, kendine uzatılanı tutunca ... Pempe renkli zarf, aldı götürdü, kanatlandırdı, Ahmet'i, bir gözleri ahuya doğru.

-Ne o Ahmet'im... Pembe zarf, ağustos güneşine kavuşmuş kar gibi eritiverdi seni.

Ahmet'in halini gören Filiz, takılmadan edememişti.

Sevdiceğinden haber alan Ahmet'in neşesi yerine gelmişti. Bu sefer fazla kızarıp bozarmadı, Filiz ağasına beklemediği karşılığı verdi:

-Te be Filiz Ağam. Yalnız erimekle kaldığıma şükret. Buhar olup, bulutlara da karışabilirdim. Sonra gökyüzünden çok cihan şampiyonu arardınız.

Ahmet'in neşelenmesi, Filiz'i iyice coşturdu:

-Sen he de kaçıralım yengemizi İstanbul'a.

Ahmet, Filiz Ağasının İstanbul'a kaçıralım sözüne güldü. Pembe zarfın içinden, kar beyaz üzerinde bahar çiçekleri açmış mektubu çıkardı. Mektup, Fransızcaydı. En gizli sırrını teslim ediyormuşçasına üzgün, mektubu Mehmet'e uzattı:

-Oku bre Mehmet'im.

Ve Mehmet, okudu, Benoit'ten Ahmet'e, hem cihan hem de gönül şampiyonuna gelen çiçekli mektubu:

"Sevgili Ahmet,

Korktuğum başıma geldi. Babam, seninle evlenmemem için her şeyi yapmakta kararlı. Bugüne kadar ileri sürdüğü şartların, hep işi yokuşa sürmek için olduğunu anladım. O, söz konusu vasiyete uymakta ve ne olursa olsun, benim bir Müslüman ile evlenmesine mani olmakta kesin kararlı. Benim seni sevdiğimi, ne olursa olsun seninle evlenmekte kararlı olduğumu anlayınca, bana geçen seferki gibi, ' Yavrum. Sen benim her şeyimsim. Senin için bütün malımı, hatta canımı bile feda ederim. Daha önce söylemiştim. Şimdi yine söylüyorum ki meselenin ne kadar ciddi olduğunu anla diye. Bizim ailede, nesilde nesile büyük bir gizlilik içinde devreden bir vasiyet vardır. Bu vasiyete göre, bizim kızlarımızdan birinin bir Türk ile evlenmesi, Avrupa'nın Müslüman olmasını kolaylaştıracaktır. Bu

sebepten her ne pahasına olursa olsun bu evliliğe karşı çıkılmalı. Hiçbir çare bulunmazsa kız öldürülmeli. Bizim ailenin kızı ancak tek bir şartla Türk'le evlenebilir.' dedi.

Bütün ısrarıma rağmen, Türk ile evlenebilme şartını söylemedi. Söylememekle kalmadı. Bulunduğumuz yerden acele taşındık. Yeni tuttuğumuz bir konakta beni bir odaya kilitledi. Yanımda, güçlü, kuvvetli bir hizmetçi olmadan odayı terk etmeme kati surette müsaade etmiyor. Bu mektubu, gizlice ulaştırmağa çalışacağım.

Sen ne dersen yapacağım. Seninle istediğin yere gelmeğe hazırım. Babamın saplantılarına ve vasiyete inanmıyorum. Sevenlerin birlikte olmasına kimsenin mani olmağa hakkı yoktur diye düşünüyorum.

İster, babama ulaşıp, evlenme şartını öğrenmeğe çalış, isterse bunu hiç öğrenmeden beni buralardan götür.

Senden gelecek haberi bekliyorum. Adres, zarfın üzerinde yazılı olacak.

Seni çok seviyorum Karamel.

Her zaman senin olacak Benoit'in."

Mehmet, mektubu okumayı bitirdi. Hepsi donmuş gibi kala kaldılar.

Az önceki, coşku sönüp gitmişti, ama gönüllerinde sıkıntı, yüreklerinde sancı, beyinlerinde soru işareti. Ne yapacaklardı. Filiz ve Ahmet, birbirlerine baktılar. Ahmet, Filiz'in kolunu kavradı:

-Haydi ağam gidiyoruz.

Filiz, anlamaz gözüktü:

-Gidiyoruz muyuz? Hayır olsun, nereye?

-Nereye olacak, Benoit'i kaçırmağa. Mektupta "Seninle istediğin yere gelmeğe hazırım" demiş. Babasının da Benoit'i bize vermeğe niyeti olmadığına göre...

Filiz, Ahmet'i omuzlarından tuttu ve yanına oturttu:

-Hele otur deli oğlan?

Yerinde zor duran Ahmet sordu:

-Oturmak mı? Conte bizi bugüne kadar oyalayıp durdu.

-Hele bir Conte de Chambre ile görüşelim. Şartı söylemezse veya yapılamayacak bir şeyse... söz, o zaman Benoit yengelimizi İstanbul'a kaçırırız.

-İnterdit.

-Te be Mehmet ne süler bu kızan?

-Yasak, giremezsiniz diyor.

Filiz Nurullah, Kara Ahmet ve öğrenci Mehmet, Benoit'in verdiği adresten Conte'un Paris'in dışındaki yeni evini buldular ama içeri giremediler. İzbandut gibi görevli tarafından durduruldular..

Filiz, koca adamı, bir bebek gibi kaldırıp bahçe kapısına dayadı. Mehmet'e seslendi:

-Mehmet, süle şu keresteye. Mösyö Conte, geldiğimizi haber versin.

-Hoşgeldiniz Nurullah Pehlivan. Buyurun. Geleceğinizi haber verseydiniz, karşılardık.

Konuşan Cont de Chambre'ydi. Gecelik kıyafetiyle gelmişti. Çok rahat Türkçe konuşuyordu. Filiz Nurullah, gülerek cevap verdi:

-Ooo Conte Efendi burada mıydınız? Hoş bulduk. Haber verirsek, hemen başka yere taşınırsınız diye korktuk.

Cont, seslice güldü:

-Kaçışımız sizden değil Nurullah Pehlivan, korkularımızdan, saplantılarımızdan... Ama, kaderden kaçılmıyor. Bak yine bizi buldunuz. Hele içeri buyurun. Bir kahvemizi için. İçin ki bu kahve hatırına sizinle hiç olmazsa kırk yıl dost kalalım.

Conte'un, bir Osmanlı Türk'ü gibi konuşması, hepsini hayretler içinde bıraktı. Birlikte, saray yavrusu konağın içine doğru yürüdüler. Konağa girdiler. Ahmet, rastlar mıyım ümidiyle, elinde olmadan sağa sola bakıyorlardı. Ama umduğunu göremedi.

Kocaman bir salona geçtiler. Oturdular. Hoş beşten sonra kapı açıldı. Ahmet'in gözleri hemen gelene gitti. Ama o değildi, hizmetçiydi. Kahveler, söylendi, geldi ve içildi, kırk yıl hatırı olması

dileğiyle... Ahmet'in gözleri kapıdaydı, ama gönül kuşu, bir türlü salona konmuyordu. Filiz ve öğrenci Mehmet'in yürekleri sızlıyordu, Kara Ahmet'in elinde olmadan devamlı kapıya baktığını görerek. Conte da durumun farkındaydı. Kapının her açılışı, iğne batırılmış gibi Ahmet'i yerinden sıçratıyordu. Cont, Ahmet'e baktı ve bilgi verdi:

-Kızım Benoit evde değil. O yüzden yanınıza çıkamadı.

Ahmet, söz okunun hedefinde kendisinin olduğunu fark etti. Kızardı, bozardı ama bir şey diyemedi. Ahmet'in daha fazla zor durumda kalmaması için söze Filiz karıştı:

-Sevgili Conte... Gelelim, sebebi ziyaretimize... İstediklerinizi yerine getirdik, Benoit kızınızla ilgili şartı açıklayacağınızı söylemiştiniz. Bekledik, davet etmenizi. Davet olmayınca, dervişlikte benlik olmaz, dağ sana gelmezse sen dağa git deyip geldik. Davetsiz gelişimiz sebebiyle kusurumuza bakma. Ortada birbirini seven iki genç var.

Filiz'in sözleri Conte'u gülümsetti:

-Nurullah Pehlivan, pehlivanlık kadar diplomaside de ustaymışsın. Doğru söyledin. Türkleri severim. Bunu herkes bilir. Sizin çok güzel bir sözünüz var, "Dostluk ayrı alış veriş ayrı" diye... Dostluğumuz yine kalacak. Benoit meselesine gelince... İster saplantı isterse hurafe deyin. Zannederim Benoit size anlattı. Biz de yüz yıllardır gelen bir vasiyet var, Müslüman Türklere kız vermemek hususunda. Eğer, bizim ailemizden bir kız bir Türk ile evlenirse, bunun soyundan gelecek çocuğun, Avrupa'nın fethedilmesine, Müslüman olmasına sebep olacağı söylenir. Bu sebepten, Benoit ile Ahmet'in evlenmesi mümkün değil. Bunu size açıkça söyleyemediğim için hep şartlar ileri sürdüm. Ama Ahmet, bütün şartları yerine getirdi. Artık kaçacak yerim kalmadı. Ahmet, Benoit ile evlenebilir ancak bir şartla.

Ahmet, Filiz Nurullah ve öğrenci Mehmet, hepsi büyük heyecan içindeydi. Fakat, Ahmet'in heyecanı bir başkaydı. Kaç aydır, ulaşmak için nice güreş yaptığı, gecelerini yıl gibi uzatan şartı öğrenme zamanı gelmişti.

Cont, önündeki sehpadan su aldı. Bir yudumu ağzından uzun müddet tuttuktan sonra, içti. Söyleyeceği şartın, kendisini rahatsız ettiği belliydi. Bir şeylerle meşgul olarak heyecanını yatıştırmak istiyor gibiydi. Öksürerek boğasını temizledi ve merakla beklenen sözler anlam olup ağzından çıktı:

-Tek bir şartım var. Eğer Ahmet, bu şartı kabul ederse, hem Benoit ile evlenebilir hem de bütün mirasım onun olur.

Conte'un lafı uzatması Filiz'i huzur etti:

-Dostum Conte... Kimsenin mirasında gözü yok. Lütfen lafı uzatma .

Conte de Chamber acı acı güldü:

-Filiz Pehlivan... Söyleyemediğim için lafı dolaştırıp duruyorum.

Conte'un söylemekte bu kadar zorlandığı şart neydi?

Ve söyledi:

-Kızım Benoit ile evlenebilmesi için... Ahmet'in... Hıristiyan olması lazım.

Conte'un sözleri salonun ortasına bir gülle gibi düştü. Ahmet'in kulakları uğuldamağa, salon, çevresinde dönmeğe başladı. Düşmemek için oturduğu koltuğa tutundu. Yanlış mı duymuştu, bu ümitle sordu:

-Ne dediniz, Hristiyan olmak mı?

Ahmet, Conte'dan "Hayır" cevabını almak için dünyalık her şeyini vermeğe hazırdı. Cevap, Conte'un bembeyaz kesilmiş yüzündeydi:

-Ahmet pelvan. Üzgünüm. Böyle bir teklifin senin için ne manaya geldiğini de iyi biliyorum. Ama başka çare yok. Evet, kızımla evlenmen için Hıristiyan olman lazım hem de Katolik.

Ahmet'in beyninde şimşekler çaktı. Beyni, hücre hücre patlıyor zannetti. "Bre sen ne dersin" diyerek ayağa fırladı, Conte'un üzerine yürüdü. Filiz Nurullah atıldı ve yerine oturttu. Ahmet, kendinden geçmiş bağırıyordu:

-Beni, dinini değiştirecek kadar alçak mı gördün? Benoit için canımı veririm. Ama dinimi asla.

Ahmet, omuzlarına dünyanın yükü bindirilmiş gibi birden bire yere çöktü ve gözyaşları kara yağız yüzünden aka aka sesli sesli ağlamağa başladı. Din değiştirilmesi teklifi çok zoruna gitmişti. Beyni ve gönlü isyanlarda "Dinini değiştirilmesi teklif edilecek kadar imanı zayıf mı gözüküyorum?" diye aynı şeyi tekrarlıyorlar, her tekrar da Ahmet'i biraz daha çökertiyorlardı.

Filiz ve Mehmet, ilk şaşkınlıklarını atmışlar, teselli etmeğe çalışıyorlardı.

Ahmet'in omuzuna bir el dokundu. Baktı, Conte de Chambre idi. Conte, Ahmet'in omzunu okşadı:

-Üzülme! Seni dinî yönden zayıf gördüğüm için böyle bir teklifte bulunmadım. Ölsen bile kabul etmeyeceğini de biliyordum. Keşke seninle bu geceki hadiseyi hiç yaşamasaydık.

Conte'un sözleriyle Ahmet'in yanan gönlü biraz rahatlar, kaynayan beyni durulur gibi oldu ama o kadar. Bir anda iki büyük darbe birden yemişti. Benoit'e kavuşma, onunla Kızılelmayı paylaşma ümidi hemen hemen sönmüş, Hristiyan olması teklif edilmişti.

Ahmet, kırk yaş birden ihtiyarlamış gibiydi. Filiz Nurullah'a tutunarak kalktı.

-Gidelim Filiz Ağam, dedi. Burada işimiz bitti.

Konağa omuz omuza gelen üçlü, yine omuz omuza terk etti. Conte, bahçe kapısında Ahmet'i omzundan tuttu:

-Ahmet Pehlivan. Sakın ola bir çılgınlık yapma! Her şeye rağmen seni seviyorum. Benoit, Paris'te değil. Onun peşini bırak, unut. Onunla evlenmen, senin ölümün olur. Böyle bir kararı veren ben değilim, benim de hayır diyemeyeceğim kimseler. Mümkün olsaydı da Benoit ile evlenebilseydin. İnanın ki bunu isterdim. Ama bağlı olduğum din, bağlı olduğum insanlar buna karşı. Başka türlü hareket elimde değil.

Ahmet, uzun uzun Cont'un yüzüne baktı. Bir şey söyleyecekti, vazgeçti. Yürüdü, Paris'e doğru. Arkasından da Filiz Nurullah ve Mehmet. Ahmet'in gönlü Benoit diye çırpınıyor, beyni ise "Gökten elma düştü, hani nerede; paylaşıp da birlikte yiyeceğim güzel? Elmayı paylaşmak yalnızca masallarda mı mümkün?" düşüncesiyle isyanlardaydı...

* * *

-Bitti bu iş Filiz Ağam! Artık Kızılelma, Benoit diye koşturacak hâlim kalmadı!

-Olur mu bre! En ufak bir sıkıntıda hedeften vazgeçmek olur mu, cihan şampiyonuna yakışır mı?

Ahmet, kırgın bir yüzle Filiz Nurullah'a baktı:

-Sen buna, en ufak bir sıkıntı mı dersin Filiz ağam. Benoit'in nerede olduğu belli değil. Conte, ölümle tehdit ediyor. Bunlar, benim için kocaman bir dağ... Hem de öyle dağ ki, başımın üzerinde sallanan ve pamuk bir iple bağlı olan... Ne zaman üzerime düşecek diye kabuslar görüyorum. Artık dayanamıyorum.

Filiz dizlerini, Ahmet'in dizlerine dayadı ve elindeki bir kâğıdı gösterdi:

-Ahmet, yiğidim. Bak, 11-26 Mart arasında Petersburg'ta güreşler varmış. Davet geldi. Paris'ten gitmek istiyordun, buradan uzaklaşmak için bir fırsat.

Ahmet, sinirli sinirli güldü:

-Yahu Filiz Ağam! Ben, bir an önce İstanbul'a gitmekten bahsederim, sen ise Petersburg'a gitmekten... hem de daha önce kavga ettiğim ve kovulduğum şehre... Hayır, mümkün değil. Öldürsen de gitmem.

Filiz Nurullah, titredi. Ahmet'i senelerdir tanırdı. İlk olarak kendisine karşı bu şekilde konuşmuş, diklenmişti. Anlaşılan o ki, Ahmet, iyice bunalmıştı. Benoit'e kavuşamama düşüncesi aklını başından almıştı. Filiz, son kozunu oynamaya karar verdi:

-Ahmet'im. Hikmet Dede, Kızılelmayı paylaşacağın güzele güreş

yaparken kavuşacağını söylemişti.

Kızılelma ve güzel sözlerini duyan Ahmet, yerinden fırladı. "Kızılelma, güzel sözlerini duymak istemiyorum." diye bağırıyordu. Çıldırmış gibiydi. Ahmet'in elleri, bir yere ulaşma çabasındaydı. Yirmiüç senedir bir an yanından ayırmadığı torbaya gittiler. Torbayı açtılar ve içinden Hikmet Dedenin emaneti, Benoit karşısında ışıl ışıl yanan Kızılelmayı çıkardılar. Eller, sanki Ahmet'in değildi. Kendiliklerinden hareket ediyorlardı. Ahmet "Artık Kızılelmayı görmek de istemiyorum duymak da!" diye bağırarak Kızılelmayı attı; önlerinde akıp giden Sen Nehri'ne.

Filiz Nurullah, şaşkınlık içinde Sen nehrine güneş ışıltısıyla düşen ve suyla akıp giden Kızılelmaya baktı. Aklı başından gitti. Yerinden fırladı. Büyülenmiş gibi Sen nehrine bakan Ahmet'i yakaladı. "Sen ne yaptın bre haddini bilmez" diyerek Ahmet'i kaldırdı ve Sen nehrini fırlattı, bir bebeği fırlatır gibi. 160 kiloluk Filiz'e, o kızgınlıkla 100 kiloluk Ahmet, tüy gibi gelmişti.

Ahmet, kocaman bir kaya gibi Sen nehrine düştü. Şubat ayının buz gibi suyu yüzüne çarpan Ahmet, kendine geldi. Ama, kendine gelmesi, onu Sen nehrinin derinliklerine, karanlıklarına doğru gitmekten kurtarmadı. Can havliyle çırpındı. Yüzeye, gün ışığına çıktı. Çıkmasıyla birlikte de, "Elmayı almadan sudan çıkayım deme!" diye bağırışı duydu. Buz gibi soğuk su, Ahmet'in aklını başına getirmişti. Filiz Ağasına bağırmasını, sonra da Hikmet Dedenin armağanı Kızılelmayı nehre atışını hatırladı. Hatırlamakla beraber, telaşlandı, eli ayağına dolaştı. Büyük bir pişmanlık içine düştü. Nasıl böyle bir şeyi yapmıştı. Telaşla, etrafına bakındı. On metre kadar önünde nazlı nazlı yüzen Kızılelmayı gördü. Hızla yüzmeğe başladı. Güçlü kulaçlarla elmaya yetişmeğe çalıştı. İnanılmazdı. Elma ile bir türlü arayı kapatamıyordu. Şaşırdı, elma nehrin akış istikametinin tersine gidiyordu, bu sebepten de elmaya doğru yüzmekte zorlanıyor, akıntı onu sürüklüyordu. Ahmet, elmaya yetişmek için kulaç atmayı hızlandırdı. Ama boşuna... Mesafe kapanmak yerine daha da açılıyordu. Hem akıntıya karşı

yüzmek hem de elbiselerinin sırtında olması Ahmet'in yüzmesini güçleştiriyordu. Suyun soğukluysa bedenini uyuşturmuştu... kollarını zorlukla atıyordu.

Ahmet gücünün, kuvvetinin iyice kesildiğini hissetti. Kızılelmaya yetişmek artık imkansızdı. Ara iyice açılmıştı. Kıyıya dönsem mi? diye düşündü. Vazgeçti. Kızılelma, madem ki hayatının gayesiydi. Devam etmeliydi.

Kıyıdan, Ahmet'i takip eden Filiz Nurullah, şaşkınlık içindeydi. Elmanın akıntıya karşı gittiğini ve Ahmet'in gücünün tükendiğini fark etmişti. Ahmet'i, suya attığı için çok pişmandı. Ama iş işten geçmişti. Ahmet'e bir şey olmasından korkuyordu. Bağırdı:

-Ahmet, bırak elmayı, kıyaya dön!

Ahmet'in gücü iyice tükenmiş, buz gibi suyla vücudu uyuşmuş, şuur hemen hemen kaybolmuştu. Filiz Nurullah'ı duymuyordu. Ahmet'in batmak üzere olduğunu gören Filiz, yardım almak için sağa sola koştu. Paris'in ikindi sonrasında ortalıkta kimse gözükmüyordu. Yüzme bilmeyen Filiz, ne yapsın bilemiyordu. Filiz çaresiz, Ahmet, boğulmak üzereydi. Kıyıda çırpınan Filiz, Ahmet'in Sen nehrinin serin sularında kayboluşunu seyrediyordu.

Gücü iyice tükenerek başı sulara gömülen ve su yutmağa başlayan Ahmet, gördüğüne inanamadı. Karşısında Hikmet dede vardı. Hikmet Dede kolundan tuttu, Sen nehrinin buz gibi sularından çıkardı. Ahmet'e gülümsedi, sağ eline kızıl elmayı verdi.

"Evladım, bilmez misin? Kendini akıntıya, hayatın akışına, nefsin isteklerine bırakarak Kızılelmaya kavuşulmaz. Kavuşmak için akıntıya karşı yüzebilmeli, nefse zor gelenleri yapabilmesin" dedi ve Ahmet'i kıyıya doğru itti. Ahmet, bir kuş gibi kıyıya uçtuğunu hissetti. Sonrası Ahmet için, Kızılelmalarla dolu bir karanlıktı.

Gözlerini açtı. Benoit karşısındaydı. Hiç yadırgamadı. Onu boğulmaktan kurtaran, Kızılelmayı eline veren, demek ki Benoit'i de getirmişti. Fısıldadı:

-Benoit, geldin mi, nerelere gittin?

Beyaz elbiseler içindeki gülümsedi:

-Je ne m 'appele pas Benoit (Benoit değilim). Mon nam est Eva (Benim ismim Eva.)

-Uyandın mı Ahmet? O, Benoit değil, hemşire. Hastanedesin. Nehirden çıktıktan sonra seni buraya getirdik. Donmaktan son anda kurtuldun. On iki saattir baygın yatıyorsun.

Konuşan Filiz Ağabeyisiydi. Ahmet'in, tekrar gözlerini yumdu, Benoitli uyku alemine dönebilmek için ama mümkün olmadı:

-Ya, öyle mi?

Ahmet, beyaz giysili kızın Benoit olmamasına çok üzülmüştü. Etrafına baktı. Baş ucunda iki tane polis vardı. Ahmet, polisleri işaret etti:

-Bunların burada işi ne?

-İfadeni almak için bekliyorlar.

-İfademi mi? Conte mu şikayetçi mi oldu?

-Hayır hayır!.. Conte'un şikâyetçi falan olduğu yok. İkimizin kavga ettiğini düşünüyorlar. Bazı kişiler, benim seni nehre attığımı görmüşler. Ocağına düştüm. Şikayetçi olursan yandım. Seni öldürmeğe teşebbüsten yargılanacağım. Bu da, Filiz Ağanın bundan sonraki günlerinin Paris hapishanelerinde geçmesi demek.

Ahmet acı acı güldü:

-Yandın sen Filiz Ağam? Beni buz gibi sulara atarsın ha. Çürü bakalım Paris hapishanelerinde. Sevdiklerinin hasretiyle kavrul da halimi biraz olsun anla.

Ahmet'in sözleri, Filiz'in yüreğini acıttı, mahzunlaştı, boyun büktü:

-Ne yapayım be Ahmet? Kızılelmayı nehre atınca dayanamadım. Hakikaten şikâyetçi olacak mısın?

Ahmet, kararlı ve sertçe konuştu:

-Tabii ki olacağım. Az kalsın ölüyordum.

Kardeşten öte sevdiği Ahmet'in sözleri, Filiz'i kızdırdı:

-Ne yaparsan yap be. Ben de seni adam biliyordum.

Hırsla paltosunu aldı ve kapıya doğru yürüdü. Ama gidemedi. Polisler, odadan çıkmasına izin vermediler. Filiz Ağabeysinin kızdığını ve polisler tarafından tutulduğunu gören Ahmet bağırdı:

-Süleđiklerim şakaydı be ağam! Beni parça parça dilsen bile senden şikayetçi olabilir miyim?

Filiz Nurullah, kendisini tutmaya çalışan polisleri eliyle şöyle bir itti. Ahmet'in yanına geldi. Gözleri yaşlı, Ahmet'i alnından öptü:

-Büle de şaka olur mu be Ahmet'im? Bir anda kendimi Paris zindanlarında düşününce çıldırır gibi oldum. Sarayları zindan gibiyken, zindanlarında ne yapardım?

Koca Filiz Ağasını ağlarken görmek, Ahmet'e çok dokundu:

-Hakkını helal et Filiz Ağam! Şaka yapalım derken seni üzdük.

-Varsa helal olsun be Ahmet'im! Kızılelma peşindeki yiğide küsülür mü?

Kızılelmadan bahsedilince Ahmet, elmayı hatırladı. Sağına soluna, telaşla yatağının ucundaki çekmeceler baktı. Bulamadı, endişelendi.

Ahmet'in telaşanı gören Filiz,sordu:

-Hayır olsun yiğidim, ne ararsın, kafama atacak bir şey mi?

Filiz Ağabeyisinin şakası Ahmet'i tebessüm ettirdi:

-Yok be Filiz Ağam. Kızılelmaya bakmıştım.

Filiz, paltosunun cebinden bir şey çıkardı:

-İşte elma! Kıyıya geldiğinde, avucundaydı. O kadar sıkmıştın ki avucundan zor aldım.

Ahmet elmayı aldı, kelebeği tutar gibi tuttu. Akıncı beyinin kanlı gömleğine sarılı elmayı torbasına yerleştirdi, dili ve gönlü, dualarda ve Rabbine şükürlerdeydi:

-Allah razı olsun. Filiz Ağam. Beni, "Sen nehrine" atarak "Ben nehrinde" felakete düşmekten kurtardın.

Bu sırada, odaya tercüman geldi, polislerin Ahmet'in ifadesine almak istediklerini söyledi.

Ahmet polislere, Filiz Nurullah'tan şikâyetçi olmadığını, kavga değil güreş yaptıklarını, güreş yaparken suya düştüğünü anlattı. Ama polisleri çok zor ikna etti. Polisler, yazdıkları tutanağı, tercüman vasıtasıyla Ahmet'e okudular ve imzalatıp ayrıldılar. Polislerin gidişiyle Ahmet ve Filiz rahatladılar. Çıkış işlemini tamamlayarak hastaneden ayrıldılar.

Rahatça dertleşebilmek için bir cafeye gittiler. Caddeyi iyi gören bir masaya yerleştiler. Sabah saat 10 cıvarıydı. Gelen garsona çat pat Fransızcalarıyla kahvaltılık bir şeyler söylediler. 12 yıl önce açılan Eyfel Kulesi, 320 metre yüksekliğiyle Ahmet'in tam karşısındaydı. Ahmet'in dalıp gittiğini gören Filiz Nurullah takılmadan edemedi:

-Ne o Benoit, yengemi mi düşünürsün?

Ahmet gülümsedi:

-Bu sefer tutturamadın Filiz Ağam. Eyfel kulesine bakıyordum.

-Hayır olsun, düğününü kulede mi yapmayı planlıyordun?

Ahmet, bu sefer güldü:

-Sen çok yaşayasın Filiz Ağam. Yüksek yer görünce minareyi ve ezanı hatırladım. Eyfel'in tepesinde ezan okunsa aşağıdan duyulur mu? diye düşündüm.

Filiz, iç geçirdi:

-Duyulur bre Ahmet'in niçin duyulmasın! Yeter ki orada ezan okumak nasip olsun. Kimbilir, bakarsın, senin torunlarından biri Eyfel'de ezan okur.

Kara Ahmet, kuvvetli bir iç geçirdi:

-Bilemiyorum Filiz Ağabeyim. Sanki, 23 senedir yaşadıklarım bir masal. Hangisi gerçek, hangisi hayal ayıramaz oldum.

-Hepsi gerçekti. Ama dünkü hadiseyi ben de anlayamadım. Yahu sen dün boğulmaktan nasıl kurtuldun?

Ahmet'in yüzü aydınlandı:

-Hikmet Dede.

-Hikmet Dede mi? Allah Allah! Nasıl oldu bu iş?

Ahmet hüzünlendi ve sesi titredi:

-Nasıl olacak? Artık gücüm tükenmişti. Son defa başımı sudan çıkardığımda şaşırdım. Karşımda Hikmet Dede vardı ve bana gülümsüyordu. Kolumdan tuttu, sağ elime, nehre attığım Kızılelmayı verdi. "Ahmet, evladım! Bilmez misin, kendini, akıntıya, hayatın akışına, nefsin isteklerine bırakarak Kızılelmaya kavuşulmaz. Kızılelmaya kavuşmak için akıntıya karşı yüzebilmeli, nefse zor gelenleri yapabilmesin" dedi ve beni kıyıya doğru itti. Bir kuş gibi kıyıya uçtuğumu hissettim. Sonrasını sen biliyorsun.

Filiz Nurullah başını salladı:

-Demek yardımına koşan Hikmet Dedeydi ha! Tabi o olacaktı, Filiz Nurullah olacak değildi ya. Allahü teâlânın sevgili kulu, evliyası. Bu 160 kiloluk halim, azgın nefsimle benim yetişecek değildim ya. Eee Ahmet, yiğidim. Sen nehrine düştün, "Ben nehrinin" akıntısından dan kurtuldun.

Ahmet boyun büktü:

-Ben nehrinin akıntısından kurtulmak, nefis denen başpehlivana galip gelmek o kadar kolay mı be Filiz ağam.

-Hikmet dedelerin yardımıyla kolay olur be Ahmet'im. Petersburg'a gidiyor musun?

Petersburg lafını duyan Ahmet, kızar gibi oldu:

-Te be Filiz Ağam! Artık güreşecek halim kalmadı. Bir an önce İstanbul'a dönmek istiyorum.

Filiz, pes etmemekte kararlıydı:

-Ahmet'im! Hikmet Dede, elmayı paylaşacağın güzele, güreş kovalarken kavuşacağını söylemişti.

-Filiz Ağam, güreş kovalarken Benoit'i bulduk ya.

-Buldun ama kavuşamadın. Kavuşmak ile bulmayı karıştırıyorsun. Hikmet Dede, güreş kovalarken kavuşacaksın demişti.

Ahmet'in kolu kanadı kırıldı:

-Yaa... Üle mi demişti. Ben hep bulmak diye düşünmüştüm. Demek kavuşmakmış... Desene, diyar diyar güleş kovalamağa devam edeceğiz.

* * *

Vücudu ve zihni artık yeter diyordu. Paris'e ulaştığı Kasım 1899'dan 26 Nisan 1900 yüzlerce güreş yapmıştı. Başta Paris olmak üzere., Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde. En son Petersbug'da, Rusya'nın başşehrinde güreşler yapmıştı, onlarca, 11-26 Mart 1900 tarihleri arasında.

Şimdi de Berlin'deydi. Burada da güreşler vardı. İlk güreşini bu gece 26 Nisan'da yapmak zorundaydı.

Ahmet, Berlin ile Paris karşılaştırmağa çalışıyordu. Ama beceremiyordu. Ona göre bütün Avrupa şehirleri birdi. İçinde cami olmadıktan, beş vakit namaz kılınmadıktan, al bayrak dalgalanmadıktan, en önemlisi de gönlünün ışığı yüzüne vurmuş, kulluğunu bilmiş, nimetlerin yükü altında mahcup, bütün canlılara karşı merhametli, çiçeklere aşık hak aşıkları olmadıktan sonra... bütün caddeleri altın ile kaplı olsa kıymeti yoktu.

İkisinin de yeşilliği bol, ikisi de çok kalabalık, binalar bakımlıydı. Paris'in Tirgarten bahçesinin bitmez tükenmez ormanı, Berlin'in

Bulonya ormanının sonsuz bahçesi, Paris'in Versay'ı, Berlin'in Potsdam'ı vardı.

Ahmet; güreş, Avrupa şehirleri deyince isyan eder hâle gelmişti. Ama güreşmeğe mecburdu.

Çok yalnızdı. Yanında Türkçe konuşan menajer Rum Pierri'den başka kimse yoktu. Bu Rum'u da bir türlü sevememişti. Para için anasını bile satacak bir tipti. Filiz Nurullah Ağabeyisi de yanında yoktu. İstanbul'dan telgraf gelmiş, gelen telgrafta, Filiz'in çocuğunun rahatsızlandığı bildiriliyordu. Filiz Ağabeyisi çok acele İstanbul'a dönmüştü. Zaten iyice bunalmış olan Ahmet'i Avrupa içlerinde yalnız, öksüz, boynu bükük bırakarak gitmişti.

Avrupa'da yaptığı güreşler çok zor gelmişti Ahmet'e. Bir türlü sevememişti, onların grekoromen denen ve belden aşağı tutmayan yasaklayan güreşini. Vücudun yarısıyla yapılan güreş mi olurdu? Salonlarda, bayanların huzurunda yapılan güreş onu çok sıkıyordu. Kendisini sirk maymunu gibi görüyordu. Güreş dediğin çayırda, tabiatın kucağında, kuş sesleri arasında yapılırdı. Vücut yağlanır, boy, kilo farkı aranmadan, bütün vücut, zeka ve ustalıkla yapılırdı. Kırkpınar'ı, yağlı güreşi çok özlemişti. Ezan sesine hasret kalmıştı.

Ahmet, resmi görevli kişilerle birlikte olmayı sevmiyordu. Ahmet'in ezan sesine hasret olduğunu duyan Osmanlı elçilik mensupları Ahmet'e, Berlin'in doğu semti Winsdorf'ta bir mescit olduğunu ve burada ezan okunduğunu söylemiştiler.

26 Nisan 1900'ün bir öğlen öncesi Ahmet, gurbeti sıla kılan bu küçük mescitteydi. Ezanın okunmasını, gönlünü kanatlandırıp Alaman diyarı Berlin'den ebedi güzelliklere ulaştırıcı İstanbul'a, oradan da Kâbe'ye, iki cihanın efendisinin emanet edildiği nurlu şehir Medine'ye götürmesini bekliyordu. Bedeni Winsdorf mescidinde, gönlüyse, Razgırad'ta, İstanbul'da, Selanik'te, Benoit'i hatırlatan Paris'teydi.

"Allahü ekber Allahü ekber!" Berlin'in kenar mahallesi Winsdorf'taki küçük mescitte ezan okunmağa başladı.

İnanmayanları, Allahü teâlâ ve Onun resulü Muhammed Aleyhisselama inanmağa, kurtuluşa, müminleri de bütün hakikatleri kendinde toplayan namaza davet eden ezan...

Ezanla birlikte, nereden nasıl çıktıkları belli olmayan çeşitli milletlerden, çeşitli mesleklerden insanlar mescidi doldurdu. Sağına soluna oturanlara bakan Ahmet hayretler içinde kaldı. Kimisi sarıklı, kimisi fesli bu insanlar, bir anda nereden gelmişlerdi?

Saf tutup namaz kılındıktan sonra cemaat, geldiği gibi yine sessizce ve birden bire dağıldı. Cami imamı da, esrarengiz bir kişiydi. Namaz sonrası mescitten ayrılmayan, bir kenarda boynunu büküp oturup kalan Ahmet'e bir şey dememiş, onu kendi hâline bırakıp çekip gitmişti.

Ahmet namaz sonrası, gönül huzuruna kavuşmuş; bu, beden ve zihin rahatlığı getirmişti. Beş aydır ruhu ve bedeni görünmez bir mengenede sıkılmıştı. Bu küçük mescitte, tanımadığı kişilerle omuz omuza kıldığı öğle namazı bütün yorgunluğunu almıştı. Ahmet, dalıp gitmiş, oturduğu yerde uyuyup kalmıştı.

Ahmet, omzuna dokunan bir el ile kayluleden uyandı. Karşısında gülen gözlerle mescit imamı vardı:

-Yiğidim, Türk'sün değil mi?

Ahmet, rüyada gibi cevap verdi:

-Evet, Türk'üm, İstanbul'dan.

-Yemekte bize eşlik edersen dünyalar vermiş gibi sevindirirsin.

Ahmet, yemek davetini bu kadar mahcup bir şekilde yapan imamı sevdi, onda Koca Yusuf Ağabeyisini görür gibi oldu.

Yemeği birlikte yediler. Ve tanıştılar. İmam Recep oğlu Halil, aslen Şumnuluymuş. Koca Yusuf'u yakından tanıyormuş. İstanbul medreselerinde okumuş. İstanbul'daki Alman Büyükelçiliğinde Arapça tercümanı olarak görev yapmış. Abdülhamid Han ile Alman İmparatoru'nun yakın ilişkileri sonucu Berlin'de mescit açılınca, az da olsa Almanca bildiği için Abdülhamid Han tarafından buraya

gönderilmiş.

Halil Hoca, Ahmet'e Berlin'i gezip gezmediğini sordu. Ahmet, gezmediğini söyleyince, rehberlik teklifinde bulundu, Ahmet de severek kabul etti.

Berlin'in en önemli meydanına geldiklerinde Halil Hoca anlattı, Ahmet, dinledi:

"Mitte, Almanca'da "orta" anlamına geliyor. Berlin Mitte olarak anılan bu bölge ise şehrin ilk kurulduğu alandır. Dolayısıyla siyasi, kültürel ve ticari olarak şehrin kalbi burada atıyor. Tarihî binaların ev sahipliği yaptığı çok sayıda müze, otel ve eğlence mekânı bu bölgede bulunuyor."

Halil Hoca, İstanbul'daki Harbiye Nezaretinin girişine benzeyen ama ondan çok yüksek bir yapıyı işaret etti:

-Bu, Brandenburg Kapısı. 18. yüzyılda Berlin kentine girişi sağlayan 18 kapıdan en muhteşem olanı. Kapının en üst noktasında dört atın çektiği arabasında duran "Zafer Tanrıçası"nın heykeli var.

Ahmet, merakla yukarı baktı. Tepeden bakan Zafer Tanrıçası heykelini gördü. Güldü.

Halil Hoca meraklandı:

-Hayır olsun yiğidim, sizi güldüren nedir?

-Şu, bize tepeden bakan Zafer Tanrıçasına güldüm. Savaş Tanrısını erkek düşünürlerken zaferi kazandıranı kadın kabul etmişler ve Zafer Tanrıçası demişler. Buna güldüm. Acaba, savaşı çıkaran erkekler, kazandıransa kadınlar diye mi düşündüler.

Ahmet'in benzetmesine Halil Hoca da güldü:

-Eee Ahmet Pelvan. Dünyanın düzeni büle... Zafer, kadına bağlı.

Mevzu, Ahmet'i sarmıştı:

-Te be Halil Hocam! Onlar, lafta büle demişler, fakat kadını, ticari bir mal gibi görürler. Ekmek kavgasının içine itmişler. Bizdeyse zafer, kadının rızasına bağlanmış değil mi?

-Doğru sülersin be Ahmet Pelvan! Kişi, anasının, bacısının, eşinin rızasını almadıkça, kadınları baş tacı etmedikçe, Allahü teâlânın rızasına gerçek zafere kavuşamaz. Bizde, kadın emanettir, rızk, geçim için çalışmak zorunda değildir. Babası, erkek kardeşleri, eşi, bunlar yoksa devlet, kadına bakmak zorundadır. Bunlar, yapılarak kadının ticaret malı olmasının önüne geçilmiştir.

Halil Hoca Ahmet'e sordu:

-Evli misin?

Ahmet, iç geçirdi:

-Yok be Halil Hocam!

Ahmet'i cevabı, iç geçirmesi, Halil Hocanın dikkatini çekti:

-Hayır olsun yiğidim. Seni zafere ulaştıracak, bir güzel bulamadın mı?

-Bulduk hocam da kavuşamadık...

Halil hoca, şaşırmıştı:

-Üzme kendini be yiğidim. Bir kapı kapanır, diğeri açılır.

Ahmet ve Halil hoca, hem konuşuyorlar hem de tarihi Brandenburg kapısının çevresini dönüyorlardı:

-İnanıyorum be hocam, kısmetse olur. Öyle şeyler yaşadım ki. Çok kapı açıldı, ama maksadımıza bir türlü kavuşamadık. Şimdi, onu bulmağa çalışmak, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey.

Ahmet, son sözleri söylediği anda, Brandenburg kapısının doğuya bakan köşesini dönmekte, yönünü İstanbul'a doğru çevirmekteydi. Döndü, ama başı geride, Halil hocaya derdini anlatmağa çalışıyordu. Döndü, ama gidemedi, dönmesiyle birlikte, "O mon Dieu (Aman Tanrım)!" diye bir feryat yükseldi ve yere bir şey düştü.

Telaşla çarptığı şeye baktı. Yerde, yüzü koyun düşmüş bir kadın yatıyor, yanındaki bir kadın da " Mensh, bist du blind (Kör müsün be adam?)" diye Almanca bağırıyordu. Ahmet, ise çaresiz bir şekilde Türkçe, "Çok üzgünüm. Hakkınızı helal edin, görmeden oldu" dedi..

Bu sırada yerdeki kadın doğruldu, büyük bir hışımla bakışlarını

Ahmet'e çevirdi. Çevirmesiyle birlikte dondu, kaldı, yüzü bembeyaz kesildi ve ağzından yalnızca bir kelime çıktı, "Karamel" diye. Kadını gören Ahmet'in de aklı başından gitti. O da sadece "Benoit" diyebildi.

Ahmet, gözlerine inanamıyordu. Yerde ararken gökte bulmak buna denirdi. Ahmet, "Şimdi, onu bulmağa çalışmak, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey" dediği anda Benoit ile karşılaşmıştı, Berlin'in Brandenbug kapısında, hem de çarpışarak. Bu, Ahmet için, Benoit'in gökten kafasına düşmesi gibi bir şeydi.

Diğer kadın Ahmet'e bağırmağa devam ederken, Halil Hoca, bir Ahmet'e bir de yerden doğrulan kadına bakıyor, yaşananları anlamamıyordu. Almanca bağıran kadın bir şeyin farkında değildi. Öfkesi biraz yatışır gibi olunca, Benoit'i yakaladı, "Los, lass uns gehen (Haydi gidelim!) diyerek hırsla çekti. Ama, Benoit, ipnotize edilmiş gibi sabit gözlerle Ahmet'e bakıyor yalnızca "Karamel" diyor, yerinden kıpırdamıyordu. Kadın, bir Benoit'e, bir Ahmet'e, Ahmet'in fes, potur, yelek, palto ve kuşağına baktı. Benoit'in uyur gezer gibi halini, Ahmet'in ona bakışını görünce, kafasında bir şimşek çaktı. "Bu, oydu, Cont de Chamre'nin kızını kendisinden kaçırdığı cihan şampiyonu kara Ahmet'ti. Bağırmağa başladı:

-Polizei! Polizei! Hilfe! Beeilt euch. Wir werden belaestgt. (Polis Polis! Yetişin, sarkıntılık var!)

Ahmet, kadının cırtlak sesiyle bir an olsun kendini, Benoit'in yüzüne bakmaktan kurtardı. Almanca bilmediği için kadının çırpına çırpına ne diye, niçin bağırdığını anlamamış, hayretle bakıyordu. Benoit de Almanca bilmiyor, oda şaşkın şaşkın kadına bakıyordu. Kadının bağırmasıyla aklı başından tam manasıyla gitmişti.

Halil Hoca, pek kuvvetli olmayan Almancasıyla "Ein moment, liebe Frau! Was denn für eine belaestigung, das war aus. Versehen nur ein rempler. (Dur bre kadın, ne sarkıntılığı yanlışlıkla çarptı)" sözleriyle durumu anlatmağa çalışmıştı. Ama kadın bağırmağa devam ediyordu. Bu sırada polisler geldi. Kadının işaret etmesiyle Kara Ahmet ve Halil Hocayı yakaladılar. Ahmet, polislerin

kendilerini niçin yakaladıklarını anlamamıştı. Halil Hocaya baktı. Halil Hoca, polislere sarsıntılık diye bir şeyin olmadığını, yanlışlıkla çarpma hadisesinin meydana geldiğini, gerçeği yere düşen kadından öğrenebileceklerini binbir güçlükle anlattı. Polisleri, öteki kadını dinlemeleri için ikna etti. Polisler, kadınları aradıklarında bulamadılar. Kara Ahmet, Halil Hoca ve polisler büyük şaşkınlık içindeydiler. Hadiseye şahit olan biri, bir kadın ve iki erkeğin, hasta gibi gözüken bir kadını zorlayarak ve bağırmasına mani olarak bir faytona bindirdiklerini ve uzaklaştıklarını söyledi. Halil Hoca, adamın anlattıklarını Ahmet'e tercüme ettiğinde Ahmet, olduğu yere çöktü kaldı. Bu ne işti? Hiç ummadığı yerde Benoit ile karşılaşmış, hem de zaferin kadınların elinde olduğundan bahsederken. Hiçbir şey konuşamadan da kaybetmişti.

Polisler, Halil hoca ve Kara Ahmet'i karakola davet ettiler. Ahmet, hiç itiraz etmedi. Polislerle birlikte karakola gitti. Halil hocanın bastırmasıyla durumdan Osmanlı Berlin Büyükelçiliği haberdar edildi. Ahmet, hiç bir şeye karışmıyordu. Uyur gezer gibiydi. Elçilikten gelen görevli, polise durumu anlattı. Şikayetçiler de ortalık da olmayınca polis, Ahmet ve Halil hocayı serbest bıraktı.

Kaldığı otele kadar Ahmet'i getiren Halil hoca, Benoit ile nereden tanıştıklarını sordu. Ahmet, yalnızca "Paris'ten" dedi, başka cevap vermedi. Halil hoca da, bir gönül meselesi olduğunu anlayıp ısrar etmedi.

İkindiyi kaçırdığını, akşamı da kaçırırsa cemaatin huzursuz olacağını, akşamki güreşine gelmeğe çalışacağını söyleyen Halil Hoca, Ahmet'ten müsaade istedi. Helalleştiler ve ayrıldılar.

Ahmet, odasına çıktı. Güreş saatine kadar da kimseyle görüşmedi.

Ahmet, Benoit'i, onunla yollarının kesişmesini, Kızılelmanın ışımasını, Conte de Champre'nin kendisini ölümle tehdit etmesini ve Berlin'de ummadığı şekilde karşılaşmasını düşündü. Hikmet Dedenin dediği gibi Benoit ile yine güreş peşinde koşarken karşılaşmıştı. Ömrü Benoit peşinde koşarken mı geçecekti? Artık, Frenk diyarında bir dakika bile durmak istemiyordu.

Güreş saatine az bir zaman kala, menajer Rum Pierri ile görüştü. Güreşlerden çekilmek istediğini söyledi. Pierri, bunun mümkün

olmadığını, güreşe çıkmazsa beşbin mark tazminat ödemek zorunda kalacağını açıkladı. Yanında bu kadar para yoktu. Eğer olsaydı hiç düşünmeden ödeyip İstanbul'a dönecekti.

Ve Ahmet, 26 Nisan 1900'da Berlin'deki Winter Garden'de (Kış Bahçesi'de) Alman Hitzler ile grekoromen güreşi yapmak üzere ringe çıktı. Seyirciler Karamel diye tezahürat yapmağa başladılar. Seyircileri selamladı. Ahmet, sarışın, mavi gözlü rakibinin sabah, Benoit'i kaybetmesine sebep olan polislerden birine benzediğini fark etti. Fark etmesiyle beraber de kan beynine sıçradı. Hakemin düdüğüyle birlikte, bir boğa gibi saldırdı. Yenilip yenme hiç aklına gelmiyordu. O, Hitzler'in yüzünde, sabah, Benoit'i elinden kaçırmasına sebep olan polisi görüyordu. Rakibini belinden yakaladı. Yakaladığı gibi hırsla ringin ortasına savurdu. Hitzler, yüzüstü ringin ortasına düştü. Düşmesiyle beraber kalkmak için harekete geçti. Ama kalkamadı. Ahmet, bir panter gibi üzerine atıldı, hemen, her iki kolunu hasmının koltuk altlarından geçirip çift kle (kurt kapanı) oyununu aldı ve yüklendi. Fazla zorlanmadan rakibini sırt üstü çevirerek yendi. Herkes, şaşkınlık içindeydi, güreş bir dakika bile sürmemişti. Alkışlara üstün körü bir selam verdikten sonra, soyunma odasına çekildi. Yerde yatan rakibini kaldırmak aklına dahi gelmemişti. Ahmet, çok zor bir durumdan geçiyordu. Paris'te yaşadıklarının üzerine Berlin'dekiler eklenince, hareketlerini kontrolde zorlanır olmuştu. Giyinen Ahmet, hemen otele döndü ve odasına çekildi. Üzerinde kırıklık vardı. Berlin'in havası Ahmet'i çarpmıştı ve yatağa düştü. 27 Nisan günü Ahmet, odasından hiç çıkmadı. Devamlı üşüyor, titriyordu. Menajeri Rum Pierri, doktor çağırdı. Ahmet'i sıkı bir kontrolden geçiren doktor, çok şiddetli bir grip rahatsızlığı geçirdiğini, en az bir hafta yatakta istirahat etmesi gerektiğini söyledi. 28 Nisan'da Alman Elberle'yle güreşi vardı ama ayakta duracak hali yoktu. Doktorun ve menajeri Pierri'nin bütün karşı koymasına rağmen Ahmet, dinlemedi. "Ben, güreşten kaçtı dedirtmem!" diyerek güreşe çıkmakta ısrar etti. Pierri'nin yardımıyla ringe kadar çıktı. Rakibi Eberle'nin şöyle bir dokunmasıyla yere yıkıldı. Tek klesi, sağ koltuk altından elini sokup

omzuna koyarak çevirmesiyle de sırt üstü yenildi. Ahmet, o kadar bitkin düşmüştü ki, bir müddet yerden kalkamadı. Pierri'nin araya girmesiyle hasta hasta güreştiği seyirciye anlatıldı. Seyirci, Ahmet'i bu çılgınlığı sebebiyle alkışladı.

30 Nisan 1900 günü Ahmet'in daha önce 50 saniyede yendiği Hitzler ile ikinci bir güreşi vardı. Ahmet, tam manasıyla iyileşmemişti. Yine de Hitzler'in karşısına çıktı, on dakika çok zor şartlarda güreşti.

Hitzler, Ahmet'in sağ kolunu sol koluyla, kafasına sağ koluyla sararak kafakol oyununu aldı, kalçasını sağa büküp, zapettiği kafa ve koldan hızla aşağı çekti ve Ahmet'i sırtüstü yendi.

Ahmet için artık, yenmenin yenilmenin önemi kalmamış gibiydi. Onun zihni Benoit ile doluydu. Güreşleri, Hikmet Dede, elmayı paylaşacağın güzele güreş peşinde koşarken kavuşacaksın" dediğinden, yalnızca Benoit'e kavuşabilmek için yapıyordu.

6 Mayıs 1900 tarihinde Kara Ahmet'in, Berlin Winter Garden'de (Kış Bahçesinde) Fransız Laurent ile güreşi vardı. 6 Mayısa gelindiğinde hemen hemen grip hastalığını yenmişti. Ama vücudundaki kırıklık devam ediyordu. 6 Mayıs akşamı, Ahmet, biraz değil, tam manasıyla yorgundu. Günlerce sırtıyla tonlarca ağırlığında taş taşımış gibiydi

Ahmet, 1899 Cihan Pehlivanlığı Şampiyonasında Laurent ile iki defa karşılaşmıştı. Bu karşılaşmalardan biri eleme grubunda olmuş, Laurent, Ahmet'i yenmişti. Ve bu şekilde eleme grubunda Ahmet, ikinci, Laurent, birinci olmuşlardı. İkinci karşılaşmaları ise finalde olmuştu. Finalde yapılan kıran kırana bir güreş sonrası Ahmet, Laurent'i yenerek Cihan Şampiyonluğuna kavuşmuştu.

Ahmet ve Laurent; Berlin'deki bu güreşle üçüncü defa karşı karşıya gelmiş olacaklardı.

Ahmet için artık yenmenin, yenilmenin fazla bir önemi kalmamıştı. O, güreşi yalnızca Benoit'e kavuşmak için yapıyordu. Berlin'de, 5 bin marklık ceza olmasa hiç güreşmeyecek, hemen İstanbul'a dönecekti.

Ve güreş saati geldi. Saatler 21.00'i gösterirken, her iki güreşçi ringe çıktılar. Son iki güreşinde yenilmiş olmasına rağmen seyirciler, Ahmet'i alkışladılar. Onun hasta hasta güreştiğini öğrenmişlerdi. Ahmet'i bu akşam daha iyi gören seyirciler, iyi bir güreş seyredecekleri için neşeliydiler.

Hakem, iki güreşçiyi yan yana getirdi. Laurent, Ahmet'ten daha kilolu ve boyluydu. 1.90 boyunda ve 138 kilo ağırlığında gösteriyordu. Ahmet ise 1.80 boyunda, 105 kilo ağırlığındaydı.

Hakemin düdüğüyle birlikte Ahmet ve Laurent, usulen tokalaştılar. İkisi de birbirlerine kızgın kızgın bakıyorlardı. Ahmet, Laurent'e baktıkça onun yüzünde, Benoit ile evlenmesine mani olan Conte de Chambre'yi görüyordu. Paris'te son görüşmelerinde, Conte tarafından, Benoit ile evlenmesi halinde ölümle tehdit edilmesi, Ahmet'i kontrolden çıkarmıştı. Onu sakinleştiren Filiz Nurullah da yanında yoktu. Son olarak Berlin'de, tam kavuştum derken, Benoit'i kaybetmesi, Ahmet'i iyice çileden çıkarmıştı. Şimdi, bütün bu yaşadıklarının sorumlusu Laurent'miş gibi geliyordu ona.

Hakem düdüğüyle beraber, Ahmet'in balyoz gibi elenseleri, Laurent'in ensesinde patlamağa başladı. Laurent'in de beklediği buydu. O da tıpkı Paris'teki final güreşinde olduğu yumruklarını çalıştırmağa koyuldu. Ve güreş de güreş olmaktan çıktı, mahalle çocuklarının kavgasına dönüştü. Seyircilerin tepkisi üzerine hakem güreşi durdurdu. Her iki güreşçiye de güreş yapmaları konusunda ihtarda bulundu.

Hakemin aradan çekilmesiyle birlikte, Ahmet, bir panter gibi rakibine atıldı, karşısında Laurent yerine Conte de Chambre, görüyordu.

Ahmet, rakibini belinden yakaladığı gibi yere indirdi. Kartal gibi üzerine kondu. Yere iyice yayıp, kolunu rakibinin koltuk altından geçirip ensesine getirmeğe çalışarak tek kle oyununu aramağa başladı. Laurent, bütün karşı koymasına rağmen Ahmet'in tek kleyi alacağını fark edince, çareyi kafasını kullanmakta buldu, üzerine iyice eğilen Ahmet'in burnuna kafasının arkasıyla darbeyi vurdu.

Burnu çok acıyan Ahmet, elinde olmadan burnunu tuttu. Elleri kanlanmıştı.

Hakem düdük öttürüp güreşçileri ayırdı. Doktor çağırdı. Ahmet'in burnuna bakım yaptılar. Laurent, hakeme yanlışlıkla burnuna çarptığını söyledi. Ahmet de kabul edince, hakeme de güreşi tekrar ayakta başlatmak düştü.

Ahmet, Laurent ile karşı karşıya gelince, sağlı sollu iki elense çekti. Laurent'in kendini savunmak için geri çekilmesiyle aradığı fırsat çıktı. Ahmet, karşısında Conte de Chambre varmış gibi, Laurent'in beline doğru atıldı. Belinden yakaladı ve Laurent ile birlikte,bir metre yükseklikteki ringten aşağı uçtu. Yere düşmeleriyle birlikte, Laurent'in feryadı ortalığı kapladı. Görevliler koştular. Ahmet'i, Laurent'in üstünden kaldırdılar. Rakibi, bağırarak yerde kıvranıyordu.

Doktor geldi. Seyirci müthiş bir şekilde Ahmet'i protesto ediyordu. Polisler ve menajeri seyirciler zarar vermesin diye Ahmet'in etrafını çevirmişlerdi. Sessizce ayakta duruyordu. Conte'u yere atmış gibi rahatlamıştı. Duygularını bir türlü isimlendiremiyordu. Tek bildiği, buralarda Avrupa memleketlerinde daha fazla kalmağa tahammül edemeyeceğiydi.

Hakem heyeti toplandı. Herkes merak içinde kararı bekliyordu. Bir kişi hariç... Onun için verilecek kararın hiç ehemmiyeti yoktu. O yalnızca, bir an önce İstanbul'a dönmeyi düşünüyordu.

Orta hakem kararı açıkladı. Laurent'in ringten ittiği için, Kara Ahmet yenik sayılmıştı.

Hakemlerin verdiği yenilgi kararı Ahmet için mühim değildi. O, gönlünün verdiği kararla kendisini çoktan mağlup ilan etmişti...

İnanamaz gözlerle baktı. Demek ki gelmişti, yedi aylık aylık ayrılıktan sonra... Gurbet ellerde vatan hasreti ile öleceğine iyice inanmıştı. Gemiye bindikten sonra hep aynı duyguları yaşamıştı. "Ben de Yusuf Ağam gibi vatan yolunda öleceğim, O, Atlas Okyanusunun sularına, karıştı bense Akdeniz'in sularında kaybolacağım" düşüncesini bir türlü kafasından atamamış, her an geminin batmasını beklemişti.

Ama imkânsız gibi gördüğü gerçekleşmişti. İşte İstanbul karşısındaydı. Topkapı Sarayı, Sultan Ahmet Camii ve Ayasofya Camii bütün güzelliği, haşmetiyle hoş geldin diyorlardı.

Ahmet, İstanbul'a geldikten hemen sonra ikinci baba bildiği Gazi Osman Paşanın 5 Nisan 1900'da vefat ettiğini öğrenmiş, Koca Yusuf'un ölümünden sonra ikinci büyük darbeye yemiş ve tam manasıyla yıkılmıştı. Sanki teneffüs ettiği hava boşaltılmıştı, boğuluyor gibiydi.

"Avrupa şehirlerinden bıktım. Artık Avrupa'ya güleşe gitmek istemiyorum. Yedi aydır Avrupa'da yüzlerce güreş yaptım. Onlar için güreşçiler, sirk cambazlarından farksız. Güreş ise yalnızca eğlence için yapılıyor. Frenk güreşçileri içinde beni en fazla zorlayan Pons oldu."

12 Haziran 1900 öğlen civarı... İstanbul'daki Sabah Gazetesi... Kara Ahmet, yedi aylık Avrupa macerasını anlatıyordu, Potur, kuşak, cemedan ve salta giyinmişti. 1899 Cihan Şampiyonluğu Kemerini ve madalyaları da yanında getirmişti. Gazi Osman Paşanın ölümünü öğrenen Ahmet, hiç kimseyle görüşmek istemiyordu. Aksaray'da Razgıradlı hemşehrilerinin evinde kalıyordu.

Gazetecilerin, "Sen milli kahramansın. Saklanmağa, gizlenmeğe hakkın yok. Bütün Osmanlı, seni merak ediyor" diyerek Ahmet'i razı etmişler ve Sabah Gazetesi'nin idare merkezine getirmişlerdi, boy boy resmini çektiler. Ahmet, bir an önce ayrılmak için acele

ediyordu. Daha, çok sevdiği Sait Beşir Ağabeyini ve canından aziz bildiği ustası Hergeleci İbrahim'i görmemişti. Kara Ahmet'in telaşını fark eden gazete muhabirlerinden fırtına Selim takıldı:

-Ahmet Pehlivan. Gitmek için acele edersin! Yoksa bizden habersiz evlendin mi? Yolunu gözleyen çoluk çocuk mu var?

Ahmet'in yüreciği iğne batırılmış gibi sancıdı. Fırtına Selim, bilmeden şifa bulmaz yarasına dokunmuştu. Kızılelmayı paylaşacağı güzeli ararken yaşı otuzu bulmuş, hâla evlenememiş, çoluk çocuğa kavuşamamıştı. Güzeli bulmuştu, ama akla hayale gelmez engeller vardı:

-Ah be Fırtına Selim. Güleş kovalamaktan evlenmeğe vakit mi bulabildik. Biz senin gibi fırtına değiliz ki, bir çok işi aynı anda yapalım.

Fırtına Selim güldü:

-Peki Ahmet Pehlivan. Fransız matmazel Benoit ne oluyor?

İşte yine Ahmet, en hassas yerinden vurulmuştu. Karşısındakiler gazeteciydi. Eğer bir şey söylemezse, bu sefer söylemediğini yazarlardı. Cevap vermeğe çalıştı:

-Ne olacak be Selim. Fransız hayranlarımdan. Güreşlerimizi seyretmeğe en başta Frenk kadınları koşar. İşiniz bittiyse bana müsaade.

Fırtına Selim, pes etmemekte kararlıydı:

-Ahmet Pehlivan, biraz daha otursaydık. Anlatacak çok şeylerin olmalı.

-Evet, anlatacak çok şey var. Ama, dostlarımı çok özledim. Daha ustamı görmedim. Bir an önce onların yanına gidip şöyle bir gönlümü ve bedenimi dinlendirmek,

-Ahmet Pehlivan, dinlenmekten bahsedersin, ama biraz zor gibi. Bak burada senin için bir davetiye var. Viyana'dan geliyor.

Fırtına Selim'in sözleri, Kara Ahmet'i yerinden sıçrattı:

-Sen ne dersin bre! Benimle dalga geçmeye utanmaz mısın?

Kara Ahmet'in tepkisi Fırtına Selim'i şaşırttı, hemen masasına gitti, bir kağıt aldı, Kara Ahmet'e gösterdi:

-Ne dalga geçmesi Ahmet Pehlivan. İşte Viyana'dan gelen telgraf burada. Seninle Berlin'de temas kuramayınca, nasıl olsa İstanbul'a döner deyip telgrafı bize çekmişler.

Ahmet, gösterdiği tepki sebebiyle mahcuptu:

-Hakkını helal et be Selim Aga! Tepkim sana değil. Avrupa ülkelerinde güreşmek beni o kadar yordu ki anlatılır değil. Bedeni yorgunluk var ama. Ama asıl yorgunluk gönül yorgunluğu. Neyse, tercüme et bakalım şu telgrafı da işin aslını anlayalım.

Selim, Almanca olan telgrafı Ahmet'e tercüme etti.

Telgraf, Viyana'daki bir organizatördendi. 23 Haziran-15 Temmuz 1900 tarihleri arasında Viyana Buşi Sirkinde yapılacak güreşlere davet ediyor, aylık 150 Fransız altını kazanacağını, dereceye girerse ayrıca ödül alacağını, yol masraflarının da karşılanacağını bildiriyordu.

Ahmet ne yapsın bilemedi. Avrupa ismini duymak istemiyordu. Ama Hikmet Dede, Kızılelmayı paylaşacağı güzele güreş kovalarken kavuşacağını söylemişti. Gitmek zorundaydı. Ahmet'in düşünceli hâlini gören Fırtına Selim neşeyle konuştu:

-Te be Ahmep Pehlivan. Niçin düşünürsün? Viyana'yı fethetmek koca Osmanlıya nasip olmadı. Ama bakarsın sana nasip olur...

Fetih sözü, Kara Ahmet'i heyecanlandırdı:

-Ne dedin sen, Viyana'yı fethetmek mi?

Fırtına Selim güldü:

-Ahmet Pehlivan. Bakıyorum, Viyana'yı fethetmek sözü seni heyecanlandırdı. Eee ne de olsu Deliormanlısın. Artık fetihler yalnızca orduyla değil be Pehlivan ağam. Güreş yarışmaları da yeni fetihlerin bir parçası.

Ahmet, Fırtına Selim'in sözleriyle Hikmet Dedeyi hatırladı. O da, "Artık fetihler değişti. Güreş ile Paris'i Viyana'yı fethedersin.

Böylelikle Osmanlıya en güzel şekilde hizmet edersin" demişti. Selim'e döndü:

-Haklısın Selim aga. Biz ne kadar istemesek de görülen o ki bizim işimiz Avrupa ile... Neyse, işinizi bitirin de ben bir an önce çıkayım.

İş bitince Ahmet, tam kapıdan çıkarken Fırtına Selim, ikaz etti:

-Ahmet Pehlivan. Viyana'ya gideceksen, hazırlıklarını bir an önce bitir. 18 Haziran'da Sirkeci'den Sofya'ya tren kalkıyor, saat 06.00'da... Sofya'dan da Viyana'ya geçilecek.

-Viyana'dakilere güreşlere katılacağımı bildirebilirsin. 18 Haziran'da Sirkeci Garında buluşuruz inşallah.

* * *

Tren, gidiyor, Ahmet, seyrediyordu. Ormanları, hiç ummadığı yerde karşısına çıkan Tuna'yı ve derebey şatolarını, hisarlarını, kaleciklerini...

18 Haziran'da tekrar yola koyulmuştu, Viyana'ya gitmek buradaki güreşlere katılmak üzere. Hikmet Dedenin sözü, hiç istememesine rağmen, onu yine gurbet yollarına düşürmüş, Viyana'nın Türk oğlunun son kızılelması olması, güreşle Viyana'nın fethi fikri, heyacanlandırmıştı. Kendisini, Tuna'yı takip ederek Avrupa içlerine akan akıncılar gibi görüyordu.

Tuna'yı gördükçe, akıncıları hatırlayıp coşuyor, Plevne'yi, Osman Paşayı, Hikmet Dedeyi, şehit olan anne babasını, Rus ve Bulgar zulmü altında ölen yüzbinleri, göç yollarında telef beşyüzbinleri hatırlayarak da kahroluyordu.

Plevne Savaşları sırasında, Türk milletinin vicdanı olarak doğan, "Tuna nehri akmam diyor/Etrafımı yıkmam diyor/Şanı büyük Osman Paşa/Plevne'den çıkmam diyor" marşının sözleri, gönlünü ve beynini kapladı. Ama olmamıştı işte. Tuna Nehri akmış, etrafındaki Niğbolu, Silistre, Rusçu, Ziştovi yıkılmış, harap edilmişti Rus ve Bulgar tarafından. Ve Osman Paşa da Plevne'den çıkmak zorunda kalmıştı hem de esir olarak. Ahmet, "Tuna'nın ve

Osman Paşanın sesine kulak mı veremedik. Niçin bu hallere düştük" diye yirmi üç yıl boyunca kendine sormuş ama tatmin edici bir cevap bulamamıştı.

Ve son olarak Osman Paşa da bu dünyayı terk etmiş, Ahmet'i hepten yalnız bırakmıştı.

İşte şimdi Viyana'ya, Türk'ün Kızılelmasına, Avrupa'dan yüz geri edildiği, Osmanlının düşüşünün başladığı diyara doğru gidiyordu.

Bizim Budin'imizin, Macarların Budapeşte'sinin yanından geçerek, Estergon'un, Uyvar'ın hasretiyle yanarak, Viyana'ya yürüdü.

Ahmet, şato ve kaleciklerin, zenginlerin meskenleri olduğunu öğrenince çok hayret etti, "Kimden korkarak böyle kalelerin içinde yaşıyorlar." diye şaşkınlığını dile getirdi.

Bir kitapta okumuştu, akıncı şairlerinden biri, "Geçirmek için ele hoş bir nigârı (sevgiliyi)/Nara ile alırlardı hisarı" diyordu. O zaman anlayamamıştı, akıncı şairinin ne demek istediğini. Şimdi, Tuna boylarında yükselen hisar, kalecik ve şatoları görünce, şairin işaret ettiği esrarı fark eder gibi olmuştu.

Bir güzeli, ele geçirmek, bir güzelin gönlüne girmek için bir kale alış... Kahramanlığa aşkımızı bütün dünya bilir, aşktaki kahramanlığımızı anlatmağa bu iki mısra yeterdi her halde.

Bir dilber, bir güzel, bir Kızılelma, bir hedef, bir ciğerdelen için, en çetin kaleleri, özellikle de Tuna kenarındakileri bir mukavva gibi devirmek... Durup dururken mi demişiz, "Estergon Kal'ası su başı durak/Kemirir gönlümü bir sinsi firak/Gönül yar peşinde yar ondan ırak/Akma Tuna akma ben dertliyim/Yar peşinde koşan yandım kara bahtlıyım" diye...

Can ki her şeyden üstün, fakat cânân, candan aziz... Can değil canlar feda cânân için... Aşk; ölümün üstünde bir taht gibi, ölümü basamaklayarak kalbe baht arayış, güzele böyle yükselmiş akıncı cetler.

Kara Ahmet, akıncı atalarını Avrupa içlerine çeken esrarı çözer gibi oldu. Sadece 12 yılda, 1514'ten 1526'ya...Çaldıran'ı kazanıp

Tebriz'e, Mercidabık'ta zafer kazanıp Kahire'ye, Mohaç'ta demir zırhlara bürünmüş düşmanı imha edip Budapeşte'ye girmek... Nasıl izah edilir? Aşkı, ölümün üstünde taht gibi görmekten başka ne ile...

Hangi millette hangi nesil, dünyaya böyle bir şimşekleme çember gerdi, Türkoğlundan başka...

Mohaç'a gelenler, Budapeşte'yi Budin eyleyenler, Macar kralının sarayına Kızılelma sarayı diyenler, üç yıl sonra, yalnızca üç yıl, 1529'ta, Viyana'yı, Türkoğlunun Kızılelmasını kuşattılar. Viyana'yı alıp Paris'e geçmek hedefiyle... Ama olmamış, yaz niyetiyle çıkılan seferde, şartlar kış olmuş ve dönülmüş... tekrar gelmek niyetiyle... Tam 154 yıl sonra tekrar gelmişiz. İkinci defa kuşatmışız, Viyana'yı... Bir buçuk asırlık bir tarih yaylası... Bir ucu çıkışımızın sonu, diğer ucunda inişimizin başı var... Birincide geri döndük, bütün kuvvetimizi göstererek, ikinci de bütün çürüklüğümüzü gösterdik geri dönerek. Birinciden sonra bir buçuk asır kıpırdayamamışlardı; ikinciden sonra ise 174 yıl içinde ta İstanbul'a kadar gelmişlerdi.

Ahmet, düşündü, Osmanlının gittiği son nokta olan Viyana'yı. Viyana, bir uçtu, ama Türk tarihinin bir çok uclarından yalnızca bir tanesiydi. Pekin'den Kalküta'ya, Serendip'ten Bahçesaray'a kadar sayısız uçlardan biri...

Viyana, son bin yılda bizim yedi buçuk asırlık yükselişimizi ve iki buçuk asırlık düşüşümüzü göstergesiydi.

1900'ün 22 Haziran'ında Viyana'ya ulaştı. Ecdadı, Tuna boyunu takip ederek, onun rehberliğinde gelmişti Viyana'ya. Ahmet de Tuna'yı takip ederek geldi. Atla gelen ecdadı Viyana, önünde kalıp içeri girememişti. Ama Ahmet, Viyana surlarından içeri girmişti, tren denen bir acayip vasıtayla...

Trenden indiler, Ahmet şöyle bir etrafına baktı. Sivri sivri yükselen çatılar karşısında şaşa kaldı.

İkinci Viyana Kuşatmasını gerçekleştiren Mustafa Paşayı hatırladı. O da kara sıfatıyla anılmıştı, Merzifonlu KARA Mustafa

Paşa diye. İşte şimdi yine bir Kara gelmişti Viyana'ya, KARA Ahmet. Kara Mustafa Paşa, Viyana'yı bir kişinin hem de bir hanın ihaneti sebebiyle fethedemeyip boynu bükük dönmüş, dönüşü boynunu vermeğe, idama olmuştu. Bakalım, iki yüz yıl sonra gelen ikinci Kara, Kara Ahmet ne yapacaktı. İçerden, güreşle Viyana'yı fethedip Kızılelmaya ulaşacak mıydı? Ahmet'e, Avrupa'da yaptığı güreşler, sirkte, seyircileri eğlendirmek için yapılan gösteri gibi geliyordu. Gerçi, Hikmet Dede, "Evladım, artık fetihler, yalnızca savaşla olmuyor. İnşallah sen de güreşle Frenk diyarlarını, Paris'i, Viyana'yı fethedersin!" demişti. Ahmet, Hikmet Dedenin bu sözlerine inanmak istiyordu, ama kabullenmekte zorlanıyordu, özellikle de 1877-78 Osmanlı-Rus Harbinde yüz binlerce masumun katledildiğini, Osmanlı eserlerinin yok edildiğini, Avrupa'da Türk'e ait ne varsa yok edildiğini gördükten sonra...

Ahmet ve menajeri, kalacakları otele gitmek üzere, bir faytona bindiler yola koyuldular. St. Stephan kilisesinin bulunduğu meydana geldiklerinde bir şey Ahmet'in dikkatini çekti. Faytonu durdurdu. Meydanın ortasında bayağı büyük bir anıt vardı. Ahmet, heykelin yanına yaklaştı. Anıtta, elinde haçlı bayrağı bulunan bir papazın bir Yeniçeri askerini ayakları altına alması tasvir ediliyordu. Papazın ayakları altında yatan yalnızca yeniçeri değildi. Üç hilalli Osmanlı-Türk bayrağı da ayaklar altındaydı. Ahmet, beyninden vurulmuşa döndü. Hemen, kendisinin iki kat büyüklüğündeki heykeli omuzladı. Zorlamaya başladı. Ahmet, o kadar kızmıştı ki, bu kızgınlık gücüne güç katmıştı. İnanılmazdı ama, koca heykel sallanıyordu. Önce Ahmet'in heykelle güreşip şaka yaptığını sanan Pierri, heykelin sallandığını görünce telaşlandı ve Ahmet'i kolundan tuttu:

-Ahmet Pehlivan! Ne yapıyorsun?

Ahmet, başını çevirmeden kızgınlıkla cevap verdi:

-Görmez misin be? Şu lanet heykeli devirmeğe çalışırım. Hilali, Osmanlı askerini ayaklar altına almışlar.

Ahmet'in sözleri Rum Pierri'yi dondurdu. Hemen, bir çare bulmazsa çok büyük bir skandal patlak verecekti. Ahmet'in iki kolundan tutmağa çalıştı:

-Ahmet Pehlivan, kendine gel. Polisler gelirse çok üzücü bir

hadise meydana gelir. Sultan Abdülhamid Han, çok üzülür.

“Sultan Abdülhamid Han, çok üzülür” ikazı Ahmet'i durdurdu ve Ahmet, doğruldu:

-Hakanımız böyle bir heykelin yıkılmasına niçin üzülsün, tam tersi çok sevinir.

Rum Pierri, Ahmet'in en hassas noktasının Padişahın üzülmesi olduğunu anladı ve buradan vurmaya karar verdi:

-Üzülür, çünkü bu devletler arasında diplomatik bir skandal olur. “Padişahın şampiyonu, Viyana'da rakipleriyle güreşmeğe cesaret edemeyince heykelle güreşti” diye bütün Avrupa gazeteleri yazar.

Rum Pierri'nin söyledikleri Ahmet'i tatmin etmedi:

-Kim ne dersin desin umurumda değil. Bu rezil heykel böyle kalacak mı?

Rum Pierri gülümsedi:

-Bu heykel, 1737’den beri burada. Abdülhamit Han dahil nice padişahlar bu heykeli kaldırtmak istediler, ama başaramadılar. Osmanlı, ne zaman Viyana’yı fetheder veya dünyanın en güçlü devleti olur, bu heykel ancak o zaman kalkar. Çünkü bu heykel, Osmanlı karşısındaki bütün batıyı, haçın hilal, Batı’nın Doğu karşısında galibiyetini temsil ediyor. Bu sebepten, Avusturya İmparatoru bile istese bu heykel buradan kalkmaz.

Rum Pierri’nin anlattıkları, Ahmet’i gönlünden yaraladı. Ne yazık ki söyledikleri gerçekti. Ahmet “İşim, Avrupalıya en güzeli cevabı, güreşimle, davranışımla, ahlakımla vermek, çok çalışıp, millet ve devlet olarak maddi-manevi alanda dünyanın en güçlüsü olmağa yardım etmek olmalı” diye düşündü. İlk cevabı da 23 Haziran Cumartesi başlayacak olan Viyana güreşlerinde vermeğe niyetlendi. Heykeli bıraktı, Rum Pierri’ye döndü:

-Haklısın çorbacı! Padişahımız Abdülhamid Han’ın yapamadığını yapmak bizim ne haddimize. Hele süle bakalım şu heykelin hikâyesini.

Rum Pierri rahatladı ve neşeyle anlattı:

-Üç sene önce Viyana'ya geldiğimde bu heykeli görünce ben de çok şaşırmıştım, Osmanlı böyle bir şeye nasıl müsaade eder diye... Sonra, dünya dengelerinin çok değiştiğini öğrendim. Bu heykelle ilgili Viyanalı bir rehber bilgi vermişti. Capistrankanzel adını alan bu anıt-heykel 1737'de yapılmış. Bu meydana ve bu heykele de Johannes von Capistrano'nun ismi verilmiş. Johannes von Capistrano, 1451 yılında, heykelin bulunduğu bu meydanda halkı, Türklere karşı, kışkırtmış. Hristiyan Fransiskan mezhebine mensup papazlar tarafından anıtın masrafları üstlenilmişler.

Dinledikleri kızgınlığını daha fazla arttırdı:

-Hadi gidelim! Burada daha fazla kalırsam sabredemeyip bu heykeli yıkarım.

Pierri'nin canına minnetti. Hemen faytona bindiler, otele doğru uzaklaştılar.

Ahmet, otele yerleştikten bir müddet sonra Osmanlının Viyana Sefareti katiplerinden Mustafa Efendi isminde biri geldi. Viyana'da olduğu müddetçe, yardımcı olacağını söyledi. Ahmet, her haliyle İstanbul efendisi olduğunu haykıran Mustafa Efendiyi sevdi. Yatıncaya kadar kendisiyle sohbet etti.

23 Haziran 1900 Cumartesi akşamı, güreşin yapılacağı Buşi Sirki'ne gelen Ahmet şaşırdı. Salon hınca hınç dolmuştu. Seyirciler arasında çok sayıda kadın da vardı. Ahmet, ilk önce, potur, cepken, kuşak ve fesli millî kıyafetiyle seyircileri selamladı. Ahmet'in 1899 Cihan Şampiyonu olduğu ilan edilince, salon alkıştan yıkıldı. İki güreşten sonra heyecanla beklenen an geldi, Ahmet, mayosunu giymiş halde yerden bir metre yüksekliğindeki ringe çıktı. Ortalık, "Karamel" sesleriyle yıkılıyordu. Ahmet, sağ elini kalbinin üzerine götürüp hafifçe eğilerek gayet kibar bir şekilde seyircileri selamladı. Güreşler, grekoromen tarzda yapılacaktı.

İlk rakibi, Avusturyalı Eberle idi. Mindere çıkınca, seyirciler çılgınca alkışladılar. Ahmet'ten boy ve kiloca çok fazla olan Eberle,

gülerek seyircileri selamladı. İşaretle, "Merak etmeyin bunun işini çabuk bitiririm" diyordu. Eberle'nin bu hareketi, seyircileri güldürdü.

Ahmet'in aradığı fırsat ayağına gelmişti. Viyana'nın göbeğine o heykeli dikmenin hesabını Eberle'den soracaktı.

Hakemin düdüğüyle birlikte Ahmet, bora oldu esti, tufan oldu Eberle'nin üzerine yağdı. Elenseleri birbiri ardına sağdan ve soldan patlattı. Eberle, Ahmet'in balyoz gibi patlayan elenselerinden iyice bunalınca, hakeme şikayet etti. Orta hakem, jüri heyetiyle görüştü, uzun tartışmalardan sonra, elensenin kural dışı olmadığına karar verdiler. Ahmet, yeteri kadar yumuşadığını anlayınca, rakibinin beline sarıldı. Eberle'nin çabaları sonuç vermedi. Kara Ahmet, karalığını göstererek birkaç defa sağa sola savurduktan sonra, hilali çiğneyen papaz Johannes von Capistrano kılığında gördüğü Eberle'yi mindere indirdi. İndirmesiyle beraber toparlanmasına fırsat vermeden üzerine bir kartal gibi çöktü. Yerde iyice zapt etti. Sağ tarafına geçerek, sağ kolunu, rakibinin sağ koltuk altından geçirerek eliyle ensesinin tuttu. Yüklenmeye başladı. Eberle dönmemek için diretiyordu. Ama Ahmet'e karşı koymak ne mümkün. Ahmet, hilali ayaklar altına alan papazın heykelini devirdiğini düşünüyordu. Fazla zorlanmadan, rakibini çevirdi ve omuzlarını mindere yapıştırdı. Hem de hiçbir itiraza yer bırakmayacak şekilde. Ahmet, her ihtimale karşı hakeme baktı. Ondan tamam işaretini alınca rakibini bıraktı, ayağa kalktı, gayet kibar bir şekilde eğilerek seyircileri selamladı. Güreş yalnızca 12 dakika sürmüştü.

Seyirciler, kendi güreşçilerini yenmesine hem de bir Türk olmasına rağmen Ahmet'i bol bol alkışladılar.. Ahmet, menajeri Rum Pierri ile soyunma odasına gitti.

Aynı gece Ahmet'in ikinci güreşi vardı. İlk güreşinden iki saat sonra, Ahmet'i ikinci güreşi için sahneye davet ettiler.

Ahmet, güreş için mindere çıktığında şaşırdı. Karşısında rakip diye, kendisinden çok az kilolu David isimli birisi vardı. 80 kilo ya gelir ya gelmezdi. Ahmet ise 110 kiloya yakındı. Ahmet, benimle

dalga mı geçiyorsunuz gibilerden güreş organizatörlerine baktı. Bakmasıyla birlikte, cazgırların "Rakibin karınca da olsa küçük görme" sözü aklına geldi ve hemen kendisini büyük görmesi sebebiyle tevbelere durdu.

Hakem, iki pehlivanı da, ortaya çağırdı. David sırıtarak, seyircilere dönüp, Ahmet'i göstererek bir şeyler söylüyor, seyirciler de gülüyordu. Ahmet, aldırmadı. O, buna benzer çok hadiseler görmüştü. Fakat, rakibinin yüzünün hilali çiğneyen papaza döndüğünü fark etti. Fark etmesiyle birlikte de, bütün cinleri tepesine çıktı, eli ayağı karıncalanmağa başladı. Düdükle birlikte bir boğa gibi saldırdı. David, Ahmet'e, her şeyiyle hilali çiğneyen papazın heykeli gibi gözüküyordu. Ahmet, sol koluyla rakibinin sağ kolunu tuttu, sağ koluyla da belinden yakalayarak "Ya Allah bismillah" dedi, başı üzerine kaldırdı. Çevirmeğe başladı. Ahmet, öyle kendinden geçmişti ki, başının üzerinden o nefret heykelini çevirdiğini zannediyordu. Ahmet'in durumunu fark eden Rum Pierri bağırdı:

-Ahmet! Yapma! Rakibini fırlatıp atma.

Pierri'nin feryadı, Ahmet'in aklını başına getirdi, başının üzerindekinin heykel değil, insan olduğunun farkına vardı. Diz çöktü, rakibini yavaşça sırt üstü minderin üzerine bıraktı. David, kendinden geçmişti. Mindere sırt üstü uzanmış, kıpırdayamıyordu. Ahmet, omzunda bir ıslaklık hissetti. Eliyle dokundu ve kokladı.

Omzundaki ıslaklık sidikti. Rakibi altına kaçırmıştı. Güreş, yalnızca 2 dakika sürmüştü. Ahmet, Pierri'ye yürüdü, elini sıktı:

-Sağ ol be çorbacı. Beni katil olmaktan kurtardın.

Pierri, gülümsedi. Ahmet, güreşten sonra fazla beklemeyip, kendisini tebrik eden Türk büyükelçilik katibi Mustafa Bey ve Türk öğrencilerle birlikte hemen otele döndü. Viyana'yı görmek, Osmanlının, akıncı cetlerinin izini bulmak, kızılemanın kokusunu duymak için can atıyordu. Menajer, 30 Haziran dahil arka arkaya güreşler yapacağını bu sebepten bu tarihler arasında Viyana'yı gezme işinin zor olduğunu, 30 Haziran'dan sonra bir haftalık bir boşluk bulunduğunu, bu arada gezinin mümkün olabileceğini

söyledi. Kara Ahmet, ilk başta, kendisine akıl verdiği için menajere kızar gibi oldu, ancak biraz düşününce haklı olduğunu anladı. Gündüz gezip akşam güreş yapamazdı. Viyana'daki güreşlerini ciddi tutmak, üçüncü defa Viyana önlerinde Osmanlıya bozgun yaşatmamak, Viyana'yı hiç olmazsa güreşiyle fethetmek zorundaydı.

Mustafa Efendi, bir an olsun Kara Ahmet'i yalnız bırakmıyordu. Çok hoş sohbet, bilgili, özellikle de tarih hakkında çok malumatlı biriydi. Viyana'yı ise avucunun içi gibi biliyordu. Ahmet, onunla Viyana'yı gezmek için sabırsızlanıyordu.

24 Haziran Pazar gecesi Avusturyalı Hilmiyar-Vin ile güreşti. Bu güreşçinin de Avusturyalı olduğunu haber alan Ahmet, 5 dakika içinde rakibini yere serdi. 26 Haziran'da, Alman Dövin'i üç, 27 Haziran'da Alman Niyman'ı 7 dakikada pestillerini çıkara çıkara yendi. Ha Alman, ha Avusturyalı fark etmez, hilali ayaklar altına nasıl alırsınız diyerek rakiplerine meydana dar getiriyordu.

Güreş organizatörlerinin, "Güreşi çok kısa kesiyorsun. Biraz olsun uzat" ricaları üzerine Ahmet, 28 Haziran'da Alman Robinethi ile yaptığı güreşi uzattı, onu 25. dakikada yendi, ama Almanın haline gören organizatörler "Keşke, güreşi uzatmasını istemeseydik." dediler.

Ahmet'in 29 Haziran'daki rakibi epey dişliydi. Yeni rakibi, Amerikalı Fengler'di. Ahmet, 105 kilo çekerken Fengler, 120 kiloydu. Fengler, yabancısı değildi. Paris'teki 1899 Cihan Şampiyonluğunda karşı karşıya gelmişlerdi, hem de üç defa. İlk güreşleri 23 Kasım 1899'da yapılmış. 40 dakika sürmüş, yenişme olmayınca berabere ilan edilmişti. İkinci güreş, hemen ertesi günü, 24 Kasım'da olmuş, 38. dakikada, Fengler'in başı, Ahmet'in kaşına çarpınca, kanama sebebiyle güreş yarım kalmıştı. Üçüncü karşılaşma ise 25 Kasım'da yapılmış ve 26. dakikada Fengler güreşten çekilmiş ve Ahmet, galip ilan edilmişti.

29 Haziran 1900 akşamı Amerikalı Fengler ile Ahmet karşı karşıya geldiler. Fengler, tercümanı çağırdı. Tercüman, işaret ederek seyircileri susturdu ve Fengler'in sözlerini tercüme etti: "Bu vahşi

Türk ile daha sekiz ay önce Paris'te üç defa karşı karşıya geldik. Seyircilerin desteği ve sakatlandım bahanesiyle elimden kurtuldu. Bu Türk'e, bu gece, Viyana Capistrankanzel meydanındaki heykelde yapılanları yapacağım. Bu heykelde, papaz Johannes von Capistrano, yeniçeriyi ve hilali ayakları altında eziyorsa, ben de bu Türk'ü bugün ayaklarım altımda ezeceğim. Ezeceğim ki bir daha biz Hıristiyanların karşısına güreşçiyim diye çıkma cesareti göstermesin.

Fengler'in sözleri, bir kısım Avusturyalıyı şaşkına çevirirken bir kısmı çılgınca alkışladı.

Fengler'in dedikleri, Rum Pierri tarafından tercüme edilince kızgınlıktan Ahmet'in eli ayağı titremeye başladı. Osmanlı tokadını patlatmamak için kendini zor tuttu, "Sabır" dedi. O da Rum Pierri'den sözlerinin tercüme edilip seyirciye duyurulmasını istedi: "Biz galibiyeti, heykellerde aramayız. Bizim için galibiyet, er meydanında kazanılandır. Bu Fengler ile üç defa karşılaştık. Üçüncüsünde bu Fengler denen yalancı, kibirli adam, 26. dakikada minderden kaçtı. Size söz veriyorum. Allahü teâlânın izniyle onu bugün, 26 dakika bekletmeden yine sahadan kaçırtacağım.

Kara Ahmet, kibirlinene karşı büyüklenmek sadaka vermek gibi sevaptır hükmünce, Fengler'e gerekli cevabı vermişti.

İki güreşçinin birbirlerine söylediklerini dinleyen hakem, telaşlandı, her ikisini de ikaz etti. Ve hakemin düdüğüyle güreş başladı. Kara Ahmet, karşı durulması imkansız tayfun fırtınası olmuş esiyordu. Elenseler, sağlı sollu şimşek gibi çakıyordu. Fengler ise tam manasıyla şaşkındı. Bu Ahmet, sekiz ay önce Paris'te üç defa karşı karşıya geldiği Ahmet değildi.

Fengler şaşırmakta haklıydı. Türk bayrağını, hilali ve yeniçeriyi papazın ayakları altında gösteren heykel, onu hırslandırmış, gücüne güç katmıştı. O heykel, aklına geldiğinde Ahmet, bir anda başka bir Ahmet oluyor, tutulmaz hâle geliyordu.

Ahmet, Fengler'in sözleriyle hepten de yanına yaklaşılmaz olmuştu. Ahmet, kovalıyor, Fengler, kaçıyordu. Ahmet, aylardır unuttuğu naralarını yine patlatıyordu. "Aşk olsun bre", "Haydi Kızılelmaya!" naralarıyla salonu inletiyor, temelinden sarsıyordu.

Uzun süren kovalamaca sonunda, bir köşede Fengler'i sıkıştırdı. Kaçacak yer yoktu. Fengler için iki yol kalmıştı. Ya kendini ringten aşağı atacak ya da Ahmet ile göğüs gögüse gelecekti. Fengler, ne yapayım diye düşünürken, Ahmet, saldırdı, belinden yakalayıp 120 kiloluk devi, kocaman bir bohça gibi minderin ortasına yapıştırdı. Bir aslan gibi üzerine atladı, pençeleriyle kıpırdayamaz hale getirdi. Yerde, bütün ağırlığını rakibine verip, iyice ezdikten sonra sağ tarafına geçti. Sağ elini rakibinin koltuk altından geçirip enseyi buldu, tek kle oyununu aldı. Yüklenmeğe başladı. Ahmet, yükleniyor, Fengler, dönmemek için direniyordu. Büyük mücadele sonunda Ahmet, Fengler'i çevirmeğe muvaffak oldu. Ama inanılmaz bir şey gerçekleşti. Fengler, başıyla köprü kurmayı başardı. Bu sebeple de omuzları yere gelmiyordu. Ahmet, acı kuvvetiyle yüklenmesine rağmen bir türlü Fengler'in köprüsü bozmayı başaramadı. Seyirciler ıslıkla durumu protesto etmeğe başladılar. Ahmet, çok kızmasına rağmen, Fengler'i takdir etti, protesto eden seyircilere hak verdi. Bu ne kuvvetli bir enseydi. Bir güreşçiyi daha fazla köprü vaziyetinde tutmak mertliğe yakışmazdı, hele hele bir Türk pehlivanına.

Ahmet "Hayda bre Fengler! Yaman kefereymişsin" diyerek rakibini bıraktı ve ayağa fırladı. Başta Fengler olmak üzere, hakem ve seyirciler şaşkınlıkla Ahmet'e bakıyorlardı. Bu Türk deli miydi ne? Rakibini köprü vaziyetine getirmiş iken bırakılır mıydı?

Seyirci, bu hareketin nasıl bir mertlik olduğunu fark etmişti. "Bravo Turk!", "Bravo Karamel!" diyerek Ahmet'i çılgınca alkışladı.

Fengler, o kadar şaşırmıştı ki yerden kalmak aklına gelmiyordu. Ahmet, Fengler'in şaşkınlığının geçmesini beklemedi. Ayağa kalkmasıyla beraber, Fengler, daha ne olduğunu anlamadan, yaklaştı, rakibinin kafasını sağ koltuk altına sıkıştırıp kafasını da onun sağ koltuk altından geçirerek kaz kanadı oyununu aldı. Almasıyla birlikte, rakibinin koltuk altındaki başını aşağı çekti, kendi ensesini dikti ve çöktü. İnanılmaz bir şey oldu. 120 kiloluk rakibi 180 derecelik bir yarım daire çizerek sırt üstü mindere yapıştı.

Ahmet, hakemin tamam işaretiyle yerinden fırladı ve galibiyet temennasını çaktı. Salon alkıştan yıkılıyordu. Seyircilerin hiç biri böyle bir yeniş görmemişlerdi. İnanılmaz bir tesadüf olmuştu. Ahmet, rakibini 26 dakikada sahadan kaçırtamamıştı ama, 29 Haziran günü 29. dakikada yenmişti.

Ahmet, ertesi gün 30 Haziran'da, salona girdiğinde anlatılmaz bir alkış tufanı koptu. Seyirciler, Ahmet'in bir önceki akşam yaptığı güreşi unutmamışlardı. Ahmet'in bu akşamki rakibi Hollandalı Van Den Berg'di. Hollandalı güreşçi 115 kilo çekiyordu. Ahmet, 70 dakika süren zorlu bir güreşten sonra rakibini, iki elini koltuk altlarından sokup ensesinde birleştirek çift kle, kurt kapanı ile çevirerek yendi.

Güreşten sonra Ahmet, hemen otele döndü. Zorlu bir güreş yapmıştı, istirahate çekildi.

Ahmet, ertesi gün dinlenmiş olarak kalktı. Elçilikte çalışan Mustafa Beye haber gönderdi, birlikte Viyana'yı gezmek için. Çünkü 6 Temmuz'a kadar güreşi yoktu.

Viyana gezisine 2 Temmuz'da başladılar. Mustafa Efendi, "Viyana'da binlerce şehitlerimiz, yatırlarımız var. Yeri belli olan en büyük şahsiyetimiz Elçi El-Hac İbrahim Efendidir, ziyarete onunla başlayalım" dedi.

Ahmet ve Mustafa Efendi, bir fayton kiralayarak birlikte yola koyuldular. İbrahim Efendinin kabri, Viyana'nın dışında Hadersdorfer kasabasında, ormanlık bir alan içerisindeydi. Mezarı çevreleyen duvarlar yıkılmış, Sultan Mahmut Han'a ait tuğra ise ters olarak yıkık duvara konmuştu. Ahmet ve Mustafa Efendi, fatihalar okuyup, mezarın sağını solunu düzelterek oradan ayrıldılar.

Şehri gezerken Mustafa efendi anlatmağa devam etti: "Viyana tarihinde değişik kuşatmalara ve istilalara maruz kalmıştır. Ancak yalnızca Osmanlı kuşatması dışındaki herhangi bir kuşatma ve istila onları ilgilendirmedi. Viyana, Osmanlının iki kuşatmasıyla tarihini ve kendini anlatmaya çalışıyor. Bundan dolayı Viyana'nın her noktasında bulunan Türk eserleri asırlardır itina ile korunuyor ve şehrin tanıtılması için kullanılıyor.

İki defa kuşatıp da giremediğimiz Viyana'nın her köşesine hatıralarımız girmiş. Hiç umulmayacak yerde hatıralarımız, asırların tozunu silkeleyerek karşımıza çıkıyorlar.

Mustafa Efendi, Viyana'yı anlatmağa devam etti:

"Viyana'daki izlerimiz, çoğu zaman hüzün, bazen iftihar vesilesi. İşte İstefani Kilisesi. Dışından bir bak, kaburgasının bir köşesinde biz varız, güllelerimizle açtığımız gediği levhayla yamamışlar. İşte kilisesinin kulesi. Çatısında taş güllemiz var. Dışında, içinde, üstünde, Türk'ü anmadan bu ünlü kilisede gezilmez.

Yalnız kilise değil, şehrin her yanında izimiz var. İşte, Kurtuluş meydanında, Türk deliği... Bir lokantanın dış köşesinde, uçan bir ata binmiş, elinde kılıç, yiğit Türk'ün kabartma resmi. İkinci Viyana Kuşatmasında Türk lağımcıları, toprak altında lokantanın bulunduğu yere kadar gelmişler. Son birkaç kazmayla, Viyana'nın ortasından delik açılacak. Ve Viyana içinden alınacak. Aksilik bu ya son kazmaların vurulduğu yerde fırın varmış. Fırıncılar, durumun farkına varıyor, toprağın altındakiler ah, üstündekiler oh diyor. Meydanın ismi hâla kurtuluş..."

İkinci durakları, şehrin merkezinde bulunan Askeri Tarih Müzesi oldu. Bu müzenin en önemli bölümünü ise yine Osmanlı İmparatorluğunun ikinci Viyana Kuşatmasından geriye kalan savaş malzemeleri oluşturuyordu. Kara Ahmet, göz alan milli kıyafetleriyle hemencecik herkesin dikkatini çekiyordu. Ahmet ve Mustafa Efendi müzeye girer girmez hemen Türk ganimetlerinin bulunduğu salona yöneldiler.

Ahmet, Osmanlı ordusunu ait sancakların başına koştu, yırtılmış kana bulanmış hilalli sancakları görünce yüreği sancıdı.

Ahmet'in dikkatini, Fâzıl Ahmet Paşaya ait saat dikkatini çekti. Saatin altında Almanca yazılar vardı. Mustafa efendi, tercüme etti. Saat, Paşanın Sen Gotar Muharebesinde üzerinde taşıdığı saatmiş. Saatin üzerinde aylar, gün ve sene de gözüküyordu. Hicri 1075 (Miladi 1663) Muharrem'in 8'i, Cuma. Saatin katranları üç'ü gösteriyordu.

Ahmet ve Mustafa Efendinin askerî müzeden sonraki durakları Belvedere Sarayı oldu. Mustafa Efendi "Viyana başta olmak üzere bütün Avrupa, asırlarca Türk korkusu ile yaşadı. Avrupalı yöneticiler halkı kontrol altına alabilmek için yaptıkları baskıları Türk tehdidini ortaya atarak haklı göstermeye çalıştılar.

Fakat ikinci Viyana Kuşatmasından sonra Türk korkusu, önce askeri sahada, daha sonra sanat ve mimaride yerini hayranlığa bıraktı. Bunu şimdi ziyaret edeceğimiz Belvedere Sarayı'nda göreceksin" dedi.

Kara Ahmet, korkunun, hayranlığa nasıl dönüştüğü anlayamadı, ama bir şey demedi. Saraya girdiler.

Belvedere Sarayı'nın odaları; ikinci Viyana Kuşatmasının Başkomutanı Merzifonlu Kara Mustafa Paşanın otağının şeklinde, sekizgen yapılmıştı. Sarayda değişik sanat eserleri sergilenirken, her fırsatta Viyana Kuşatması resimlenmiş, bolca hilal motifleri kullanılmış.

Mustafa Efendi "Mimaride çizgilerimiz bu şekilde Viyanalılar tarafında kabul gördüğü gibi müzikte de etkilemişiz. Bunu, dünyaca ünlü Mozart'ın eserlerinde daha da belirgin bir şekilde görüyoruz. Mozart, Mehter müziğinden etkilendiğini her zaman söylemiş ve 'Türk Marşı' ve 'Saraydan Kız Kaçırma' eserleriyle de bunu göstermiştir" açıklamasında bulundu.

3 Temmuz'daki gezilerine Kahlenberg'den başladılar. Mustafa Efendi anlattı, Ahmet dinledi: "Burası Türkler arasında Alaman dağı olarak biliniyor. Osmanlı ordularının karargâhlarını kurdukları yerdir. Viyana'ya hakim olan bu tepeye çıkınca çok güzel manzara karşısında oh be dememiz gerekirken diyemiyoruz. Buradaki ihanet neticesinde bozguna uğrayışımız sebebiyle ancak ah çekmekten başka bir şey yapamıyoruz.

Viyana'nın biz Türkler için en önemli yerlerinden birisi burasıdır, Alaman dağıdır. II. Viyana Kuşatmasında Giray Han'ın Tuna üzerindeki köprüyü tutmaması ihaneti yüzünden bozgunun başladığı yerdir. Almanca ismiyle Kahlenberg'dir. Bizim için ise bu tepenin adı 'şehitler tepesi' olarak kalmalıdır.

Alman dağından bakınca, Ahmet'in içinden, Viyana'yı kolları arasına alma isteği doğdu. Bir tarafta Viyana ovası, diğer taraftan nazlı nazlı akan Tuna."

Ahmet, Mustafa Efendinin sözleriyle daldığı hayal aleminden

uyandı: "Osmanlının geride bıraktıkları toplar eritilerek 17 ton ağırlığında bir çan dökülüp, Türk çanı ismi verilerek kilisenin ikinci kulesine yerleştirilmiş."

Evliya Çelebi, seyahatnamesinde "Birinci Viyana Kuşatmasında Kanuni Sultan Süleyman İmparator, Ferdinand'a, St. Stephan kilisesinin kubbesine ay yıldızlı bir alem takılması hâlinde kuşatmadan vazgeçeceğini bildirdi. Bunun üzerine Ferdinand, ay yıldızlı alemi 1529 yılında kilisenin kubbesine koydurttu" demektedir. 17. yüzyıla kadar Katedralin kubbesinde bulunan alem sökülerek yerine haç takılmıştır. Ay yıldızlı alem, şu anda Viyana şehir Tarih Müzesinde sergilenmektedir. Vaktimiz olursa inşallah gider görürüz."

Kara Ahmet, Mustafa Efendinin temennisine inşallah diyerek katıldı. Zamanında, bir emirli kilise kubbesine hilal taktıranlar, şimdi, hilalin ayaklar altında çiğnenmesine mani olamıyor, diye düşünerek üzüldü.

Mustafa Efendi, Alaman dağından sonra, Ahmet'i binbir çeşit çiçekler süslü bir bahçeye götürdü. Ahmet, sağına soluna baktı. Osmanlıyı, Türkoğlunu hatırlatan bir şeyler göremedi. Ahmet'in sağına soluna baktığını gören Mustafa efendi, tebessüm etti:

"Seni niçin buraya getirdiğime hayret etmekte haklısın. Viyana'daki Türk izlerinin belki de en önemli yerlerinden birisi bu parklardır. Şu anda, bin bir renkli çiçek açan bu toprağın altında binlerce şehidimiz yatmaktadır.

Bu bahçe, Türkler kuşatmayı kaldırdıktan sonra bahçeci Gustav Sennholz tarafından İngiliz stiliyle restore edilmiş."

Parkı gördükten sonra, Mustafa Efendi ve Kara Ahmet, şehri gezmeye devam ettiler. Gördükleri, Ahmet'i derinden yaralamağa devam etti. Yüreciği yanıyordu.

Sieveringer Caddesi 99 numaralı evin önünde üç taş güllemiz muhafaza ediliyordu.

Güllelere bakan Mustafa Efendi anlattı, Ahmet hayretler içinde dinledi: "Osmanlı bir beldeyi fethedeceği zaman önce şehre som

altından dökülmüş bir gülle gönderirdi. Bu; 'Biz kimsenin malına, canına, ırzına ve dinine zarar gelmemesi için sizden şehri teslim etmenizi bekliyoruz. Size gönderdiğimiz som altından dökülmüş bu gülle, size refahı, huzuru ve barışı getirecektir. Sizi sevgi merhamet ve adaletle kucaklıyoruz" demekti.

Heideschuss ve Strauchgasse'nin birleştiği noktada bulunan 1 numaralı evin duvarında atının üstünde elinde kılıç sallayan bir heykel vardı.

Mustafa Efendi anlattı: "Bu Türk atlısıyla ilgili Viyana'da çeşitli rivayetler var. 1665 yılında Viyana'yı ziyaret eden Osmanlı Seyyahı Evliya Çelebi yazıyor. I. Viyana Kuşatması esnasında surlarda açılan gedikten şehre giren Osmanlı askerleri kale içinde müthiş bir direnişle karşılaşırlar. Bazı askerler şehit olurken, bazıları da girdikleri gedikten geri dönerek hayatlarını kurtarırlar. Çerkez Dayı isimli Osmanlı askeri, kıyasıya savaşarak şehit düşer. Osmanlı savaş askerinin kahramanca dövüşü, Avusturyalılar arasında büyük yankı uyandırır. Çerkez Dayının kahramanlığı dillere destan olur.

Bu kahramanlık destanı kulaktan kulağa İmparator Ferdinand'a kadar ulaşır. İmparator Ferdinand, kahramanca mücadele vererek şehit düşen Çerkez Dayının ismini bu meydana koydurur. Daha sonra da heykel yapılır."

Kara Ahmet ve Mustafa Efendinin yolu, Votiv kilisesine düştü. Birinci Viyana Kuşatmasında şehrin kumandanı Kont Niklas Salm ağır yaralanır ve aldığı yaralarla da ölür. Bu komutanın mezarı Votiv kilisesinin içerisindeydi. Komutan daha sonra İmparator tarafından aziz ilan edilir. Komutanın mezarının üzerinde kuşatmayı konu alan figürler yer aldığı gibi kilisenin süslü camları da Türk düşmanlığı motifleriyle doluydu. Prens Eugen'in elinde yerlerde sürüklenen bir Türk bayrağı vardı. Diğer bir camda ise dua eden küçük bir çocuğun kafası Osmanlı askeri tarafından kafası kesiliyordu.

Viyana'da Osmanlıların, az lehinde, çok aleyhinde hatıraları gören Ahmet, Avrupalı güreş seyircilerinin halini daha iyi anladı. Seyircilerin, yiğitliğe, mertliğe düşkün olanlar, kendisini alkışlarken, gözü haçlı, ırk taassubuyla kararanlar yuhalıyordu.

Siperler, Alaman dağı derken, akşam olmuştu. Kara Ahmet ve Mustafa Efendi otele döndüler. Kara Ahmet, 4 ve 5 Temmuz tarihlerini, çalışmakla, idmanla geçirdi. 6 Temmuz ve sonrası zorlu güreşleri vardı. 1898 Cihan Şampiyonu ikincisi, Rusların şampiyonu Pytlasinkski ve 1898 Cihan Şampiyonu, Fransızların efsanevi güreşçisi Paul Pons ile güreş yapacaktı. Gördüklerinden ve Mustafa Efendiyi dinledikten sonra, Avrupalı güreşçiler karşısında kendisini galip gelmeğe mecbur değil, mahkum görüyordu. "Mağlup olarak şu Frenkleri kendime güldürüp buralarda şehit yatan ecdadımın kemiklerini sızlatmam. Güreş ile bu diyarları fethetmeli, bana verilen vazifeyi yerine getirmeliyim" diyordu.

Ahmet, 6 Temmuz 1900'da daha önce Berlin'de iki defa karşılaştığı Alman Hitzler ile karşı karşıya geldi. Ahmet, ilk güreşinde Hitzler'i 50 saniyede yenmiş, ikinci güreşinde ayakta duramayacak kadar hasta olduğu için 10 dakikada yenilmişti. Hitzler, gazetecilere verdiği beyanatta "Türk'ü Berlin'de 10 dakikada yenmiştim, şimdi beş dakikada bitireceğim.", Ahmet ise yalnızca, "Biz cevabımızı minderde veririz" dedi. Seyircileri salon almıyordu.

Hakemin düdüğüyle güreş başladı. Daha doğrusu Kara Ahmet denen fırtına bütün şiddetiyle esmeğe koyuldu. Sağlı sollu elenselerle Hitzler'e nefes aldırmıyordu. Hitzler, geri geri kaçmaktan başka bir şey yapamıyordu. Seyirci “Hadi Hitzler, beş dakika dolmak üzere bitir şu Türk'ün işini!”, “Geri geri kaçmakla Türk’ü nasıl yeneceksin?” diye dalga geçiyordu. Hitzler, kaçıyor, Ahmet, kovalıyordu. Ahmet, yeteri kadar kovalamaca oynadığına karar vermiş olmalı ki, Hitzler, elenseden korunmak için geriye doğru kaykılıp, belini açık bıraktığı anda, davrandı. Hitzler'i belinden yakaladı, yere indirdi. Yerde zaptedip sağ kolunu rakibini sol koltuk altından sokarak tek kle oyununu aldı. Yüklendi, fazla zorlanmadan sırt üstü çevirdi. Güreş başlayalı yalnızca beş dakika olmuştu. Hitzler, söylediği gibi beş dakikada yenememiş, onun sözünü Ahmet yerine getirmişti.

Salon, “Bravo Türk!”, “Bravo Karamel!” sesleriyle çınladı.

Sıradaki rakip Rus şampiyonu Pytlasinski idi. Rus güreşçi ile 12 Temmuz'da karşılaşacaktı. Pytlasinski, 1898'te ilk defa yapılan

Paris Cihan Şampiyonluğu güreşlerinde, Paul Pons'un arkasından ikinci olmuştu. 1899'daki Cihan Şampiyonluğuna katılmamıştı. Kara Ahmet, Pytlasinski ile daha önce iki defa karşı karşıya gelmişti. 17 Ocak 1900 yılındaki ilk güreşte Ahmet, rakibini arkadan belinden kavrayıp yere indirmişti. Ancak, Pytlasinski, Ahmet'in kolunu koltuk altına sıkıştırıp yerde dönünce yedinci dakikada yenmişti. 29 Ocak'taki ikinci güreşte Ahmet, rakibini belinden tutup, kaldırıp sırt üstü mindere vurduğunda güreş başlayalı yalnızca 53 saniye olmuştu..

Ahmet, 12 Temmuz'a kadarki altı günlük boşlukta Viyana'yı gezdi, fazla idman yapmadı, dinlendi. Pytlasinski, gazetelere verdiği demeçte "Ahmet ile Paris'te yarım kalan bir hesabımız var, onu bitireceğim!" diyordu.

Viyana'da gördükleri Ahmet'i iyice hırslandırmıştı. Şimdiyse rakibi Rus'tu. Ahmet, Rus deyince 1877-78 Osmanlı-Rus Harbini, Plevne'yi, katledilen, göç yollarında telef olan yüz binleri hatırlıyordu. Pytlasinski de bir Rus'tu. Ahmet'in Ruslarla bitmeyen hesabı vardı. Ahmet'in unutamadığı bir kişi vardı, Parisli dilber Benoit, kavuştum derken kaybettiği... Ona kavuşmak, onu bulmak için yapacağı bir şey yoktu, güreş kovalamaktan, ülkeden ülkeye, şehirden şehre güreş peşinde koşmaktan başka... Ahmet de bunu yapıyordu.

Ahmet'in herkesten gizlediği bir rahatsızlığı vardı. Zaman zaman ayakları şişiyordu. Bu zaman ayakları kendisine çok ızdırap veriyor, üzerine basmakta zorlanıyordu. Bu rahatsızlığı, Conte De Chambre'ye, misafir olup, onun yemeğini yedikten sonra başlamıştı. "Acaba, Conte bir şey mi yaptı, yemeğime bir şey mi kattı?" diye aklına gelmişti, ama, kafir de olsa, suizan etmemeli" diyerek bu düşünceyi aklından uzaklaştırmağa çalışmıştı. Ama başaramamıştı. Benoit, aklına geldikçe bu düşünce beynini kemiriyordu. İşin tuhafı, kalbi de sancımağa başlamıştı.

Rus Pytlasinski ile yapacağı güreş öncesi yine rahatsızlanmış, ayakları şişmeğe başlamıştı, ama kimseye bir şey söylemedi. "Ölsem de bu Rus ile güreşmeliyim" diyordu.

Ve 12 Temmuz gecesi seyircinin güreşe ilgisi çok büyüktü.

Ahmet'in salonda gözükmesiyle birlikte müthiş bir alkış tufanı koptu. Rakiplerini birbiri ardından çok kısa zamanlarda yenmesi, hile hurda bilmemesi, Avusturyalıları kendisine aşık etmişti. Avusturyalılar, ona "Müthiş Türk", "Karşı konulmaz Türk" diyorlardı.

Pytlasinski ile Ahmet, minderde yerlerini aldılar. Rus güreşçi Ahmet'ten epey iriydi . Hakemin düdüğüyle güreş başladı. Ahmet, rakibini baktıkça, Plevne'de, Eski Zağra'da, Harmanlı'da katledilen, göç yolunda can veren yüz binleri görüyordu. Elenselerle güreşi açtı, dolu oldu yağdı, şimşek olup çaktı, yıldırım olup rakibinin yüreğine korku topu gibi düştü. Pytlasinski, sağlı sollu elenselerle bunaldı. Birkaç defa kafa kol oyunu almak için hareketlendi, amma Ahmet'e yaklaşamadı. Ahmet'in gözü bir şey görmüyordu, Rus'un yüzünde seyrettiği öldürülen masumlardan başka. Tedbiri falan elden bırakmıştı. Ahmet'in durumunu fark eden Rus güreşçi, fırsat kollmağa başladı. Çok geçmeden de aradığı fırsat doğdu. Ahmet elense için sağ kolunu uzattığı an sol eliyle yakaladı, arkasından da kafasını sağ koltuk altına sıkıştırdı ve minder güreşinin en yenici oyunu olan kafakolu aldı. Pytlasinski'nin neşesine diyecek yoktu, böyle bir oyundan Ahmet'in kurtulmasını imkansız görüyordu. Her şey bir anda olup bitmişti. Ahmet, durumu fark ettiği an, can havliyle davrandı, kafasını kurtarmak için. O kadar acı kuvvetle başını çekti ki, boynu kopacak zannetti. Rus güreşçi, sırtüstü götürmek için olanca gücüyle kalçasını içeri vererek, belini bükerek, kafa ve kolu çekiyordu. İki güreşçi arasında müthiş bir mücadele yaşandı.

Seyirciler, gördüklerine inanamadı. Ahmet, başını Pytlasinski'nin koltuk altından kurtardı, ama ne pahasına. Yüzü gözü kan içinde kalmış, kulağı kanamıştı. Hakem düdük çaldı, güreşi durdu ve doktorları çağırdı. Doktor, Ahmet'in kulağını tedavi etti ve sardı. "Bu vaziyette güreş devam edemez" raporu verdi. Ama Ahmet dinlemedi. Güreşeceğini söyledi. Jüri heyeti, uzun tartışmalardan sonra güreşin devamına karar verdiler.

Güreşin tekrar başlamasıyla Ahmet, yine sağlı sollu elenselerle fırtına gibi esiyordu. Ancak bu sefer, karşı bir oyun vermemek için

dikkatliydi. Ahmet, yükleniyor, Rus güreşçi geri geri kaçıyordu.

Rus güreşçinin kaçak güreşmesi üzerine seyirci, ıslıkla protestoya başladı. Bu da Pytlasinski'yi kızdırdı. Kızmasıyla beraber de açık vererek güreşmeğe başladı. Güreşin 25. dakikasında Ahmet, aradığı fırsatı buldu. Seyirciye kızan rakibi, oyun almak için Ahmet'i üzerine geldi hem de beli meydanda olarak. Ahmet, fırsatı kaçırmadı. Arkadan rakibinin belinden yakaladı. Pytlasinski, kurtulmak için silkindi, Ahmet'in ellerini yakaladı. Mengene gibi kuşatan elleri çözemedi. Rus, işi kalleşliğe döktü, çırpınırken sargılı kulağına vurdu. Ahmet'in müthiş canı yandı, kulağı tekrar kanamağa başladı.

Ama Ahmet aldırmadı. "Ya Allah, Bismillah" diyerek Rus güreşçisinin ayaklarını yerden kesti, kendisini geri doğru verip, bir kavis çizecek şekilde Rus güreşçisini üzerinden aşırdı ve bel supleksiyle attı.

Seyirciler gözlerine inanamıyordu. 115 kiloluk bir devin, pamuk bohçası gibi fırlatılması akılları yerinden çıkarmıştı. Ahmet, o kadar hırsla Pytlasinski'yi atmıştı ki, köprü kuramadı, sırtı iki omzuyla birlikte tam manasıyla mindere yapıştı.

Hakemin galibiyet düdüğünü duyan Ahmet doğruldu. Galibiyet selamını verdi. Salon “Karamel”, “Bravo müthiş Türk” sesleri, ıslık ve alkışlarla yıkılıyordu. Ahmet elini kalbinin üstüne götürüp gayet kibarca eğilerek seyircileri tekrar selamladı. Kanlı kulağıyla Ahmet'in yaptığı bu hareket seyircileri iyice çılgına çevirdi.

Ahmet, Fransız gazetecilerin ve Türkiye'den Sabah Gazetesi muhabirinin güreşle ilgili suallerine cevap verdikten sonra, menajeri ve Türk öğrencilerle birlikte oteline döndü.

14 Temmuz'daki güreşte Ahmet'in rakibi Amerikalı Fengler'di. Ahmet, Paris'te üç defa karşılaştığı rakibini 29 Haziran'da bu turnuvadaki güreşte 29. dakikada yenmişti. 14 Temmuz'daki güreşteyse, 30. dakikada yendi.

Ahmet, bu galibiyetiyle Viyana'daki güreşlerde finale kalmıştı.

Finalde, 1898 Cihan Şampiyonu Paul Pons'tu. Güreş 15 Temmuz gecesi yapılacaktı.

Ahmet, Paris'te kavuştuğu 1899 Cihan Şampiyonluğundan sonra, Pons ile dört defa karşılaşmıştı. 23 Aralık 1899'daki güreşleri 50 dakika sürmüş ve berabere bitmişti. İkinci güreşleri 26 Aralık'taydı. Güreş çok çetin oldu. Ahmet'in kaşı yarıldığı için iki saat süren güreş sonuçlanmadı. Üçüncü karşılaşmaları 31 Aralık'ta oldu. İki saat 50 dakika süren güreş sonunda yenişme olmadı. Kara Ahmet ile Pons arasında son güreş 10 Ocak 1900'da yapıldı. Dördüncü karşılaşmada da iki saat kıran kırana güreşe rağmen yenişme olmamış, dört güreşi değerlendiren jüri, Ahmet'i galip ilan etmişti.

İşte şimdi Fransızların efsanevi şampiyonu Pons ile beşinci defa karşılaşacaktı.

Ahmet bu sefer, Pons'u yenmekte kararlıydı. Pons'un gazetelerde çıkan "Türk dört sefer elimden kurtuldu, ama bu sefer hayır!" sözleri Ahmet'i hırslandırdı.

Kara Ahmet, 15 Temmuz sabahı, büyük bir acıyla uyandı. Ayaklarının üzerine basamıyordu. Sabah namazı için abdest dahi alamadı. Yardım edecek kimse bulamayınca otel odasının duvarındaki kireçle teyemmüm etti.

Zili çalarak görevlileri odasına çağırdı. Hemen menajer Pierri'ye haber verdiler. Menajer, telaşla geldi. Gözlerine inanamadı. Koca pehlivan, yerinden kalkamıyordu. Üç kişi kollarına girerek büyük bir güçlükle otelin girişine indirdiler. Bir faytona bindirerek en yakın hastaneye götürdüler. Yapılan muayene sonrası, ayaklarındaki şişkinliğin romatizmadan olduğunu, onbeş gün güreş yapmasının imkansız olduğunu açıkladılar. Ahmet kalbinin sancıdığını anlatınca, muayene ettiler ve bir şey olmadığını söylediler. Ahmet, 15 Temmuz gecesinde Paul Pons ile olan final güreşine çıkamadı. Birkaç gün içinde de güreşemeyeceğini beli olunca, hükmen mağlup ilan edildi ve böylece Viyana'daki turnuvada, Pons'un arkasından ikinci oldu. 17 Temmuz tarihli

Avusturya gazetelerinde çıkan haberde, Pons "Ahmet'in hastalık sözleri bahane, karşıma çıkmaktan korktuğu için hastaneye yattı" diyordu.

Bu haberler kendisine okunan Ahmet "Rabbim büyüktür. Gün gelir karşı karşıya gelirsek, o zaman Allah'ın izniyle gösteririm ben ona kimin kaçtığını!" dedi.

Ahmet'in Viyana'da yaptığı güreşler, birkaç günlük geçikmeyle de olsa İstanbul gazetelerinde yer alıyordu. 17 Temmuz 1900 tarihli Sabah Gazetesi'nde, Ahmet'in 12 Temmuz'da Rus Pytlasinski ile yaptığı güreşin haberi verilerek "Kara Ahmet, Pytlasinski'i belinden yakaladı. Rakibi sıyrılmak istedi, çalınan ıslıklara zaten sinirlenmişti. Pür hiddet saldırdı. Fakat bizim tosun aldırmadı, herifin başını sağa iterek tekrar belinden yakaladı. O anda iş bitti. Pytlasinski, havada bir kavis çizerek sırt üstü yenildi" yazıyordu.

Ahmet, hastaneden çıkamadığı için ikincilik madalya ve ödülü, kendisine burada verildi. Hastaneden çıktığı gün, menajeri Pierri, Almanya'nın Hamburg şehrinden davet olduğunu söyledi. Ahmet, tam olarak iyileşmediği için güreşmek istemediğini söyledi. Pierri, Pons'un da Hamburg'daki güreşlere katılacağını açıklayınca, Ahmet "Tamam, Pons, geliyorsa, giderim, ölsem de güleşirim" dedi.

Ahmet, menajeriyle birlikte günlerce yolculuktan sonra, Viyana'dan Almanya'nın kuzeyindeki Hamburg şehrine geçti. 5 Ağustos'ta Hamburg'da güreşler başladı. Kara Ahmet, zaman zaman kalbi sancısa da, 20 Ağustos'a kadar süren güreşlerde, sırasıyla Amerikalı Fengler'i, Fransız Furnier'i, Vingler'i, Alman Hitzler'i, Van Den Berg'i, yendi. Bu galibiyetlerde sonra Paris'te Cihan Şampiyonluğu güreşinde elemede yenildiği, finalde ise yendiği Fransız Laurent ile karşı karşıya geldi. Ahmet, üstün bir güreşten sonra Laurent'i yendi. Finale kaldı. Finalde Ahmet'in rakibi, Fransız Şampiyonu Paul Pons'tu. O da rakiplerini yenerek finale kalmıştı. İşte Ahmet'in beklediği an gelmişti. Kara Ahmet, Fransızların 1898 Cihan Şampiyonu Paul Pons ile 21 Ağustos'ta karşılaşacaktı.

Kara Ahmet, Paris'te kavuştuğu 1899 Cihan Şampiyonluğundan sonra Paul Pons ile dört defa karşılaşmıştı.

Pons ile beşinci defa olarak Viyana'da 15 Temmuz'da finalde güreşecek, yenen birinci, yenilen ikinci olacaktı. Ancak, Ahmet'in hastalanıp hastaneye kaldırılması sebebiyle bu güreş yapılamadı. Pons, Ahmet'in kendisinden korktuğu için hastaneye sığındığını söyledi. Bu sözler üzerine Ahmet karar değiştirmişti. Hasta olduğu için katılmak niyetinde değildi; Hamburg'taki güreş turnuvasına. Bu turnuvaya Pons'un katılacağını haber alınca, güreşmeyi kabul etmişti.

İşte şimdi 21 Ağustos gecesi, Pons ile beşinci defa karşı karşıya idi. İlk dört güreşte yeniş olmamıştı. Bakalım bu güreşin neticesi ne olacaktı? Güreşe ilgi fazlaydı. Ahmet'in Paris'te Viyana'da güreşini seyredenler, Hamburg'a onu Pons karşısında seyretmek için koşmuşlardı.

Ahmet'in salonda gözükmesiyle birlikte bir alkış tufanı koptu. Ortalık "Karamel" sesleriyle yıkılıyordu. Ahmet, Hamburg'ta böyle bir tezahürat karşısında şaşırdı. Sağ elini göğsünün üzerine koyup hafifçe eğilerek zarif bir şekilde selam verdi. Selam seyirciyi iyice coşturdu.

Ahmet ringe çıktı. Pons, daha önce gelmişti. Ahmet, elini uzattı, Fransızca "Bon soir/İyi akşamlar" dedi. Pons, küçümseyerek lütfen elini uzattı, bir şey demedi. Ahmet'in "Le vient á Hamburg pour toi/ Hamburg'a senin için" geldim sözünü duymazlıktan geldi.

Pons, Ahmet'ten oldukça iriydi, hem kilo hem de boyda fazlaydı. 105 kilo çeken Ahmet'e karşılık Pons, 120 kilo geliyordu.

Hakemin düdüğüyle birlikte, güreş, Ahmet'in sağlı sollu elenseleriyle başladı. Elenseler, Avrupalı güreşçilerin sinirlerini bozan Türk işi, Türklerden başkasının bilmediği, beceremediği oyunlardı. Elenseler karşısında Pons da bir şey yapamıyordu. Ahmet, kendinden çok okkalı ve iri olan ve grekoromen tarzı güreşi daha iyi bilen rakibini, önce elenselerle yumuşatmak gerektiğinin farkındaydı. Bunun için de, elense olup Pons'u üzerine yağıyordu. Daha güreşin onuncu dakikasında, elenseler sebebiyle Pons'un ensesi, ekmek kızartacak kadar ısınmıştı. Ahmet'in elenselerinden, kurtulamayan buna karşılık da bir şey yapamayan Pons, güreşi bıraktı. Orta hakeme, Ahmet'in elenselerinin faul olduğunu söyledi.

Pons, bunların faul olmadığını herkesten iyi biliyordu, ama, Hamburg'taki hakemleri etkileyebilir miyim diye düşünmüştü? Hakem heyeti, durumu görüştü ve elensenin faul olmadığına karar verdi. Güreş tekrar başladı. Pons'un oyunu tutmamıştı. Pons, başka bir oyuna başvurdu. O da elense çeker gibi yapıp Ahmet'in boynuna yumruk atmağa başladı. Ahmet, bir iki ses çıkarmadı. Hakemin müdahale etmesini bekledi. Hakemden ses çıkmadı. Son bir yumruk çenesine bulunca güreşi bıraktı, hakeme döndü ve çenesine işaret etti. Dudaklarının kenarından kan akıyordu. Hakem, Pons'u ikaz etti ve bir ihtar verdi. Güreş kaldığı yerden sürdü. Daha doğrusu, Pons'un yumrukları devam etti. Ahmet, başka zaman olsa, yumruğa yumrukla cevap verirdi. Ama bu sefer, sabrediyordu. Yüz binlerce mazlumun ahını Avrupalı güreşçiler karşısında galip gelerek bir nebze olsun alacağına inanmıştı. Viyana gezisinde gördükleri Ahmet'in gücüne güç katmış onu daha da hırslandırmıştı. Gücü, adeta ikiye katlanmış gibiydi.

Paris ve Berlin'de güreşen Ahmet ile Viyana ve Hamburg'ta güreşen Ahmet arasında çok büyük fark vardı, inanılmazdı. Pierri, Türkleri yakından tanımasa "Doping kullanıyor" diyecekti. Evet, Ahmet doping almıştı, ama ilaçlardan, vitaminlerden değil, Viyana'da gördüklerinden. Orada hilali ayaklar altına görmek Ahmet için en büyük doping olmuştu. Ahmet, Viyana'da Paris'te kendisini zorlayan pehlivanları bir biri ardınca yenmişti hem de fazla zorlanmadı. Aynı şey Hamburg'ta da yaşanmıştı. Ahmet, burada da rakipleri kısa sürede yenmiş ve finalde güreşmeğe hak kazanmıştı. Şimdi Pons karşısında galibiyet arıyordu.

Ahmet, Viyana'yı gördükten sonra Hikmet Dedenin "Güreşle Avrupa'yı fethet!" sözleriyle ne demek istediğini daha iyi anlamıştı. Şu anda, bütün gayreti, güreşle Avrupa'yı fethetmek ve Kızılelmaya ulaşmaktı. Gerisi onun ilgilendirmiyordu. Yumruğa yumrukla cevap verirse, Pons'un amacına hizmet etmiş olacaktı. Pons, Ahmet'e güreşte bir şey yapamayacağını anlamış, işi kavgaya dökmek istiyordu. Seyirci, Pons'u "Doğru güreş" diye yuhalamaya başlayınca hakem, tekrar ikaz etti. Ama Pons, bildiğinden şaşmıyordu. Pons, iyice yaklaştı, Ahmet'e karnına doğru yumruğu salladı. Ahmet de elinde olmadan, karnını korumak için kollarını karnına doğru indirdi. Ve Pons'un yarım saattir gözlediği fırsat doğdu.

Ahmet'in başı korumasız kaldı. Pons, Ahmet'in kafasını sağ kolu altına sıkıştırıp, sol koluyla da sağ kolunu tutarak kafa kol oyununu aldı. Türk pehlivanlarının kafa kol oyununa düşmesi, yenilmesi demekti. Kafa kol oyununu karşı tek yapılacak iş, köprü kurmaktı. Ahmet dahil bütün Türk pehlivanları, köprü vaziyetine geldikten sonra biz yenilgiyi kabul ederiz. Köprü kurarak mağlubiyetten kurtulmak bizim için züldür, aşağılanmadır, güreş geleneğimize sığmaz" diyerek köprü kurmağı öğrenmeyi reddetmişlerdi. Türk güreş geleneğine göre, bir pehlivanın göbeğini yıldız görmesi, yani gökyüzüne doğru dönmesi, yenilmesi için yeterdi. Köprü oyunundaysa, göbek tam manasıyla gökyüzüne bakıyordu.

Kafa kol oyununa düşen Ahmet, çıldıracak gibi oldu. Bu oyunun sonucunun kesin surette mağlubiyet olduğunu iyi biliyordu. Nasıl olup da bu oyunu alması için Pons'a fırsat vermişti. Pons, çevirmek için Ahmet'in kafasını ve sağ kolunu aşağı çekiyor, Ahmet yere düşmemek için direniyordu. Herkes, ayağa fırlamıştı.

Ahmet can havliyle, ilk önce koltuk altına sıkıştırılmış kafasını kaldırmayı denedi. Ensesinin çok kuvvetli olmasının faydasını gördü. Kafasını biraz olsun yukarı kaldırmayı başardı. Arkasından da boştaki sol koluyla Pons'un beline sarıldı. "Ya Allah" diyerek doğruldu. İnanılmaz bir şey gerçekleşmiş, Ahmet, kafa kol oyunuyla yenilmekten kurtulmuştu. Ortada çok tuhaf bir durum vardı. Ahmet, bir çınar gibi dikilmiş, Pons'da onun boynuna asılı olarak duruyordu. Hakem dâhil herkes şaşkınlık içindeydi. Hakem, ne yapsın bilemedi. Pons, kurtulamıyor, Ahmet de bırakmıyordu. Hakem, jüri heyetine baktı. Onların işaretiyle düdüğünü çaldı. İşaretle iki güreşçiyi birbirinden ayırdı.

Seyirciler "Bravo Karamel!" diyerek Ahmet'i alkışlıyorlardı. Alkışlar Pons'u kızdırdı. Pons'un kızması dikkatini dağıtmıştı. Ahmet, Pons'tan daha kısa boyluydu. Pons'un belini korumasız bırakıp doğrulduğunu fark ettiği an, daldı ve belinden yakaladı. Yakalamasıyla birlikte de Pons'u mindere doğru fırlattı.

Ahmet'in bu hareketi, seyircileri coşturdu, "Karamel" sesleri ve alkışlar, ortalığı çınlattı.

Mindere yan üstü düşen Pons, kalkmak için hareketlendi. Ama başaramadı. Kara Ahmet, tıpkı kara bir panter gibi Pons'un üzerine

uçtu ve yakaladı. Pons, kalkmak için çabaladıkça, Ahmet, sağa ve sola savurarak mani oluyordu. Minder içinde kıyasıya bir mücadele vardı. Yerdeki boğuşma yaklaşık onbeş dakika sürdükten sonra, toz duman kalkmaz oldu. Yerden kalkmak için aşırı gayret sarfeden Pons, hareketsiz kalmıştı. Daha ağır olması, uzun zamandır ciddi güreş yapmaması ve Ahmet'in üstte güreşerek kedini taşıtması Pons'u yormuştu. Kocaman karnı bir körük gibi inip kalkıyordu.

Ahmet, bir müddet nefeslendikten sonra harekete geçti. Çok zorlanarak da olsa Pons'un belini sağlam kavradı. Pons'un beli çok kalın buna karşılık Ahmet'in kolları kısa olduğu için Ahmet, zorlanmıştı. Kısa kollar, ağırlık kaldırırken Ahmet'in üstünlüğüydü.

Seyirciler, Ahmet'in Pons'u belinden kavradığını görünce şaşırdılar. Kendinden çok iri ve kilolu olan birini, bel supleksi ile yenmeyi düşünmüyordu herhâlde.

Kara Ahmet, zorlanarak da olsa Pons'un ayaklarını yerden kesti. Dev gibi Pons, ayak ve elleriyle havada çırpınarak kurtulmağa çalışıyordu. Ahmet, nefeslendi. Gücünü topladı, Viyana'da hilali ayaklar altında gösteren heykeli hatırladı. Hatırlamasıyla birlikte bütün vücudunu bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Pons'u biraz daha kaldırdı, bel hizasına getirdi. Seyirciler gözlerine inanamıyordu. Fransızların efsanevi şampiyonu ayakları havada çırpınıyordu. Gücünü yeterince topladığına inanan Kara Ahmet, kendisini geri doğru verip, bir kavis çizecek şekilde Fransız güreşçisini üzerinden aşırdı ve bel supleksiyle attı.

Bütün salon ayaktaydı. 1898 Cihan Şampiyonu Pons, köprü kuramamış, sırtı tam manasıyla, itiraz götürmez şekilde mindere yapışmıştı.

Ahmet, hakemin galibiyet düdüğünü çalmasıyla doğruldu, seyircileri selamladı. Salon alkıştan, “Karamel, Bravo” seslerinden yıkılıyordu. Ahmet, yerde şaşkın şaşkın kendisine bakan Pons'a elini uzattı. Pons, kimsenin beklemediği bir şeyi yaptı. Ahmet'in elini tutarak kalktı. Omuzlarından tutarak tebrik etti. Pons, Fransızca konuştu, tercüman Almancaya çevirerek megafonla duyurdu:

“Türk’ü tebrik ediyorum. Viyana'da karşıma çıkmayınca, kaçtığını söylemiştim. Özür diliyorum. Bugün, benim bütün kavga çabalarıma rağmen çok mertçesine güreşti ve beni yendi. Yusuf'tan sonra, Ahmet'i tanımaktan ve onunla güreşmiş olmaktan mutluyum.”

Pons, Ahmet'in kolunu kaldırdı. Bu hareket, seyircilerin çok hoşuna gitti, iki güreşçiyi dakikalarca ayakta alkışladılar.

Hamburg'da yapılan güreşler sonucu Kara Ahmet birinci olarak 2000 Frank, ikinci Pons 1200 Frank, üçüncü Fransız Laurent 1000 Frank aldı.

22 Ağustos 1900 tarihli Sabah Gazetesi’nde, Kara Ahmet'in Selanikli Süleyman Beye gönderdiği mektup yayınlandı. Ahmet mektubunda, Viyana'da yaptığı güreşleri anlattıktan sonra, onun Adalı Halil Kurtdereli ve Küçük Yusuf'tan kaçtığı iddialarına cevap vererek “Kurtdereli ile ciddi güreşmek kısmet olmadı. Adalı ile iki defa güleştim birinde güreşimiz yarıda kaldı, diğerinde berabere bitti. Küçük Yusuf ile güreşmek kısmet olmadı. Benim, yağlı güreşte bu pelvanlara karşı üstünüm diye bir iddiam yok” diye yazmıştı.

Kara Ahmet, Pons'u yenerek grekoromen güreşte, dünyanın bir numarası olduğunu göstermişti. Ama buna aldırdığı yoktu. Osmanlı'yı, Türkoğlunu Viyana ve Hamburg'da en iyi şekilde temsil ettiği için sevinmişti, gözü ve gönlü Kızılelmayı paylaşacağı Benoit'i arıyordu.

Ahmet, iki ay önce haziran ayında İstanbul'a geldiğinde, Kızılelmayı arkadaşı Sait'e teslim etmişti. Güreş kovalarken bir şey olmasından korkmuştu. Artık yanında taşımasına da lüzum yoktu, Kızılelmayı paylaşacağı güzeli bulmuştu. Ama kavuşamamıştı. Hikmet Dedenin “Güleş peşinde koşarken elmayı paylaşacağın güzele kavuşacaksın!” sözleri üzerine o memleket senin, bu memleket benim koşturup duruyordu. Nitekim inanılmaz olmuş, Berlin'de Beoit ile karşılaşmış, ama yine kavuşamamıştı.

Gönlü, Paris'e doğru çekiyordu. Sevdiceğinin yuvası orasıydı. Gönül kuşu "Babası, Benoit'i Paris'te tutmaz" itirazlarını dinlemiyor, Paris'e doğru kanat çırpmak istiyordu. Ahmet de gönül

kuşunun isteğine uydu. 1900 Eylül başında Hamburg'dan Paris'e geçti. Öğrenci Mehmet'i buldu. Ahmet ve Mehmet, dikkat çekmemek için gündüz gittiler, Conte de Chambre'nin ve kızının son olarak oturduğu konağa, adrese. Sordular, komşulara ve öğrendiler, Conte'un Mayıs 1900'da buradan taşındığını.

Ahmet, sevdiceğinden haber alamamanın ezikliğiyle ayrıldı, Conte'un eski adresinden. Mehmet, teselli etmeğe çalıştı:

-Üzülme be Ahmet Ağam! Rabbim, bir araya gelmenizi dilemişse sizi ayırmaya Conte'un değil, kimsenin gücü yetmez.

Kara Ahmet gülümsedi:

-Üzülmemek elde mi be Mehmet'im? Gayretimiz, Rabbimizin bu konuda rızasını bulmak, sebeplere sarılmak için.

-Öğrenci arkadaşlara söylerim, Conte'un adresini bulmak için çalışırız.

-Allah razı olsun! İnşallah netice alırız.

Bütün gün Conte'un adresini aradıktan sonra otele dönüyorlardı, Ahmet ve öğrenci Mehmet. Otele yaklaştıklarında karanlık bir sokakta önleri kesildi. Dört kişiydiler. Ellerinde bıçaklar vardı. Fransızca bir şeyler söylediler. Kara Ahmet, bir gelenlere bir de Mehmet'e baktı, sıkıntıları neymiş dercesine.

Mehmet, endişeyle konuştu:

-Ahmet Pehlivan "Benoit'in peşini bırakın, yoksa ölürsünüz!" diyorlar.

Kara Ahmet hiç telaşlanmadı:

-Sırtını bana ver Mehmet'im. Kim ölür kim kalır, yalnızca Yüce Mevlâm bilir.

Kara Ahmet ve Mehmet, sırt sırta verdiler. Gelenler, Kara Ahmet ve öğrenci Mehmet'in sırt sırta vermeleri karşısında şaşırdılar. Daha önce böyle bir savunma ile karşılaşmamışlardı. İkisi Ahmet'in, ikisi de Mehmet'in karşısına geçtiler. Kara Ahmet'e yakın olanı bıçağını, karnına doğru salladı. Ahmet, güreşten gelen alışkanlıkla, karşısındakinin bıçaklı kolunu sol koluyla dışarı doğru

savurdu. Sağ eliyle, "Ya Allah" deyip Osmanlı tokadını yandan boynuna yerleştirdi. Tokadı yiyen olmuş bir armut gibi düşüp kaldı. Arkadaşının halini gören diğer zorba saldırmağa cesaret edemedi. Mehmet, Ahmet kadar tecrübeli değildi. Bıçağı eliyle yakalamaya çalışırken sağ eli parçalandı. Feryat ederek yere çöktü. Ahmet, feryada döndü ve yaralandığını görünce hemen yanına koştu. Bu arada sokağa girenler olmuştu. Bıçaklı zorbaları görenler, "Polis" diye bağırmağa başladılar. Zorbalar, durumun karıştığını görünce, Ahmet'in Mehmet ile uğraşmasını fırsat bilip yerde baygın yatan arkadaşlarını karga tulumba aldılar ve uzaklaştılar.

Mehmet'in yarası önemli değildi. Ahmet, cebinden mendilini çıkardı, kanın akması önlemek için sardı. En yakın bir sağlık merkezine gitmek için koşturdular. Mehmet'in elini sardırdıktan sonra polise ifade verdiler, saldırganları tanımadıklarını bu işin para için yapılmış olabileceğini söylediler. İfadelerini imzaladılar.

İşte, yine kavuşmuştu, sevgili İstanbul'una. Paris, Viyana, Sofya, derken, trenin her düdüğü onu sevdiğine yakınlaştırmış ve İstanbul'a kavuşmuştu. Trenle gelirken önce Koca Mustafa Paşa, sonra da Sarayburnu'nda Sultanahmet ve Topkapı Sarayı hoş geldin demişti ona.

Güneş, Haydarpaşa üzerinden İstanbul'a merhaba derken Kara Ahmet, İstanbul denen kara sevdalısına kavuşmuştu. 13 Eylül 1900 tarihinde Sirkeci Garına ulaşan Kara Ahmet, hemen Sabah Gazetesi'e geçti. Kara Ahmet dokuz aydır; Fransa, Rusya, Almanya ve Avusturya'da yaptığı güreşlerle yalnız İstanbul'da değil bütün Osmanlı mülkünde efsane hâline gelmişti.

Viyana, Hamburg ve son olarak Paris'te yaşadıklarından sonra daha fazla kalamamıştı Frenk diyarlarında. İstanbul'da birileri, chan şmpiyonunu yenik görmek için çıldırıyor, Kurtdereli Mehmet Pehlivanın ağzından, gazetelerde Kara Ahmet'e meydan okunuyor, güreşe davet ediliyordu. Ahmet, her ne kadar, "Adalı Halil, Kurtdereli ve Küçük Yusuf Phlivanları yenerim diye bir iddiam yok" şklinde cevap veriyorsa da ateş bir türlü sönmüyordu. Türkoğlu Kara Ahmet'i çok sevdiği ve yaptığı işleri merak ettiği için gazeteler, Ahmet hakkında yalan yanlış haberler yapıyordu. Bütün bunlar, İstanbul'a ayak basar basmaz Sabah Gzetesi'e gitmeğe mecbur etmişti. Ahmet, çorbacıdan bir çorba içip kendine geldikten ve çok özlediği Sultanahmet Camisi'ni gezdikten sonra Sabah Gazetesi'ni gitti. Sabahın erken saatinde rahatsız etmek istememişti. Hızlı muhabir Fırtına Selim genelde gazetede kalıyordu.

Ahmet, bir iş hanının giriş katında, iki odadan ibaret gazetenin kapısını çaldı. Aradan uzun bir zaman geçti. Kapıyı açan olmadı. Ahmet, kimse yokmuş deyip tam dönerken kapı açıldı. Açılan kapıda, yatak kıyafetiyle gözlerini ovuşturan Fırtına Selim gözüktü. Sabahın bu saatinde rahatsız eden kim gibilerden bakıyordu.

Ahmet'i görünce şaşırdı. Selim'in hali Ahmet'i neşelendirdi:

-Bre Fırtına uyanasın. Üsküdar'an sonra, Cağaloğlu'nda da sabah oldu. Ne o yengeyle kavga mı ettin?

Şaşkınlıktan kurtulan Fırtına Selim, "Vay Ahmet Aam gelmiş" dyerek büyük bir sevinçle Ahmet'in boynuna sarıldı. Sonra, Ahmet'i yazıhaneye götürdü, giyineyim diye müsaade istedi. Beş dakika geçti geçmedi. Giyinmiş halde Ahmet Aasının karşısında hazırdı, gülerek Kara Ahmet'i davet etti:

-Buyur Ahmet Aam, birlikte kahvaltı edelim. Uzun yoldan geldin. Sende havadis çoktur. Hem atıştırır hem de konuşuruz.

Şaşırma sırası Kara Ahmet'teydi:

-Sana boşuna fırtına dememişler. Ne zaman giyindin, ne zaman kahvaltı hazırladın be evlat?

Kara Ahmet ve Fırtına Selim birlikte sofraya oturdular. Fırtına sordu, Kara Ahmet anlattı, Viyana'da yaptığı güreşleri, Viyana gezisini ve Hamburg'dki güreşlerini. Paris'e gittiğinden ve burada yaşadıklarından hiç bahsetmedi.

Fırtına Selim, gazeteciliğinin gereğini yaptı, havanın soğuyacağını bile bile sordu:

-Gazetelerde, "Kara Ahmet, Kurtdereli Adalı Halil ve Küçük Yusuf ile güreşmekten korkuyor." şeklinde haberler çıktı. Ne diyorsun.

Kara Ahmet kızdı:

-Korkuyorum. "Kara Ahmet, korktuğu için güreşmiyormuş" diye yazın. Bu nasıl insafsızlık? Her pehlivan gibi, ben de yenilmek istemem. Özellikle Avrupa'da yaptığım güreşlerden, cihan şampiyonu olduktan sonra. İstemem ama, güreşten kaçmam. Bugüne kadar kaçmadım, bundan sonra da kaçmam.

Fırtına, Ahmet'in bu kadar kızacağını tahmin etmemişti, üzüldü:

-Aldırma be Ahmet Pehlivan. Kimse derdinden anlamaz. Onlar için eğlence olanın, senin için ne demek olduğunu bilmezler.

Ahmet, dertli dertli başını salladı:

-Ah be Fırtına. Dert bir değil ki. Hangi şartlarda nasıl güleştiğimi bir bilseler. Neyse, fotoğraf mı çekeceksin ne yapacaksın bir an önce yap.

Fırtına Selim, çalışma masasına gitti. Masanın gözünden bir zarf çıkardı ve muzipçe gülerek Kara Ahmet'e verdi:

-Te be Ahmet Pelvan. Sana bir mektup var. Napoli'den postaya verilmiş. Önce bunu verelim de sonra diğer işlere bakarız.

Ahmet, mektup deyince elinde olmadan heyecanlandı, Napoli'den postaya verilmiş bilgisiyle ümitleri söndü. Zarfı aldı, gönderen yazmıyordu. Aceleyle açtı, içinden çıkan pembe mektup, Ahmet'in eline değer değmez, bütün vücudunu, bir heyecan dalgası kapladı.. Arayan gözler, hızla mektubun sonundaki imza kısmına gitti. Evet ondandı. Mektubun sonunda Benoit imzası vardı. Ahmet, hemen mektubu okumak için yandı. Mektup, Fransızcaydı. Ahmet, acaba ümidiyle bir mektuba bir de Fırtına Selim'e baktı. Fırtına, bir gönül meselesiyle karşı karşıya kaldığını fark etmişti. Anlamamış gibi yaptı:

-Ahmet Pehlivan. Mektup, yabancı dille galiba? Benim Fransızcam vardır. İstersen okurum. Sır tutmasını da severim.

Ahmet, akıl ve gönüllerindeki dillendiren Fırtına Selim'e sevgiyle baktı:

-Bre Fırtına! Yalnızca gazetecilikte değil, gönül almada, derdi anlamada da fırtınaymışsın. Mektup Fransızca... Sana zahmet olmazsa okursan çok dua ederiz. Sırrımızı sırrın bileceğinden zerre şüphemiz yoktur.

Kara Ahmet, bir kelebeği uzatır gibi mektubu Fırtına'ya verdi. Ve mektup okundu:

"Sevgili Karamel,

Nasılsın? Ben hiç iyi değilim. Ayrılığın, beni yiyip bitiriyor.

Berlin'deki karşılaşmamızda tam manasıyla şok oldum.

Brandenburg kapısı üzerindeki kuvvetli atların çektiği arabaya bakarak, "Atlar beni Karamel'e götürse" diye dua ediyordum. Daha bunlar aklımdan geçer geçmez, seninle çarpıştım. İnanılmaz bir şeydi. Bu karşılaşmanın şokundan sıyrılamadan, sana doyasıya bakamadan, seninle tek bir kelime konuşamadan yanımdaki muhafızlar beni kaçırdılar. Günlerce bir şey yemedim. Sırdaşım olan teyzem, "Yemezsen, sevdiceğine nasıl kavuşursun" deyince ona hak verdim, sana kavuşmak için yemeli, ayakta kalmalıydım.

Sana kavuşmamam için o şehirden bu şehre, o memleketten bu memlekete koşturulup duruyorum. Bu mektubu sana Napoli'den atıyorum. Beni çok seven teyzem postaya verecek. Paris'te güreşlerini izleyen Sabah Gazetesi'nin adresine gönderiyorum. İnşallah eline ulaşır. Bizi Berlin'de buluşturanın bu mektubu da sana ulaştıracağına inanıyorum. Müslümanlıkla ilgili ne bulursam okuyorum. Babam, bir Müslümanla evlenmeme mani olmak isterken, tam tersi benim Müslümanları sevmeme, Müslümanlığı tanımama sebep oldu. Bu gidişle Müslüman olmam yakındır. Senin yanında Müslüman olmak istiyorum.

Ne olur, Avrupa'da olan güreşleri kaçırma. Ben de bir bahaneyle güreş olan şehirlere gelmeğe çalışıyorum, sana rastlar mıyım ümidiyle.

Sizin inandığınız ve benim de inanmak üzere olduğum Allah'ın bizi kavuşturması için dua ediyorum.

Hoşça kal.

Daima senin Benoit."

Fırtına Selim'i mektubu okumayı bitirdi, satırların yakıcılığı, satırlara gizli hasret, kavuşma isteği onu da yakmıştı. Kara Ahmet'e baktı. Gözlerine inanamadı. Ağlıyordu.. .

Koca Cihan Şampiyonu Kara Ahmet, bir gözleri ahudan gelen mektubla ağlıyordu. Kim demiş erkekler ağlamaz diye... Asıl erkekler ağlamalı. Er olabildik mi, erlikten erenliğe geçebildik mi diye...

* * *

-Yaa Sait ağam. İşte durum büle. Gurbet diyarında, Frenk ellerinde güreş kovalaya kovalaya yoruldum. Hastalık kaptım. Paris'te, kızına talip olduğum Cont de Chambre tarafından mı zehirlendim bilemiyorum. Konağına birkaç defa misafir oldum. Son olarak Paris'te adamlarını üzerime saldı. Güleşirken kalbim sancıyor, ayaklarım şişiyor. Tabipler teşhis koyamadı, zehirlenme olabilir diyorlar. Hergeleci ustam. İstanbul'dan ayrılmış. İzmit'in Sarımeşe Köyü'ne yerleşmiş. Kısmet olursa onu ziyaret edeceğim. İstanbul'dan hemen bir ev almak istiyorum.

İbrahim Pehlivanın oğlu Sait takıldı:

-Ne o yiğidim. Düğün yapmağa mı hazırlanırsın? Benoit yengemizden haber mi var.

Ahmet, derinden bir iç geçirdi:

-Hem var, hem yok. Napoli'den bir mektup atmış. Ama şu an nerede olduğu belli değil. Ne yapacağımı şaşırdım be Sait Ağam! Yaş geldi otuza. Hâlâ ev bark sahibi olamadık. Ablam Leyla'yı bulamadım. Sizler de olmasanız. Şu İstanbul'da gidecek kapım yok. Sait Ağam, senden son bir isteğim var.

Can dost Sait heyecanlandı:

-Ne demek Ahmet Pelvan. İstediğini yerine getirmek, benim için şereflerin en büyüğü.

Son yaşadıklarıyla iyice bunalan Kara Ahmet, gönül dostunun sözleriyle burnunun direği sızladı:

-Allah razı olsun Sait Ağam. Şu sandık meselesi, bilirsin. Hikmet Dedenin vasiyeti. Koca Yusuf'tadır, gör demişti. Yusuf Ağam, söz vermişti. Ama vefat edince kısmet olmadı. Yusuf Ağam, sizde olabileceğini ima etmişti. Eğer sizdeyse ne olur göreyim.

Kara Ahmet'in boyun bükmesi karşısında sahip olduğu her şeyi veresi geldi can dostu Sait'in:

-Emanet bizde Ahmet Pelvan. Koca Yusuf, Amerika'ya giderken bize bırakmıştı. Bana kalırsa hemen göstermek isterim. Hikmet Dedenin, Kızılelmayı emanet ettiği kimseyi değerlendirmek bizim ne haddimize. Ama başımda büyüğüm, babam var. Konuyu ona arz edelim.

-Arz edilmiş bil bre evlat. Ahmet'ten gizlimiz saklımız olur mu?

Gelen Sait'in babası İbrahim Pehlivandı. İkisi de ayağa fırladılar. Ahmet, kaçırmasına fırsat vermeden İbrahim Pehlivanın eline öptü. İbrahim Pehlivan, iyice çökmüş beli bükülmüş sakalları tamamen beyazlamıştı. Oğlu ve Ahmet'in karşısına oturdu. Kahveler tazelendi. Sait Efendi, konuşmayı babasına anlattı. İbrahim Pehlivan, Ahmet'i yanına oturttu:

-Te be Ahmet, yiğidim. Hikmet Dedenin isteği başımız üzere. Hadi davran, Sait seni sandığın bulunduğu odaya götürsün. Sandığı görüp görmemeğe layık olduğun zaten ortaya çıkacak. Bizim bir şey yapmamıza lüzum yok.

Ahmet ve Sait Efendi kalktılar. Daha doğrusu Ahmet, ancak Sait Efendinin yardımıyla kalktı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Rüyası gerçekleşiyordu işte. Küçük bir odaya girdiler. Bu küçük odanın bir köşesinde 40 santim kadar yükseklikte, yarımı metre kadar uzunlukta bir sandık, sandığın hemen yanında bir tanıdık vardı. Yıllardır Ahmet'in boynuna asılı kesen ve Kızılelmayı taşıyan torbada oradaydı. Ahmet, sandığın başına geldi. Pons, karşısında bana mısın demeyen Ahmet, şimdi titriyordu.

Sait Efendiye baktı. Sait Efendi gülümsedi:

-Hayır olsun Ahmet Pelvan? Sandık denen başpehlivan karşısında benden yardım mı istersin?

Ahmet boyun büktü:

-Evet, yardım isterim Sait Ağam. Bunun anahtarı nerede?

Sait Efendinin gülümsemesi daha da yayıldı:

-Kilidi yok ki anahtarı olsun?

Ahmet, sandığa baktı, hakikaten de üzerinde kilit tertibatı yoktu, şaşırdı:

-Böyle kıymetli bir sandık kilitsiz, nasıl olur?

-İşin sırrı burada! Layık olmayanın ve kendisine izin verilmeyen kimsenin bu sandığı açması mümkün değil.

Kaynar kazan içine atılmış gibi terledi Ahmet. Böyle olacağını hiç düşünmemişti. Ya sandığın kapısını açamazsa ne yapardı?

Sandığın önünde diz çöktü. Besmele çekti, Hikmet Dedeyi aklına getirdi. Ve elleri sandığın kapağına uzandı. Uzandı ama, açmak için elleri sandığın kapağını tutamadı.

-Çekinme bre Ahmet'im. Hikmet Dede, açılmayacak sandığı açmanı söyler miydi?

Sait Efendinin sözleri, Ahmet'i rahatlattı. Haklıydı, açamayacağı bir şeyi Hikmet Dede, açmasını vasiyet eder miydi? Titreyen eller, sandığın kapağını tuttu, kaldırmak için hareketlendi, ama başaramadı.

-Pelvanım. Menteşelerin bulunduğu yerden açmağa çalışırsan tabii açamazsın.

Can dostu doğru söylüyordu. Sandığı çevirdi. Tekrar besmele çekti. Kapağı tuttu, sol eliyle menteşeli tarafından tutarak yavaşça çekti. Ve... kapak yerinden oynadı. Hafifçe açıldı. Açılmasıyla birlikte de mavi bir ışık odayı kapladı. Ahmet'in aklı gidiyordu. Sandığı açmağa devam etti. Asırlar gibi geçen saniyeler sonunda kapak tamamen açıldı. Açılan kapak değil, nice bin sırdı, gören gönüller için. Her gönlün kaldıramayacağı sır. Ahmet, sandığın içindekilere baktı ve göreceğini gördü. Benoit, Kızılelma ile taşan gönlü, sandıkta gördüklerinin ağırlığını kaldıramadı, düştü kaldı sandığın dibine.

Heyecan içinde, Padişah Sultan Abdülhamid Han ve misafirlerinin gelmesini bekliyorlardı. Dört pehlivandılar. Koca Yusuf'un çırağı Küçük Yusuf, Şumnulu Mestan, Abdurrahman Pehlivan ve Kara Ahmet. Hakan'ın tahta çıkışının 25 yılı sebebiyle düzenlenen güreş gösterisi için çağrılmışlardı. 23 Eylül 1900 Sonbaharının bir ikindi sonrası, Yıldız bahçesinin çok güzel bir köşesi. Güreş için her şey hazırdı.

Büyükelçiler ve diğer yabancı misafirler için en uygun gösterinin yağlı güreş olduğuna karar vermişti Sultan Abdülhamid Han. Yağlı güreş deyince de Padişahın ilk aklına gelen Kara Ahmet olmuştu. Saray'dan gelen haberde, Kara Ahmet'in, yağlı güreş ustası üç arkadaşıyla birlikte Yıldız Sarayı'nda hazır olması istenmişti.

Ahmet, aradan geçen bir haftaya rağmen, hâlâ sandığı görmenin heyecan ve şaşkınlığından kurtulamamıştı. Bayıldıktan üç saat sonra ancak ayıltabilmişlerdi Ahmet'i. Sandıktakiler, anlatılmaz, ancak görülür, yaşanılırdı.

Ahmet'in zihni ve gönlü, sandık, Benoit ve Kızılelma ile doluyken ortalık hareketlendi. Kara Ahmet ve diğer güreşçiler, yönlerini herkesin döndüğü yere çevirdiler. Gelen Osmanlı Sultanı Abdülhamid Han ve misafirleriydi. Abdülhamid Han, tahtına oturdu, misafirler de yerlerine geçti. Padişah başyaveri tarafından işaret verildi. Cazgır, Küçük Yusuf ile Ahmet'i, Şumnulu Mestan ile Abdurahman Pehlivanı eşleştirdi.

Güreşler, huzur güreşi olduğu için davul zurna, yoktu ve dua yapılmadı. Güreşler on beş dakika sürecekti ve gösteri mahiyetindeydi. Cazgır el etmesiyle güreşler başladı. Ahmet, Padişah huzurunda güreşmekten çok heyecanlıydı. Buna rağmen, peşreve başlamasıyla birlikte her zaman olduğu gibi bulunduğu zaman ve mekanı unuttu. Türkistan'dan Avrupa'ya uzanan yolculuğuna başladı. Küheylan oldu, şahlandı, kartallaştı, sonsuz ufuklara kanat açtı, ok kesildi hedefe uçtu. Padişah ve misafirleri,

hayran gözlerle Ahmet'in peşrevini seyrediyorlardı.

Güreşler, başladı. Özellikle Küçük Yusuf ile Kara Ahmet'in güreşleri yürek hoplatıyordu. Koçlar gibi toslaşıyorlar, taylar gibi yerlerinde duramıyorlar, akıncı cetleri gibi hey heyleniyorlardı. Ha derken onbeş dakika geçiverdi. Cazgırın seslenmesiyle pehlivanlar güreşi bıraktılar. Padişahın önüne gidip, sol dizleri yerde, sağ dizleri dikili, başları ve elleri sağ diz üzerinde durdular. Padişah, yerinden kalktı, pehlivanların yanına geldi. Yaverin sesiyle pehlivanlar, ayağa kalktılar. Yaverin tanıttığı pehlivana Padişah teşekkür etti. Sıra Kara Ahmet'e gelince; Padişah, yaverinin tanıtmasına fırsat vermeden Ahmet'e hitap etti:

-Ahmet Pehlivan! Avrupa'daki güreşlerinle yüzümüzü ak eyledin. Yüce Mevlam da iki cihanda yüzünü ak eylesin!

Ahmet, gözlerini kaldırmadan yalnızca "Âmin!" diyebildi.

Abdülhamid Han muzipçe gülümsedi:

-Benoit gelinimizden haber var mı?

Padişahın Benoit'ten bahsetmesi karşısında Kara Ahmet, kıpkırmızı oldu. Duyulur duyulmaz "Yok efendim!" cevabını verdi.

Padişah "Sabır bre Ahmet Pehlivan. Sabreden zafere ulaşır, buyurulmuş" dedi ve uzaklaştı.

Padişah ayrıldıktan sonra, pehlivanlar Saray hamamına götürüldü. Kendilerine Sanayi madalyaları ve Padişah hediyesi Bursa'daki arazilerinin tapu senetleri verildi.

Ve şimdi yürüyordu 25 Eylül 1900 yılının bir ikindi öncesi. Sabah Gazetesi'ne doğru yürüyordu. Padişahla görüştükten bir gün sonra. Fırtına Selim, haber göndermişti, "Ahmet Pelvan gelsin, acele görüşelim" diye. Ahmet, gidiyordu, İstanbul'un bir ikindi öncesi, Kızılelmamdan haber var mı ümidiyle.

Sabah Gazetesi'nin bulunduğu hana geldiğinde Ahmet, nefes nefese kalmıştı, kalbi sancıyordu. İnanılmazdı, bir yokuş tırmanmakla yorulmuştu.

Hana girdi, gazetenin kapısını çaldı. Kapıyı, Fırtına Selim açtı:

-Ooo! Pelvan Ağam gelmiş.

Ahmet acı içinde, gösterilen koltuğa oturdu:

-Te be Fırtına hepten de rezil olduk. Çeşme yolunda nişanlısının yolunu gözleyen yeni yetmelere döndük. Her hafta gelirim diye sakın pelvan ağana gülme, şaplağı yersin.

Fırtına Selim'im üzüldü:

-Seven hor görülür mü be Pelvan Ağam, ancak saygı duyulur. Hayır olsun. Hasta gibisin.

Kara Ahmet, derin bir of çekti:

-Sorma be Fırtına. Biraz yokuş çıkınca kalbim sancımağa başlar. Tabipler de bir teşhis koyamadı. Zehirlenme olabilir demekteler. Durum günden güne kötüye gider.

Fırtına Selim irkildi:

-Zehirlenme mi?

Ahmet Pehlivan acı acı gülümsedi:

-Daha önce bahsetmiştim. Benoit'in babası, Conte de Chambre'den şüphelenirim. Kesin bir şey yok. Ama rahatsızlık, onun konağına yemeğine gittikten sonra başladı. Sakın ha bunları yazmak yok. Tamam mı?

-Tamam be Pehlivan Ağam. Gazeteciysek de, dostluğu bir kenara atmadık. Sana sevinçli bir haberim var.

Elinde olmadan sözler, Ahmet'in gönlünden diline döküldü:

-Benoit'ten mi?

Fırtına Selim'in yüreği cız etti. Koca Pehlivan, Cihan Şampiyonu, genç aşıklara dönmüştü. Ahmet, içinde düştüğü durumu fark etti, seslice güldü:

-Yaa Fırtana... Gördüğün gibi. Bir Frenk dilberi bizi ne hallere düşürdü. Gönül bu, cihan şampiyonu falan dinlemez, her sözün

onun ismi olur.

Kara Ahmet'in sözleri, Fırtına Selim'i neşelendirdi:

-Helal olsun şu Benoit yengeme be. Senin gibi Cihan Şampiyonu'nu bu hale getirdi ya. Haber, Benoit yengemden değil ama... Ona götüren yoldan sayılabilir... Budapeşte'ten bir telgraf var. Ekim ayının 1'inde başlayan güreş turnuvası varmış. Seni de çağırıyorlar.

Kara Ahmet, Benoit'ten gelmediği için hayal kırıklığına uğradı, ama yine de habere sevindi, Benoit, Avrupa'daki güreşlere gelmeğe çalışacağım demişti. Üzüldü, güreşecek hali yoktu, ama gidecekti, Benoit'e kavuşması için başka çaresi yoktu:

-Hayırlısı be Fırtına... Bırak güreşmeyi, biraz koşacak halim yok. Ama gideceğiz ve ayakta kalmağa çalışacağız.

* * *

Filibe... Murad Hüdavendigâr yadigarı, Avrupa'nın Bursa'sı... Şimdi mahzun, şimdi garip. Çok değil, Osmanlı'dan kopalı, yirmiiki sene olmuştu. Ama, yirmiiki yılın tahribatı, asırlara bedeldi.

Sofya... Akıncı beylerin diyarında, Osmanlı'dan hemen hemen iz kalmamış gibiydi.

Ya Belgrat... "Belgrat Kal'ası-Zemlin Ovası/Atlısı geçemez, değil yayası/Gönlüm oldu sevda yuvası" diye kahramanlık ve sevda destanlarına konu olan kartal kanatlı akıncıların mekanı. O da öksüz, o da garipti.

Tren, raylar üzerinde mi yoksa, Ahmet'in yüreğinde mi yürüyor belli değildi.

Eylül'ün 26'sında, sabah'ın seher vakti, İstanbul'dan yola çıkmıştı. İbrahim Pehlivan ve oğlu Sait ile bile helalleşememiş, onlara Allaha ısmarladık, diyememişti. Yüce Mevlânın işleri ne garipti. Bir kara sevdalısına kavuşurum ümidiyle bir kara sevdalısından ayrılıyordu. Ayrılmadan, kavuşmak mümkün değil miydi?

Edirne/Karaağaç'ı terk ettikten sonra, trenin her çuf çufu yüreğini pare pare eylemiş. 1877-78 Osmanlı Rus Harbini, Osman Paşayı, Plevne'yi, bu harpte Müslümanların karşı karşıya kaldığı korkunç zulmü hatırlamıştı.

Filibe, Sofya, Belgrat derken, şimdi Budapeş'teye doğru ilerliyordu. Ahmet, bir yıl önce aynı yoldan Viyana'ya yaptığı yolculuğu hatırladı.

Ne hikmettir bilinmez. Petersburg, Paris, Berlin, Viyana, derken şimdi de Budapeşte, Osmanlı Türklerinin gönlü ve dilinde nazlı Budin olan diyara gidiyordu ...

Rusya, Fransa, Almanya ve Avusturya'nın başşehirlerinden sonra şimdi de Macaristan'ın başşehri Budapeşte'de güreşecekti. Tâ Hun Türklerinden Osmanlı'ya, Türklerin Kızılelmasının, İstanbul, Budapeşte, Roma, Viyana, Paris gibi başşehirlerde olduğu kabul edilmişti. Acaba... bu başşehirlerdeki güreşleri, Kızılelmayla ilgili miydi?

Yolu, bin yıldır, Türkoğluyla hem savaş meydanlarında hem de diplomat masalarında kıyasıya mücadeleyle geçmiş Avrupalıların başşehirlerine uğramıştı. İlk önce, üçyüz yıldır devamlı Osmanlı ile savaşmış Rusya'nın başşehri Petesburg'da güreşmiş. Sonra Paris'te Cihan Şampiyonu olmuş. Ve sonra Almanya'nın başşehri Berlin... derken kapılarında durduğumuz, bir daha ilerleyemediğiz Viyana... Ve şimdi Türkoğlunun nazlı gelini Budin'e gidiyordu.

Güreşlerinin, Türkoğlunun Kızılelması başşehirlerde olmasında hikmet neydi? Acaba, fetihlerin yalnızca silah, top tüfenkle olmamasıyla mı ilgiliydi. Bu diyarlarda yaptığı güreş, güreş esnasında, sonrası ve öncesinde gösterdiği mertlik, yiğitlik ve insanlık, aldığı galibiyetler de fethin içinde miydi?

Fetih, Kızılelma deyince Ahmet'in aklına Benoit geldi, kavuşmak için Budapeşte yoluna düştüğü Kızılelmasıyla burada karşılaşabilecek miydi?

Ahmet, bir gece vakti Budapeşte'ye ulaştı. Osmanlı Elçilik görevlilerine haber verdi. Hemen organizatörleri buldular.

Ahmet'in yanına, Macarcayı iyi konuşan ve Budapeşte'yi çok iyi bilen elçilik katiplerinden Vidinli Hüseyin Efendiyi verdiler. Ahmet, otele yerleşti. 29 Eylül'de dünün nazlı Budin'ine, bugünün Budapeşte'sine gelmişti.

Ahmet, 30 Eylül'de hiç dışarı çıkmadı. Budepeş'yi çok merak etmesine, gezmek istemesine rağmen günü dinlenmekle geçirdi. Gezme, görme işini güreşlerden sonraya bıraktı. 1 Ekim'de güreşi vardı. Güreşecek hali yoktu. Ayakları şişmiş, kalbi sancıyordu. Ama ölse de güreşecekti. Madem ki güreş de, fethin bir çeşidiydi, mademki Kızılelmasına, Benoit'e güreşle kavuşacaktı...

1 Ekim akşamında rakibi Macar Şarl Yuvav idi. Kara Ahmet'in salonda görülmesiyle birlikte alkışlar ortalığı yıktı, güreşler serbest tarzdaydı. Ahmet'in başarıları buralarda duyulmuştu. Ahmet'in gözü acaba gelmiş mi diye tribünlerdeydi. Ama bir şey göremedi. Güreşin başlamasıyla birlikte, Ahmet, sağlı sollu elenselerle tufan olup yağdı, Macar rakibinin üzerine. 10 dakika dolarken, Ahmet, kuvvetli bir elenseyi tırpanla tamamladı. Rakibini, kökünde kesilmiş meşe gibi yere devirdi. Kalkmasına fırsat vermeden bir kaplan gibi bastırdı. Rakibini iyice zaptetti. Rakibinin sol tarafına geçti. Sağ kolunu rakibinin koltuk altından sokarak yüklendi. Macar rakibinin bütün karşı koymasına rağmen, çevirerek sırt üstü yendi.

Ahmet'in ikinci günkü rakibi Fransız Veber'di. Ahmet, işi uzatmadı. Güreşin 5. dakikasında bel kündesiyle rakibinin işini bitirdi.

Daha sonraki rakip yine bir Fransız'dı. Ahmet, Aimab de la Calmette isimli bu güreşçiyi sekiz dakika içinde yendi.

Bu galibiyetiyle finale yükseldi. Finaldeki rakibi, Rus Hackenschmidt'ti. Bu güreşçi, Ahmet'in şampiyon olduğu 1899 Cihan Şampiyonluğu güreşlerine katılmış, ancak dereceye girememiş ve Ahmet ile karşılaşmamıştı. İki güreşçi, 16 Ekim 1900'da karşı karşıya geldiler.

Alman asıllı Rus Hackenschmidt, 1878 doğumluydu, Ahmet'ten yedi yaş daha küçüktü. Çok iyi bir güreşçi olmakla birlikte, aynı

zamanda halterci ve vücut geliştirme şampiyonuydu. 1.90, boyunda ve 110 kilo ağırlığındaydı. Vücut yapısı Ahmet'ten çok farklıydı. Ahmet, Hackenschmidt'i görünce çok şaşırdı. Vücudu, baştan başa adaleydi, incecik beline karşılık geniş bir göğsü vardı. Bu güreşçi, 6 sene önce Petesburg'da karşılaştığı ve Osmanlı tokadıyla dişlerini döktüğü güreşçiydi. İki güreşçi birbirlerini tanımazlıktan geldiler.

Ahmet, rahatsızdı. İlk üç gün yaptığı güreşler sonucunda kalbinde sancılar artmıştı, ayakları tekrar şişmeye başlamıştı. Vidinli Hüseyin Efendinin yardımıyla çıktığı Macar tabip, Ahmet'i muayane etti. Güreşmesinin çok tehlikeli olduğunu söyledi.

Ahmet, tabibin bu sözlerine rağmen "Osmanlı, Rus'un karşısından kaçtı dedirtmem! Öleceğimi bilsem yine güreşirim, Minder bizim için er meydanıdır, bu sebepten minderde ölmeyi şehitlik kabul ederiz" diyerek bütün engellemelere rağmen, minderde Rus'un karşısında hazır oldu.

Rus deyince, Ahmet her şeyi unutuyor, yalnızca Plevne'yi; savaşta, göçte, evlerinde öldürülen yüz binleri, ırzına geçilenleri, hunharca katledilenleri hatırlıyordu.

Hakemin düdüğüyle final, birincilik güreşi başladı. Ahmet'in yüreği sancıyor, Rus'u karşısında görmekle beyni zonkluyordu.

Kara Ahmet, sağlı sollu elenselerle saldırdı. Hackenschmidt, bocaladı. Kendini koruyamadı. Güreşi bırakıp hakemlere gitti, Ahmet'in yumruk attığını söyledi. Hakem heyeti, toplandı, durumu tartıştı ve elensenin güreş kuralları içinde olduğuna karar verdi.

Güreş tekrar başlayınca Ahmet, sağlı sollu elenselerle tufan olup yağdı. Rakibi, bunlara karşı bir şey yapamayınca, yumruk savurdu. Yumruk Ahmet'in sağ omzunda patladı. Ahmet de, tam Osmanlı tokadını patlatırken, Budapeşte'ye niçin geldiğini hatırladı. Hackenschmidt'e bir ihtar verildi. Güreşin ilk yarım saatinde Ahmet, kovaladı, Rus güreşçi kaçtı. Seyirci ıslıklamağa başladı. Ahmet, biraz hızlı hareket edince kalbi sancıyordu. Ahmet, bu kadar kovalamacayı kafi gördü. Hackenschmidt, elenseden korunmak için dikildiği anda, belinden kavradı. Savurarak yere attı. Rakibi sağ omuzu üzerine düştü. Kaçmasına fırsat vermeden,

bastırdı. Hemen sol tarafına geçti, uzun mücadele sonrası ellerini rakibinin göbeğinde kilitleyerek bel kündesini aldı. Rus, kündeyle atılmamak için çırpınıyordu. Ahmet, Rus'un bütün karşı koymasına rağmen, kündeyi güzelce doldurdu, rahatça çevirebilmek için bel hizasına kaldırmak niyetiyle hareketlendi. 110 kiloluk Rus'un ağırlığı, yerden kurtulup vücuduna yüklendiğinde Ahmet'in kalbinde dayanılmaz bir sancı başladı. Kara Ahmet, elinde olmayarak, rakibini bıraktı. Tepeden tırnağa vücudundan buz gibi ter boşandı. Hackenschmidt, gözlerine inanamamış, düştüğü yerden şaşkın şaşkın Ahmet'e bakıyordu. Tam yeniliyorum ki, ne olmuştu da kurtulmuştu. Kündeyi doldurduğu halde bu korkunç Türk kendisini niçin yere bırakmıştı.

Ahmet'in hâli hakemin dikkatinden kaçmadı. Düdüğü çaldı. Doktora işaret etti. Doktor, Türkçe bilen Rum menajer ile birlikte Ahmet'in yanına koştu. Ahmet'i muayene etti, sualler sordu. Ahmet'in kalp sıkıştırmasıyla karşı karşıya olduğunu ve güreşe devam etmesinin çok riskli olduğunu açıkladı. Durum, Ahmet ve menajerine iletildi. Ahmet, ne olduğunun farkındaydı, rahatsızlığının ne olduğunu biliyordu, daha önce muayane eden doktor da aynı şeyi söylemişti. Rus'un karşısına Kırkpınar ruhuyla çıkmıştı. Ahmet tereddüt içindeydi. Doktorların ikazına rağmen güreşe devam edip ölürse yine şehit sayılır mıydı, yoksa intihar mı olurdu? Ne yapacağını bilemiyordu. Kime sorsundu. Hackenschmidt, pis pis sırıtıyordu. Rus'un sırıtması Ahmet'e, Plevne'yi 93 Harbinde hunharca katledilen yüzbinleri hatırlattı. Hayalinde katledilenler ve Rus güreşçi üst üste geldi, aklı durdu, hisleri harekete geçti. Kararını verdi, güreşecekti, bu, güreşten çok öteydi, yüzlerce yıldır süren savaşın devamıydı.

Hakem heyetine güreşmek istediğini söyledi. "Buraya binlerce kişi güreş seyretmeğe gelmiş. Yorulmuşlar, emek vermişler, rahatsızlığımı bilerek güreşe çıktım. Bu söz vermek demektir. Sözümde duracağım. "Hakem heyeti şaşırdı, uzun uzun tartıştılar. Doktor ikazına rağmen kendi isteğiyle güreştiğine dair bir belge imzalarsa güreşebileceğini söylediler. Ahmet, acı acı güldü ve belgeyi imzaladı, sanki idam fermanını imzalıyormuş gibi... Doktorun sözleri, Ahmet'in buna verdiği cevap, merak içinde bekleyen seyircilere açıklandı. Bütün salon ayağa kalktı. Herkes,

"Bravo Karamel!", "Yiğit Türk!" diyerek Ahmet'i alkışlıyordu.

Ahmet, iki elini kaldırarak alkışlayanları selamladı. Kollarını yukarı kaldırması, kalbinin yeniden sancımasına yetti.

Güreş kaldığı yerden tekrar başladı. Ahmet'in rahatsızlığı, Rus güreşçinin neşesini yerine getirmişti. Neşe içinde Ahmet'e sokuldu. Sokulmasıyla birlikte ne olduğunu anlayamadı. Kökünden kesilmiş ağaç gibi yere düştü. Rus, kendini korumadan üzerine gelince Ahmet, elenseyi ters tırpanla tamamlamıştı.

Ahmet, kalkmasına fırsat vermeden Rus'u bastırdı. Sarma vurarak yerde zaptetti. Zorlu bir mücadeleden sonra, sağ elini, rakibinin sağ koltuk altından geçirip ensesine getirerek tek kle oyununu aldı. Ahmet, kalp rahatsızlığı sebebiyle Rus'u kaldırarak yenemeyeceğini anlamıştı. Şimdi yerde yenmeyi deneyecekti. Kalbim yine sancır mı diye yüklenmeğe korkuyordu. Ama yüklenmeliydi, başka çare yoktu. Ve Ahmet, bütün gücüyle yüklenmesiyle birlikte, kalbi dayanılmaz şekilde sancıdı. Ahmet, hakemin güreşi yarıda bıraktırmaması için acıyı belli etmemeğe çalıştı. Aldığı tek kle oyununu bırakmadı. Bundan sonra zorlar gibi yaptı, ama zorlamadı. Hackenschmidt, Ahmet'in kalbinin sancıdığını fark etmemişti. Hakem, bir müddet bekledi, iki güreşçiden de hareket olmayınca, düdük çaldı, ayağa kaldırdı. Güreş, tekrar ayakta başladı. Hackenschmidt, elense yememek için uzak duruyor, Ahmet, rahatsızlığı sebebiyle saldırmıyordu. Rus güreşçi, Ahmet'in rahatsızlığı sebebiyle hücum etmediğini, korkacak bir şey olmadığını anladı. Elenselere dikkat ederek, Ahmet'in kolundan yakaladı. Kafa kol almak için zorlamağa başladı. Ahmet, kendini korumaktan, kafa kol oyununa düşmemek için çırpınmaktan başka bir şey yapamıyordu. Fırsat bulduğu anda, Ahmet, bir iç tırpan vurarak, Rus'u yine yere düşürdü, ama üzerine gitmedi. "Haydi bre Kızılelmaya!" diyerek naralandı. Rakibinin kalkmasını bekledi.

Ahmet'in bütün hesabı, üç saati doldurmak üzerineydi. Eğer güreşte üç saat içinde yeniş olmazsa, berabere bitecek ve birincilik

ödülü iki güreşçi arasında paylaşılacaktı. Hackenschmidt, yerden, şaşkın şaşkın üzerine gelmeyen ve kalkmasını bekleyen Kara Ahmet'e baktı. Ahmet'in rahatsızlığı sebebiyle üzerine gelemediğini iyice anlamıştı.

Maç başlayalı 1,5 saat olmuştu. Ayağa kalktı ve Ahmet'e saldırdı. bu dakikadan sonra, Ahmet için tam manasıyla işkencelerin en kötüsü, en dayanılmazı başladı. Rus saldırıyor, Ahmet, el ense tırpan ile ve iterek Rus'u yanına sokmamak için gayret ediyordu.

Rus sıkıştırdıkça Ahmet'in kalbinin sancısı arttı. Ahmet, "Ne olur Allah'ım, şu Rus'un karşısında yenilmekten beni kurtar! Üç saati doldurmama ihsan eyle!" diye bütün kalbiyle dua ediyordu. Bütün acısına rağmen, punduna getirip iki defa daha elense ve tırpanla Rus'u yere düşürdü, ama üzerine gitmedi. Saatler ilerledikçe Ahmet'in acısı, dayanılmaz hal aldı. Güreş başlayalı 2 saat 46 dakika olmuştu. Güreşin berabere bitmesine 14 dakika vardı. Ahmet, rakibini çift görmeğe başladı. Kalbi, korkunç sancıyordu. "Tamam, otuz yıllık ömrüm burada, Budin'de bitiyor. Buraya kadarmış" diye düşündü. Gözününün önündeki iki Rus güreşçisi görüntüsü silindi. Onun yerini şehit olan anne-babası, Koca Yusuf, Hikmet Dede, Gazi Osman Paşa, çok sayıda Kızılelma, Kızılelmalar arasında Benoit aldı. Ahmet, onlara yaklaşmak için adım attı. Ama o ne? Uzaklaşıyorlardı. "Bekleyin, geliyorum!" diyerek bir adım attı. Kalbinden dayanılmaz bir sancı yükseldi, beyninde şimşek çaktı. Sanki o şimşekte bütün kâinatı gördü. Son gördüğü kendisine doğru uçan bir kızılelmaydı.

Gözlerini açtı. Son yaşadıklarını, çakan şimşeği, en son gördüklerini hatırladı. Kuğular gibi süzülen güzeller gördü. Gözleri ışığa alışır gibi olunca kuğular tanıdık gibi geldi.

-Geçmiş olsun yiğidim.

Sese döndü. Şaşırdı, geçmiş olsun Osmanlı elçilik görevlisi Vidinli Hüseyin Efendiydi. O da mı vefat etmişti. Gözleri ışığa iyice alışan Ahmet, çevresine dikkatlice bakınca, bulunduğu yerin bir hastane, huri zannettiklerinin de hemşire olduğunu anladı. Ahmet, hâla rüyada gibiydi:

- Neler oldu bana, ne zamandır buradayım?

Hüseyin Efendi avuçlarındaki Ahmet'in sağ elini daha fazla sıktı, onu kaybetmek istemiyormuşçasına:

-On iki saattir buradasın. Bayıldın. Daha doğrusu ölümden döndün. Doktorlar, çok şiddetle bir kalp krizi geçirdiğini söylediler. İlk müdahele güreş minderinde yapıldı. Daha en az üç gün, burada kalman gerektiğini söylüyorlar.

Ölümden dönmekten ziyade daha üç gün hastanede kalacak olması Ahmet'i telaşlandırdı:

-De me bre Hüseyin Efendi! Üç gün, bu gavurcukların, bu hatun kişilerin arasında ne yaparım?

Hüseyin Efendi güldü:

-Ne yapacaksın be Ahmet Pelvan? Bakarsın, hemşirelerden birini beğenirsin de hastaneden çıktıktan sonra sana kız istemeğe gideriz. Yaşın 30'u buldu.

Hüseyin Efendinin sözleri, zaten yorgun olan, sancıyan yüreğini ateşlere atılmış gibi kavurdu. Hüseyin Efendiye nasıl anlatırdı, Kızılelmayı, Kızılelması Benoit'i. İşi şakaya vurdu:

-Doğru sülersin be Hüseyin Efendi. Bakarsın gönül kuşu kanatlanır da, bu hastaneden sözlenmiş olarak ayrılırız.

Ahmet, neşelendiğini düşünen Hüseyin Efendi de neşelendi:

-Hah şöyle be Pehlivan. Yalnız bir şey daha var.

-Hayır olsun be Hüseyin Efendi? Yoksa burada kızların başlık parası çok mu yüksek?

Hüseyin Efendi güldü:

-Yok be Ahmet Pehlivan... Burada kızlar için başlık verilmez. Tam tersi kızlar ne olur bizi alın diye drahoma diye söylenen para veya mülk ile gelirler.

-Ooo! Hüseyin Efendi, sen beni bu Macar dilberlerinden biriyle evlendirmek kararlısın galiba.

-Kısmetse kim ne diyebilir be Ahmet Pehlivan. Hekimler, en az altı ay güreşmeni kati surette yasakladılar. Kalbi, bir krizi daha kaldıramaz dediler.

Ahmet, üzgün üzgün başını salladı:

-Hayırlısı be Hüseyin Efendi! Ben de bekliyordum böyle bir karar. Benim bu rahatsızlığım yeni değil. Hemen hemen bir seneyi buldu, kalbimde sancıların başlaması. Hele şu hastaneden çıkayım, güzel memleketim İstanbul'a döneyim... Çayırlara yine döneriz, bizim ilacımız er meydanında. Bu Frenklerin güreş tarzı, açmadı bize be Hüseyin Efendi.

Ahmet, Hüseyin Efendiye anlatamadı, son bir yılda, Avrupa'da yaptığı güreşlerin kendisini nasıl yorduğunu, güreşten soğuttuğunu, Benoit'e kavuşma ümidi olmasa, Avrupa'ya ayak basmayacağını...

* * *

-İşte nazlı Budin, işte Türk'ün kara sevdalısı Tuna! Bu şekilde, Tuna'nın bir şehir ile sarmaş dolaş olmasını başka hiçbir yerde göremezsin Ahmet Pehlivan.

Kara Ahmet, Hüseyin Efendinin işaret ettiği yere baktı. Hakikaten de Tuna, bir S gibi kıvrılarak koca şehri belinden kucaklamıştı, onun bağrında yatıyor gibiydi.

Ahmet, hastaneden çıktıktan sonra, Hüseyin Efendinin (yorgunsun biraz daha dinlenmen lazım) şeklindeki bütün itirazına rağmen Türkoğlunun nazlı Budin'i Budapeşte'yi hemen gezmekte ısrar etmişti. Çünkü buralarda daha fazla kalmayı düşünmüyordu. Büyük bir ümitle beklemişti, Benoit ile karşılaşmayı. Güreşler esnasında olmamıştı. "Belki Berlin'de olduğu gibi şehri gezerken karşılaşırım" ümidiyle hemen şehri gezmeyi arzu etmişti.

Ahmet'in dili ve gönlü aralıksız, Budin alındığında Osmanlı Türk'ü tarafından yakılan ağıtı tekrarlıyordu:

Ötme bülbül ötme, yaz bahar oldu,

Bülbülün figanı bağrımı deldi,

Gül alıp satmanın zamanı geldi,

Aldı Nemçe bizim nazlı Budin'i.

Çeşmelerde abdest alınmaz oldu,

Camilerde namaz kılınmaz oldu,

Mamur olan yerler hep harap oldu,

Aldı Nemçe bizim nazlı Budin'i.

Serhatler içinde Budin'dir başı,

Kan ile yoğrulmuş taşı, toprağı,

Çerkez alemdardır şehitler başı,

Aldı Nemçe bizim nazlı Budin'i.

Bu ağıt, Ahmet'in hislerine tercüman olmuştu. Onu her tekrarlayışında Benoit'i hatırlıyordu.

Ahmet, düşünüyor, Hüseyin Efendi anlatıyordu: Avrupalılar, Peşte'ye Tuna'nın kraliçesi derler. Ama açık olan bir şey var ki Peşte de Tuna'nın zümrüt gerdanlığı, pırlanta tacı.

Ahmet'in bir şey dikkatini çekti, Tuna'nın ayırdığı Buda ile Peşte, Haliç'in ayırdığı Fatih ve Eyüp ile Beyoğlu'na çok benziyordu.

Hüseyin Efendi "Gel dedi, seni Budapeşte'yi bizim kılan birine, Gül Baba'ya götüreyim!"

Hem yürüdüler hem de Hüseyin Efendi, Gül Baba'yı anlattı: Gül

Baba, Fatih Sultan Muhammed Han zamanından beri, Osmanlının Avrupa'daki bütün seferlerine gönüllü katılan bir gönül eri. Mohaç Savaşı sonrası. Budin, fethedilmiş, nice güzel ufuklara açılmış. Fetih sonrası Fethiye adı verilerek camiye çevrilen büyük kilisede ilk Cuma namazı kılınmaktadır.

Cami dolu, kale içi dolu, karşı tepelere kadar her yer asker dolu. Birden bembeyaz sakalıyla, yaşı belli olmayan duruşuyla Gül Baba ayağa kalkar "Ey cemaat! Benim bu dünyada işim bitti, maksat hasıl oldu, ben gidiyorum" diyerek yere düşer, toprağı kucaklar, emaneti sahibine teslim eder, sevdiklerine kavuşur. Onun için öyle bir cenaze namazı kılınır ki anlatılır değil. Bütün Osmanlı ordusu saftadır. Cihan Padişahı Kanuni tabutunu taşıyor, cenaze namazının imamı insanların ve cinlerin şeyhulislamı Ebussuud Efendi, cemaati ise ikiyüzbin kişilik fetih ordusudur. O günden bugüne Gül Baba, Budin ile birlikte anılır."

Kara Ahmet, Hüseyin Efendiyle Gül Baba'nın türbesine yürüdü. Türbe, dört tarafından kuleler yükselen bir şato içindeydi. Ahmet, hayret etti. Meğer Macarlar, türbeyi şatoya benzeyen bir duvar içine almışlar, daha sonra da mescit şekline çevirmişler. Revaklarına da direk yerine heykel koymuşlar. Heykellerden biri, başında gülden bir çelenk elinde gül dolu bir tabak bulunan bir Macar kızıydı.

Ahmet, bir tarafta türbe, diğer tarafta heykeller, şaşırdı kaldı, Gül Baba'ya bir fatiha nasıl okusun bilemedi.

Ahmet, bir an önce çok merak ettiği Kızılelma Sarayı'na gitmek istiyordu. Sanki, Kızılelması Benoit ile burada buluşacakmış gibisine geliyordu.

Ahmet ve Hüseyin Efendi, Gül Baba'nın türbesini ziyaret ettikten sonra, ecdadımızın Kızılelma Sarayı dediği Saray'a gittiler. Ecdadımızın her kubbesine bir altın top asılı olduğu ve kırmızı somaki sütunlarla süslü divanhanesinden dolayı Kızılelma Sarayı dedikleri saray, Ahmet'in aklını başından aldı. Sarayı kapısından içeri girer girmez Kızılelması karşısına çıkacakmış hissine kapıldı.

Sarayı gezerlerken Hüseyin Efendi anlattı, Ahmet de hem

dinledi hem de her kapıdan girişte her köşeden dönüşte Benoit'e rastlar mıyım diye ümitlendi. Ama yoktu, Benoit'i karşısına çıkmamıştı. Saray'ın son kapısını da dönüp bahçeye çıktılar. Son ümitte de sönmüştü. Hüseyin Efendi anlattı:

"Budin tepesinin Tuna tarafı fethimiz, kara tarafı şehadetimiz. Şehre kan dökmeden girdik, şehirliden kimsenin burnu kanamadı. Şehirden devlet hazinesini aldık fakat kimsenin bir kuruşuna dokunmadık. Görülmeden korkunçtuk, görülünce sevildik. Kuvvetle girdik, kalple tutunduk.

Kanuni Sultan Süleyman Budin Beylerbeyine verdiği fermanda 'Halkı sev, herkesle iyi geçin, ihsanın, yardımın bol olsun!' dedi. Ve kendi eliyle Kızılelma Sarayı'nı duvarına, nasıl cihan devleti olduğumuzu çok güzel açıklayan bir beyit yazdı. Bu beyitte, Avrupa'yı vatan tutuşumuzun sırrı olan 'Burası gaziler diyarıdır begim/Burda zulm olmaz/Burda zulmeyleyenin akıbeti hayrolmaz' yazıyordu.

Kanuni Sultan Süleyman, bu mısraların hemen altına, Peygamber Efendimizin 'Bir saatlik adalet, yetmiş senelik ibadetten hayırlıdır' hadis-i şerifini yazmıştı. Budin, bizim yalnızca fethimiz değil, aynı zamanda adaletimizdi."

Kızılelma Sarayı'ndan Tuna bir başka güzeldi. Bütün Macaristan'ı iki asra yakın bu saraydan idare etmiştik. Yerimiz, mertliğimiz gibi yüksekti, Budin'i verişimiz de şimşekleme düşen bir kartal asilliğinde oldu.

Sarayın bulunduğu tepenin batı tarafında, son Türk vezirinin şehit olduğu yere Macarlar bir anıt yapmışlar. Çıplak ve şahlanmış bir atın üstünde bir borazan, ufuklara hangi gerçeği haykırıyordu.

Hüseyin Efendi anlattı, Ahmet dinledi:

"İkinci Viyana Kuşatmasının yorgunluğunu henüz atmadan, geldiler, Budin önlerine Avusturyalılar ve kuşattılar nazlı Budin'i. Türkoğlunun gelinini. İstanbul, karışıktı ama, Budin kendilerine emanet bırakılanlar, vazifelerini iyi biliyorlardı.

Kumandan, Kara Mehmet Paşadır. Köprülüler devrinden kalma

bir erkek vezirdir. Topların patlamasıyla birlikte koca vezir, bir bakmışsın açılan bir gedik önünde bir nara gibi heybetli, bir bakmışsın bir nefer gibi hendekte göğüs göğse çarpışmaktadır. Kumandan nefer olunca, her nefer bin er oldu. Günler haftalar geçti. Gülleler geldi, humbaralar patladı. Ve bir patlama koca vezirin ellerini parçaladı. Elleri sarıldı, o yine gediğin önünde hendeğin böğründedir. Haftalar geçti, yaka yaka, vura vura. Ve bir humbara patladı. Müthis bir toz tuman, göz gözü görmüyor. Toz duman kalktı. Gözlerini açanlar, keşke toz duman hiç kalkmasaydı, göz gözü hiç görmeseydi, dediler. Koca vezirin, belden aşağısı parçalanmıştı. Ama o aldırmadı. Yarım gövde ile son emirlerini verdi. Kır sakalı pıhtılaşmış kırmızı beneklerle alacalı ve parlak gözleri son enerjiyle kızıl şule halinde, yarım gövde, kaleyi vermeyin, dedi, kendini şehitliğin kanatlarıyla Allah'a verdi. Serhat boyu gazileri kumandanlarına verdikleri sözü tuttular. Tam yüz yirmi gün dayandılar. Dayananların ahde emanete sahip çıkma gayreti, düşmanın inadına üstün çıktı, düşman kaçtı. Yarım gövdenin vasiyeti bütün Avusturya'yı yendi.

İki yıl sonra, Osmanlının Nemçeli dediği Avusturyalılar tekrar geldiler, bu sefer yüzbinler olarak. Artık, Budin, serhat Türk'ü için büsbütün gurbetti. Budin, deryada ada gibi düşman içinde kalmıştı. Bir kalelik Türk'ü, yüz binler sardı. Tam yetmişsekiz gün dayandılar, dayandıkça dayananlar azaldı. Son gün seksenini geçkin kumandan Abdi Paşa, elinde kılıç, yirmisini yeni geçen bir akıncı gibi savaştı. Süt gibi ak sakalı kırmızıya boyanarak şehit düştü, bütün askerleri gibi. Nemçeli kaleye girdiğinde hayatta kalan tek bir Türk askeri yoktu.

Düşman girdi, kale düştü, nazlı Budin, düşman eline geçti, fakat biz vermedik, verildiğini gören yoktur.

Can verdik, kale değil, alamadılar, alınacak diri yoktu, sadece girdiler. Nazlı Budin düşmesin diye toprağa düşmüştük, girdikleri yer de kale değil, şehitlikti, gül bahçesiydi."

Kara Ahmet, Hüseyin Efendinin anlattıklarıyla kendinden geçti, bulunduğu yerde, şehitlerin topraktan al kanlarıyla güller içinde kalktıklarını hissetti.

* * *

Ahmet, 21 Ekim 1900'da ölümlerden döndüğü Macaristan'dan

İstanbul'a döndü. Ahmet'in Budapeşte'deki güreşlerinin bir kısmı 17 Teşrinievvel (Ekim) 1900 tarihli Sabah Gazetesi'nde verilmişti.

Ahmet, sağ salim memleketine kavuşmaktan sevinçli, Benoit'e rastlayamamaktan üzüntülüydü.

Ahmet'e gurbetten İstanbul'a geldiğinde gidecek bir yuvasının, yolunu bekleyen eşinin, çocuklarının bulunmaması çok zor geliyordu. "Artık Benoit'tir, Kızılelmadır diye koşturmayıp yüzü gözü düzgün temiz bir aile kızıyla evlensem mi?" diye düşünmeğe başlamıştı.

Ahmet, Aksaray'da bahçe içinde bir ev kiralamıştı. Ama gönlü, Eyüp Sultan'daydı. Hem evi, hem de mezarı burada olsun istiyor, bu dileğini sık sık İbrahim Pehlivan ile oğlu Sait Efendiye anlatıyordu.

Ahmet'in İstanbul'a dönmesiyle birlikte cadı kazanı kaynatılmağa başladı. Yok Ahmet, ikinci sınıf yağlı güreş pehlivanıymış, Adalı Halil, Kurtdereli Mehmet'in ayarı değilmiş, yok Kurtdereli Mehmet'ten kaçıyormuş. 24, 26 ve 27 Teşrinievvel (Ekim) 1900tarihli İkdam Gazeteleri, Ahmet'i sevenler ve sevmeyenlerin karşılıklı iddialarıyla doluydu.

Ahmet, ne desin ne söylesin bilemedi. Zaten sancıyan yüreği çok daha sancır, gönülceğizi hepten de daralır olmuştu.

1901 yılının ocak ayında İstanbul'a Hindistan'dan Gulam Şir Haydar isminde bir pehlivan geldi. Kurtdereli ve Kara Ahmet pehlivanlara 20 Kanunisani (Ocak) 1901 tarihli Tercüman-ı Hakikat Gazetesi vasıtasıyla meydan okudu.

Bu arada Ahmet'in Kurtdereli Mehmet ve Adalı Halil'den korktuğu için güreşi bıraktığı sözleriyle İstanbul çalkalanıyordu.

Ahmet, bu iddialara 22 Kanunisani (Ocak) 1901 tarihli Sabah gazetesinde cevap verdi:

"Geçen sene Paris'ten dönüşüm sonrası güreşmediğimi görenler, artık güreşten vazgeçtiğimi sanmışlar. Gerçekten ben de böyle bir aralık böyle bir fikre düşmüştüm. Budapeşte'deki güreşte kalbinden rahatsızlanmıştım. Ama şu anda çok iyiyim. Güreş sevgisi böyle

birden bire içten atılamıyor. Gulam Şir Haydar gibi tuhaf pehlivanların çıktığını görünce güreşi bırakma kararımda duramayacağımı anladım.

Sırtımdan redingotu çıkararak yine cepkenimi giydim. Başıma keyfiyeyi, belime kuşağımı sardım ve ortaya çıktım. Gulam Pehlivanla ne zaman ve nerede arzu ederse derhal güreşebilirim. Kendisi beni arayacak olursa ya Sabah matbaasına yahut Süleymaniye'deki Kara Ahmet'in Kahvesine müracaat etsin. Söylediğim gibi Gulamla her iki stilde güreşebilirim. Birkaç güne kadar cevap bekliyorum. Pehlivan Kara Ahmet."

Ahmet, İstanbullulardan ve güreşseverlerden gerçeği saklamış, kalp rahatsızlığının iyileştiğini söylemişti. Kalbi, sancımağa devam ediyor, en ufak bir yorgunlukta nefes nefese kalıyordu.

Kurtdereli Mehmet Pehlivan, köyünde bulunduğundan Gulam'un meydan okumasına ikinci defa olarak Kara Ahmet, 2 Şubat 1901 tarihli Sabah Gazetesi'nde cevap verdi:

"Birader! Pencap'tan İstanbul'a gelerek Otel Royal'e inmişsiniz. Hırs ve emelle gazetelerde bize meydan okumuşsunuz. Lakin söz verilen görüşmeyi otel odasında yapmak istemenizi doğrusu yadırgadım. Cevabınızı bekliyorum."

Ahmet, bu cevabı vermişti, ama içi rahat değildi. Macaristan'da başına gelenleri, tabiplerin söylediklerin unutamıyordu. Az bir yorulmada kalbi sancıyordu. Ya Habeş'in karşısında kalbi yine isyan edip, bayılırsa, İstanbullu güreşseverlere derdini nasıl anlatılırdı. Hem de fitne kazanın bütün sıcaklığıyla kaynadığı böyle bir zamanda. Ama olan olmuştu. Ahmet "Ya Rabbi, hayırlı olanı nasip et!" diye dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Bu arada kendini fazlaca sıkıştırmadan idman yapmağa çalışıyordu, fakat çok zorlanıyordu.

Bu mektuplara, Hindistanlı güreşçi cevap vermedi. Ahmet de sonu belli olmayan bir maceraya girmekten kurtuldu.

Zaman zaman göğsündeki sancı, dayanılmaz hale gelen Ahmet, hemen hemen güreşi bıraktı. Sık sık ayakları da şişiyordu. Ahmet,

artık güreşmiyordu. Ama, Hikmet Dedenin "Kızılelmaya paylaşacağın güzele güreş peşinde koşarken kavuşacaksın" vasiyetine uyabilmek için, güreşlere gidiyor, rahatsızlığını söyleyerek güreşmiyor, "Dostlarla birlikte olmak için buralara geldim" diyordu. Halk da, onun güreşmemesine üzülse de Avrupa'yı titreten, cihan şampiyonu olan bir pehlivanı aralarında görmek seviniyorlardı.

Ahmet, güreşmemesine rağmen yine de elinden geldiğince idmanları eksik etmiyordu. Osmanlı mülkündeki güreşlerde güreşmiyordu. Ama Avrupa'dan güreş teklifi gelirse güreşmemek edemezdi, Benoit'e, gönül çiçeğine kavuşabilmek için.

Ahmet, Viyana'yı gördükten ve orasını gezdikten sonra İstanbul'a kara sevda derecesinde bağlanmıştı. Türk milletinin ayakta kalması için, İstanbul'un, maddi manevi değerleriyle ayakta kalması, bir taşının, en ufak bir hatırasının dahi kaybolmaması gerektiğine inanıyordu. Bunun için de fırsat buldukça İstanbul'u geziyor, İstanbul'u tanımaya çalışıyordu. Gezdikçe, gördükçe, tanıdıkça İstanbul'a daha çok bağlanıyordu.

Kara Ahmet, İstanbul'u çok seviyordu, ama İstanbul içinde bir yer vardi ki oraya sevgisi bir başkaydı. Bu semte ismini vereni kendisine çok yakın hissediyordu. Bu semtte toprak altında olanlar da toprak üstündekiler de çok sevdikleriydi.

Hayattaki kişilerden en çok sevdiği İbrahim Pehlivan ile oğlu Sait efendi burada yaşıyorlardı. Ama en önemlisi; iki cihanın efendisi Hazreti Muhammed'in bayraktarı Eba Eyüp El-ensari Hazretlerini bağrında saklıyordu bu belde. Türk milleti, Eyüp Sultan diyerek bu mübarek sahabeyi gönüllerinin en güllerle dolu köşesine oturtmuşlardı. İşte bunun için çok seviyordu Kara Ahmet, Eyüp semtini.

Eyüp Sultan Hazretleri de, kendisi gibi Kızılelma peşinde koşmuş, Kızılelmaya kavuşmak için ihtiyar yaşında İstanbul önlerine gelmişti. Bir konuşmalarında Sait Efendiye "Sait Ağam! Kim önce gider kim sonra, Rabbim bilir. Ama senden önce ölürsem ne olur beni Eyüp Sultan'a, o gönüller sultanının yakınına defnedin. Caminin arkasında Kaşgari Dergahı'na çıkan bir patika var.

Patikanın başlangıcında, sol tarafta boş mevcut. Gönlüm orasını çeker. Ne olur, senden önce vefat edersem beni oraya gömün!" demişti. Ahmet'in bu sözlerinden Sait Efendi rahatsız olmuş, "Dur bre Ahmet! Ölümden söz etmek için çok gençsin" diye gösterince, Ahmet, dalgın gözlerle "Sait Ağam! Nedendir bilinmez; son zamanlarda kendimi buralarda yolcu gibi görür oldum" cevabını vermişti.

Ahmet, bir seneye yakın zamandır İstanbul'dan ayrılmamıştı. İşte şimdi 1902 yılının Ocak ayının ilk gününde, Cağaloğlu yokuşunu tırmanıyordu. Yolu, Sabah Gazetesi'neydi. Sık sık buraya uğruyordu. Acaba bir haber, bir mektup var mı diye. Hemen hemen her hafta geliyordu, Cuma günleri. Cuma'yı Eyüp Sultan Camisi'nde kıldıktan sonra, kayığa atlayıp, çek kürekleri Sirkeci'ye doğru diyordu. Bir sene önce Napoli'den gelen mektuptan sonra Benoit'ten hiçbir haber alamamıştı. Avrupa'dan güreş teklifi de gelmemişti. Ahmet, bu arada Eyüp Sultan'da bahçe içinde küçük bir evceğiz almak için çalışıyordu. Ahmet, Sabah Matbaasında Fırtına Selim'i bulamadı. Ama adına gelmiş bir telgraf buldu.

Telgraf Fransa'dandı. Şubat başında Fransa'nin Lille şehrinde yapılan güreşlere davet ediliyordu. Benoit'ten haber bekleyen Ahmet, üzülsün mü, sevilsin mi bilemedi. Gerçi haber, Benoit'ten değildi ama, ona kavuşma ihtimali olan diyardandı. Hikmet Dede "O güzele, güleş peşinde koşarken kavuşacaksın" dememiş miydi?

Ahmet, deniz yoluyla ilk önce Fransa'nın liman şehri Marsilya'ya gelmiş, oradan da Trenle Paris'e geçmişti. Paris Osmanlı Büyükelçiliğine uğradıktan sonra hemen öğrenci Mehmet'i bulmuş, onun kendisiyle gelmesini istemiş, o da severek kabul etmişti.

Acaba rastlar mıyım ümidiyle, birkaç gün Paris'te Kızılelmasının bulunma ihtimali olan yerlere gitmişi... Daha sonra da trenle Lille şehrine gelmişlerdi.

Kalbindeki sancı ve ayaklarındaki şişlik devam etmesine rağmen, rakiplerini fazla zorlanmadan yendi. 20 Şubat 1902'de yaptığı final güreşini de kazanarak Lille'de birinci oldu. Aldığı ödülün yarısını kendisini bir an olsun yalnız bırakmayan Mehmet'e, çok uzun uğraşmalardan sonra vermeyi başardı.

Münih'ten güreş daveti vardı. Mehmet'in de gelmesini istedi. Mehmet kararsızdı." Gidiş geliş her türlü masrafın benim tarafımdan karşılanmak üzere gelirsem, sevinirim. Sana ihtiyacım var" dedi. "Sana ihtiyacım var" sözü, öğrenci Mehmet'in bütün tereddütlerini aldı götürdü. Birlikte Lille'den Münih'e doğru yola çıktılar.

Çoğunluğu trenle yapılan on günlük bir yolculuktan sonra Ahmet ve öğrenci Mehmet, Münih şehrine ulaştılar. Münih, Almanya'nın hızla sanayileşen bir şehriydi. Sanayileşme çalışmalarını çok yakından takip eden Padişah İkinci Abdülhamid Han, çok sayıda teknik adamı, buralardaki fabrikalarda yetişmesi, öğrendiklerini Osmanlı Devleti'nde takip etmesi için Münih'e göndermişti. Türkler, hepsi aynı mahallede oturuyorlardı. Ahmet ve öğrenci Mehmet'in kaldığı otel buraya yakındı. Kara Ahmet'in Münih'e geldiğini gören Türklerin hepsi otele, onu görmeye koşmuşlardı.

On günlük yolculuk Ahmet'i çok yormuştu. Kalbinin sancıması iyice artmıştı. Ahmet, güreşecek hâlinin olmadığını fark ediyordu. Fakat kendini mecbur hissediyordu. Benoit'e, Kızılelmasına

kavuşmasının başka yolu var mıydı? Hissettiği bir şey daha vardı; eğer güreşmeğe devam ederse kalbi, yeter artık diyecek, hastalık denen başpehlivan galip gelecek gibiydi. Ahmet ölümüne mi gidiyordu, kavuşmanın bedeli ne olacaktı?

Ahmet, ilk güreşi için Münih'e ulaştıktan bir hafta sonra Van Den Berg isimli bir Hollandalı'nın karşısına çıktı. Güreşler serbest stildeydi. Geçen bir hafta içinde Ahmet, kalbindeki sancı sebebiyle idman yapmağa cesaret edememiş, yalnızca istirahat etmiş, yol yorgunluğunu atmağa çalışmıştı. Yorgunluğunu atmıştı, ama kalbinin sancımasında azalma olmamıştı. Uzun sürecek bir güreşi götüremeyeceğinin farkındaydı. Bu sebepten güreşleri en kısa zamanda bitirmeye, kalbini zorladığı için künde oyununa baş vurmamaya karar verdi.

Güreş başlamasıyla birlikte Ahmet, elense ve arkasında yetiştirdiği tırpanla Hollandalı güreşçiyi dibinde kesilmiş koca bir ağaç gibi yere devirdi. Bir kartal gibi üzerine çöreklenerek kalkmasına izin vermedi.

Ahmet hiç gecikmeden harekete geçti. Kendini, yüzü koyun yatan rakibinin sol tarafına attı. Sağ elini, rakibinin sol koltuk altından geçirip ensesine getirerek tek kle oyununu aldı. Yüklendi, rakibin dönmemek için karşı koydu. Kalbinin bütün sancımasına rağmen Ahmet, yüklenmeğe devam etti. Kalbi, dayanılmaz şekilde sancıyordu, Ahmet, dayandı ve biraz daha yüklendi, bayılıyorum dediği anda, rakibi daha fazla direnmeyerek sırt üstü gitti. Güreş başlayalı yalnızca bir dakika olmuştu. Seyirciler şaşkındı, ne olduğunu anlamamışlardı. Ama Ahmet, anlamıştı, yüzünden boncuk boncuk soğuk terler dökülüyordu. Ahmet, hiç beklemeden hemen oteline döndü ve istirahata çekildi.

İkinci güreşi, üç gün sonra Fransız güreşçi Weber ileydi. Ahmet bu üç günü dinlenmekle geçirdi. Kalbinin sancısı bir türlü dinmiyordu. Öğrenci Mehmet'in "Pehlivan ağam. Gel inat etme. Hekime gidelim. Çare aramak, dinimizin emri. Başına bir şey gelirse kendi kendinin katili olmayasın" şeklindeki haklı sözlerine acı acı

gülüyordu. Hekime gözükürse, güreşmesini kati surette yasaklayacaktı. Ahmet'in ise, Benoit'e, Kızılelmasına kavuşmak için güreşmekten başka çaresi yoktu. O da biliyordu, ölümüne güreşmenin intihar sayılayacağını. Ama onun durumu farklıydı. O, güreşi şehitliğe götüren vasıta biliyordu.

Hakemin güreşi başlatan düdüğüyle birlikte rakibi Weber'in bir anlık dalgınlığından istifade eden Ahmet, Weber'in kafasını kaptı, kendi sol koltuk altına getirdi. Ellerini, rakibinin koltuk altlarından geçirip sırtında kenetledi ve böylelikle kaz kanadı oyununu aldı. Weber'in kurtulma çabaları fayda vermedi. Mengeneye kıstırılmış gibiydi. Diz çöktü, biraz zorlayarak da olsa rakibini de diz çöktürdü. Arkasından sağ koluyla yukarı, sol koluyla da aşağı doğru bastırarak rakibini çevirmeğe başladı. Kalbinin bütün zorlamasına, hatta bayılacak hale gelmesine rağmen, yüklendi. Weber, bu yüklenmeye daha fazla karşı koyamadı. İki omzu da tam manasıyla mindere yapışarak yenildi. Güreş başlayalı yalnızca 45 saniye olmuştu. Rakibini tuş eden Ahmet, son bir gayretle tuş olmaktan kurtulmuştu. Bir anda gözleri kararmış, iki kolunu geriye dayayarak sırt üstü gitmemeyi başarmıştı. Ahmet, iki dakikaya yakın yerinden kıpırdamadı. "Bir şeyim yok" diyerek doktorların bakmasına da müsaade etmedi. Başta rakibi Weber olmak üzere herkes merakla Ahmet'e bakıyordu. Herkes şaşkındı. Ahmet, bir açıklama yapmadan menajeri ve öğrenci Mehmet ile birlikte güreşlerin yapıldığı merkezinden ayrıldı.

Ahmet, finale kalmıştı. Son güreşini 14 Mart tarihinde Petersen ile yapacaktı.

Otele gittiği zaman yatağa kendini zor attı. Öğrenci Mehmet, iyice endişelendi:

-Ahmet Ağam. Durum, nasıl çok kötü gözüküyorsun.

Ahmet, acı içinde çok zor konuştu:

-Hiç iyi değilim be Mehmet'im. Sancıdan ölecek gibiyim.

Mehmet, ikna gayretiyle yalvardı:

-Ne olur, müsaade et de bir tabip getirelim.

Ahmet, olmaz manasında kafasını salladı:

-Her ne olursa olsun bu güreşe çıkmalıyım.

Ahmet'i kararından vazgeçiremeyeceğini anlayan Mehmet, ısrarını sürdürmedi. Bunun yerine Ahmet'i rahatlatmak için hareket geçti. Mehmet'in çırpınışlarını gören Ahmet'in gözleri doldu. Şu Mehmet, ne hakikatli dosttu, kendisini yalnız bırakmamak için ta Parislerden önce Lille'ye sonra da Münih'e gelmişti.

14 Mart 1902'de Ahmet ile Petersen karşı karşıya geldiler. Güreşin yapıldığı salon hınca hınç dolmuştu. Weber ile yaptığı güreşten sonra geçen iki gün içinde Ahmet, iyileşmemiş daha da kötüleşmişti. Durumunu öğrenci Mehmet'ten başka kimse bilmiyordu. Ayakta zor duruyor, her hareket ona korkunç bir işkence gibi geliyordu.

Bir avuç Türk'ün "Kara Ahmet" sesleri salonu çınlatıyor, Almanlar da "Karamel" tezahüratıyla Türklere destek veriyorlardı. Ahmet, elini kalbinin üzerine götürüp hafifçe eğilerek seyircileri selamladı. Gözleri ve gönlü seyirciler üzerinde gezdi, acaba rastlar mıyım ümidiyle, ama göremedi.

Hakemin düdüğüyle güreş başladı. Ahmet, diğer iki güreşi gibi hemen bitirmek için harekete geçti. Elense için sağ kolunu kaldırdığında yüreğine dayanılmaz bir sancı saplandı. Sol kolunu denedi. Daha şiddetli bir sancıyla sarsıldı, gözleri kardı. Sanki yüreğine zehirli bir hancer saplanmıştı. Düşmekten son anda kurtuldu. Ahmet, acı gerçeğin farkına vardı, güreşmesi imkansızdı. Kolunu kaldıramayan kimse nasıl güreşirdi? "Hakem'e söyleyip güreşi bıraksam mı?" diye düşündü. "Güreş yapılan mekanı er meydanı bilmiyor muyuz? Ölsem de güleşe devam etmeliyim" şeklindeki gönlünün itirazıyla güreşe devam kararı verdi.

Rakibi Petersen, Ahmet'in üzerine gelmesini bekliyor, oyuna girmiyordu. Ahmet üzerine geldikçe de geri geri gidiyordu. Güreş başlayalı beş dakika olmasına rağmen, iki güreşçi birbirlerine

dokunmamışlardı. Orta çok garip bir durum vardı. İki güreşçi birbirlerine bakıp duruyorlardı. Ahmet, kalbindeki sancı sebebiyle, kollarını kaldıramıyor, Petersen ise korktuğu için güreşe girmiyordu. Seyirci ıslıklamağa başlayınca hakem güreşi durdu. Her iki güreşçiyi de birer ihtar verdi. Ahmet, "Ben de güleşmediğim için diye ihtar alacaktım ha" düşüncesiyle acı güldü. Hakemin düdüğüyle güreş yeniden ayakta başladı. Ahmet, son bir gayretle ve acaba olur mu ümidiyle elense çekmek için sağ kolunu kaldırdı. Kaldırmasıyla birlikte de dayanılmaz bir acıyla sarsıldı. Kara Ahmet'in acıyla gölgelenen yüzünü, hem hakem hem de rakibi fark etti. Hakem, maçı durdurdu. Ahmet'e güreşe devam edemeyeceğini sordu. Ahmet, devam edeceğini söyledi. Ahmet'in durumunu büyük bir heyecan ve üzüntüyle seyreden, durumunu çok iyi bilen öğrenci Mehmet, gizlemeğe çalıştığı gözyaşları içinde Ahmet'e bir şey olmasın diye dua ediyordu. Dayanamadı, "Ahmet Pehlivan ne olur güreşi bırak. İntihar mı etmek istiyorsun" diye bağırdı. Fakat Ahmet, bir şey duyacak halde değildi. Kulakları oğulduyor, kalbi dayanılmaz şekilde sancıyor, gözleri kararıyor, ayakta zor duruyordu.

Ahmet'in durumunu fark eden Petersen'in korkusu gitti. Hakemin düdüğüyle birlikte Petersen saldırdı. Ahmet, kendini korumak için, kollarını kaldıramıyordu. Ancak geri geri giderek kendini korumağa çalışıyordu. Fakat bir an geldi geri geri gidemez oldu. Minderin sonuna gelmiş, ring iplerine dayanmıştı. Ahmet, kendini korumak için iki elini de yukarı doğru kaldırdı, kalbinin dayanılmaz sancısıyla kilitlendi. İki eli havada kaldı, nefes alamaz hale geldi. Petersen bu fırsatı kaçırmadı.

Petersen, donup kalmış Ahmet'in belinden yakaladı ve kaldırıp sırtüstü mindere vurdu. Ahmet'in son hatırladığı, Petersen'in belini kavramasıyla birlikte beyninde nice bin şimşeğin çaktığıydı... Sonrası Kara Ahmet için, karalar içinde koyu bir karanlıktı.

* * *

Beş, beyaz gömlekli birden geldi. Öğrenci Mehmet de aralarındaydı. İçlerinde en yaşlısı konuştu, diğerleri başını sallayarak tasdik etti Mehmet de tercüme etti:

-Herr Ahmet. Sizin yaptığınız tam manasıyla delilik. Ondan da öte. İntihar. İlk kalp krizinizin ortaya çıktığı günden bugüne 20 ay içinde yaptığınız her güreş, kalbinizi bitirmiş. Sizi daha da ölüme

yakın hale getirmiş. Artık son noktaya gelmişsiniz. Kalbiniz her an durabilir, en ufuk bir heyecan, en ufak bir yorgunlukla. Bundan sonra isteseniz de güreşemezsiniz. Rakibiniz karşısında kolunuzu hızlıca kaldıramazsınız. Ancak korkuluk gibi durursunuz. Çok kuvvetli bir bünyeniz var. Bu kalp sizi bugüne kadar nasıl getirmiş anlayamadık.

Bundan sonraki işiniz yalnızca istirahat. Kesinlik zorlanma, mecbur olmadıkça hareket yok. Yokuş çıkma yok. Hızlı hiçbir hareket yok. Yaşadığınız her saniye, kalbinizin size fazladan bir hediyesi, çünkü o, artık vazife yapacak halden çıkmış. Bütün bunları söylemek doktor olarak vazifemiz. Kesin olan bir şey var. Senin için güreş bitti.

Doktorlar geldikleri gibi gittiler. Söyledikleri Kara Ahmet için sürpriz değildi. Kalbi kaç defa ikaz etmişti. Ama dinlememişti. Nasıl dinlerdi, sevdiceğine güreş ile kavuşacağı söylenmişti. Doktorlardan böyle bir konuşma beklemesine rağmen, Ahmet'i yine de çok zor geldi. Sanki bulunduğu yerde havayı, damarlarındaki kanı boşaltmışlardı. Ne de kolay söylemişlerdi "Senin için güreş bitti" sözünü. Nerden bilsinlerdi onun için güreşin bitmesinin, ümitlerinin bitmesi demek olduğunu. 21 yıldır güreşle Kızılelma peşinde koşmuştu.

Öğrenci Mehmet, Kara Ahmet'e bakıyor, baktıkça gözyaşlarını içine akıtıyordu. Kara Ahmet için güreşin bitmesinin ne manaya geldiğini bir nebze olsun anlıyordu. Kristal ayna gibi yüz bin parça olmuş yüzünden, Kara Ahmet'in neler hissettiği okumak için hekim olmaya gerek yoktu.

Mehmet'in konuşturmak gayretlerini hepsi boşa gidiyordu. Kara Ahmet'in duyduğu ve gördüğü belli değildi. Gözlerini bir noktaya dikmiş duruyordu. Mehmet, Ahmet'i daha fazla zorlamayı uygun bulmadı. Kapının yanına bir sandal çekti ve oturdu. Güreş esnasında bayılınca hemen Münih'in en meşhur hastanesine getirmişlerdi. Doktorlar Ahmet'in hayatından ümidi kesmişlerdi. Çok ince, pamuk ipliği gibi olan hayatla bağı, ha koptu ha kopacak diye beklemişlerdi. Bilinmez hangi sebep... Kopacak diye beklenen

bağ, kuvvetlenmiş, durdu duracak diye bakılan kalp daha düzenli çalışmağa başlamıştı. Ancak on iki saat sonra kendine gelmişti. 15 Mart 1902'nin ikindi sonrası, kararıp da taş kesilmiş gibi duran Kara Ahmet'e bakıp bakıp ağlıyordu öğrenci Mehmet, bir şey yapamamanın çaresizliğinde. Hayatta öğrenecek ne çok şey olduğunu öğreniyordu öğrenci Mehmet...

Hastane'nin bahçesin dereden büyük nehirden küçük bir su akıyordu.

Çay dedikleri bu olsa diye düşündü, 18 Mart'ın öğle üzere, sırtında paltosuyla akan suyun kenarında oturan Ahmet Pehlivan. Dört gündür hastanede kalıyordu. Ona kalsa kendisine geldiği günün hemen sonrası ayrılacaktı hastaneden ama müsaade etmemişlerdi. 19 Mart'ın sabahında hastaneden ayrılacaktı, İstanbul'a gitmek üzere. Viyana'nın Münih'e yakın olduğu söylenmişti. Viyana'ya gidecek oradan da trenle İstanbul'a ulaşacaktı.

Olmamıştı işte... Güreşle Benoit'e kavuşacağım diye güreşirken ölümün eşiğine gelmiş, Benoit'e kavuşamamıştı. Hikmet Dede, "Kızılelmayı paylaşacağın güzele güreş peşinde koşarken kavuşacaksın!" demişti. Artık, güreşemeyeceğini göre, kavuşamayacak mıydı? Zaten bundan sonra kavuşsa ne olurdu ki? Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

Ahmet, elinde Hikmet Dedenin verdiği Kızılelma ne yapsın bilemiyordu. Ne iştir bilinmez. Son yolculuğa çıkmazdan önce, Sait Beşir "Ahmet. Biz babamla uzun bir yolculuğa çıkıyoruz. Kızılelma senin yanında bulunsun, bakarsın lazım olur" diyerek kızılelmayı kendisine vermişti.

Ahmet, elmaya baktı, "Eh be Sait Beşir Ağam. 'Kızılelma yanında bulunsun, bakarsın lazım olur' diyerek elmayı bana geri verdiğinde bu Fransa-Almanya yolculuğunda Benoit'e kavuşur, hatta bu diyarlarda, İstanbul'a dönmeyi beklemeden onunla evlenirim diye ümitlenmiştim. Ama nerde... Sen herhalde kızılelmayı kendi elimle atmam veya çok acıkınca tek başıma yemem için bana verdin" diye söylendi ve seslice güldü.

Kızılelmayı, önünde akan suya atmak için dayanılmaz bir istek duydu. Elmayı tutan eli karıncalandı. Atmak için kolunu hafifçe kaldırdığında, sancılandı, Hikmet Dedenin "Hiçbir işte karar

vermek için acele etme. Danışmadan sakın karar verme!" sözü aklına geldi. Kalkan kolu yana düştü.

Ahmet, bu gurbet diyarında kendini çok yalnız hissediyordu. Biraz olsun namazlarda rahatlıyordu. Namaz kılması için hastanede bir yer göstermişlerdi.

Bir nebze olsun öğrenci Mehmet ile teselli buluyordu. Onun şen şakrak hali dertlerini az da olsa unutturuyordu. Anne babası şehit olmuşlar, ablası Leyla'dan da bir haber çıkmamış... Eş yok, çoluk çocuk yoktu. Durmadan koşturmuştu, Kızılelma, Kızılelmayı paylaşacağı güzel peşinde, Hikmet Dededen, Adakale'de ayrıldığı 1882 yılından beri... Dile kolay tam 20 sene geçmiş, 21 seneye girmişti. Kızılelma peşinde koşmaya başlamasının üzerinden... O günden bugüne hep koşturmuştu.

Sonunda çetin bir kayaya toslamış, güreş hayatı bitmiş, ama o hâlâ Kızılelmayı paylaşacağı sevdiceğine kavuşamamıştı.

Ahmet, hemşirelerin bütün ısrarına rağmen dışarıda, nehrin kıyısında oturmakta ısrar etmişti. Sırtında kalın bir battaniye, Tuna'yı, 21 sene önce Hikmet Dede'nin vefatıyla Tuna içindeki Adakale'den ayrılışını, o günden bugüne güreşle Kızılelmayı arayışını, Osmanlı'nın üç başşehri, Bursa, Edirne ve İstanbul'dan sonra, Avrupa başşehirlerine, Rusya'nın başşehri Petesburg'a, sonra Paris'e, Berlin'e, Viyana'ya ve Budapeşte'ye uzanan güreş yolcuğunu, bu yolculuktaki esrar ve hikmeti düşünüyordu. Ama ne esrara ne de hikmete varamıyordu. Yanında Hikmet Dede de yok ki ona sorsun. Gerçi oda yalnızca, "Bunlarda da bir hikmet vardır" deyip işin içinde çıkardı ya...

-Ooo! Ahmet Pehlivan! Dalıp gitmişsin yine. Benoit yengemi mi düşünürsün?

Gelen öğrenci Mehmet'ti. Onu görmekle gönlü ışıdı:

-Onu düşünmediğimiz vaktimiz var mı be Mehmet'im. Ne hikmettir bilinmez? Şu nehire bakınca kara sevdalımız Tuna'yı hatırladım.

-Hatırlaman boşuna değil be Ahmet Pehlivan!

Ahmet meraklandı:

-Allah! Allah! Bu nehirle Tuna'nın ilişkisi neymiş?

Mehmet, gülümsedi:

-Münih'in içinden geçen bu nehrin ismi İsar'dır. Yaklaşık 110 kilometre kuzeybatıda, Deggendorf'da Tuna Nehrine kavuşur, yani Tuna'nın bir koludur.

Tuna Nehri sözü, Ahmet'i yerinden sıçrattı, kalbi sancıdı:

-Sen ne dersin bre Mehmet? Tuna'nın burada ne işi var?

-Almanya, Tuna'nın doğduğu yerdir. Buradan yaklaşık 220 kilometre uzaklıkta bir kasaba var ismini de Tuna'dan alan... Donaueschingen kasabası. Karaormanlar bölgesinde, Freiburg şehrine bağlı.

İnanamaz gözlerle Mehmet'e bakan Ahmet, yavaş yavaş başını salladı:

-Doğru ya... Akıncı türkülerinde Tuna'nın doğduğu yer Alaman dağı diye geçer. Okuyuyayım da bir dinle.

Ahmet, gözlerini yumdu, Tuna'ya Plevne önlerinden girdi Belgrad, Estergon, Uyvar, Kanije yolundan Budin'e (Budapeşte'ye) ulaştı, oradan Viyana'ya, Viyana'dan Alaman dağına, Tuna'nın doğduğu yere ulaştı. Ve akıncı türküsünü hafif bir sesle söyledi.

Alaman dağından beri geçmiştir
Engürus ilinden yollar açmıştır,
Analar ağlatmış, kanlar içmiştir,
Söylemeye yoktur dili Tuna'nın
Alaman dağıdır Tuna'nın başı,
Eksik olmaz serhatların savaşı,
Kan ile yoğrulmuş toprağı taşı,
Serhatları çalkar seli Tuna'nın.

Ahmet'in içli içli, pehlivan yüreği, ozan diliyle söylediği akıncı türküsü Mehmet'i bir anda yüz yıllar öncesine götürdü.

Ahmet, türküyü söyledikten sonra, bir müddet gözleri kapalı durdu, sanki gittiği diyarlardan geri dönmek istemiyor gibiydi. Ama dönmeliydi, bu zamana, bu mekana, Yüce Mevla, zamanını ve mekanını böyle seçmişti. Rüyadan uyanır gibi, Mehmet'in elinden tuttu:

-Şaka söylemiyorsun değil mi Mehmet?

-Yok be Ahmet Ağam! Bakıyorum bu haber, seni, Benoit yengeme kavuşma müjdesi kadar heyecanlandırdı.

-Gönlümde Tuna'nın yeri en az Benoit yengen kadardır. Tuna ile Benoit birbirine karışmış. Akıncılar Tuna'ya niçin sevdalı? Haydi davran gidiyoruz.

-Gidiyor muyuz? Nereye?

-Nereye olacak Tuna Nehrinin doğduğu yere.

Mehmet telaşlandı, güç bela, Kara Ahmet'i ertesi gün yola çıkmaya razı etti. Otelin müracaatından Donaueschingen'e nasıl gideleceğini öğrendi.

Ve ertesi gün yola çıktılar, Münih'ten Donaueschingen kasabasına, Tuna'nın doğduğu diyara, Mart'ın puslu, sisli ve soğuk bir gününde 19'unda...

Ausburg, Ulm derken iki gün devam eden çok zorlu bir yolculuk. Katırdan arabaya, motorludan tabana her çeşit vasıtanın kullanıldığı bir yolculuk. Kara Ahmet, sanki rüyada gibiydi. Bazen Tuna'nın kıyısında devam eden yolculuk sırasında Ahmet şaşırıp kalmıştı. "Plevne'nin orada koca bir deniz gibi akan Tuna bu mu?" diye söylenip durmuştu. Mehmet "Te be Pehlilvan ağam! Plevne'ye varıncaya kadar üçyüz nehir Tuna'ya karışıyor, bir olup deryalaşıyor" cevabını vermişti.

20 Mart akşam üstü Karaormanlar başladı. Karşılaştığı güzellik, Ahmet'in bütün yorgunluğunu, kalp sancılarını unutturdu.

Yükseklere tırmandıkça pus kayboldu, hava açıldı. Güneşli, ılık bir günün akşamında, Donaueschingen'e yaklaştılar. Yol, sık sık Tuna ile kesişerek vadilerde ve ovalarda yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanıyor, Tuna'yı dilber boynundaki inci gerdanlık güzelliğindeki köprülülerle aşıyordu.

Tuna üzerinde her köprü görüşünde Benoit'i hatırlıyordu. Tuna, Benoit'in gerdanı, köprülerde gerdanlıktı. Karaormanlar, eşsiz güzellikteydi. Anlatılmaz renkteki bir yeşille başlayan orman, gözden uzaklaştıkça, koyulaşıyor, ufuk çizgisinde simsiyah, kara bir renge dönüşüyordu. Herhalde bu özelliğinde dolayı buralara Karaorman denilmiş diye düşündü Ahmet.

Kara ile anılan diyarlar, Türk efsanelerinde esrarlı güzelliklerin, içince ölümsüzlüğü kavuşturacağına inanılan âb-ı hayat suyunun bulunduğu mekânlar olarak kabul edilirdi. Tuna gibi Türkoğlunun kara sevdalı olduğu bir nehre Karaormanlar'dan doğmak yakışırdı. Ahmet de Karaorman'ın içinde kaybolmak, dertlerini unutmak, orada bilinmezlere karışmak istiyordu.

Öğrenci Mehmet, Münih'te elde ettiği bir seyahat kitabından okuyarak Tuna'nın doğduğu Donaueschingen şehri hakkında bilgi veriyordu. Karaorman bölgesi, şifalı yeraltı suları ile kocaman bir tatil ve kaplıca tedavisinin yapıldığı bir beldeymiş.

Güneyde, Karaormanlar'ın en yüksek noktası Feldberg Dağı gözüküyordu. 1.500 metrelik yüksekliğiyle etekleri ve doruğu karlıydı.

Ahmet, gökyüzünü görülmez kılan ağaçlardan sıyrılıp, yüksek bir tepenin yamacını döndüklerinde, öğrenci Mehmet'in "Donaueschingen, Tuna'nın doğduğu kasaba" diye bağırmasıyla, daldığı hayal aleminden sıyrıldı, rüya alemine döndü. Karşılarında masallardan çıkmış gibi mini mini bir kasaba duruyordu. Her haliyle, derebeylerin tek hakim olduğu, astığı astık kestiği kestik bir devirden, ortaçağdan kaldığı belliydi. Şehir, kuleleri, dar sokakları, tarihi yapıları ile Ahmet'e çok tanıdık geldi. Bir yere çok benzetti ama bir türlü nereye benzettiğini çıkaramadı. Sanki daha önce bu şehirde yaşamış gibiydi. Mehmet, hemen önündeki kitabı açtı,

Donaueschingen ile ilgili bilgileri okudu: “Donaueschingen kasabası, 1889 yılında kuruldu. İlk ismi Esginga olarak tarih kitaplarına geçti. Kasabalıların çoğu proteston. Fransa sınırına yakın ola bu kasabada, Fransızca da konuşulmakta, az sayıda da olsa Katolikler yaşamaktadır.”

Mehmet, Fransızca da konuşulmakta bilgisi üzerine, “İşte bu iyi, Fransızca konuşan birini bulursak bize rehberlik eder” diye sevindi.

Donaueschingen'e girdiklerinde hava kararmıştı. Kendilerini oraya getiren vasıtayı, bir otelin önüne çektirdiler. Bahçe içindeki otel, İstanbul konaklarını andırıyordu. Fransızca konuşabilen otel katibinden, abdest alacak yer ve güney istikametini sordular. Araştırarak kıble istikametini öğrendikten sonra acele akşam namazını kıldılar. Ahmet, Mehmet'in, “Ağam, gezme işini yarına bırakalım. Gündüz gözüyle gezelim” teklifini, Tuna'nın doğduğu yeri çok merak etmesine rağmen kabul etti. Yolculuk onu yormuştu, bir an önce istirahate çekilmek istiyordu. Otelin lokantasında karaca etinden yemeklerini yedikten sonra odasına çekildi. Yatsıyı kıldıktan sonra yattı. Hemen uyumuştu. Öğrenci Mehmet'in ne zaman geldiğini ve yattığını hatırlamıyordu.

Ahmet, 21 Mart sabahı, erkenden uyandı. Karaormanlar’ın havası ona yaramıştı. Çok güzel, onu rahatlatan, gönül ferahlığı veren rüyalar görmüştü. Ama o kadar zorlamasına rağmen ne gördüğünü hatırlamıyordu.

Ahmet'in üzerinde tatlı bir uyuşukluk vardı. Kalbinin sancıması dinmişti. Namazdan sonra yatmadı. Odasının balkonuna çıkarak güneşin Karaormanlar üzerinden doğuşunu seyretti. "Gönül güneşim karanlık ormanlar üzerinden doğacak mı?. Benoit'e kavuşsam bile onunla nasıl evlenebilirim? Her an ölümü bekleyen bir insanım. Bu halde iken onun benimle evlenmesini nasıl kabul edebilirim" içlenmesinde Kızılelma gibi doğan güneşe baktı.

"Sana ne oluyor? Kimin ne kadar yaşayacağını Allahü teâlâdan başka kim bilebilir? Sana söylenen, Kızılelmayı ışıtan güzeli bulduğunda onunla evlenmendir. Gerisi senin işin değil!" diyerek kendi kendini azarladı. Sonra da "Kendine kendine gelin güvey

olmayı bırak. Benoit'i buldun da sıra güvey olmaya mı geldi" düşüncesiyle güldü. Yattığı yerden Ahmet'i seyreden Mehmet, onun bu kadar dertten sonra kendi kendine gülmesine nasıl bir anlam versin, delilik mi velilik mi, yoksa şaşkınlık mı desin bilemedi.

Otelin lokantasındaki kahvaltıdan sonra rehberi yanlarına alarak Tuna'nın kaynağına ulaşmak üzere yola çıktılar. Ahmet, dağların eteğinde toprağa yara yara, gürleye gürleye çıkan bir kaynak arıyordu. Gele gele yüksek duvarlarla kuşatılmış bir parka, park içinde çevresi iki sıra demir parmaklıkla çevrilmiş on metre çapında yüzeyden suya mesafesi üç metre bir havuzun yanına geldiler. İlk sıra demirparmaklıkları geçtikten sonra, beş basamak merdiven inilerek ikinci sıradaki parmaklıkların yanına geliniyordu. Bu parmaklıklardan hemen sonra havuz başlıyordu, üç metre aşağıda da su vardı Ahmet, merak içindeydi. Bu kocaman havuzun başına niçin geldik gibilerden Alman Fransızca öğretmenine baktı. Öğretmen anlattı, Mehmet tercüme etti:

"Karaormanlar'dan çıkan Brege ve Brigach dereleri, Donaueschingen'de birleşerek Donaue adını alıyorlar. Bu gördüğünüz havuz, Donaue suyudur. Burada yer altından devam ederek, üç kilometre aşağıda yeryüzüne çıkarak yoluna devam etmektedir.

Ahmet, adamakıllı şaşırdı. Türkoğlunun Tuna diyerek kara sevdalara düştüğü nehir, havuzun içinde sakin sakin duran, görüntülerini bir ayna gibi yansıtan nehir miydi?

Alman öğretmen anlatmaya Mehmet de tercümeye devam etti:

Karaormanlar'dan çıkan Brege ve Brigach, nehirlerinin ilginç bir efsanesi var. Brege ve Brigach, birbirlerini seven iki gençtir. Köyleri birbirine uzaktır. Kara bir kış gününde birbirleriyle buluşmak üzere yola çıkarlar. Kavuşamadan Karaorman'ın kara kışında donarak ölürler. Aşklarının sıcaklığı donmuş Karaorman karını eritir ve iki dere doğar. Bu derelere aşıkların isimleri, Brege ve Brigach isimleri verilir. Hayattayken kavuşmayan iki aşık, suya döndükten sonra bugün kasabanın bulunduğu yerde birbirlerine kavuşurlar, Donaue

nehrini meydana getirirler. Donaue, ismine gelince. Bu ismi Hun Türklerinin verdiği sanılmaktadır. Kasabaya kadar gelen Hun Türkleri, içecek su aramışlar bulamamışlar ırmağın da baştan başa donduğunu görünce "Donan su " derler ve bu zaman içinde Donaue şekline dönüşür.

Öğretmenin anlattıkları Ahmet'in ilgisini çekti. Tuna'nın isminin Türklerden gelişine sevindi, iki sevenin donmasına, birbirlerine kavuşamamasına üzüldü. Tuna'nın doğmasına sevginin sebep olması da çok hoşuna gitti.

Tuna'nın sevenlere işaret ettiğini işitmek, Ahmet'in bakışlarını, elinde olmadan Tuna suyuna yuva olan havuza, havuzun içindeki Tuna suyuna götürdü. İnanamadı, gözlerini ovuşturdu. Tekrar baktı, gördüğü Tuna suyunun içinde duruyordu, Güpe gündüz hayal görür hale düşmekten üzüldü. Demek ki artık aklı, beynine söz geçiremez olmuştu. Kuyunun dibindeki Tuna suyunda Benoit'i görüntüsü vardı, kaybolmadan orada duruyordu. O ne? Kaybolmadığı mı gibi hareketlendi. Ahmet'in suyun içindeki görüntüsüne yaklaştı. Ahmet, heyecanlandı. Onların da kavuşmaları Brege ve Brigach gibi Tuna'nın suyunda mı olacaktı. Görüntü yaklaştı, hemen hemen Ahmet'in görüntüsüyle el ele verecek hale geldi. Kulağına bir ses gelir gibi oldu, "Karamel" diye. Ahmet, iyice telaşlandı. Hayali görüntülerden sonra şimdi de hayali sesler duymağa başlamıştı. Karamel sesi yine geldi, sabah rüzgarı esintisinde, dağ menekşesi kokusunda. Ahmet'in aklı başından gider gibi oldu, deliriyor muydu yoksa. Olacağı buydu? Her anını bir Fransız dilberi doldurursa, duyduğu her ses ondan, duyduğu her görüntü o olacaktı tabii ki... Biri paltosunu çekiştirdi. Ahmet, hayali ses ve görüntüden kurtulmak için çekiştirmeyi fırsat bildi ve çekiştirene döndü. Dönmesiyle birlikte de şakağına, şah damarına Osmanlı tokadı yemiş gibi sarsıldı, gözleri karardı, düşmemek için korkuluk demirlerine tutundu. Karşısındaydı, Benoit'i, Kızılelması, kaç defadır kavuştum derken kaybettiği... Ahmet, hep kavuştum derken ayrı düştüğü için kavuştum duygusuna düşmekten korktu, ayrılık ateşiyle tekrar yanmamak için gördüğünün rüya olmasını istedi. Ama gönlü onu dinlemedi, itaat etmedi, dudaklarından "Benoit"

sözü döküldü. Benoit gülen gözlerle al yanakta güller açarak, gülümseyerek kendine bakıyordu, goncagül dudaklardan tekrar "Karamel" sözcükleri kanatlandı, bir kelebek hafifliğinde.

Ahmet'in hayal mi gerçek mi ayırt edemediği Benoit karşısındaydı. Her hâlinden Ahmet'in kollarına atılmamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu, konuşmaya devam etti hem de Türkçe:

-Ben Türkçe öğrendi. Ben seni Münih'te sandı. Öğrendi, sen buraya geldi, ben de hemen geldi. Bu sabah. Seni burada buldu. Halil Hoca da geldi.

Ahmet, birbiri ardına gelen kurşunlarla vuruldu. Gördüğünün hayal olup olmadığını anlamak için Benoit'in eline uzandı, tutmamak için kendini zor tuttu. Çevresine baktı. Mehmet kendisine gülümsüyordu hemen yanında da Berlin'de tanıştığı Halil Hoca vardı. Ahmet, Benoit'in karşısında nasıl davranacağını şaşırdı. Çareyi Halil Hocaya dönmekte bulundu, yerinden fırladı ve iki kolundan tutup kuvvetlice sarıldı:

-Bre Halil Hocam! Seni hangi rüzgâr attı?

Halil Hoca, gözlerinin içi gülerek konuştu:

-Seni buraya atan rüzgâr? Tuna rüzgârı, sevda rüzgârı bre Ahmet Pehlivan. Münih'te güreşinin olduğunu duyunca, uzaktır yakındır demedim. Hemen koştum ama yetişemedim. Hanım kızımızla tanıştım. Hedefimizin aynı odlunu anlayınca yol arkadaşlığı yaptık. Yol boyu dertleştik, baba kız gibi olduk. Seni kaçırmamak için gece de yol aldık Onun yarım Türkçesinin tıkandığı yerde, benim yarım Almancam imdada yetişti. Neticede anlaştık. Kavuşmağa, hayaller, masallar ülkesine girmeye işaret eden kuyu başında da sana kavuştuk.

Öğretmen, gelişmeler karşısında şaşırmıştı. Devam edeyim mi gibilerden Mehmet'e baktı.

Mehmet de heyecanın yatışması, Kara Ahmet'in zor durumdan kurtulması için bunu bir fırsat bildi, devam et işaretini verdi,

öğretmen konuştu, Mehmet Türkçeleştirdi:

-Bu havuzun bulunduğu yerin, deniz seviyesinden yüksekliği 678 metredir. 6, 7 ve 8 rakamlarının toplamı 21 eder. Bilerek bu havuz buraya yapılmıştır. Bizde 13 rakamı nasıl uğursuzluğa işaret ederse, 21 rakamı da kavuşmaya, sevgiye, aşka işaret eder. Brigach ve Brege'nin birbirine kavuşmasına işaret için bu havuz buraya, 678 metre yüksekliğe inşa edilmiştir.

Yirmi bir rakamıyla ilgili Fransız rehberin söyledikleri öğrenci Mehmet'i heyecanlandırdı ve söze karıştı:

-Yirmi bir rakamıyla ilgili bir şey de ben söylemek istiyorum. Bugün Mart'ın 21'i. Ahmet Hocaları Hikmet Dede ve Tuna Babadan Tuna boyunda ayrılalı tam 21 yıl olduktan sonra Mart'ın 21'inde Tuna'nın doğduğu yere geldi. Ve sevdiğine kavuştu.

Mehmet'in sözleri, Halil Hocaya "İşlerinin hikmetin sual olunmaz ya Rabbi!" dedirtti, Benoit ve Kara Ahmet'i bulutlara kanatlandırdı.

Ahmet, ne yapsın bilemiyordu, kavuşmak için ölümü göze aldığı, seve seve ölüme gittiği Fransız dilbere bakmak istiyor, aldığı terbiye müsaade etmiyordu. Çırpınan gönül yalnızca Ahmet'in değildi.

Benoit de, Ahmet'e sarılmamak için kendini zor tutuyor, Ahmet'in dini inançları sebebiyle bunu yapamayınca, yalnızca bakarak hasretini gidermeye çalışıyordu. Benoit söze karıştı ve Fransızca konuştu:

-Mösyöden Tuna ile ilgili Alman efsanelerini dinledik. Tuna ile ilgili Türk efsaneleri yok mu? Bu konuda Mösyö Ahmet bize bilgi veremez mi?

Bütün gözler Ahmet'e çevrildi. Ahmet, kızardı sıkıldı ama kendini topladı. Bu sual onun için bir fırsattı, Benoit karşısında eli ayağına dolaşmış halden kurtulmak için. Tuna Türkoğluna ne der ne söyler, Ahmet'ten iyi kim bilebilirdi? Tuna'yı sekiz yaşındayken Hikmet Dede ile tanımış, Tuna'nın ne söylediğini Hikmet Dede anlatmıştı. Aradan geçen yirmibeş senede Ahmet, Tuna ile yatmış,

Tuna ile kalkmış. Tuna ile ilgili ne bulursa okumuş, ne söylenirse dinlemişti. Ve Ahmet anlattı, Tuna Türkoğluna ne söyler, Tuna, Türkoğlu için ne ifade eder, Mehmet tercüme etti:

"Bizim gözümüzde Tuna, kıymet bilmez, güzelden anlamazlar elinde kalmış, güzeller güzelidir, gerçek kimliğine, güzelliğine, bizi bulunca kavuşmuş kınalı, ahu gözlü bir gelindir.

Bize göre, Tuna nehri, Türkoğluyla konuşur, dertleşir. Buna bütün Türkoğlu inanır. Tuna Nehri marşında, 'Tuna Nehri akmam diyor/Etrafımı yıkmak diyor/Şanı büyük Osman Paşa, Plevne'den çıkmam diyor.' Bu gerçek dile getirilir.

Tuna Nehri, bizim gözümüzde, kafirin zincirinden boşanmış, Kabe'ye yüz sürmek için Kabe'ye doğru akan, secdeye kapanan bir yiğittir, İslâm hazinelerinin Avrupa'ya karşı bekçisidir. Bu gerçeği, Aşık Çelebi,

Kişver-i kâfirden_i'mân_ehline akıp gelir

Kıbleye tutmuş yüzünü bir Müselmandır Tuna

Haps-i kâfirden boşanmış gibi zencîrin sürür

Şâh-ı İslâm'a gelir bir ehl-i i'mandır Tuna

Sîmden bir ejdehâdır pîç pîç olmuş yatar

Genc-i İslâm'a tılsım olmuş nigehbandır Tuna

şeklindeki mısralarında dile getirerek Türkoğlunun hislerine tercüman olmuştur.

Türkoğlu, Tuna'yı terk etmek zorunda kaldıktan sonra, Tuna'nın, Tuna boyundaki güzellerin, güllerin, bülbüllerin, selvilerin Türkoğlununun hasteriyte ağladığına inanır.

Tuna boylarında sıra selviler

Tanyeli estikçe sessiz ağlarmış

Gül bahçelerinde baykuşlar öter

Şu viranelikler eski bağlarmış.

Söğüt dallarında hasta serçeler,

Eski akın destanını heceler,

Tuna ağlıyormuş bazı geceler,

Göğsünde kefensiz şehitler varmış.

Milletimizin bağrından kopan bu mısralar bu inanışı, bu bilişi haykırır. Gelelim Tuna efsanesine.

Bizim efsanemize göre, bundan yedi yüz yıl kadar önce Tuna, garipti, kimsesiz, sahipsizdi. Kıyılarında vahşi insanlar yaşıyordu, semasında Güneş yoktu, yıldızları fersiz, mehtabı sönüktü. Kuşları nağmesiz, çiçekleri solgundu, bu donmuş hava içinde Tuna, Donmuş su idi. Tuna, donmuş halinden şikayetçiydi. Buzu eritecek ateşi bekliyordu.

Ve Tuna'nın hasreti sona erdi, geceleri gündüz oldu. Tuna'yı tutan toprak sarsıldı. Havada bir toz ve duman bulutu yükseldi. Bulutların için yüzleri güneş gibi parlayan atlılar çıktı. İsimleri namertlere, zalimlere korku, mazlumlara güven veren bu atlılar Türk'tü. Güneşi, atlarının kuyruğuna bağlamışlar, kendilerine yurt, şenlendirecekleri diyar arıyorlardı. İşte Tuna'ya Güneş onlarla doğdu. Küskün Tuna, şenlendi. Ovalar, yeşerdi. İnsanlar, adil olanlara itaat etti. Türk, karşı gelenlerle savaştı, kanıyla Tuna suyu karıştı. Topraklar al renge boyandı. Tuna'nın bedelini al kanıyla ödedi. Donmuş su Donaue ısındı, Tuna, Türklerin kara sevdalısı, kıymet bilmezlerin elinden kurtardığı kınalı gelini oldu. Gün geldi, Tuna elimizden çıktı, Tuna yine elin oldu. Biz, Tuna'nın ayrılığıyla ağladık, hâlâ onu kaybetmenin, ele teslim etmenin utancıyla kahroluyoruz. Ama Tuna'nın da bizim arkamızdan ağladığına inanıyoruz."

Ahmet, Tuna ile ayrılığı anlatan sözlere geldiğinde Plevne'yi, Tuna boyunda yıkılmış Niğbolu, Rusçuk ve Silistre'yi, 93 Harbinde katledilmiş yüzbinleri, namusu kirletilen bacıları hatırladı, bütün çabasına rağmen, gözyaşlarına mani olmadı. Kocaman elleriyle, beceriksizce gözyaşlarını silmeğe çalıştı. Bu hareketi, yiğit yüzden akan göz yaşları, Benoit'in gözünden kaçmadı, gönlüne ılık ılık bir

şeyler aktı, onun da gözüne yaş yürüdü. Kendini, Ahmet'in anlattığı Tuna, kınalı gelin, sevdiceğini de güneşi arkasından sürükleyen akıncı beyi olarak gördü.

Ahmet, sözlerini bitirdi, ama kendi de bitti. Konuşma, Kızılelması huzurunda olunca, tam manasıyla erimiş, martın soğuğunda terlemişti.

Ahmet, sözlerini bitirmesiyle birlikte Fransızca hocasını alkış tuttu:

-Bravoo! Tuna'nın efsane ve tarihle iç içe bu kadar güzel anlatıldığına şahit olmamıştım. Tuna boşuna Türk'ü kendine yar seçmemiş.

Benoit, Fransızca hocasının sözlerinden sonra daha fazla kendini tutamadı, yerinde fırladı, Türkçe "Teşekkürler Ahmet" diyerek ellerini tuttu. Zaten erimiş olan Ahmet, toprakla bir oldu, buhar oldu havaya karıştı.

Ahmet'in çok zor durumda kaldığını gören Mehmet devreye girdi, "Haydi davranın bakalım yemeğe gidelim" diyerek dikkatleri yemeğe çekti.

Yemekten sonra kır kahvesinin gözlerden uzak kuytu bir köşesine çekildiler, Mehmet, Ahmet ile Benoit'in arasına oturdu, Halil Hoca da karşılarına.

Anlatılması gereken çok şey vardı. Önce Benoit konuştu, Mehmet tercüme etti:

-İki yıl boyunca babamın, ikisi erkek biri kadın olmak üzere görevlendirdiği üç kişi bir an olsun beni yalnız bırakmadılar. Bunlar, babamdan "Benoit'in Türk ile evlenmesine mâni olamazsanız son çare olarak öldürün!" emrini almış kişilerdi. Her hareketim kontrol altındaydı. Üç ay önce babam öldü. Hem üzüldüm hem de sevindim. Üzülmüştüm, her şeye rağmen canım gibi sevdiğim babamdı. Sevinmiştim, sevdiğimle aramdaki engel kalkmıştı. Ama yanılmışım. Babamın üyesi olduğu örgüt, tıpkı onun sağlığında olduğu gibi beni takibe devam etti. Babamdan kalan bütün varlığı elden çıkardım. Parasını bankaya yatırdım.

Peşimdekileri para ile ikna edip onlardan kurtuldum. Ahmet'in Lille'de güreştiğini haber aldım, ama yetişemedim. Oradan da Münih'e hareket ettim. Yolda, örgütün adamlarına rastladım. Onlardan kurtulmam çok zor oldu. Onları razı ettim, bankadaki hesabın küçülmesi karşılığında. Münih'e ulaştığımda Ahmet'in Donaueschingen'e gittiğini öğrendim, hemen yola çıktım. Ve burada kendisine kavuştum. Bir daha da ayrılmayı düşünmüyorum. Tabi o kabul ederse!

Benoit'i son sözleri, bakışları Ahmet'in üzerine çevirdi. Ahmet, yalnızca yere bakıyordu. Sevdiceğine kavuşmuştu, ama kendisi her an ölümle karşı karşıyaydı. Kalbi her an benden bu kadar diyebilirdi. Böyle bir durumda, Benoit'le evlenmek mertlik olur muydu?

Ahmet'ten bir ses çıkmayınca, Benoit durakladı, yüzünden kan çekildi, zor da olsa konuşmasına devam etti:

-Ahmet'e artık Karamel demiyorum! O benim için Ahmet'tir. "Kabul ederse" sözüme bir cevap vermedi. Kabul etse de etmese de benim için Ahmet'ten başka erkek yok. İki isteğim var. Birincisi, Müslüman olmak... Ahmet ile tanıştıktan sonra Müslümanlığı merak ettim. Bu konuda ulaşabildiğim kitapları okudum. Hıristiyanlar tarafından yazılmış kitaplardan bilgi almama rağmen İslamiyeti sevdim. Ahmet; Mehmet ve Halil Hoca gibi tanıştığım birkaç Müslüman da bu sevgimin doğru olduğunu gösterdi. İkincisi de... Müslüman olduktan sonra... hemen Ahmet ile evlenmek istiyorum. Burada... Tuna'nın doğduğu yerde, Brigach ve Brege'in sevgisiyle doğan iki nehrin kavuştuğu yerde, 21'e kavuşmağa işaret eden bu yükseklikte. Hemen evlenmek istiyorum, çünkü, örgütün adamları peşimde. Her an her türlü kötülüğü yapabilirler. Ölürsem Ahmet'le evlendikten, onunla Kızılelmayı paylaştıktan sonra ölmek istiyorum. Söyleyeceklerim bu kadar... Ahmet'in cevabını bekliyorum.

Gözler, Ahmet'e çevrildi. Ahmet'in en çok beklediği ve de en korktuğu an gelmişti. Benoit sözleri, hasretini, kavuşma, elmayı paylaşma arzusunu dayanılmaz hale getirmiş, Hıristiyan bir kızla nasıl evlenirim endişesini götürmüş, ama yerine başka endişeyi sürüklemişti. Gerçeği bilmek Benoit'in hakkıydı. Benoit'e

bakamadan, anlatmağa çalıştı:

-Mehmet kardeşim şahittir. Size kavuşabilmek için ölümü severek göze aldım ve ölümle koyun koyuna yatar hâle geldim. Her şeyi açıkça anlatmak isterim. Tabipler, kalbimin en ufak bir heyecan ve zorlamada durma noktasına geldiğini söylediler. Kalbim her an yeter diyebilir. Bu haldeyken ve durumum buyken size benimle evlenin diyemem. Her an ölümle karşı karşıya olmama rağmen yine evlenmekte ısrarlıysanız neticesi benim için ölüm de olsa kabul ederim.

Ahmet'in sözleri karşısında Benoit, heyecanla ayağa kalktı. Ahmet'in kendisinin "kabul ederse" sözüne cevap vermemesi, aklını başından almış, bütün ümitleri sönmüştü. Ama şimdi beklediği cevap fazlasıyla gelmişti, gözleri yaşlı sesi titreyerek konuştu :

-Ahmet'in içinde bulunduğu durumu mertçe söylemesine teşekkür ediyorum. Her şartta Ahmet ile evlenmeyi kabul ediyorum.

Gelinen nokta en fazla öğrenci Mehmet'i sevindirdi, hafif bir şaplağı Ahmet'in sırtına patlattı Türkçe takıldı:

-Ahmet Pehlivan, kalbin için endişen olmasın! Benoit yengemle karşılaştığın bugün bir şey olmadı ya, başka zaman bir şey olmaz.

İki kalp durasıya çarpıyordu. Her şey çok çabuk gelişmişti. Geldiği gün olan 21 Mart'ta, Benoit kelime-i şehadet getirerek Müslüman olmuş, kendi isteğiyle Ayşe ismini almış, Ahmet'in arzusuyla da buna Zarife ismi eklenmişti. Peygamber Efendimizin (sallallahü aleyhi ve selem) eşi Hazreti Ayşe'nin hayatının kendisine çok etkilediğini söyleyerek Benoit, Ayşe isminde karar kılmıştı. Ahmet de Benoit'in hareketlerini, huyunu, çok zarif, nazik, kibar, nice güzeliklerle dolu gördüğü için Zarife ismini seçmişti.

Aynı gün, Donaueschingen Belediyesine resmî muameleler için başvurmuşlar. Münih'teki Fransız ve Türk konsolosluklarına çekilen telgraflarla 22 Mart'ta resmî evlilik işlemlerini tamamlanmıştı. Resmî işlemler bittikten sonra, Halil Hoca tarafından nikahın kıyılmasına sıra geldi. Nikahın kıyılması için iki şahit lazımdı. Şahit olarak yalnızca öğrenci Mehmet vardı. Aynı günün akşamı, otel önündeki bahçede oturup ne yapacakları düşünüyorlardı. Mehmet, otelin müracaatındaki delikanlıyla konuştu. Neşeyle yanlarına döndü:

-Otele çok yakın iki tane kaplıca ve bu kaplıcaların oteli varmış. "Bunlara Münih'te ve buraya 30 kilometre uzaklıktaki Obendorf kasabasındaki Mauser fabrikasında çalışan Türklerden gelen oluyor" dediler. Haydi bakalım kaplıcalara!

Hemen bir fayton kiralayarak kaplıcalara doğru yola koyuldular. İkinci kaplıcada kalan Münihli orta yaşlı bir Türk aileyi buldular; mühendis Arif Beyi ve eşi Hacer Hanımı. Durumu kendilerine anlattılar, severek yardımcı olacaklarını söylediler. Arif Bey, Ahmet'i görmekten çok memnundu. Her Türk gibi o da Ahmet'in Avrupa ülkelerinde yaptığı güreşlerini yakından takip etmişti. Arif Bey ve hanımını alarak birlikte Donaueschingen'deki otele döndüler. Fazla beklemeden Halil Hoca, Ahmet ile Ayşe Zarife Hanımın nikahını kıydı. Nikâhta, Ayşe Zarife Hanımın dikkatini en fazla mehir çekti. Hacer hanım kendisine; mehrin, kadının geçim

sıkıntısından koruması için çok önemli olduğunu, İslamiyetin kadına verdiği ehemmiyete işaret ettiğini, Müslüman kadının geçinmek için çalışmak mecburiyetinde bulunmadığını, ona; babasının, eşinin, yakın akrabasının, bunlar da yoksa devletin bakmak zorunda olduğunu anlattı. Bu açıklama, Ayşe Zarife Hanımın çok hoşuna gitti.

Nikahtan sonra, Ayşe Zarife Hanım ile Hacer hanım gelin odası olarak düşünülen otelin odasına çekildiler. Hacer Hanımın kırık dökük Almancası, Ayşe Zarife Hanımın da yarım yamalak Türkçesiyle iki bayan anlatılmaz şekilde anlaştılar. Hacer Hanım, Ayşe Zarife Hanıma, ilk önce gusül abdestini, namaz abdestini, namaz kılacak kadar sure öğretmeye çalıştı. Büyük bir hayret içinde Ayşe Zarife Hanımın bunları bildiğini gördü.

Ayşe Zarife Hanım, son iki yıldır her fırsat Müslümanlığı, özellikle de Müslüman olunca kendisine ilk lazım şeyleri öğrenmeye gayret ettiğini söyleyince mesele anlaşıldı.

Hacer Hanım, Ayşe Zarife Hanıma; evliliği, İslamiyette karı kocanın birbirlerine haklarını, gerdek gecesi âdetlerini anlattı. Gelin kızın yüzüne örtülen al duvağın; hürriyete, şehitliğe, Türk bayrağına, eşlerden erkeğin vazifelerine ve yeşil duvağın İslamiyete; iffete, namusa ve kadının vazifelerine işaret ettiğini, al duvağın erkeğin, yeşil duvağın da kadının boynuna bağlandığını söyledi.

Kınanın, askere giden erkeğe vatana kurban olsun diye; kurban edilecek koca, Hakk'a kurban diye ve bir de gelin olan kıza; yuvasına, eşine, iffete, namusa, ebedî güzelliklere kurban olsun diye yakıldığını izah etti.

Ayşe Zarife, bütün bu anlatılanları rüyada gibi dinliyordu. Son iki senedir yaşadıkları inanılmazdı. Nereden nereye?.. Babasını hatırlayınca yüreği sızlıyor, dönülmez bir yolun başında olduğunu, bu yolun kendini sonsuz güzelliklere götüreceğini hissediyordu. Gönül kuşu kanatlanmıştı, daha şimdiden önceden hiç görmediği ufuklarda kanat çırpıyordu.

Ayşe Zarife Hanım, ellerine hemen kına yakılmasını istedi. Almanya içlerinde kınayı nereden bulacaklardı? Ayşe Zarife

Hanımın, gönlü yaralı kaldı, kanatlanan gönül kuşu yükselemez oldu, gönül erinin karşısına elleri kınalı çıkamamak, onun için; onun mukaddes bildikleri için kurban olduğunu kınalı elleriyle gösterememekten...

* * *

"Vurun bre! Görsün pehlivanlık neymiş?" naraları, sırtında patlayan yumruklarla Kara Ahmet gelin odasına daldı. Dalmasıyla birlikte hız kesti. Sağdıcı Arif Amca "Ahmet evladım! Gerdek odasına girdiğinde dikkatli ol! Hacer Yengenin binbir çeşit tuzağı vardır. Kapıdan girdiğin an mutlaka dur. Yere bak! Dikkatlice araştır. Sonra yengemizin karşısında, evliliğiniz boyunca, hatırladıkça güleceği durumlara düşersin!" diyerek ikaz etmişti.

Ahmet, gaz lambasının ışığında, yere baktı. Bir şey göremedi, ihtiyaten eliyle yokladı. İnce bir ip buldu ve üzerinden atladı. İpten hemen sonra içine su konmuş tabaklar vardı. Onları da bir kenara çekti. Ahmet'in içeri girmesiyle yenge kadınlık vazifesini yapan Hacer Hanım sessizce odadan ayrıldı.

Engelleri aşan Ahmet başını kaldırdı. Ayşe Zarife, kavuşmak için hayatını ortaya koyduğu Kızılelması karşısında, ayakta duruyordu. Rüyada gibiydi. Ayşe Zarife, tıpkı bir serhat boyu gelini gibi allar içindeydi. Razgradlı gelinlerden hiç farkı yoktu. Hacer Hanım, kefere içinde, Almanya'nın bu uzak köşesinde, Osmanlı gelinliği için malzemeyi nereden bulmuş, bunu nasıl başarmıştı? Şu kadınların işine akıl sır ermezdi. Son iki gündür yaşadıklarına inanamıyordu. Tam her şey bitti derken kavuşmuştu, Kızılelmayı paylaşacağı, uğrunda hayatını tükettiği güzele... Hem de Tuna'nın doğduğu yerde.

Ahmet yaklaştı; yüz görümlülüğü olarak Cihan Şampiyonluğu madalyasını Ayşe Zarife Hanımının göğsü üzerine iliştirdi.

Kara Ahmet, el ense çekmeye alışık iri elleriyle davrandı, örselemekten korkarak al bayrağa, bağımsızlığa, can, mal emniyetine, kocanın vazifelerine işaret eden al duvağı çözdü, boynuna bağlaması için sevdiceğinin bembeyaz ellerine teslim etti, gönül kuşu, elleriyle al duvağı boynuna bağladı... kement, gönül

bağı eyledi ki, al duvağı boynuna bağlamakla; al bayrak, şehitlik, din, vatan, sevdikleri, namus için canını ortaya koyduğunu, kendini feda ettiğini bir an unutmasın diye!.. Ahmet'in gözleri, al duvağı boynuna kement eyleyen güzel ellerde kala kaldı. Ahmet'in ellerine bakışını yakalayan Ayşe Zarife, yarım Türkçesi, titreyen sesiyle konuştu:

-Ben çok istedi kına, ama... biz bulamadı. Bilesin... ben sana kurban... senin sevdiklerine kurban...

Ayşe Zarife, daha fazla konuşamadı, kına yakamamak, kurban olduğunu kınalı elleriyle gösterememek ona çok dokunmuştu. Konuşması hıçkırıklarla kesildi. Ağlıyordu ellerine kına yakamamasına, ağlıyordu sevincinden, nice bin engelden sonra kalbinin efendisine, cihan şampiyonuna kavuşmasına...

Kara sevdalısının, kırık dökük Türkçesi, titreyen sesiyle ellerine kına yakamamaktan yakınması Ahmet'i cihan kendisine bağışlanmış gibi sevindirdi:

-Sen, yaradılıştan kınalı kekliksin. Senin gönlün kınalı. Bu Ahmet, kurban olmak isteyen dillerine kurban olsun! Her damla gözyaşın cihan hazinelerine bedel. Yüce Mevlâm, dünyada beraber eylediği gibi ebedî âlemde, razı olduğu diyarda, cennette de bizi beraber eyler inşallah!

Sözlerini, Ayşe Zarife'nin anlayıp anlamadığını bilemedi, kelimelerin, lisanın ne önemi vardı? Kalplerin konuştuğu, kalpten kalbe yol bulunduğu, kalbin kalbe karşı olduğu zamanda...

Ahmet, heyecandan titreyen ellerle İslamiyete, iffete, namusa, yuvayı kuran dişi kuşun vazifelerine işaret eden yeşil duvağı da çözdü; gül yüze bakmamak için gözlerini yere indirdi. Yeşil duvak, ak boyna bağlanmadan gül yüzü görmek hakkı değildi. Yeşil duvağı sevdiceğinin kuğu boynu güzelliğindeki boynuna bağladı. İki omuzundan tuttu. Yıllardır beklediği an gelmişti. Gözlerini kaldırdı. Gül yüze baktı, cennet bahçelerini, bu bahçelerde nice bin al gülün salındığı gördü... Rengini yeşil duvaktan alan, Tuna yeşilini hatırlatan gözlere baktı. O gözlerde nice bin Kızılelmalar vardı. Kora dudaklarını değdirircesine, Ayşe Zarife Hanımın alnından

öptü.

Ve beklenen an geldi! Ahmet cebinden, Hikmet Dede emaneti Kızılelmayı çıkardı, 25 senedir vücudunun bir parçası gibi yanından ayırmadığı efsanevi elmayı. Elmayı görünce Sait Beşir'i, son seferine çıkmazdan önce elmayı kendisine teslim edişini hatırladı. Tuna'nın doğduğu mekandan evleneceği içine mi doğmuştu? Elma pırıl pırıl ışıyor, gerdek odasını mavi bir ışığa boğuyordu. Ayşe Zarife Hanım gözlerini elmadan alamıyordu.

Cihan Şampiyonu, Ayşe Zarife'nin gönlünün Sultanı Kara Ahmet elmayı kesti; yarısını kendisi, yarısını da gönül kuşu Ayşe Zarife'nin yemesi için.

Kesmesiyle birlikte olanlar oldu... yaşamayanların bilemeyeceği, Leyla ile Mecnun olamayanlar anlayamacağı... kalem sahiplerinin anlatamayacağı şeyler...

* * *

Gökten üç elma düştü; biri Kara Ahmet ile Ayşe Zarife, biri hakiki sevgiyi arayanlar, biri de... için.